

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

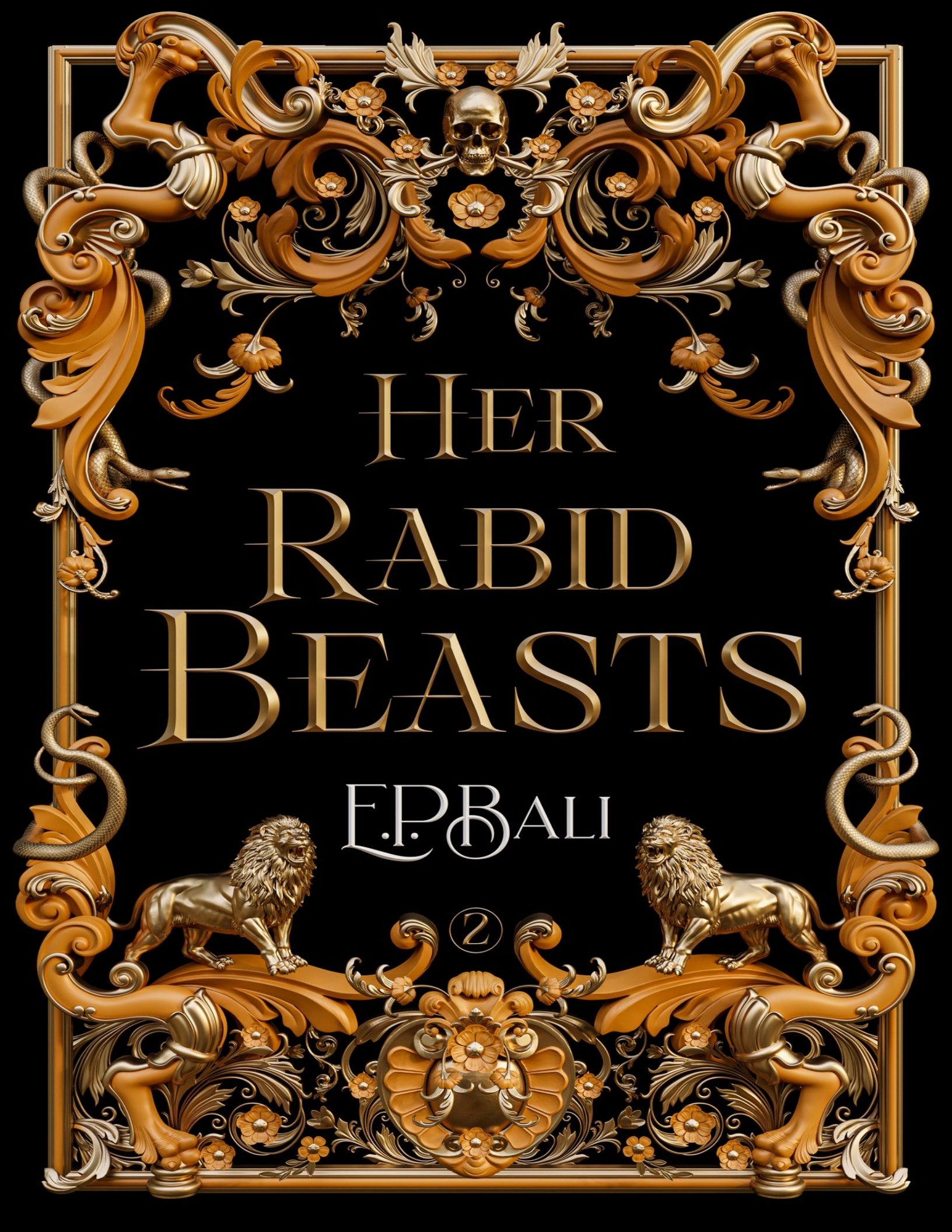
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The image features a highly detailed, ornate gold frame. At the top center is a human skull surrounded by flowers and leafy scrolls. Four snakes are coiled around the frame's corners. At the bottom, two lions stand on a pedestal above a central shield-like ornament with floral patterns. The entire design is set against a black background.

HER RABID BEASTS

L.P.BALI

②

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Onun Kuduz Canavarları

Kötücül Canavarlar 2.
Kitap

E.P. Bali

Blue Moon Rising Publishing

E.P. BALI'S HOUSE OF ROMANTASY

Her Rabid Beasts bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve mekânlar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2024 by E. P. Bali
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu ilk baskı 2024 yılında Blue Moon Rising
Publishing tarafından yayınlanmıştır
www.ektaabali.com
ISBN e-kitap: 978-0-6457846-7-1
Ciltsiz: 978-1-923159-02-0
Ciltli: 978-1-923159-03-7
Özel Baskı: 978-1-923159-04-4 Bu

kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka
kullanılmamıştır

Kapak Tasarımı: David Gardias
Lyle İllüstrasyon: Rami fon Verg
Bölüm Çizimleri: Wisp Tale
Format: E.P. Bali

İçerik Hakkında Bir Not

Okurlarımın ruh sağlığını önemsiyorum.
Bu kitap, okumadan önce bilmek isteyebileceğiniz bazı temalar
içermektedir.

Bunlar şu adreste listelenmiştir www.ektaabali.com/themes

Gevşemek ve kükremek için izne ihtiyacı olanlar için.

Contents

Önsöz

1. Aurelia'nın Anima'sı
2. Lyle
3. Xander
4. Vahşi
5. Xander
6. Vahşi
7. Lyle
8. Lyle
9. Aurelia'nın Anima'sı
10. Tırpan
11. Aurelia'nın Anima'sı
12. Vahşi
13. Aurelia'nın Anima'sı
14. Lyle
15. Aurelia
16. Aurelia
17. Aurelia
18. Aurelia
19. Aurelia
20. Aurelia
21. Lyle
22. Aurelia
23. Vahşi
24. Aurelia
25. Lyle
26. Aurelia
27. Xander
28. Aurelia
29. Lyle
30. Tırpan
31. Aurelia
32. Lyle
33. Aurelia

34. [Xander](#)
35. [Aurelia](#)
36. [Lyle](#)
37. [Aurelia](#)
38. [Lyle](#)
39. [Xander](#)
40. [Lyle](#)
41. [Aurelia](#)
42. [Aurelia](#)
43. [Tırpan](#)
44. [Aurelia](#)
45. [Aurelia](#)
46. [Aurelia](#)
47. [Aurelia](#)
48. [Lyle](#)
49. [Aurelia](#)
50. [Aurelia](#)
51. [Aurelia](#)
52. [Aurelia](#)
53. [Tırpan](#)
54. [Aurelia](#)
55. [Vahşi](#)
56. [Aurelia](#)
57. [Aurelia](#)
58. [Lyle](#)
59. [Aurelia](#)
60. [Lyle](#)
61. [Aurelia](#)
62. [Tırpan](#)
63. [Aurelia](#)
64. [Tırpan](#)
65. [Aurelia](#)
66. [Lyle](#)
67. [Vahşi](#)
68. [Aurelia](#)
69. [Aurelia](#)
70. [Tırpan](#)
71. [Aurelia](#)
72. [Lyle](#)

73. [Aurelia](#)
74. [Xander](#)
75. [Aurelia](#)
76. [Vahşı](#)
77. [Aurelia](#)
78. [Lyle](#)
79. [Aurelia](#)
80. [Tırpan](#)

[Yazar Ayrıca E.P.](#)
[BaliHakkında](#)

Önsöz

Savage

On dokuz yıl önce

B Kasabanın deposundaki Cuma gecesi kavgalarından önce, babam bizi diğer çocuklarla birlikte beklememiz için arka odaya koyar. Scythe oraya çocuk odası diyor ama ben televizyon odası diyorum. Bir gece, babam

İçeriye girdiğimizde televizyon zaten açıktı ve önünde yerde oturan bir aslan yavrusu ve arkasındaki eski gri kanepede oturan iki çocuk daha vardı.

Yavru aslan değişmiş haliyle, altın rengi kürküyle, bir o yana bir bu yana seğiren küçük yuvarlak kulaklarıyla, sırtında ve yanlarında küçük yuvarlak yanık izleriyle.

Scythe ve ben kapı aralığından bakakalıyoruz çünkü bir çocuğun tamamen değişmiş formda olması imkânsız ve ben bunu daha önce hiç görmedim. Onunla yavru ağıllarında hiç dövüşmedim, bu yüzden şehir dışından olabilir. Ayrıca bizden biraz daha büyük olduğunu düşünüyorum.

Şaşkınlığım sadece iki saniye sürüyor, sonra heyecan beni ele geçiriyor ve ona doğru koşuyorum.

"Merhaba," diyorum neşeyle, yanına oturuyorum ve kocaman gözlerle yüzüne bakıyorum. Çıplak göğsümdeki bir karıştırıyorum ve Scythe elimi tokatlayarak oturuyor, gök mavisi gözleri de yavruya takılı kalıyor.

Aslan selamıma karşılık vermiyor çünkü canavar formundayken fiziksel olarak konuşamazsın. Ama Scythe bana görgü kurallarını öğretiyor ve her fırsatta pratik yapmam gerektiğini söylüyor.

"Ne izliyorsun?" Televizyondaki tahta kuklaya bakarak yüksek sesle söylüyorum. "Oh, kukla filmi!" Heyecanla Scythe'ın koluna vuruyorum ve o da bana sırtıyor.

Aslan hala gözlerini televizyondan ayırmıyor, sadece elma suyu rengindeki geniş gözlerini kırıştırıyor. Ben de kurtların en iyi yaptığı şeyi yaptım ve onun zihnine konuştum.

"Bu filmi daha önce izledin mi?" diye sordum.

Yavru aslan başını bana doğru çeviriyor ve ben de gururla başımı sallıyorum. *"Ben bir kurdum," diye açıklıyorum avucumu göğsüme koyarak. "Yani kafanın içinde tele köfteler yapabilirim."*

"Vay canına," diyor ve ben şaşkınlıkla irkiliyorum çünkü diğer emirler genellikle zihinle konuşmayı beceremezler. Ama aslında sesi hiç de büyülenmiş gibi çıkmıyor. Sesi bir yetişkininki gibi alçak ve ciddi, babamın çekicinin sapı gibi pürüzsüz.

Devam ediyorum, çünkü bana cevap veriyorsa, kafasının tüm vidaları yerinde demektir. *"Bu filmi izledin mi?"*

"Pinokyo mu? Hayır."

"Pin oh key oh," diyorum yüksek sesle ve Scythe başıyla onaylıyor. *"Hey, bir erkeğe dönüşebilir misin? Bu şekilde konuşmak daha kolay."* "Hayır." Sesi bir pençenin kenarı gibi keskinleşiyor.

"Oh." Daha önce benden daha vahşi biriyle tanışmamıştım ama sanırım bu aslan öyle olmalı. Belki arkadaş olabiliriz. Vahşi arkadaşlar. *"Bu filmi daha önce görmüştüm. Mavi peri gelecek ve sonunda onu gerçek bir çocuğa dönüştürecek."*

Yavru aslan dönüp bana bakıyor. *"Sence bunu benim için yapabilir mi?"*

"Ne?"

"Beni gerçek bir çocuk yap."

Bir süre aslan yavrusu yüzüne bakıyorum çünkü daha önce "hayır" dediğinde sadece değişmek istemediğini düşünmüştüm ama belki de yapamayacağını kastetmiştir.

"Evet, sanırım yapabilir," diyorum kendimden emin bir şekilde. *"Belki bana da yardım edebilir. Kardeşim benim bir erkek gibi olmadığımı söylüyor."*

Pinokyo cırcır böceğiyle dans etmeye başladığında aslan yavrusu televizyona bakmak için geri dönüyor. Hep birlikte bir süre izliyoruz ve ben "Ve her zaman con-shins'inizin rehberiniz olmasına izin verin" şarkısını söylüyorum.

Aslan der ki, *"Ben de bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyecek bir cırcır böceği istiyorum."*

"Ah, evet. Bu onun işi, değil mi?" "Vidhan."

"Con-shins," diye tekrarlıyorum, bunun ne anlama geldiğini biliyordum gibi başımı sallıyorum.

"Ona ne diyorsun?" Scythe beni azarlamak üzereyken kullandığı ses tonuyla soruyor.

"Gerçek bir çocuk olmasına yardım etmesi için mavi bir peri bulmak istiyor!" Heyecanla televizyonu işaret ederek söylüyorum. "Ama nerede bulacağımı bilmiyorum. Onlar gökyüzünden geliyor."

Scythe uzun gümüş saçlarını omzunun üzerinden itiyor ve yavruya yeni bir ilgiyle bakıyor ama arkamızdaki çocuklardan biri alay ediyor. "Aptal olma, o film gerçek değil. Periler ve melekler diye bir şey yok."

Arkamı döndüğümde benim yaşlarımda, uzun siyah saçlı ve pazusunda bir ejderha dövmesinin başlangıcı olan bir çocuk görüyorum. Sanat eserinin havalı olduğunu düşünsem de ona ters ters bakıyorum. "Onlar gerçek!"

"Değil!" diyor kollarını kavuşturarak.

Bileğinde parlak bir saat var ve ben onu gösteriyorum. "Hey, o ne?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Bir Rolex, seni aptal."

"Kes şunu Sav," diyor Scythe bana.

Ona ters ters bakıyorum çünkü bu nasıl benim hatam olabilir? Şimdi öfkeliyim ve bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Köşede, bir masanın etrafında küçük ahşap çocuk sandalyeleri ve annelerden birinin oraya koyduğu boyama kalemleri var. Yerimden sıçrayıp koşarak sandalyelerden birini iki elimle tutup var gücümle yere vuruyorum.

Ejderha çocuk ve Scythe bana bağırmağa başlıyor ve kanepedeki diğer çocuk da kahkahalarla gülmeye başlıyor. Sırıttıyorum ve arka bacakları düşene kadar parçalamaya devam ediyorum. Yavru aslan yaptığım şey normalmiş gibi beni görmezden geliyor ve Pinokyo'yu izlemeye devam ediyor. Belki onun babası da benimki gibi gürültücüdür.

Zaten kızgın heyecanlı olduğum için, ellerime konsantre olduğumda pençelerim hızlı bir *patlamayla* derimden dışarı fırlıyor. Keskin uçlarıyla sandalyenin ayağındaki tahta parçalarını kesmeye başlıyorum. Zor bir iş ama karnımın öfkeden kurtulmama yardımcı oluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ejderha çocuk. "Seni ,"
diye .

Kollarını kavuşturup kanepeye oturuyor ve sanki ona şeker vermeyi reddetmişim gibi alt dudağını dışarı çıkarıyor. Muhtemelen şımarık, zengin bir velet ve Scythe'ın ona bakışına bakılırsa o da öyle düşünüyor. Elim büyüklüğüne gelene kadar tahtayı yontuyorum, sonra da detaylar üzerinde çalışıyorum. Çok zor ve kanatlardan ikisi yamuk yumuk, ama yine de kanat gibi görünüyorlar, yani sorun yok.

Köşedeki masanın üzerinde boyalar var ve Scythe bir şeyler dökeceğimi bildiği için yanıma geliyor. İstediklerimi işaret ediyorum ve dikkatli parmaklarıyla boyaları benim için açıyor. Küçük bir fırça alıyorum ve başyapıtıma başlıyorum. O kadar konsantre oluyorum ki dilim dişlerimin arasında kalıyor ama boyayı fırçalamayı bitirdiğimde kanatları mavi ve elbisesi beyaz oluyor.

"Ejderha çocuk," diye şarkı söylüyorum. "Gel bunu benim için kurut."

Sanki dünyanın en büyük çabasıymış gibi yüksek sesle inleyerek koltuktan balçık gibi kayıyor ve yanıma geliyor. Sanırım ne olduğunu merak ediyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Scythe.

Ejderha çocuk onu görmezden geliyor ve avucunu tahtanın üzerinde tutuyor. Ellerim ısınıyor, sıcak hava gerçek bir ısıtıcı gibi sanat eserimin üzerine yayılıyor.

"Dur! Dur!" Duman yukarı doğru kıvrılmaya başladığında ağlıyorum. Dumanı uzaklaştırıyorum ve çalışmamı kontrol ediyorum. Boya pürüzlü ahşabın üzerinde kuru ve pürüzsüz hale geldi ve bence mükemmel görünüyor.

Ejderha çocuk homurdanır ve kanepeye geri döner, nefesinin altında homurdanır. Yavru köpekler ve kızartma hakkında bir şeyler. Diğer koltuk çocuğu kara gözlerini bana diyor ve ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum.

Gözlerini televizyondan bir saniye bile ayırmayan yavru aslanın yanına koşuyorum.

"Al bakalım," diyorum mutlulukla, kürklü ağzına doğru tutarak. "Artık mavi bir perin var."

"*Hey, bu harika.*" Yavru aslan öne doğru eğilir ve ahşap periyi dişlerinin arasına alır. "*Bir meleğe benziyor.*" Onu pençelerinin arasına koyuyor ve ben de bir böcek kadar kendini beğenmiş bir şekilde ellerimi birbirine sürtüyorum çünkü bu iyi yapılmış bir iş. dönüp dilimi arkamdaki çocuklara uzatıyorum ama onlar sadece gözlerini deviriyorlar.

Babam ilk dövüşüm için bizi almaya gelene kadar öylece oturduk.

O aslanı neredeyse yirmi yıl sonra, Animus Akademisi Müdür Yardımcısı olarak masasının üzerinden bana hırlayarak on kat daha büyük olana kadar bir daha görmedim.

Bölüm 1

Aurelia's Anima

B Soğuk gece havasını yararlanarak, kanatlarımın hızlı vuruşlarıyla yukarı doğru yükseliyorum.

Güçlü, aç canavarların beni sona erdirecek bir saldırı başlatmaya hazırlandığı yerin altında tehlike kol geziyor.

Zehirli dişler eterin içinden tüylerime uzanıyor; tıslayan ağızlar duymaya dayanamayacağım iğrenç şeyler fısıldıyor.

Boneweaver dişi. Yirmi yaşında. Çiftleşmemiş. Çiftleşmemiş. Teklifler on milyonun üzerinde.

Çılgılığım tiz bir . İçimin derinliklerinden gelen güç gece boyunca patlamıyor.

Patlar.

Uzun zamandır uykuda tutulan ilkel karanlık, boğazıma pençelerini geçiriyor, kısıkaçları omurgama saplanıyor, dişleri göğüs kafesimi deliyor, pençeleri bilincimi parçalıyor.

İnsan kadın bedenimin derinliklerine itildi ve yeni bir kafese yerleştirildi. Bir zorunluluk ve güvenlik kafesi.

Çok uzun zamandır korku parmaklıklarına hapsedilmiş durumdayız. Çok uzun zamandır protesto çılgınlıklarımız duyulmadı.

Ama artık değil.

Yırtıp atıyorum. Aurelia'nın ruhunu paylaşan ilkel dişi. Boneweaver dedikleri.

Karanlıkta, ilkel içgüdülerim gagamı bir amaç uğruna döndürüyor. Kalbim ötelerdeki engin gökyüzüne doğru uçmak için can atıyor, ama üzerimi çatırdayan saf bir ısı kubbesi kaplıyor.

et. Onun yerine, tanıdık bir binaya yöneliyorum. Siyah ve altın rengi ve... cam.

Bir pencere açık bırakılmış ve bu bir amaca hizmet ediyor. Arkadaşlar içeride.

Kız kardeşim.

Kendimi güçlü hamlelerle ileri iterek açık pencereye doğru mızrakla ilerliyorum. Son anda kanatlarımı içeri çekip gagamı indiriyorum, eski inime tüy ve pençelerden yapılmış bir mızraktan başka bir şey girmiyor.

Şaşırmış kadın çığlıkları kulaklarımda keskinleşiyor ama hedefimin yakınlarda olduğunu bildiğim için onları duymazdan geliyorum. Odayı süpürüyorum ve koridorda keskin bir sağa dönüyorum. İnsan ayakları peşimden geliyor, sesler sadece benim nasıl söyleyeceğimi bildiğim bir şarkı gibi hafızamın derinliklerine işliyor. Ama peşimde olanlar sadece kardeş sürümün üyeleri değil. Gıcırdayan minik tüy yumakları dev arılar gibi havada zum yapıyor.

Bu iyi bir şey. Benimle gelmeliler ki bir yuva inşa edip onları sıcak ve güvende tutabileyim.

Sıcak. Ve. Güvenli. Bu nihai hedeftir. Tüm yaşamın bağlı olduğu şey budur.

Zehirli parmaklar korumalarımın kenarlarını okşuyor ve ben özümdeki ilkel canavara daha da derinden dalıyorum. Gücüm genişliyor. Daha da dışarı. Ve daha da öteye.

Sadece benim korumam her şeyi kapsadığında o yeşil uçlu parmaklar geri çekiliyor.

Güvende. Hepsini güvende tut.

Kanatlarım neredeyse koridorun kenarlarına sürtünüyor, ama hedefime ulaşmadan önce sadece birkaç adım atmam gerekiyor: açık gökyüzüne benzeyen şeyden yapılmış, kemiklerimle tanıdığım büyüyle kaplı bir duvar. Güvenli. Güvenli. Yuva yapmak için iyi.

Kalbim sevinçle genişliyor ve gagamla ilk önce ona doğru vuruyorum. Yapacağımı bildiğim gibi dümdüz gidiyorum, ama... Kısa kesiyorum, şaha kalkıyorum ve yavaşlamak için geri sıçırıyorum.

Karanlık ve eski ve gizli şeylere benzeyen bir koku var. Her iki yanımda bir fokurdama sesi patlıyor ve taşa düşüyorum

İkiz alevlerin parlaması için tam zamanında aşağıda. Önce birine, sonra diğerine gözlerimi kısarak bakıyorum, sıcaklık ve ışık püskürerek canlanıyor.

Hoş karşılandım.

İnsan şeklindeki animalarım ejderha kapısından içeri tökezleyerek giriyor, yassı gagalarından şaşkınlık ve şok sesleri çıkarıyorlar. Çıkardıkları sesleri zar zor algılayabiliyorum ama genel anlamlarını yeterince iyi çözebiliyorum.

"Kutsal ay anası," diye mırıldanıyor kurt-anım.

"Kahretsin," diyor leoparım.

"Operadaki Hayalet de ne böyle?!" diye feryat ediyor dişi kaplanım. "Bu bir ejderha hilesi kapısı mı?" diye dişi aslanım. "Ne zaman Lia bize , daha az bir şey hayal etmişim..." Kara aslanım hışırıyor. "Ürkütücü mü?"

Kaplanım kibirli bir tavırla, "Bu öğleden sonra planı hazırlamak için o kadar da vaktimiz olmadı," diyor. "Yine de bu delicesine havalı."

Sabırsızlıkla, hepsinin şiddetle irkilmesine neden olan bir çığlık attım. Ses taş merdivenlerden aşağıya kadar yankılanıyor ve beni karanlığın içine bakmaya zorluyor. Ama bu kanatlarla yuvama devam edemem.

Sadece başka bir form doğru hissettirir. Kemikler çatırdıyor, bağlar kopuyor ve tüyler yerini bal sarısı kürke, sessiz pençelere ve keskin dişlerle dolu bir ağza bırakıyor.

Beş çığlık sesi duyuldu. "O bir dişi aslan mı?" diye bağılıyor leoparım.

Dişi kaplanım keskin bir nefes alıyor. "Oh, Lia, artık bunu bir sır olarak saklamayacak mıyız?"

"Biliyor muydun?!" diye bağılıyor diğer kedigiller aynı anda. "Bir şeyler olduğunu biliyordum," diye hırılıyor kurdum.

Gökyüzü renginde kürkü olan minik yavrulardan biri gıcırıyor ve başımın üzerine konuyor.

Memnuniyet dolu bir ses çıkarıyorum ve burnumu takip ediyorum, gölgelerin içine doğru ilerliyorum, kız kardeşlerimin gevezeliklerini bırakıp beni takip edeceklerini biliyorum.

Ben sessizce aşağı inerken alevler canlanıyor ve animalar kakadu gibi ötmeye devam ediyor, adımları her yerde yankılanıyor

Kara taş.

"Geçen gün kütüphanede çıldırdığında bir şeyler olduğunu anlamıştım!" diye ağlıyor güzel aslanım.

"Köpekbalığı B-Boneweaver kitabını okuyordu," diye kurdum. "O da biliyor."

Bir an için sessizlik oldu. Gizli bir farkındalıkla dolu bir sessizlik.

"Kahretsin." Kara aslanımın sesi endişeli geliyor. "Bu çok kötü."

"Evet. Onun arkadaşları *olmaları* daha da boktan," diyor leoparım.

"Burada biraz iyimserlik iyi olurdu!" Dişi kaplanım kızgın.

Ayak sesleri durdu. Ben de duruyorum, tehditleri değerlendiriyorum. Başıma tünleyen yavru endişeyle ciyaklıyor.

Etrafımızda yankılanan bir hırıltı çıkardım ve onu tehditkârdan daha öte bir şeye dönüştürdüm.

"Acele edin diyor." Dişi kaplanım insan pençesini diğerlerine doğru sallıyor. ", bunu sonra konuşuruz. Eminim onu arıyorlardır. Buranın o Yılan Sarayı haydutlarına karşı güvende olduğundan emin olmalıyız."

Ayak sesleri tekrar yükselmeye başlıyor ve tatmin olmuş bir şekilde merdivenlerden aşağı iniyorum. Dönüp dolaşıp sonunda burnuma tuzlu su kokusu dolana kadar ilerliyorum. Son bir köşeyi dönüyorum ve merdivenlerin bir tünel gibi uzaklara uzanan alçak tavanlı gölgeli bir mağaraya açıldığını görüyorum. Ama patilerimin basabileceği hiçbir yer yok. Onun yerine yolum suyla dolu. İki yanımda daha fazla ateş canlanmadan önce sakın mavi yüzeyde hırlıyorum. Kuluçka yavrusu başımdan suyun üzerinde sallanan ahşap bir tekneye doğru zıplıyor, camın içine yerleştirilmiş bir alev pruvayı aydınlatıyor.

Animalar merdivenlerden iniyor, etrafımda toplanıyor, diğer yavrular şaşkınlıkla cıvıdıyor. Sanırım bu çok güzel.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı leoparım.

"Çocuklar! Bu çok heyecan verici! Bir harita çizeceğim." Dişi kaplanım tekneyi incelemek için geliyor.

Bileşimini değerlendirmek için suyu bir kez daha kokladıktan sonra tekrar değişiyorum. Ağzım bir buruna dönüşüyor, kürküm sert, pullu bir deri bırakmak için karışıyor ve uzuvlarım kayboluyor, beni bırakıyor

Sadece uzun ve güçlü bir bedenle. Artık görebildiğim yeni renklere göz kırparak suya giriyorum.

"Bir basilisk kadar büyük!" diye bağıyor leoparım, tüm sesler boğulmadan önce. Su serin tenime hoş geliyor ve mutlu bir şekilde kıpırdanıyorum. Yüzeyin altında birkaç yeşil su bitkisi büyüyor ama titreşim ve ısı sensörlerim başka bir şey algılamıyor.

Kız kardeşlerim tekneye tırmanırken su çalkalanıyor. Onların takip ettiğinden emin olarak yüzmeye ediyorum.

Tenime değen yumuşak akıntı ve sessizliğin verdiği huzurla su yolunda ilerliyor, zihnimdeki sükûnet hissinin bir o yana bir bu yana sürüklenmesine izin veriyorum. Aklımın bir köşesinde beliren küçük bir belirti huzurumu kaçırıyor ama onu bir kenara itiyorum.

Önemli olan tek şey o zehirli dişlerin artık korumalarımı tırmalamaması ve ben burada en ilkel halimdeyken bunu yapamazlar.

Kanalın zemini bittiği yerde yukarı doğru eğilmeye başlıyor ve ben de pürüzlü, sert taş zemine kayarak çıkıyorum, su damlacıkları tenimden kayıyor.

Daha iyi yürümek için bir kez daha yer değiştiriyorum, uzuvlarım yeniden ortaya çıkıyor ve vücudumu yukarı doğru gönderiyor, havayı koklarken ve yeni alanıma bakarken yanaklarımdaki ince bıyıklar seğiriyor.

"Onun öylece yer değiştirmesini asla unutamayacağım," diye fısıldıyor dişi aslanım.

"Çocuklar, burası tam anlamıyla bir ejderhanın gizli mağarası!" diye sesleniyor dişi kaplanım. "Sanırım eskiden buranın sahibi olan eski ejderha ailesi altın ve mücevherlerini burada saklıyordu."

Mağarayı değerlendirirken animalar ve yavrular memnun sesler çıkarıyor. Çok hafif bir ejderha kokusu ve etrafa saçılmış birçok eski ve işe yaramaz nesne var.

Artık ejderhalara ait değil. Köşeye doğru ilerledim ve bu bölgeyi benim olarak işaretlemeye başladım.

"O- O...?" leopar-kardeşimin sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Gerçekten de duvara işedi, evet," diyor kara aslanım.

"Oh, Vahşi Tanrıça, kudurdu." Dişi kaplanım mutlu değil ve nedenini bilmiyorum.

Kız kardeşlerim sohbete dalarken yavrular etrafta vızıldıyor ve ben de görevime, yuvamı inşa etmeye koyuluyorum.

Uzun zaman önce ölmüş bitkilerin çubukları ve hapşırmama neden olan tozlu kumaşlar var, ancak seçtiğim parçaları her şeyi iyi görebileceğim mağaranın ortasına sürüklüyorum. Yumuşak ama sağlam malzemelerden bir yuva hazırlayana kadar ağzımla itiyor ve dişlerimle çekiyorum. Yavrular onaylayarak ciyaklıyor, hemen yuvaya kendi eklemelerini yapıyor, sonra da yerleşip beklentiyle bana bakıyorlar. Dikkatle yerime yerleşiyorum ve başımı patilerimin arasına koyuyorum. Kendi turkuaz yavrum altın rengi patilerimin arasına giriyor ve alçak sesle cıvıldıyor. Boğazımdan memnun bir mırıltı çıkıyor ve yavru gözlerini kapatıyor.

İnsan kardeşlerim çevremizi inceliyor, yeni ve ilginç nesneler buldukça komik ciyaklamalar ve viyaklar çıkarıyorlar. Göz kapaklarını yarıya kadar indirerek onları izliyorum.

Dinlenmeliyiz. Enerjimizi korumalıyız çünkü o tehlikeli parmaklar her zamankinden daha yakınımızda pusuda bekliyor. Zayıflığımızı bekliyor. Giriş için.

Hepsini güvende tut.

Ama huzurum kaçtı. Birkaç dakika içinde, hafif bir tatlı yanık kokusu geliyor. Başım ham bir farkındalıkla yukarı doğru sarsılıyor. Bu ölümlü, sıradan bir ateş değil.

Yine de ejderha ateşi gibi değildir.

Küçük bir uyarı hırıltısı çıkarıyorum ve sürümün hepsi dikkat kesiliyor. "Ne oldu?" diye dişi kaplanım.

Bakışlarım sulu tünelde sabit kalıyor ve hepsi benim yaptıklarımı izliyor.

Su parıldıyor, alevin o efsanevi kokusu burnuma doluyor ve hafifçe vurma sesi mağarayı dolduruyor.

Çok geçmeden ortaya çıkar.

Başka bir teknede durmuş, bölgemi inceleyen, yıllar önce, neredeyse başka bir hayatta tanıştığım bir animaydı. Saçları ateş kırmızısı, uzun ve göğüslerine doğru kıvrılıyor. İnsan bedeni beyaz bir giysiyle kaplı ve gözleri altın erimiş kömürler gibi parlıyor.

Adını hatırlamasam da güvende olduğunu biliyorum. Başkalarının bilmediği şeyleri biliyor. Bir keresinde bana nezaket göstermişti ve şimdi dudaklarında bilmiş bir gülümseme var.

Leydi Phoenix.

Teknesi mağara tabanının eğimine çarpıyor ve kadınsı bir zarafetle tekneden iniyor.

"Aurelia." Eski kayaların üzerindeki magma gibi derin bir ses omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

İçimdeki insan işe yaramaz bir şekilde kafesine vuruyor. Cevap olarak sadece göz kırpiyorum.

"Onun kuduz olduğunu düşünüyoruz, Müdire Hanım," diyor dişi kaplanım.

Diğer animalar şaşırmış gibi yer değiştiriyor ama Anka kuşu başını sallıyor ve ağzından çıkan sesler yavaş çıkıyor. "Aurelia, eğer beni anlayabiliyorsan, cezana bir tedbir koydum. İnfazın durduruldu."

Mağaradaki sessizlik benim için tatlı bir müzik.

"Siz animalar şimdilik ona göz kulak olur musunuz?" Leydi Anka sorar. Onaylayanlar var.

"Aurelia ile iyi arkadaşsınız. Ancak yine de derslerinize devam etmenizi ve ilerleme planlarınıza uymanızı bekliyorum. Burada canavar formunda kalamazsınız yoksa aynı şekilde dönüşürsünüz."

"Yani onu burada mı bırakacağız?" diye soruyor dişi kaplanım.

Leydi Anka yavaşça başını sallıyor. "Buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve bu akşamki olaylardan sonra gözlerden uzak kalmasını tercih ederim. En iyisi bu. Diğer öğrencilere burası hakkında tek kelime etme. Anlaşıldı mı?"

Daha fazla mırıltı duyuluyor ve Leydi Anka cebinden beyaz bir insan iletişim cihazı çıkarıyor. Bana ve sürü kardeşlerime bakmadan önce üzerinde bir şeyler okurken yüzüne yumuşak mavi ışık yansıyor. "Pekâlâ hanımlar. İzninizle, yardımcım ile konuşmam gerekiyor."

Leydi Phoenix bir an bana bakıyor, yüzü olgunluk içinde güzel ve ifadesi içten. Sonra onun gidişini izliyoruz, zarif bir şekilde ikinci tekneye geri adım atıyor ve o da kendi isteğiyle tünelden geri dönüyor.

Bir kez daha sessizlik ve karanlık içinde kalıyoruz.

"Pardon ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor leoparım. "Hüküm Konsey tarafından verildi. Buna nasıl müdahale edebilir?"

"Anka Hanesi her zaman bu gibi durumlarda müdahale etme gücüne sahip olmuştur," diye fısıldıyor dişi kaplanım. "Büyüleri, diğer şeylerin yanı sıra çiftleşme bağlarını görmelerini sağlıyor. Mahkemeleri uygun görürse toplu olarak söz söyleme hakkına sahipler."

"Peki bir müdiremiz olduğunu nereden biliyorsun?" Kara dişi aslanım soruyor. "Bunca zamandır onun bir *Müdür* olduğunu sanıyorduk!"

Ağız seslerine olan ilgim azalıyor. Mavi yavruma sokuluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bildiğim sadece iki şey var: Burada huzur var ve ben olduğum gibi kaldığım sürece hepimiz güvende olacağız.

Bir süre sonra sürümün kız kardeşleri homurdanıyor ve kemikler değişip yeniden şekilleniyor. Bakır, siyah, turuncu çizgili, altın benekli tüylü postların ve benimkinin ikizi olan son bir postun yerleştiğini görecektik kadar uzun süre gözlerimi açıyorum.

Gerçek formlarını aldılar. Mükemmel.

Bölüm 2

Lyle

M Sözde bağ kardeşlerim ve ben asansörden katıma çıkarken adımlarım kontrollü ama ofis kapımın çarparak açılma şekli herkese aslında hiç de kontrollü *olmadığımı* söylüyor.

Boneweaver. Aurelia lanet bir Boneweaver. Muhtemelen dünyada istediği canavara dönüşebilen tek varlık. Ve bununla birlikte gelen *tüm* hediyeler? Mace Naga'nın onu geri istemesine şaşmamalı. Aurelia'nın tek yapmaya çalıştığı hayatta kalmakken, onu çıkarıcı bir narsist olarak lanse etmesine şaşmamalı.

ettim. Kötü bir şekilde.

Georgia, hiç şüphesiz kabul bölümündeki felaketi güvenlik kameralarından izlemek için buraya dönmüş, ayağa fırlıyor ve bize doğru koşuyor. "Lyle, ben-"

Beni şaşırtan, Scythe'ın "Bu *Bay* Pardalia" diye bağırması oldu.

Yanımdan geçerken şaşkınlığım öfkemi dindiriyor. Onu düzeltmesine neden olan şey edep mi yoksa sahiplenme duygusu mu? Bunu asla bilemeyebilirim. Scythe'ın benim üzerimde hak iddia edebileceği düşüncesi en iyi ihtimalle gülünç, en kötü ihtimalle de rahatsız edici.

Georgia, köpekbalığının derisini yüzen törpüsü karşısında gözle görülür bir şekilde dehşet içinde irkildi ve Louboutin'lerinin onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde masasına geri koştu. Hepimiz ofisime giriyoruz ve bir parmak hareketiyle kapıyı kapatıyorum.

Savage, ofisimin sağ tarafını kaplayan kitap raflarının yanında yüzükoyun yatıyor, Xander'a onu fırlattıktan sonra atmasını söylediğim yerde

Bugün erken saatlerde. Scythe ve ben hiçbir şeyin Aurelia'nın duruşmasını ve nihai mahkumiyetini kesintiye uğratmasını istemedik.

Yılan Sarayı'nın eski prensesi ve şu anda varlığımın baş belası olan Aurelia Aquinas için değil de suçlu kurt için endişelendiğimi düşünmek.

Savage'ın yanından geçip masama doğru ilerliyorum, Scythe çömelip solgun, dövmele parmaklarını kardeşinin yüzünde gezdirirken ofisin ses geçirmez mekanizmasını çalıştırıyorum.

Zincir şakırtılarının uzaktan gelen sesi iç kulağıma ulaşıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Onu geri almalıyız," diye mırıldandım. "Her şey daha fazla boka sarılmadan önce."

Aurelia'nın çok iyi bildiği gibi akademinin dışına kaçmasının bir yolu yok. Kama kuyruklu kartal bedeninin karanlık gölgesi anima yurtlarına yönelmişti, şüphesiz arkadaşlarıyla birlikte olmanın en güvenli yol olduğunu düşünüyordu.

"Anima binasında," diyor Xander sinirli bir şekilde, uzun gövdesini cumbalı pencerelerin yanındaki sandalyelerden birine çarparak. "Yani, tam olarak *altında*. Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha fazla ejderha hileli kapı varmış." Ofisimin ışıkları uzun siyah saçlarına ve yüzüne gölgeler düşürüyor, onu düşünceli halden tamamen uğursuz hale dönüştürüyordu. Ejderhalar her zaman gizemle çevrili bir güce sahiptir. Sanki içlerinde dolaşan efsanevi canavar, geri bilmediği şeyleri biliyormuş gibi. Ya da bilemez.

Scythe Savage'ı incelerken ayağa kalkıyor ve Xander'a meraklı bir bakış atıyor -ilgi ve kızgınlık karışımı- ama bunu düşünecek vaktim yok. Tüm bu durumu kontrol altına almam gerekiyor. Aurelia'yı bulup sorgulamalıyım. Babasının neyin olduğunu öğrenmeliyim. Planlarının ne olduğunu. Onun hakkında bildiğim her şeyi yeniden değerlendirmem gerekecek.

Scythe yolumu kesene kadar odada volta farkına bile varmıyorum. Ben ve düşüncelerim aniden durduk.

Köpekbaliğının gümüş rengi, omuz hizasındaki saçları, cebinden eski moda metal bir sigara tabakası çıkarırken öne düşüyor. Buzdağı gözleri önce benimkilere, sonra da bedenimin etrafına kayıyor. Auramda gördüğü her neyse, gözbebeklerinin küçücük noktalar halinde küçülmesine neden oluyor.

Bir köpekbaliğının, özellikle de Scythe'ın bakışlarının sivri ucunda olmak -zaman zaman neredeyse beyaz olacak kadar açık bir mavi- herhangi bir hayvanda, hatta bir aslanda bile kaçma isteği uyandırmalıdır. Ancak Scythe'ın içinde gezegendeki diğer hiçbir köpekbaliğında olmayan bir şey var.

Ruh grubumun bir parçası.

Scythe Karkhorous - gangster, mafya babası, katil - benim kader kardeşim.

Yavaşça, elle sarılmış bir sigara çıkarıyor ve dövmeli elini bana doğru uzatışını izliyorum.

Burnum bana bunun tütün değil, mavi gencea olduğunu söylüyor; canavar nüfusu için ekstra güçlü yetiştirilen özel bir marihuana türü. Yıllardır içmemiştim.

"Blackwater'da bunun için çok para alırlardı," diyorum ve Scythe bir çakmak çıkarırken ağızıma atıyorum. Çeneleri açık bir köpekbaliği şeklinde yeni bir çakmak.

"Hâlâ öyle," diyor. Esrarımı yakarken ağzının kenarları geriliyor çünkü ikimiz de federal hayvan hapishanesine girip çıkan yasadışı maddeleri kimin kontrol ettiğini biliyoruz ve bu kesinlikle ben değilim.

Köpekbaliğının açık çenesinden turuncu bir alev canlanırken cevabını görmezden gelmeyi seçiyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Kimyasallar ciğerlerime dolduğunda esrar tıslıyor. Uzun zaman oldu ama içimi yakıp kavuran o tanıdık his zihnimi odaklıyor. Cebimden telefonumu çıkarıp amirime hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Animus Akademisi'nin asil liderinin kimliği o kadar gizli tutulur ki, çok az kişi "Müdür" denilen kişinin aslında bir *kadın* olduğunu bilir. Kendi güvenliği için bu şekilde tutulur. Onu kullanmaya çalışacak güçlü canavarlara karşı. Şimdi Mace Naga'nın onlardan biri olup olmadığını merak ediyorum.

Xander homurdanıyor. "Mace onu ve generallerini daha kapıdan girer girmez böyle kementle yakaladığın için mutlu olmayacak." Parlayan gözleri cumbalı pencereden bana bakıyor, ay ışığı gece yarısı saçlarından mavi mavi yansıyor.

Masama otururken homurdanıyorum çünkü ona gücümü kasıtlı olarak kullanmadığımı itiraf etmeyeceğim. Bunu görmek

Aurelia ve onun çiftleşme işareti -bizim çiftleşme işaretimiz- öyle altın gibi parlıyordu ki... Kontrolümü kaybettim. Açık ve net. Son on yılda uğruna çalıştığım her şey, o kafatası ve beş kıvrık ışık huzmesinin kaydedilmesi için geçen bir saniyede yerle bir oldu. Kendimi toparlamıştım elbette ama...

Düşmanlığım serbest bırakılamazdı. Asla. Ve kendini bana sunan Regina'm, o feci gücü, üzerine büyük bir özenle yerleştirdiğim bağlardan dışarı çıkmaya zorluyordu.

Savage'a bakıyorum, hâlâ halıya doğru usulca , koyu renkli bir bukle alınının üzerinde rahatsız edici bir şekilde sallanıyor.

"Uzun süre uyuyamayacak," diye söylendi Xander, başını yorgunmuş gibi arkaya atarak. "Ona beş kez yeniden doz vermek zorunda kaldım. Bunu ona kim söyleyecek? Ve onu bulmaya kim gidecek?"

Her iki canavar da beni gereğinden fazla yakından izliyor.

"En çok bana güveniyor," diyorum.

Savage yüzünü buruşturarak sırt üstü yuvarlanırken, "Lanet olsun," diye inliyor. "Neden boynumu bu hale getirdin Xander? Sen..." Ve birdenbire ona kimin ve neyin olduğunu hatırlamış gibi, dövüşü kemiklerine çimento gibi işlemiş bir canavardan beklediğim bir çabuklukla ayağa kalkıyor.

Savage hırlıyor ve gözlerini öfke bürüyerek Xander'a doğru hamle yapıyor, ejderhanın üzerine atlıyor. "Seni lanet olası pislik!"

"Bunu dinlemek isteyeceksin!" Savage'ın aniden kurtlaşan köpek dişleri boğazına dolanırken Xander iki eliyle kurdun kafasını tutarak bağırır.

"Dinle kardeşim," diyor Scythe sertçe.

Belki de ses tonundandır, çünkü Savage aniden Xander'ın atlıyor, ela gözleri önce köpekbalığı kardeşine, sonra da bana dikiliyor. Sesi gırtlaktan geliyordu, tamamen kurda dönüşmüştü. "Nerede o? Regina'm nerede?"

Bir cevap beklemeden gözlerini kapatıyor ve onu hissettiğini anlıyorum.

Birden Aurelia'nın onun üzerindeki kokusunun farkına vardım. Kokusu tatlı ve baş döndürücü ve bunun sadece *onun* kokusu olmadığını fark ediyorum, ama... *onun kokusu*. Farkına varmadan ayağa kalktım, boğazımdan yumuşak bir hırıltı kaçtı, gözlerim kurda dikildi.

Üç canavarın kafaları bu gizli tehdit karşısında bana doğru dönüyor ve ben de kendimi silkeleyip kışımı koltuğuma geri indiriyorum.

"Vay, vay, ." Xander kollarını kavuştururken eğleniyor. "O Regina'nın çekimini hissediyor."

Ona ters ters bakıyorum çünkü bu konuda benimle alay edecek son kişi o.

Savage masama doğru yürüyor, yırtıcı gözleri üzerimde, dişleri ve gözleri normale dönmüş olsa da tüm erkek kibri ve çalımıyla. "Neden farklı hissediyor? Duruşmada ne oldu? Eğer biri ona zarar verdiyse..."

Savage'ın Aurelia'yla seks yapmış olması pek çok şeyi karmaşıktırıyor. Onu şimdi *istiyor*. Her zamankinden daha fazla. Ona Regina diyor.

Cumbalı pencerelerden dışarı, okul bahçesinin karanlığına bakıyorum. Hepimiz onu hissedebiliyoruz. Ruhlarımız onun ruhuna doğru o ilkel çekimi hissediyor, tıpkı Ay'ın Dünya'nın çekimini hissetmesi gibi. Bu kaçınılmaz. Göz ardı edilemez. Ve ben bile yeni olan o vahşi karmaşayı hissedebiliyorum. Onu saran ilkel gücü.

İçimde tanıdık, karanlık bir huzursuzluk hissi dolaşüyor.

"Bununla başa çıkamıyor," diyor Scythe. "Dengeli değil."

"Fiziksel olarak iyi," diyorum hemen. "En önemli şey bu."

"Onu görmek istiyorum," diye Savage.

Tecrübeli biri gibi yavaş ve ölçülü bir nefes veriyorum. "Bu onu devirir, Savage. O-"

"Siktir et onu. Bana ihtiyacı var." Ve sonra, isteksizce, "Bize ihtiyacı var." diye ekledi.

Xander, "Bizi istemiyor, Sav," diye .

Scythe'in sesi tartışmalarını kesiyor. "Yalnız kalması gerekiyorsa, onu bırakırız." Scythe, Savage'in mantıklı sesi. Ve eğer şeytan bir insanın sağduyulu sesi olabiliyorsa, karşınızda cehennemin dibini boylamış biri var demektir.

Savage hareketsiz kalıyor ve kan kardeşler arasında bir şey geçiyor. Ne olduğunu merak ediyorum çünkü kaşlarının arasındaki küçük kırılganlığa bakılırsa Xander bile bilmiyor.

Köpekbalığı ve kurt. Bunun bir aile için garip bir karışım olduğunu düşünmüşümdür hep. Babaları yeraltı dünyasında iyi tanınırdı. Tüm hesaplara göre vahşi ama akli başında. Tüm cinayetleri soğukkanlılıkla işlenmiş. Böyle erkeklerin yetişkinliğe ulaşır ulaşmaz öldürölmesi gerekir. Ama Savage'ın içinde babasınıninkine hiç benzemeyen bir insanlık var. Yeni bulduğu Regina ile sınırlı gibi görünse de bu onun için yeni bir şey.

Hepimizin aynı sürüde olması, *aynı* regina'ya sahip olmamız -Bunu hesaplayamıyorum bile.

Adını söylediğimde kurdun kafası bana dönüyor, ela gözleri düpedüz şiddete varan bir şüpheyle öfkeleniyor. "Onu bir şartla görebilirsin." Test edilmesi gerekiyor. Esrarımdan bir nefes daha alıyorum.

Gözleri kısılır. "Kimi öldürmem gerekiyor, *kedi*?"

Bıçağı . Şimdilik. "Burada regina kursuna katılacaksınız. Hepiniz katılacaksınız. *Sonra* bir ziyaret için görüşebiliriz."

Xander nefesinin altında küfreder. "Benim bir regina'm yok. Ben gitmiyorum."

Ama Savage düşünceli bir şekilde başını eğiyor ve sanki ilham almış gibi gözlerine bir ışık giriyor. "Pekala." Xander'ı şakacı bir şekilde iter. "Sen de yapacaksın Xan, yoksa kulaklarını koparırım."

Ejderha hırlıyor, ayağa fırlayıp ofisimden hışımla çıkarken burnundan dumanlar çıkıyor. Savage ellerini birbirine sürtüyor ve Aurelia'yı düşünüyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Bu evet demek."

"Onu zorlama," diye uyarıyor Scythe. Sarı lamba ışığı gözlerini alıyor ama bu soğuk safirlere hiçbir sıcaklık katmıyor. "İhtiyacımız olan son şey kampüste dolaşan kuduz bir ejderha. Zaten kuduz bir Boneweaver'ımız var."

İşte yine orada. Aramızda bir kaya gibi ağır ağır duran o küçük, mavi gözlü kelime. Her an geri sallanıp hepimizi öldürebilecek bir kaya parçası.

Ama Scythe her zaman hesapçı bir Don'dur. Aurelia'ya karşı üstünkörü bir ilginin ötesinde ne hissettiğini bile söyleyemiyorum. Animusu ona biz kara verdiği tepkiyi veriyor mu?

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Savage kapıdan çıkarken Scythe açık bir meydan okumayla bana bakıyor. Onunla bakış bakışa tanıştım. En yaşlısı olarak grubumuzun rex'i ben olmalıydım,

ikinci sorumlu. Sonuçta hepimiz güç için eşleşiyoruz. Ama böyle bir grupta... hakimiyetimin sürekli sorgulanmasını beklerim.

Ama bunu kabul etmeyeceğim. Ben bu sürünün bir parçası değilim. Ondan çok uzağım.

Karanlık ofisimin sessizliğinde ve dışarıdaki ağustos böceklerinin cıvıltısında, ölçülü bir nefes daha verdim. Sadece ikimiz arasında belki medeni bir konuşma olabilirdi.

"Neden bize hiç söylemedi?"

"Çünkü o Mace Naga'nın kızı, Lyle." Scythe sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Çünkü on üç yıl boyunca manipülatif, kurnaz bir adam tarafından büyütüldü ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü belki de herkesten daha iyi biliyor."

Aurelia kesinlikle hiçbir zaman masum bir genç kız olmadı. Yılan malikanesinde büyüdüğüne göre öyle olamaz. Ama bana hiçbir zaman kötü niyetli biri gibi de gelmedi ve kendimi hem hayvanları hem de insanları iyi değerlendiren biri olarak görürdüm. "Ama Mace onu Half Feather'la evlenmesi için gönderdi. Eğer onun gücünü biliyorsa, bunu neden yapsın ki? Neden en başından beri onu kendine saklamadı? Belli ki onu geri istiyor."

"Onu çiftleştirmek için geri istiyor," diyor Scythe. Bunun aklına girmesine izin veriyor. Ve o zaman, kulaklarımda eski ve ölümcül bir şey gıcırıyor. On uzun yıl boyunca uzak tuttuğum bir şey. Esrarımdan uzun bir nefes çekiyorum ve tatlı, buruk dumanı durana kadar ciğerlerimde tutuyorum. Scythe devam ediyor. "Half Feather olayı sadece bir güç oyunuydu. Muhtemelen birkaç milyon dolar için. Bizim neslimizin en güçlü canavarını kontrol etmek istiyor. Yaşayan tüm nesillerin." Scythe ayağa kalkıyor, yüzü mermerden kesilmiş gibi güzel ve sert. "Eğer onun ne kadar güçlü olduğunun farkına varırsa, hiçbir engel olmadığını anlayacaktır. *Biz* bile ona karşı gelemeyiz." Bana doğru bir adım atıyor. "Ne kadar güçlü olduğunu *asla* öğrenemez, Lyle. Eğer öğrenirse, elimizde şimdiye kadar tanıdığımız en kötü düşmanımız olur."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Mantiğini inkar edemem ama bu bir gangster .

Scythe'in yıllar boyunca bu kadar güç kazanmak ve bu güçte kalmak için kullandığı düşünce tarzı budur.

Nefes veriyor ve kafasında delice düşünceler olduğunu biliyorum. Milyonuncu kez, nasıl aklı başında kaldığını merak ediyorum. Nasıl

Köpekbalığının günün her dakikasında kendisinden talep ettiğine emin olduğum okyanus çağrısına rağmen mantıklı ve hesaplı olmaya devam ediyor.

Scythe pencereye doğru dönüp okul arazisine bakıyor. Yüz hatlarının keskin düzlemlerini kaplayan ay ışığında, başka bir dünyadan gelen ruhani bir yaratık gibi görünüyor. Animalar ve onunla karşılaşan diğer tüm yaratıklar üzerindeki cazibesini görüyorum.

"Canavar Kıran' adını hak ediyor musun?" Scythe aniden sorar.

Soru karşısında göz kırpmayı reddediyorum. "Bu işte en iyisi benim."

Bana bakmak için geri döndüğünde, sigarasıyla pencereyi işaret ediyor. "Umarım öyledir, çünkü Mace Naga senin için geliyor."

Bölüm 3

Xander

Yatağında uzanmış, birinci sınıf kırmızı kalite, ejderha gücünde bir otun tadını çıkarıyordum ki kafamın içinde bir ses şarkı söylemeye başladı.

"Benim mavi gözlü Aurelia'm. Aurelia, sana olan aşkım gerçek."

Lanet bir Boneweaver. Bilmem gerekirdi. Onda bunu hissetmeliydim. *Kokusunu* almalıyım.

"Aurelia, kalbim pıt atıyor. Aurelia... Benden kaçtığın için seni tokatlayacağım. Geliyorum, geliyorum, geliyorum."

"Siktir git Savage," diye sesleniyorum zihnimden. *"Bu kafiye bile değildi."*

Ama gizli katımıza çıkan merdivenlere ulaştığında sesi daha da yükseliyor. *"Aurelia, amın çok tatlı. Aurelia, seni öyle bir sikeceğim ki tweet atacaksın."*

Başım çarpmaya başladı ve yataktan fırladım, başucumda oturan ve biraz içmeye çalışan Eugene'i ürküttüm. Ama Savage odamıza dalıyor, kapıyı öyle bir açıyor ki duvara çarpıp geri tepiyor.

Bana doğru sıçrarken sırtışı çılgınca ve ikimiz de yatağıma geri düşüyoruz.

"Beni ona götür, Xan!" Savage omuzlarımı sarsıyor ama ben sadece gözlerimi kapatıp bir nefes daha çekiyorum. "Ölümden tek başına kaçtı ve bunun beni sevdiği için olduğunu biliyorum. Kokusunu anima yatakhanesine kadar takip ettim!" diyor heyecanla. "O

Ama sihir buna izin vermez. Bırak. Beni. İçeri." Her hecede beni sallıyor.

Uzun bir nefes çekiyorum ve güzel yüzüne doğru dumanı üfleyip "Hayır" demeden önce aramızda dramatik bir sessizlik oluşmasına izin veriyorum.

Çeneme öyle sert bir yumruk indirmeden önce alçak sesle ve derinden hırlıyor ki yıldızlar görüyorum. Başım yana savruldu ama ona dönüp karanlık bir kahkaha attım.

"Ciğerini söküp yiyeceğim, Xan. *Beni oraya götür.*"

Bağ kardeşinizin doğrudan bir talebini reddetmek zor, özellikle de tehditlerini yerine getirdiğini bildiğim için, ama kararlı *bir şekilde* "Hayır" demeyi başarıyorum.

Savage kalçalarımın üzerine oturuyor ve alt dudağını dışarı doğru iterek bana bakıyor. "Muhtemelen beni gerçekten çok özliyordur. Lütfen?"

Gülünç görünüyor ama piç kurusu bağlarımıza nasıl hitap edeceğini çok iyi biliyor. Böyle üzgün bir savunma muhtemelen gezegendeki en sinir bozucu şeydir. Otum ve Mozart için şanslıyım.

"Çekil üstümden yoksa yüzünü eritirim ve o da sana bakmaya dayanamaz."

Beni itiyor, nefesinin altında küfürler mırıldanırken tişörtünü yırtıp yatağına fırlatıyor. Bunu sinirlendiğinde ya da kızdığında yapar. Sanki kıyafetler onun kurt bedeni için iğrenç bir suç ve hayvani düşüncelerine bir engelmış gibi.

Bir an için huzur buluyorum. Kulaklarımda rastgele bir Mozart konçertosu çınıyor. Eugene'in gergin kalp atışları üstümde dalgalanıyor ve daha uzakta, altımızdaki katlarda yatmaya hazırlanan diğer öğrencilerin boğuk sesleri duyuluyor. Savage elleri kalçalarında odada volta atarken ot vücudumu yakıyor, beni tatlı bir sersemliğe sürüklüyor. Ara sıra bileğindeki siyah saç bağına parmaklıyor.

Birdenbire durdu.

Kapıdan aceleyle çıkmadan önce "," diyor.

Bir fikri var. Ve bir fikri olan Savage kötü haberdur. Şu anda umurumda değil, bu yüzden rahat sırtüstü pozisyonumdan bir santim bile kıpırdamıyorum. Scythe ve Lyle onun it beyninin şeyle başa çıkabilir.

* * *

Sözlerimi yemem bir saatimi alıyor. Aklımdan bir görüntü geçiyor, ayın evreleriyle dövmeli parmaklar... bu bir- mi?

Eugene dehşet içinde çığlık atıyor.

"Siktir!" Yatağımdan sıçrayarak bağıriyorum.

Odamızdan çıkarken horoza olduğu yerde kalması için el sallıyorum.

"Scythe!" Zihin bağlantımız aracılığıyla sertçe sesleniyorum. "Bir sorunumuz var."

"İdare et," diye sert bir cevap gelir. "Havuzda ıslanıyorum." "Ne? Şimdi mi?"

"Kanımdaki yılan büyüü kalıntılarını yakmam gerekiyor. Bu gece geç saatlerde beni sahile uçurmanız gerekecek."

"Lyle nerede?"

"Müdireyle birlikte."

"Savage lanet okulu havaya uçurmak üzere!" "O zaman git ve durdur onu."

İletişimimiz üzerine kapıyı çarparak kapattı ve ben de hışımla merdivenlerden aşağı indim. Scythe bir şeyle uğraşıyorsa onu kendi bırakmanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrendim.

Köpekbalıkları ve kurtların çılgınlığına küfrederek yataktan dışarı fırladım.

Bölüm 4

Savage

■ Son patlayıcıyı anima yatakhanesinin dibine yerleştirin ve geri dönerken küçük leopar arkadaşına beni takip etmesi için işaret edin. Güzel Regina'mla tatlı bir aşk yaşayamam.

Şimdi paramparça olabilir miyim?

Benekli birkaç arkadaşına şantaj yaparak bana dört katlı bir binayı yıkacak kadar büyük patlayıcılar yapmalarını sağlamak kırk beş dakikamı aldı. Küçük kullanışlı cihazlar yapmakta iyiler ve hepsini aynı anda uzaktan patlatacağız.

Forklift Kardeşler, kolunun tamamını tuvalete sokmayı "başaran" bir öğrenciyle gardiyanların dikkatini dağıtmak için biraz zaman harcadı. Bob senin amcan ve şimdi gitmeye hazırım.

"Hazır mısınız, benekliler?" Toplanan kedigillere soruyorum. "Ben sayınca-"

Adını bilmeyi umursamadığım yavrulardan biri tarağının altından bana panikle bakıyor. "Ama Bay Fengari, orada kızlar var."

"Evet," diyorum, o kadar sabırla değil. "Ama en güzeli çok *daha aşağıda*

binaya. Ona bu şekilde ulaşabilirim."

Bombayı yapan inek leoparlardan biri olan Pickle boğazını temizliyor. "Efendim," diyor koruyucu gözlüklerinin arkasından endişeyle. "Onlara... dışarı çıkmaları için bir şans vermeli miyiz?"

"Kim?" Ona onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatıyorum. "Um... diğer animalar mı?"

"Ah," diyorum yavaşça. Bir an için diğer insanları unuttum. Düzeltiyorum. O an için onları umursamadım. *"Duyduk demeyin!"* Eski binadaki tüm animaların zihinlerine yayın yaptım. *"Bir dakika içinde anima yatakhanesinden çıkın çünkü onu Vahşi Anne'nin kendisine kadar patlatmak üzereyim!"*

Birkaç inilti duyulur ve gölgeli kadın bedenleri yatakhane pencereleirindeki ışığın etrafında uçuşmaya başlar.

Ayağımı yere vururken, farkındalığının yan tarafında bir şey karıncalanıyor. Hiçbir kardeşimin beni yolumdan saptıramaması için tüm telepatik kalkanlarımı devreye soktum. Ama bazen heyecanlandığımda, örneğin seks yaparken ya da bir bomba kurarken, bazı şeylerin onlara geçmesi mümkün olabiliyor. Sanırım bunun nedeni kardeşlerimi biraz fazla sevmem.

İlk animalar ön kapıdan dışarı fırladığında, kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor.

Isı önce bana çarpıyor. Diğer herkes her yöne dağıldı ve ben yere daldım, tam da kutsal sıcak kırmızı ejderha ateşi geceyi aydınlatırken.

"Bu güzel mimari eseri havaya uçurmayacaksınız!" Xander kükrer.

Ayaklarımın yuvarlanıyorum ve 1.80 boyunda, bana doğru tepinen öfkeli bir ejderhayla karşılaşuyorum.

"Evet öyleyim!" Ben de binayı göstererek bağıriyorum. "Regina'm oranın altında!"

"*Miras* listesinde, Savage." Xander yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye hırliyorum. "Ve umurumda da değil."

Xander pantolonunu indirip beni iterek, "Seni içeri sokacağım, seni deli herif," dedi.

Tökezleyerek geri dönüyorum ama şimdi yüzümde kocaman bir sırıtma var. "Gerçekten mi?"

"Evet, seni cahil taşralı."

"Şimdi de sırf inat olsun diye onu havaya uçuracağım, değil mi?"

Panik içindeki animalar daracık, dantelli pijamalarıyla, bazıları kollarının altında yastıklarla yatakhane çıkarken Xander homurdanarak yatakhane girer. Belli bir mesafede saklanan erkekler

ilgimi çekti ve bayanlarla buluşmak için koşarak geri döndüm. Pickle bombalarını toplamak için yanımdan hızla geçiyor ama dönüş yolunda bir grup meraklı kedi animayı yakalamayı başarıyor. Xander'ı takip ederken sırtıyorum.

Animus yatakhaneğinde bu gece dev bir parti olacak.
Kimse benim yardımsever bir sürü lideri olmadığımı söylemesin.

Bölüm 5

Xander

W Üç kat merdiven çıkıyoruz, yanımızdan geçip gitmeden önce birbirlerine neredeyse komik bir korku bakışı atan iki animanın yanından geçiyoruz.

Handel'in *Passacaglia*'sı kulaklarımda çınlarken, yılan kızın koridoruna geliyoruz ve birdenbire *o kokunun* aşırı farkına varıyorum.

Daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyor ve ona bir isim vermek, sadece melodisini bildiğiniz bir şarkının sözlerini hatırlamaya çalışmak gibi. Yıldız ışığı ve yıldızların arasındaki ilkel yer gibi. Bir yaz fırtınası gibi ağır ve tatlı. Tüm bedenimi karıncalandırıyor.

Boneweaver kokusu olduğuna şüphe yok. Bundan nefret ediyorum.

Bir öğürmeyi bastırarak yılan kızın yatakhanelisini inceliyorum. Balkon kapıları yerdeki kırık pirinç kulplardan zorlanarak açılmış. Odanın geri kalanı darmadağın ve diğer animaların ve nimpinlerin kokusu havayı kirletiyor.

Savage odayı koklamak için beni itiyor ve birden kıpırdamadan duruyor.

"Bunun burada ne işi var?" dediğinde sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

Neye baktığını görmek için ona doğru eğildim. Yılan kızın yatağında bir yığın eşya vardı. Üç özel eşya. Bir çift ucuz kömür

eşofman altı, iki dolarlık bir USB (artık kim kullanıyor ki?) ve mükemmel bir kare şeklinde dikkatlice katlanmış kırmızı folyo çikolata ambalajı.

Yardımsever bir şekilde "Ah. O." dedim.

"Çikolata folyomu geri mi verdin?!" Savage çığlık atıyor. Bir anda üzerime çullandı, pençelerini çıkardı, sivri uçlarını yüzümde gezdirdi. Asit gibi yakıyor, ama dalgın dalgın düşünürken ona izin veriyorum. Tüm bunlar bir yılan kız için. Öfkesini anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum.

"Sizi aşağılık amcıklar!" Savage kükrer. "O *benimdi!* Onlar *bizim!*"

Bizi yere düşürmesine izin verdim ve o da çeneme tüylü bir yumruk indirdi. Sola, sonra sağa. Sonra tekrar sola. Bir çatırtı duyuyorum ve yıldızlar görüyorum. Kırılan kemiğin hissi onu tatmin etmiş olmalı çünkü topuklarının üzerinde geri dönüyor ve zıplıyor.

"Siktir git, Xander!" Savage yığına doğru adım atar ve onları sahiplenerek kapar ve çıplak dövmeli göğsüne sarar. "Eğer onları istemiyorsan, bana vermeliydin."

"Zaten boktan hediyeler," diye homurdanıyorum dişlerimi sıkarak. Savage bana karanlık, dengesiz bir bakış fırlatıyor ve dayanma sınırının sonuna geldiğini söylüyor. Çenemin kırık kısımlarını düzgün bir şekilde iyileşebilmeleri için tekrar bir araya getirirken ona sırtımı dönüyorum.

İkimiz de yataktan çıkıp Boneweaver'ın kokusunu koridor boyunca takip ediyoruz.

Savage burnunu koridorun sonundaki duvarda asılı olan tabloya bastırmak için acele eder.

Çarpıcı bir yağlı boya tablo. Avrupa'da bir yerlerde sarp bir dağ silsilesinin üzerinde uçan bir ejderhanın orijinali olduğuna eminim. Tarihin bir parçasına hayranlıkla bakarken küçük bir iç geçiriyorum. Ailemin malikanesinin her yerinde bunun gibi tablolar vardı.

Odama döner dönmez bir içki alacağım.

Bakmadan bile ejderha hileli kapıyı hissedebiliyorum. Büyülü gözlerimle baktığımda, kapının içini ve yakın zamanda açıldığını gösteren taze ışıltıyı görebiliyorum.

Gözlerimi kısıyorum. Bu kapıyı bir ejderhanın açması gerekirdi. Lia'nın Boneweaver yeteneklerinin ejderhaları da kapsayıp bilmiyorum.

Umarım değildir, yoksa büyük bir sorunumuz olacak. Buralarda ejderhaya izin verilen tek kişi benim.

"Bırakın geçeyim." Savage sabırsızca yumruğunu paha biçilmez sanat eserine vurur.

Elini kenara itiyorum ve o da uzaklaşıyor. Elimi tablonun yaldızlı süslü çerçevesine bastırduğымda, eski büyüü ve onu güç tellerini hissediyorum.

Korkarım ki, bir şekilde tüm anima çetesinin geçmesine izin verecek şekilde programlanmış.

"Sorun nedir?" Savage yükselen öfkemi fark ederek hızlıca söylüyor.

Burnumdan dumanlar çıkıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, yeniden

Savage ve Scythe'ı tanıyıp geçmelerine izin verecek şekilde programlıyorum.

İçeri adımımı attığımda Savage peşimden atlıyor ve beni neredeyse dolambaçlı dar merdivenlerden aşağı itiyor.

Karanlığın iki yanındaki ejderha şeklindeki duvar apliklerinde ateş canlanıyor.

"Oooh, ne hoş," diyor Savage, yanımdan geçip merdivenlerden hızla inmeden önce.

İç çekerek onu takip ediyorum ve kendimizi hızla dolambaçlı merdivenin dibinde, önümüzde su dolu bir mağarada buluyoruz.

"Ha!" Savage bekleyen tekneyi görmezden gelir ve ganimetlerini dikkatlice köşeye bıraktıktan sonra pantolonunu yırtar. Kurt formuna bürünür ve göbekten suya atlayarak kanalın aşağısına doğru kürek çekmeye başlar.

Bir uyarı hırıltısı çıkardım çünkü buradaki sularda başka neler olabileceğini bilmiyoruz. Babam böyle bir şeyin içinde tuzlu su timsahları ya da daha kötüsü kutu denizaneleri tutmaya meyilli olurdu. Ama Savage bana heyecanlı bir havlama sesi çıkarıyor ve ben de kayığa tırmanıp küreği kaparak onun peşinden gidiyorum.

Ailemin malikanesinde de benzer bir yeraltı mağara sistemi var bunu düşünmek nostaljiden tüylerimi diken diken ediyor. Oraya sadece bir kez inmiştim, babam en değerli aile mücevherlerimizi tehlikeli bir büyüün ardına saklamıştı. Uzun süredir terk edilmiş olan bu yerde sadece büyü izleri var. Duvar aplikleri ve tekne gibi düşük güç gerektiren şeyler.

Bir ejderhanın tekrar yerinde olması ve buraya ilk geldiğimizde Savage'ın döşeme tahtalarına dökmeyi başardığı kendi kanımın miktarı düşünüldüğünde, muhtemelen bu yere biraz hayat verdi.

Savage'ın sallanan siyah kafasını karanlıkta takip ediyorum, ta ki bir köşeyi dönüp tünel yüksek tavanlı bir mağaraya açılana kadar. Ve bir de ne görelim, bizi üzücü bir manzara bekliyor.

Savage, Regina'sını görünce heyecanlı bir havlama sesi çıkardı. Yeni ve gelişmiş formuna rağmen onu hemen tanıyorum. Sanırım onu veren gözlerinin rengi.

Animasyon kız çetesinin hepsi canavar formlarında, kirli bez ve çöp yığınlarının üzerinde tembellik ediyorlar. Minnie en önde, dişi kaplan formunda bize bakıyor, Sabrina ise leopar formunda, başı Minnie'nin sırtında. Aralarında etkileyici bir dişi aslan olan Connor ve kurt formundaki Raquel var. Son olarak, dişi aslan formundaki Stacey yan yatmış, Raquel'in kulağını pençeliyor.

Burayı temizlemek ve kirli şeyleri değerli şeylerden ayırmak için kadim içgüdülerim alevlendiğinde burnumu kırııştırıyorum ama bu boku bir kenara itiyorum çünkü burası *benim* ejderhamın sürüsü değil.

Safir mavisi gözlü dişi aslan kirli yuvanın ortasında yatıyor, görünüşe göre sarayda bir kraliçe. Başı iki ön patisinin üzerinde duruyor ve nimpin Henry yanağının hemen yanına sokulmuş, halinden memnun görünüyor.

Boneweaver'ın duruşu rahat, hatta tembel olsa da, gözleri keskin ve parlak bir şekilde Savage'ın üzerinde, o bir it gibi suyu silkeliyor. Ben tekmeden inerken gözleri bana kayıyor. Etrafındaki havada bir şey asılı duruyor. Bir bas davulun alçak, tekrarlayan gümbürtüsü gibi. Fark edince kaşlarımı çatıyorum ve rahatsız edici bir sinek gibi uzaklaştırıyorum.

Savage varlığını duyurmak için bir havlama sesi çıkarıyor, kıza doğru tırıs tırıs giderken kulakları dikleşiyor.

Aurelia'dan gelen alçak bir uyarı hırıltısı onu olduğu yerde durduruyor. Savage'ın kulakları geri döner. "*Aurelia,*" diye telepatik olarak cıvıladı. "*Bırak gireyim, güzel prenses.*" Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "*Sanki zihni taşla korunmuş gibi.*"

Hiç de taş değil, daha ziyade inanılmaz bir şey. İçimi çekiyorum ve diğerlerine işaret ediyorum. "Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız yoksa bu kişisel bir tercih mi?"

İnsan formuna geçen Raquel'dir, muhtemelen okulun alfa kurdunun onlara bakmasına tepki olarak. Yere çömeliyorlar

solgun, çıplak tenlerini örtmeye çalışıyorlar. Rastgele yerlerde bir dizi dövmeleleri var.

"Özür dilerim, Bay F-Fengari."

"*Raquel,*" diye hırılıyor Savage, "*Regina'mla ne halt sanıyorsun sen?*"

"Hiçbir şey!" Raquel öyle diyor. Kurt hayvanın arkadaşlarının iyiliği için yüksek sesle konuştuğundan eminim. "Bizim seçimimiz değil. L-Lia bizi buraya getirdi. Biz sadece ona eşlik ediyoruz. O... o kadar da iyi değil."

"Zihinsel olarak iyi değil," diye düzeltiyorum. "Dürüst olmak gerekirse hiç iyi olduğunu sanmıyorum."

Minnie uzun kesici dişlerini göstererek tıslıyor.

"Kes sesini fare," diye emrediyorum sinirli bir şekilde. "Ama tam da ihtiyacımız olan şey bu." Orada yatan, işe yaramaz kürk ve diş yığınlarını işaret ediyorum.

Minnie öfkeyle irkiliyor ve ben de bu konuda kendimi kötü hissetmekten rahatsız olamıyorum.

"Gidelim," diyorum kardeşime. "Burada yapabileceğimiz bir şey yok."

"*Ben kalıyorum.*" Savage sanki nöbet tutuyormuş gibi kendini taş zemine bırakıyor, gözleri hâlâ başını pençelerinden kaldırmayan dişi aslana yırtıcı bir şekilde sabitlenmişken kuyruğunu sallıyor.

Boneweaver kızının etrafındaki ses başımı ağrıtlıyor, müziğimin içinden bile duyuluyor.

"Peki," diye çıktım. "Ama Lyle buraya gelip emir yağdırmaya başladığında gelip bana ağlama."

Tekneye geri tırmanırken rahatsız hayvan sesleri beni takip ediyor. Hepsini kapatıyorum ve parmak aleviyle yeni bir cigara yakıyorum.

Ckapt'ca W

Savage

TErtesi sabah, animaların ve nimpinlerin insan formlarına geri dönerken çıkardıkları sinir bozucu gıcirtı, inleme ve esneme sesleriyle uyandım.

Giysiler.

Gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü çıplak bedenlerini görmeden de şikâyetleri yeterince travmatik.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Stacey esnemeye çalışarak. "Bir dahaki sefere buraya yemek getirelim."

"Ve içki," diye homurdanıyor Connor. "Tercihen alkol."

"Ve yastıklar!" Minnie borular. "Kahretsin. Boynuma bir şey yaptım."

Raquel kıkırdıyor çünkü biz vahşi kurtlar canavar formlarımızda böyle gruplar halinde uyumaya alışkınız. Regina'mı diğer animalar ve nimpinler gitmeye hazırlanırken onları izlerken bulmak için bir kapak açıyorum. Dün gece pek uyumamış. Biliyorum çünkü sürekli kırpışan gözlerini izliyordum. Gücü mağaranın içinde teneke kutuda çalkalanan kola gibi titreşiyor. Burnumun içini gıdıklıyor.

"Onunla burada güvende mi?" Sabrina sanki istenmeyen bir parazitmişim gibi çenesini bana doğru salladı.

Çiğerlerimden gelen hırıltı ani bir tepki ve birbirlerine ürkek bakışlar attıklarında kendimi kötü hissetmiyorum bile. Minnie hariç hepsi. Küçük dişi kaplan bana dik dik bakıyor.

Gözlerini kısıyor ve parmağını masallardaki bir cadı gibi bana doğru sallıyor.

"Biz yokken *sakın* aptalca bir şey yapmaya kalkma Savage." Kurt gözlerimi masumca ona kırıştıtırıyorum. "*Ne gibi?*"

"Binayı havaya uçurmaya çalışmak gibi," diye tersliyor. "Evet, yayınınız dün gece bize ulaştı."

Başımı ondan yana *çeviriyorum* çünkü Regina'ma ulaşmaya çalıştığım için özür dilerim.

Raquel kararlı bir şekilde, "Lia kendi başının çaresine bakabilir," diyor.

Hepimiz kedi prensesime bakmak için kafalarımızı çeviriyoruz.

Bir uyarı gümbürtüsü çıkarana kadar karnımın üzerinde ona yaklaştığımı fark etmiyorum.

İçimden bir heyecan fışkırıyor ve meydan okumak istiyorum - sınırlarını zorlamak ve ne yapacağını görmek istiyorum.

"Ölüm cezasından yeni kurtuldu Savage," diye vurguluyor Minnie bana. "Olan biten her şeyi sindirmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı var." Sonra sesi suçlayıcı bir hal alıyor. "Siz de *dahil olmak* üzere-"

İnsan formuna geçtim ve bir anda ayağa kalkıp Minnie'ye hırladım. Tüm animalar geri sıçradı ve nimpinler irkildi. "Sakın !" Hırlıyorum. "Bu benimle Regina'm ve sürüm arasında. Defolun gidin buradan ve onunla yalnız konuşmama izin verin."

Ama yuvadan kuduz bir saldırganlık sesi yükseliyor. Lia pençelerinin üzerinde, dişi aslan vücudu eğilmiş ve bana doğru hırlıyor. Uzun beyaz kesici dişlerini açmış, bıyıkları seğiriyor. Bana doğru tek bir adım atıyor.

Öfkeli hırıltısının sesi, bana yönelttiği açık tehdit beni derinden sarsıyor. Şok içinde nefes nefese kaldım, o muhteşem mavi gözleriyle bana bakarken hareketsiz kaldım.

Başka bir canavarın beni uyarmaya, tehdit etmeye cüret etmesine şaşırdığım kadar, onu görünce sikim seğiriyor.

O muhteşem. Önünde diz çöküp ona boyun eğdiğimi gösteriyorum. "Dediğim gibi," diye tısladı Raquel. "Lia kendi başının çaresine bakabilir."

Animalar tekneye tırmanıyor ve Lia tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor, tehdidi çok açık.

Yavaşça, kötü bir niyetim olmadığını bilsin diye, soğuk zemine bağdaş kurup oturuyorum. "Regina'm," diye fısıldıyorum. "Benim güzel Regina'm. Seni almalarına asla izin vermezdim."

Yavaşça önce kalçalarının, sonra da karnının üzerine oturup bir sfenks pozu almadan önce kızgınlıkla hırlıyor. Henry onun omzuna konuyor.

Başkalarını bana karşı savunması biraz canımı acıtıyor. Sanki o animalar onun sürüsüymüş de ben değilmişim gibi. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kalın bir boğazın içinden yutkunuyorum.

İç çektim. "Derslere girmem gerekiyor yoksa Lyle muhtemelen *beni* idama gönderecek."

Başını patilerinin üzerine koyuyor ve başını benden uzağa çeviriyor.

Belki de komik değildi. Tekrar deniyorum. "Bir süreliğine gideceğim ama en kısa zamanda döneceğim. Scythe ve Xander seyahate çıktılar, o yüzden sadece ben ve aslan Leo varız."

Gözlerini kapatıyor. Sanki şimdi, sonunda dinlenebilecekmiş gibi. Henry hâlâ onun yanağındadır ve o da gözlerini kapatır.

Kurt formuma geri dönüyorum ve uyuduğundan emin olmak için Lia'ya bir kez daha baktıktan sonra suya doğru ilerliyorum. Vücudumdaki her kemik ve kas bana kalmamı ve onu bir daha asla bırakmamamı söylüyor. Kimsenin ona zarar vermeyeceğinden ya da onu benden almayacağından emin olmak için. Onu çalmak, *çiftleştirmek* isteyen insanlar var. Gözlerimi mağaranın ve suyun etrafında gezdiriyorum. Şimdilik burada güvende olacak. Ve onun etrafında tüylerimi diken diken eden bir savunma var.

Ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk dönerim. Ve yiyecekler. Bir sürü yiyeceğe ihtiyacı olacak.

* * *

Kahvaltıdan sonra yemek pişirme dersimiz var ve herkes çıkarken ben koridorda Minnie'nin peşine düşüyorum.

"Minnie!" . "Minnie, seninle konuşmam lazım!"

"Tamam, tamam." Minnie bana sus işareti yapıyor ve ben de kısa bir süre durup onun küstahlığına bakıyorum. Yüzüme bakarak aceleyle, "Dikkat çekmene gerek yok Savage," diyor.

"Seninle konuşmam gerek."

"Seni ilk seferinde duydum."

"Pekâlâ, saçın açık kalsın." Peruk olup olmadığını iki kez kontrol etmek için sakız pambesi saçına bakıyorum. Ama öyle olsaydı, üzerime atlamak için dişi kaplana dönüştüğü ilk düşerdi. Yani gerçek olmalı. "Regina'ma kur yapmak için yardımına ihtiyacım var."

Küçük yumruklarını kalçalarına koyuyor. "Peki sana neden yardım edeyim?"

Onu kaçırmaya çalıştın. Ve beni rehine olarak kullandın."

Küçümseyen bir el salladım. "Sen rehine değildin, Min. Seni domuz bağıyla bağlamadım, siyah bir minibüsle taşraya götürmedim ve boğazında bir pençe varken isteklerimi sıraladığım bir video çekmedim."

Gözlerini kısıyor. "Bu garip bir şekilde özel."

"Bazen böyle şeylerin hayalini kuruyorum," diyorum çabucak. "Ama her neyse, Regina'mın beni affetmesi için yardımına ihtiyacım var. Onun akıl sağlığı için. Hediyeleri geri vermek istememiştim ve bu onu gerçekten çok incitebilirdi." Minnie bunu düşünüyormuş gibi dudağını çiğniyor. Aurelia'nın ona bütün gerçeği olmasa bile epeyce anlattığını biliyorum. "Ben onun arkadaşlarından biriyim. Onu bu bunalımdan çıkarabilecek biri varsa, o da benim."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu 'funk' mı? Dostum, kız resmen *kudurmuş*."

Onu avuçlarımla susturma sırası bende. "Her neyse. Lyle terapilerine ve kudurmuş öğrencilere geri dönmelerini sağlamak için yaptığı diğer garip şeylere başvurmak zorunda kalmadan önce onun bundan kurtulmasına yardım edebilirim. Lia'nın Lyle tarafından terapiye tabi tutulmasını istemezsin, değil mi?"

"Terapi bir kelime değil." "Artık öyle."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Pekala, ne düşünüyordun?"

Mutfak kapısını işaret ediyorum. "Özür dilemek için ona yemek yapacağım. Dostlar regina'larına kendilerini daha iyi hissetmeleri için yemek, hediye ve başka güzel şeyler getirir, değil mi?"

"Pembe el çantası gibi."

O çantayı hatırladıkça midem sıkışıyor. Onu ayaklarının dibine bıraktıktan sonra olanları. Aurelia'nın o ormanda bizden nasıl kaçtığını ve bizim de peşinden koşup onu yakalayıp buraya getiren Lyle'in eline nasıl düştüğümüzü. O gün çok öfkeliydim. Aurelia bunu Minnie'ye anlattıysa... demek ki onun için bir anlamı vardı. Boğazımı temizliyorum. "*Yemek*," diye bastırdım. "Yemek tarifi arayamam."

"Yüzlerce ve binlerce." "Ne?"

"Sprinkles. Onları büfede son gördüğümüzde kıkırdadı. Sanırım..." diye devam ediyor ve gözlerini uzaklara dikeyor.

Eğilip boyuna yetismeye çalışıyorum ama o benden çok daha kısa. "*Min-nie*," diye şarkı söylüyorum sabırsızca.

"Sanırım serpintiler ona çocukluğundaki peri ekmeğini hatırlattı. Her şey kötüye gitmeden önceki gibi. Bütün çocuklar bu şeyleri sever."

"Peri ekmeği nedir?"

Bana bir balon balığı gibi bakıyor. "Peri ekmeğinin ne olduğunu bilmiyor musun?"

Hırlamam yumuşak ama yine de aptal olduğumu düşünmesinden hoşlanmadığımı anlamasını sağlayacak kadar tehditkâr.

Sonra son derece sıra dışı bir şey olur. Minnie'nin yüzü üzgünmüş gibi yumuşuyor. "Çocukken hiç peri ekmeği yemedin" derken sesi sadece bir kedi yavrusunun miyavlamasıydı.

"Hayır," dedim açıkça.

Derin bir nefes alıyor ve Scythe'ın kendini kaybetmek üzereyken yaptığı gibi üflüyor. "Hadi o zaman. Sende bildiğim kaçak telefon nerede? Sana göstereyim."

Dört saat sonra Regina'ma dönüyorum, dizlerimin üzerinde bir kâğıt tabakla gurur duyarak eski, köhne ejderha kayığıyla ona doğru kürek çekiyorum. Bu kez yepyeni, özel yapım gözlükleriyle Eugene de var. Küçük tavuk ne iş yaptığını biliyor ve hepimiz dersteyken Aurelia'nın yalnız kalmasını asla istemiyorum.

Regina ve Henry'im onları bıraktığım zamanki pozisyonlarında ve bu konuda endişeleniyorum, çünkü bu *bütün* gün hareket etmediği anlamına mı geliyor?

Tekne yokuştan yukarı kayar kaymaz, Henry bir av gibi ciyaklayarak bana doğru yaklaşıyor, muhtemelen tabaktaki tüm renkleri onu heyecanlandırıyor.

O kadar yumuşak ve yumuşacık ki, muhtemelen farkına bile varmayacağım minik kemikleri var-

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Aurelia kısa bir hırıltı çıkarıyor ve ben de hayal gücümünden sıyrılıyorum. Henry havalanarak ona döndü ve suçlayıcı gözlerle bana baktı.

Ona bakmamaya çalışıyorum ve yuvasından biraz uzaktaki güvenli yerime gidip Eugene'e yanıma oturmasını söylerken ona sırıtıyorum. "Regina, kurabiye yaptım! Bak, üzerlerinde serpintiler ve küçük yıldızlar var, görüyor musun? Minnie bana yardım etti. Hepsinin Avustralya şeklinde olmasının sorun olmayacağını söyledi. Onları yuvarlak yapma konusunda pek iyi değilim ama Tassie'yi görmezden geldiğimiz sürece Avustralya'yı yapabilirim. Ve..." Heyecanla tereyağına bulanmış ekmeğin üçgenlerini ve yüzlercesini ve binlercesini gösteriyorum. İlk birkaç dilimi yemek zorunda kaldım çünkü tereyağı bıçağıyla çok sert davrandım ve ekmeği yırttım. "Peri ekmeği!" Dizlerimin üzerine çöküp tabağı kollarımın uzanabildiği kadar ileri iterek duyuruyorum.

Tabağı bir kez göz kırpmıyor ama hareket etmiyor.

Dizlerimin üzerinde tekrar öne doğru eğiliyorum, bu sefer tabağı biraz daha yakına itmek için biraz öne doğru sürünüyorum.

Regina'm hoşnutsuzluğunu homurdanıyor ve ben de üzerine oturuyorum. Henry ciyaklayarak bir soru soruyor ve Aurelia cevap verdikçe tabağı doğru havalanıyor ve gözlerini benden ayırmadan eğilip gagasına küçük şekerli bir yıldız alıyor ve Aurelia'ya doğru süzülüyor. Sanki onu Aurelia'ya yedirmek istiyormuş gibi ağzının hemen yanında geziniyor.

Aurelia kesici dişlerle dolu güzel ağzını açıyor ve Henry dilinin üzerine bırakıyor. Ağzını kapatıyor ve dilini yutuyormuş gibi hareket ettiriyor.

Göğsümde bir şey bükülüyor.

Bu ben olmalıydım. Onu besliyor, tüylerini fırçalıyor, ona sarılıyorum.

"Henry, seni pis herif," diye homurdanarak tabağı kendime doğru çekiyorum. Düşünmeye çalışarak bir süre ona baktım. Bir süre sonra gözyaşlarımı

bir parça peri ekmeği koparır ve havada sallar. "Hadi, nimpin. Al ve Regina'ma ver."

Henry bana şüpheyle bakıyor. Devasa gözleri kafasına göre çok büyük, bu da bu mağaranın loş ışığında gerçekten iyi görebildiği anlamına geliyor. Ama ilerlemiyor.

"Şüpheli küçük piç kurusu, değil mi?" Ben de öyle dedim. "O zaman göründüğün kadar aptal değilsin. Hazır mısın?" Parçayı elimden geldiğince yavaş bir şekilde havaya fırlatıyorum ve minik şey yukarı doğru zıplıyor ve tepeye çıkarken ekmekle buluşup gagasında yakalıyor. *Regina'ma* uzatıyor ve o da küçük tatlı ağzını açıyor.

Tatmin olmuş bir şekilde kıcımlın üzerine yerleştim ve Henry ile oyunumuza başladık.

Bölüm 7

Lyle

"Bir hafta oldu, Lyle. Onu görmem gerek."

Müdire Celeste Agnios bana alaycı ve kırmızı dudaklı bir bakış attı.

masasının üzerinden gülümsüyor. Animus Akademisi'nin merkez ofislerinin görünmez en üst katındaki ofisinde oturuyorum. Celeste'nin atası nesiller önce Draykaris ailesine zor bir durumda yardım edene kadar bir anka kuşunun bir ejderhanın malikanesinin bekçiliğini üstlenmesi duyulmamış bir şeydi. Ejderha nüfusunun azalması ve Draykaris soyunun tükenmesiyle birlikte, Agnios soyuna arazinin mülkiyeti verildi. Ejderha yapımı malikane ona evin hanımı olarak saygı duyuyordu, sadece arada sırada küçük bir öfke nöbeti geçiriyordu. Celeste'nin efsanevi tarikatlardan biri olmasının bu geçişi daha yumuşak hale getirdiğini düşünüyorum. Kimse anka kuşunun gücünün boyutunu gerçekten bilmiyor çünkü ejderhaların yaptığı gibi kendilerini sessiz ve gizli tutuyorlar. Canavarlar arasındaki çiftleşme bağlarını görmek onları yeterince güçlü kılıyordu ve onları kontrol etmek isteyen insanların olması şaşırtıcı değildi. Bu nedenle Celeste kendini buraya hapsedmişti.

Ama şimdi, akademi efsanevi tarikatlardan *üç* yaratığa ev sahipliği yapıyor. Acaba mülk Aurelia'nın gizli odalarından birine girmesine bu yüzden mi izin verdi? Okulun etrafında ve altında gizlenmiş bu tür pek çok geçit ve oda var, ancak burayı yöneten ruh nadiren öğrencilere kısıtlı erişim izni veriyordu.

Celeste'in dans eden altın rengi bakışlarıyla buluşuyorum ve eşit bir şekilde, "Hâlâ sudan çıkmış değiliz Celeste. Sesli mesajlarım tehditlerle dolu ve

Sorular. Onlarca yıl sonra gelen ilk Anka kuşu ihtiyati tedbir kararı herkesi son derece meraklandırdı."

Ve gergin.

Aurelia'yı hücre hapsine koyduğumu söyleyerek diğer öğrencilerin sorularından kaçınmayı başardım. Bunu bir ceza olarak mı yoksa bir güvenlik önlemi olarak mı yorumladıklarının benim için hiçbir önemi yoktu.

Medya tüm hafta boyunca gelen kutumu doldurdu ve bir açıklama yapmaktan kaçınmayı başarsam da zaman .

Yeni yetişen vahşiler ve suçlular için bir akademinin yüzü olarak, kariyerimi medya ile iyi ilişkiler kurarak geçirdim. Programlarım hakkında konuştum, onlara titizlikle sakladığım verileri ve başarı oranlarını gösterdim. Meraklı bir muhabirin karanlık geçmişime çok yakından bakması, uğruna çalıştığım her şeyi tamamen rayından çıkarabilirdi. Herkes Blackwater Cezaevine on yıl önce girdiğimi biliyordu, ama hepsi bu kadardı. Öncesinde neler kimse tam olarak bilmiyordu. Ve ben de kalmasını sağlayacağım.

Celeste'in cevabı her zamanki gibi yumuşak ve kendinden emin. "Phoenix Mahkemesi ifademizi verdi. Soruşturma yürütüyoruz. Bu şimdilik konseyi yatıştıracaktır."

Celeste anka kuşu ateşiyle eyaletin dört bir yanına taşınan bir mesajla duyuruyu yayınladığında Mace Naga bile protestolarını susturmak zorunda kaldı. Retinaları yakacak kadar parlak, yalayıcı kırmızı alevlerle yazılmış kelimeleri gördüğünde Yılan Kral'ın yüzündeki ifadeyi görebilmeyi isterdim.

Kadim ve asil Phoenix Mahkemesi, Aurelia Aquinas'ın idamına resmi bir tedbir koyarak soruşturmayı beklemektedir. Daha sonraki bir tarihte daha fazla bildirim yapılacaktır.

Zamanında ve kesin. Ama aynı zamanda belirsiz. Aurelia'nın entrikacı babası için rahatsız edici bir şekilde. Hepimizin halkının iyiliği için Yılan Sarayı'nı iyileştirmeye çalıştığını düşündüğümüz bir canavar.

"Ama ne kadar için?" Ben de diyorum ki.

"Durumumuzla ilgili ne yapacağımızı bulmamız gerektiği sürece..."

Konsey fırsatını bulur bulmaz müdahale edecektir ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Celeste sallanan ayağıma bakıyor ve ben de onun keskin bakışları altında kıpırdanmayı bırakıyorum. Beni her zaman herkesten daha iyi okuyabilmiştir. Hayatımın zor bir döneminde onunla tanıştığım ilk günden beri bir akıl hocası oldu; tam bir anne değil, daha çok sert bir teyze gibi. Kendimi celladın önüne atmaya hazır olduğumda bana bir şans vermişti. "Onun senin üzerindeki etkisinden endişeleniyorsun. Seni tetikleyeceğinden endişeleniyorsun."

Buna nasıl cevap vermem gerektiğini merak ederek cevap vermiyorum. Ama Celeste beni çok iyi tanıyor ve o her zamanki sakin sesiyle devam ediyor. "Bence orada olman onun yararına olacak. Regina olsun ya da olmasın, bir öğrencinin sana ve senin özel becerilerine ihtiyacı var. Onun yardımına ."

Onun emri üzerine içimde bir şeyler biraz yatıştı. Aurelia benim eğitimime ihtiyacı olan zorlu bir öğrenciden başka bir şey değil. İyileştirici eğitim. Durumu uzaktan izliyordum. Minnie ve diğer animalar, geceleri de dahil olmak üzere neredeyse sürekli onunla birlikteler. Onlar kendilerini adanmış arkadaşlar. Öte yandan Savage onu istediğine karar verdi ve takıntından da . Onu bu konuda uyarmak zorunda kalmayacağım kadar çok derse giriyor ama sonra her akşam ona geri dönüyor. Kurt içgüdülerinin onu ona götüreceğini bilmeliydim. İçimizden ilk yenik düşenin o olacağını. Ama geri kalanımız daha mantıklı ve eğer dikkatli olursak, o tek kişi olacak.

Takım elbise ceketimin manşetlerini indirerek yerimden kalkıyorum. ". Kuduz öğrencilerle viziteye ve sonra onu görmeye gideceğim."

Celeste buyurgan bir tavırla başını sallıyor, dudaklarının kenarları düşünceli düşünceli seğiriyor. "Ne kadar uzun zamandır bekliyorum, Lyle. Ne kadar *bekledik*."

* * *

Animus Akademi en çok amiral gemisi medeniyet programımızla tanınır. Özenle seçtiğim ekibim, genç hayvanların olabilecekleri en iyi insanlar yardımcı olma konusunda tutkulu ve yetenekli kişilerden oluşuyor. Nadiren

Bu dersleri vermek için girişimde bulundum çünkü benim için en iyisini seçtim.

Ama kudurmuş öğrencilerle doğrudan ben ilgileniyorum. İnsan zihnini canavarının içinden nasıl kurtaracağını bilen bir yapı, ders kitabı ya da eğitim rehberi yok. Ben bunu bir bilimden çok bir sanat olarak görüyorum.

Veterinerim ve zoologum Rick, Celeste dört yıl önce beni yardımcısı olarak atadığında inşa ettiğim geçilmez cam odalardan oluşan yeraltı sisteminde izin verdiğim diğer tek kişi.

"İyi günler, Lyle," diyor Rick neşeyle ve grup için gece boyunca tuttuğu notların yazılı olduğu panoyu bana uzatıyor. "Odalar temizlendi ve öğrencilerin karnı doydu. Titus bugün daha iyi bir ruh halinde. Biraz yüzmeye bile gittik. Thomas gece bazı resimler çiziyordu, çoğunlukla devasa canavar yılanlar. Her zamanki gibi. Diğerlerinin hepsi uyudu."

Ona teşekkür ediyorum ve yatağına doğru yola çıkıyor, giderken Titus'a neşeyle el sallıyor.

Kuduz kaplan ise yatağında çıplak insan formunda yatıyor ve bana kaşlarını çatıyor. Haftalar sonra nihayet derisi kirden arındı. Sanılanın aksine büyük kediler yüzmeyi sever ve ben de biraz hijyen sağlama umuduyla bağlantılı havuzu inşa ettim. Her odada çeşitli bitkilerin yanı sıra duyuşal eşyalar, evden kişisel eşyalar ve kim olduklarını hatırlamalarını sağlamak için ailelerinin resimleri var.

Odasını mağaranın geri kalanından ayıran cam duvara doğru ilerleyerek konuşma deliklerinden sesleniyorum: "Bu sabah Titus?"

Kalın siyah sakalının ve dağınık saçlarının altından bana homurdanıyor. Sanki sormaktan nefret ediyormuş gibi kare çenesini gıcırdatıyor. "Şimdi biraz daha yemek."

Son üç ayda kelime dağarcığını önemli ölçüde artırmayı başardım. Diğer öğrencilerimin aksine Titus insan olmak istiyor. Ayrıca oldukça zeki, bu da yardımcı oluyor, ancak kibirli, bu da yardımcı olmuyor. Araştırmalarım sonucunda, onun

kuduzluk sadece yeni. Hayatının çoğunu yabani olarak geçirdi, ancak bu kuduzluk olayını neyin tetiklediğini henüz öğrenemedim.

"Biraz daha yemek?" Ona gülümsüyorum. "Bana yeni bir kelime ver Titus." Televizyonun yanındaki masada duran ve bu haftaki sözlerini yazdığım dizüstü bilgisayarına başımla işaret ediyorum. "Ben de sana avlaman için koca bir keçi vereceğim."

Okuyabildiğinin farkındayım, her ne kadar buraya ilk geldiğinde okuyamıyormuş gibi davransa da.

Titus'la bir süre sohbet ettikten sonra gardiyanlara dumbwaiter sistemiyle bir keçi teslim ettiriyorum. Titus'un avını odasının bitişiğindeki bahçede kovalayacağından emin olduktan sonra diğer kuduz öğrencilerimle seanslarıma başlıyorum. Burada birkaç tane var, hepsi animus, sonuncusu bir yılan olan Thomas Krait.

Hepsi iyi bir ilerleme kaydetti ve tahminim doğruysa, birkaç hafta içinde en az ikisini okulun geri kalanıyla tanıştırabileceğim.

Turlarımdan sonra yer üstüne çıkıyorum ve doğruca anima yatakhanesine gidiyorum.

Orijinal yapının bir parçası beş katlı eski gotik binaya doğru ilerliyorum ve geçen hafta öğrencilerde heyecan yaratan şeylerden birini arıyorum. Aurelia'nın mağarası, akademinin tanıtmayı uygun gördüğü tek yeni gelişme değil.

"Müdür Yardımcısı," anima yatakhanesinin girişinin üstünden cılız, metalik bir cıvıltı geliyor. Kısa bir süre duruyorum ve cam kapıların üzerine tünemiş bodur dökme demir gargoye bakıyorum.

"Lanetleneneceğim," diyorum yaratığa bakarak. Her zaman oradaydı, en azından cansız kafası. Yatakhaneye giren ya da çıkanların sürekli, sessiz bir gözlemcisiydi. Ancak şimdi, yeni bir hayata, tüm vücuda ve her şeye dönüşmüştü.

"O zevk bana ait." Erkek değil ama *dişi*, olmayan boynunun altında şişen göğüslerine bakılırsa. Yuvarlak, melek gibi bir yüzü, çengel gibi bir burnu ve yarasa gibi kanatları var.

"Sen yenisin," diyorum yavaşça. Sadece yeni bir mimarının yaratılmasından değil, okulun ilk kez konuşabilen bir şey yapmasından bahsediyorum.

"Gerekliydi," diye kokluyor o koca burnuyla. "Psikopat bir kurdun, büyük ormanımızın dibine bir patlayıcı yerleştirmeye karar vermesinden sonra

konut."

Xander'ın Savage'ı tam zamanında yakalamış olması büyük şanstı.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğiz, değil mi?" Yurda girmek için kartımı okutuyorum. Klik sesi geldi ve kapıyı açtım.

"Olumlu, Müdür Yardımcısı. Çok olumlu. Leydi Boneweaver'ı ziyaret edecek misiniz?"

Donup kaldım.

Omuriliğimin tabanından karanlık, ilkel bir öfke fışkırıyor ve onu on yıllık soğuk, sert disiplinin gücüyle bastırıyorum. Biraz ötede devriye gezen muhafızlar var ama neyse ki hiçbiri beni duymuyor. Yavaşça ve sessizce kapıyı kapatıyorum ve bir adım geri çekilip çirkin yaratığa bakıyorum.

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

Sesim fısıltı kadar yumuşak. "Adın ne senin?" Elbette bu şeyin bir adı var ve aniden onu öğrenmem *gerekiyor*.

Ses tonumdan ürperiyor, sonra sanki hayatını kurtaracakmış gibi gevezeliğe başlıyor. "Christine, hizmetinizdeyim, efendim. Leydi Christine Draykaris'ten sonra, on dokuz kırk evinin ejderhası-"

Sözünü soğuk bir ölümle bağlanmış kelimelerle kestim. "Beni dinlemeni istiyorum, Christine." Ağzı kapanıyor ve bana bakarken gözleri büyüyor. "Bu binanın altındaki mağarada yatanlardan tek bir kelime bile ağzından çıkmayacak. Asla. Anlaşıldı mı?"

"Ağzınız fermuarlı efendim."

Ona dik dik bakıyorum. "Cansız ya da başka bir ruha bu kelimeyi , kafanı kendi ellerimle bu binadan koparır ve seni kum haline getiririm. Anlaşıldı mı?" Soru değil.

"Kum, efendim, . Olumlu."

Klimalı binanın içine girip kapı arkamdan kapanıncaya kadar kalbimin küt küt attığını fark etmiyorum.

Dişlerimin arasından küfrederek Celeste'in talimatlarını takip edip üçüncü kata çıkıyorum ve yeni ejderha hilesi kapısından geçiyorum. Ejderha konakları bu tür hileler ve sırlarla doludur, okulun kendisi de bilinçlidir. Okulun bu girişi kendi başına yapmış ve Aurelia'ya kullanması için göstermiş olma ihtimali çok yüksek. Benim

Okul beni buradaki ilk günümde kabul etmeye karar verdiğinde lojmanlar bu şekilde yapıldı.

Okulun zeki, anlaşması kolay ve geleneksel tavırlarımdan hoşlanıyor gibi görünmesi olmasaydı, bunun öngörülemezliği beni tırmalayabilirdi. İkimizin de takdir ettiği gibi eski kafalıydı. Bu yeni gelişmeler can sıkıcı olabilir ama aynı zamanda faydalılar. Christine artık benim için fazladan bir çift göz görevi görecek. Zaten burada olan sihir katmanlarının üzerine bir güvenlik katmanı daha.

Ancak okulun Aurelia'nın *ne* olduğunu biliyor olması... Bunu başka bir zaman düşünmem gerekecek.

Onu gördüğümde pırıl pırıl mavi su kanalında kürek çekiyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Vücudumdaki her tüy diken diken oluyor. Kürek ellerimde donmuş bir şekilde duruyor, tamamen unutulmuş.

Belki de sfenks pozunda oturuşu, doğaüstü bir şekilde hareketsizliği, altın kürkünün benimkine ayna tutmasıdır. Belki de eski bir davulun sabit vuruşu gibi tüm mağarayı titreştiren alçak güç patlamasıdır. Kulaklarımı tırmalıyor, ağır ve sabit.

Burada beklediğim gibi korku ve yıkımla eğilip bükülmüş, üreme halkası düşüncesi karşısında dehşet içinde sinmiş bir kız yoktu. Ama bir kraliçe, sanki bekliyormuş gibi bana eşit bir şekilde bakıyor. Değerlendiriyor. Yargılıyor.

O gözler. Daha önce öfkeyle parladığını, kederle donuklaştığını ya da şakacılıkla dans ettiğini gördüğüm o çarpıcı mavi gözler artık sadece kor. Asıl sıcaklığını yitirmiş kömürler gibi.

Sanki vücudunu iskelet fonksiyonlarına kadar güçlendirmiş gibi.

Çiftleşme işaretini bir kez daha gizledi, şüphesiz Boneweaver soyunun ona verdiği gizemli gücün bir parçası. Ama o iz, sanki kendisi bana kızgın bir demirle dağlamış gibi zihnime kazındı. Orada olduğunu biliyorum. Onun teninde de benimkinde olduğu gibi olduğunu biliyorum ve bu işaretin anısı vahşi bir kükremeyle animusuma sesleniyor.

Benden daha fazla bir şey beni , taş zeminde oturmaya zorluyor. Ve ben de öyle yaptım. Tekneden atladım ve takım onun önüne oturdum. Altın , uzun beyaz bıyıklarına, muhteşem duruşuna bakıyorum.

Niyetim bu değil ama yumuşak çıkıyor. "Bazı insanlar kuduz olmanın kontrolü kaybetmek anlamına geldiğini düşünüyor. Canavarlar deliliğe srklendiklerinde... kendilerinin bir gölgesine dönüşürler." Burnumdan düzenli bir nefes alıyorum. "Durum yle değil, Bayan Aquinas." Resmi soyadını kullanmama bir tepki verip vermeyeceğini dikkatle gözlemliyorum ama hiçbir tepki alamıyorum. Ona ilk ismiyle hitap etmek yasak gibi görünüyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve onu bastırıyorum. "Bunun gerçekte ne olduğunu biliyorum. Koruma. Kendini koruma. Canavarlarımız bizi bildikleri tek yolla korurlar. En ilkel yolla."

Hiç gözünü kırpmıyor. Ve ben o parıldayan mavi bakışlardaki yargıya dayanıyorum.

Sözlerimin fark edildiğini sanmıyorum. Gözlerinin ardındaki donuk bilinçte hiçbir tanıma görmüyorum. Ama belki de içinde bir yerlerde insan Aurelia beni dinliyordur. O vahşi kız bana meydan okumaya çok niyetli.

Birdenbire mağaranın geri kalanının farkına . Bir haftalık battaniye, yastık, yumuşak oyuncak ve atılmış yiyecek oluşan kaotik bir karmaşa. Peluşlardan biri yeni kokuyor, şüphesiz Savage'dan bir hediye. Cam gözleri elle maviye boyanmış kk pembe bir kurt. Nimpin Henry, Aurelia'nın n patisinde oturmuş, uykulu gözlerini bana dikmiş, göz kırıyor.

İkisinin de önünde, içinde çay fincanı ve tabağı olan bir tepsi var, şüphesiz arkadaşları tarafından yemekhaneden alınmış. Ama dikkatimi çeken, çay fincanının içinde kokladığım şey. Milo. ikolatalı bir malt ieeği, özellikle yatmadan önce genç öğrenciler arasında çok popüler olduğu için temin ettiğimden eminim.

Bir anı çağırıyor, uzak ama... yakıcı.

İçimde zincirler takırıyor, ardından alçak, elik gibi bir hırıltı geliyor.

O porseleni parçalamak için duyduğum ani dürtü beni neredeyse bastırıyor. Henry soru sormak için gıcırıyor ve ben de hayallerimden sıyrılıyorum.

"Ben de tam Milo'yu düşünüyordum," diyorum ona. "Milo'yu böyle bir sette içen bir kız tanıyordum."

Aurelia bana göz kırıyor ve bir şekilde onun için ne olduğumu görüp göremediğini merak ediyorum. Onun için ne olmam gerektiğini. Acaba kızgın mı?

arkadaşlarının onu babasına teslim ettiğini söyledi. Düzeltiyorum: Onu teslim etmeye *çalışmışlar*.

Onu bu duruma getiren şeyin bu olduğuna şüphe yok.

İç çekerek, gelen kutumda yanıtlanması gereken altmış iki e-postayı düşünüyorum.

Tam ayağa kalkacaktım ki Aurelia boğazının dibinden alçak ve yumuşak bir sesle hırlıyor. Donup kaldım, gözlerimi ona diktim. Beni şaşırtarak ayağa kalkıyor, aramızdaki beş adımı atıyor, dönüyor ve yanıma yerleşiyor. Vücudu uyluğumun uzunluğuna karşı yumuşak ve sıcak. Başını dizime koyuyor.

Olduğum yere sabitlendim. Bu tamamen beklenmedik hareket karşısında afalladım.

Üzerimde dinlenirken gördüğüm manzara karşısında yutkunuyorum. Sadece bacağıma değil, vücudumun her yerine yayılan sıcaklık karşısında. Tekrar yutkunuyorum. Sonra boğazımı temizliyorum.

Mırıldanmaya başladı.

İnsan benden nefret etse de, anima'sının etmediği açık.

Henry onun diğer tarafına yerleşiyor, altının arasında mavi bir tüy yumağı. İçimde garip bir dürtü uyandı. Aurelia bunların hiçbirini hatırlamayabilir. Burada söylenen hiçbir şeyin tekrarlanmayacağının farkındayım. Bu, animusumun zincirlerinin altında mırıldanmasına neden oluyor. Dilini gevşetiyor.

Ona dokunmamaya dikkat ederek, söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler mırıldanıyorum.

Bölüm 8

Lyle

O En eski çocukluk anılarımdan biri akşamları kardeşlerimle birlikte Milo içmektir.

Doğduğum yasadışı vahşi yaşam parkının sahibi olan adamın kızı olan bir insan kız vardı. Skye'ın annesi yatmadan önce ona sıcak Milo verirdi ve o da gizlice yavruların kafeslerine inip çay fincanının yarısını bizim mama dökerdi.

Dört erkek ve kız kardeşim ve ben, hepimiz tabağın etrafına doluşur ve olabildiğince hızlı bir şekilde kaşıklardık. Skye kıkırdar ve bize "aptal küçük şeyler" derdi ve çoğu zaman günü hakkında gevezelik ederdi. Konuşacak başka kimsesi olduğunu sanmıyorum.

Orası cehennem gibi bir yer olmasına rağmen güzel bir anı.

Ulman'ın Vahşi Yaşam Barınağı deniyordu. "Her türden koala, vombat, Tazmanya şeytanı ve haftanın yedi günü dokuz ile üç arasında inanılmaz zeka gösterileri yapan eşsiz bir aslan sürüsü" vardı.

Annemin, karısının ve iki kocasının Ulman'ın kafeslerine nasıl düştüğünü asla öğrenemedim. Ebeveynlerimizle etkileşime girmemiz yasaktı ve insan formunda neye benzediklerini bile bilmiyordum çünkü yer değiştirmemiz de yasaktı.

Annem canavar formunda üç yavru doğurdu. Ünlü bir biyolog, araştırmacı ve aslan fanatiği olan Fredrick Ulman bunu gerçekleştirmeden önce böyle bir şey düşünülemezdi.

En sevdiği alet, yetişkin aslanlar için yüksek voltajlı ve yeni doğmuş yavrular için daha düşük voltajlı olarak biçimlendirilmiş bir sığır sopasıydı. Teknikleri

O kadar iyi çalışıyordu ki artık insan formumuzu bile alamıyorduk. Ama Ulman bizi değişmiş hayvanlara indirgemek yerine, eğitim tarzıyla insan zihinlerimizi keskin tuttu. Ceza olarak elektrik ve ödöl olarak yiyecek.

Dışarıdaki kafeslerde tutuluyorduk, ebeveynlerimiz yetişkin kafesinde, çocuklar da yavru kafesinde, ta ki biberonla beslenmeyi bırakıp bizi genç kafeslerine taşıyana kadar.

Ulman'lar biz yavrulara okuma yazma ve resim yapmayı öğretti. Bu, vahşi yaşam parkına her gün gelen turistler bize yaptırdığı numaraların bir parçasıydı. Burası kendi türünde kalan son parklardan biriydi; diğerleri 80'lerde hükümet tarafından dağıtılmıştı. Ancak Ulman, bağlantıları ve bölgesel konumu sayesinde bir şekilde bize verdiği isimle 'evcil hayvanlarını' elinde tutmayı başarmıştı.

Diğer hayvanlardan farklı olarak hepimiz aslan yavrusu olarak doğduk ve yetiştirilmek ve eğitilmek üzere hemen annemizden alındık.

İnsan formumuza her geçişimizde, geri dönmeye zorlamak için bize bir elektrik çarpması veriliyordu. Her uykuya daldığımızda ve yer değiştirdiğimizde, tekrar elektrik çarpıyordu.

Bu tür bir eğitim en çok yavrularda işe yarar ama biz insanlardan daha yavaş olgunlaşırız. Uyurken kedi formumuzda kalmaya adapte olmamız çoğumumuzun yaklaşık dört yılını aldı.

Eğer öğrenmeseydik uykusuzluk hepimizi çıldırtacaktı. Öğrenmeyenler ortadan kayboldu.

Çünkü Ulman, turistler için düzenlediği gösterilerde insani yürütme fonksiyonlarımızı korumamızı istiyordu. Bu bizim için kafa karıştırıcıydı, ancak çocuklar uyum sağlayabilir ve hala canavar formlarımızdayken okumayı, yazmayı ve düşünmeyi öğrendik.

Ulman'ın iki çocuğu ve eşi bizi yetiştirmeye yardım etti, ancak en küçüğü Skye, küçük kızların sıklıkla yaptığı gibi yavrulara özel bir ilgi gösterdi. Basıldığında kelimeler söyleyen elektronik düğmeler kullanarak bizi eğitmeye yardım etti. Biz yavrular bir arenada koşturur ve bu düğmeleri kullanarak seyircilerle konuşurduk. Bize aptalca sorular, bazen de basit matematik denklemleri sorarlardı ve biz de onlara cevap verirdik.

Gülerlerdi, alkışlardı. Kafesimize döner ve ertesi gün aynı şeyi yapardık. Ailelerimiz kalabalık toplamak için farklı, daha tehlikeli numaralar yaparlardı. Haftada bir kez, Ulman

"Katil Safari "ye ev sahipliği yapardı, insanlar safari kamyonlarında dolaşır ve paintball silahlarıyla onları avlardı. Ebeveynlerimiz vurulduklarında yere düşüp ölmüş gibi davranmak zorunda kalırlardı. Bana zamanlar eğlenceli gelmişti. En azından onlar etrafta koşturabiliyordu, oysa biz yavrular daha küçük kafeslere kapatılmıştık.

Bir gün, ben sekiz yaşındayken, seyircilerden biri tuhaf bir soru sordu. "Burada yaşamayı seviyor musunuz?"

O yaşa geldiğimde biraz cesurlaşmıştım ve hemen patimle "hayır" düğmesine bastım. Tüm seyirciler sessizliğe gömüldü.

O gece Ulman beni kardeşlerimden ayırdı ve yalnız uyumamı sağladı.

"Bir dahaki sefere yalan söyle," dedi elektrikli sopayı yüzüme doğru tutarak.

Yıllar sonra elektrik şoklarına alışacağınızı düşünürsünüz, ama asla daha az acıtmazlar. Küçük bedenimi zonklattı ve kafesimin zeminine fırlatıldım.

Babası gittiğinde Skye'a düğmeleri kullanarak bir soru sordum. "Yalan söylemek yanlış değil mi?"

"Sen bir hayvansın," diye azarladı. "Ne olduğunu nereden ? ne yapmalıyım? Biz insanlar size neyin doğru olduğunu söylüyorsak, o ."

Ama ona pek inanmadım. Beni kardeşlerimden farklı kılan neydi bilmiyorum ama Ulman'ı birkaç kez sorguladım. Hatta izin verilmeyen şekillerde kalabalıkla konuşmak için düğmeleri kullandım. Belki de hormonlarım devreye girmek üzereydi. Bilemiyorum.

Sonunda Ulman benim araştırmamdan bıktı. Kalabalığın favorisiydim ve ona karşı hiç agresif olmadığım için beni alt etmek istemedi. Bu yüzden beni dinleteceğini bildiği bir şey yaptı.

Beni ailemden uzaklaştırdı.

Yatıştırılmıştım, uyumuyordum ve bu yüzden yolun her adımında bunun korkusunu hissettim. Havaalanına giderken. Kulaklarımı acıtan ve gökyüzünde süzülürken yüksek sesler çıkaran garip bir araca bindirildim. Ulman'ın yasadışı bir yavru dövüşü ringinde işi vardı ve bana pençeleri ve dişleri olan insan çocuklarının birbirlerini dövüp parçalamalarını izlettirdi.

Eğildi ve küçük kulağıma şöyle dedi: "Uslu durmayan yavruların başına bu gelir, Lyle. Eğer sana söyleneni yapmazsan küçük kardeşlerine de böyle olacak."

Ben de öyle yaptım. Uzun, çok uzun bir süre mükemmel bir yavru oldum.

* * *

Aurelia'nın nefesleri derin ve ağır bir uykuya dönüşüyor. Bir an ona bakıyorum, insan formuna geri dönmesini bekliyorum, tüm hislerim bıçak sırtında duruyor.

Ama dişi bir aslan olarak kalır.

Uzun ve alçak sesle iç çekiyorum. "Ama bu başka bir zamanın hikâyesi." Başını dikkatlice dizimden kaldırıp taşın üzerine bırakıyorum. Ayağa kalkıyorum, sanki omuzlarımdan eski bir yük kalkmış gibi hissediyorum. "Yarın tekrar geleceğim ve tekrar konuşacağız. Belki daha güzel şeyler hakkında."

Tam çıkarken ejderha kapısından parlak pembe saçlardan oluşan bir halenin sallandığını görüyorum. "Bayan Devi."

Tökezliyor ama kendini tutuyor, ışıltılı pembe klasörünü ve kucak dolusu kâğıt torbayı elinde tutmayı başarıyor. Burnum bana onların jambonlu ve peynirli kruvasanlarla dolu olduğunu söylüyor.

"Oh, Tanrıça! Özür dilerim. Merhaba efendim," diyor sürmeli gözlerini kırıştırarak.

Dişi kaplana bakıp değerlendirme yapıyorum. Gözlerinin altında torbalar var ve kahverengi teninde kül rengi bir ton var. "Size bu soruyu sorduğumda, Bayan Devi, dürüstçe cevap vermenizi istiyorum, anlıyor musunuz?"

Kendini kontrol etmeden önce gözleri büyüyor, kâğıt torbalar çatırdıyor. "Elbette, efendim."

"Bayan Aquinas ne kadar zamandır yer değiştirmiş halde?"

Minnie bir, iki kez göz kırıyor, sonra bileğiyle gözlerini ovuşturuyor. "Şey, ben... ben onun insan formuna dönüştüğünü hiç görmedim efendim."

"Tüm bu hafta boyunca mı?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Peki ya uyuduğunda?"

Minnie yine başını sallar.

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku damlası süzülüyor ve Minnie'nin gözlerindeki gergin bakışa bakılırsa o da bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bir canavar ne kadar uzun süre şekil değiştirmiş halde kalırsa, o kadar uzun süre *değişme* riski taşır. , insanlıklarını tamamen kaybederler. İnsan formuna geri dönme yeteneğini ya da isteğini kaybetmek. Kuduz öğrencilerim bile uyurken şekil değiştirir.

Minnie'nin dudağını çiğnemesine bakılırsa, neyin tehlikede olduğunu anlıyor.

"Yer değiştirmek yok," diyorum sertçe ona. "Senin için ya da diğer hayvanlar için. Onunla mümkün olduğunca çok konuşun. Ona mümkün olduğunca çok dokunun. Ona kim olduğunu hatırlatmaya çalışın." Minnie hevesle başını sallasa da, bunun da ötesinde onu zorlayan kişisel sorunları olduğunu biliyorum. "Hepinizin aşağıda uyumasını da istemiyorum. Düzgün uyumanız gerekiyor." Bu kez başını o kadar da istekli sallamıyor. Aurelia'nın iyi bir arkadaşı; onları bir araya getirirken bilerek seçtim.

Gitmek için etrafından dolanırken omzumun üzerinden "Ya Minnie?" diye sordum.

"Evet, efendim?"

"Tek kelime etme. *Kimseye*."

Ckapt'ca 7

Aurelia's Anima

Onun benim olduğunu biliyorum. Kendini zincirleyen aslan. Onun yorgun ruhunu yatıştırarak enerjim yok ama bedenini kendi bedenimle ısıtabilirim. Benimle oturmaya geldiğinde, yanına uzanıyorum.

İnsan postu giyen kurt da benim, ama o aslan gibi değil. O hayat dolu ama benim onunla istediği gibi oynayacak enerjim yok.

Bana yemek istemediğim getiriyor. İnsan ağzıyla konuşuyor, duymak istemediğim sesler çıkarıyor.

Konsantre olmalıyım. Odaklanmalıyım.

Bana uzanan parmaklar dişlere dönüştü, *kazıyan, kazıyan, kazıyan* bıçak gibi keskin uçlar. Kalkanlarımı çiziyorlar, herhangi bir giriş, herhangi bir zayıflık arıyorlar. Çok uzaklardan geldiklerini hissetsem de güçlüler ve onları kullanan kara el acımasız. Canavarımın derinliklerine gömülmekten başka çarem yok, korumalarımın yedi katmanı zorlanıyor.

Ama tutuyorlar.

Bizi güvende tutun. Bizi güvende tutun. Bizi güvende tutun.

Uykumda bile söylediğim bir şarkı.

Kız kardeşlerim gündüzleri gidiyorlar ve geceleri geri geldiklerinde eklemeler yapıyorlar, mağaranın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan soğuğu uzak tutmak için renkli, kabarık eşyalar getiriyorlar. Yiyecek de getiriyorlar ama dilimde kül gibi bir tat bırakıyor ve bana ancak ayakta duracak kadar güç veriyor.

Sonra bir gün, dişi kaplanım endişeyle yuvama bir şey getiriyor ve beni belirsiz bir şekilde süzüyor. Hemen şüphelendim.

"Aurelia, bu rutubetli yerden pire kapmanı istemiyoruz," diyor dişi kaplan kardeşim nazikçe. "Onları uzak tutmak için bu ilaca ihtiyaın var."

Huzurlu ses tonuna rağmen, elindeki tüpten aldığım koku *kötü kokuyor*. Yaklaştığında uyarıcı bir hırıltı çıkartıyorum ve o da donup kalıyor.

"Dur, ben deneyeyim," diyor şakacı kurdum, elindeki maddeyi kopararak. Bana saldırmak istemediğini göstermek için dizlerinin üzerinde yavaşça ve saygıyla bana doğru ilerliyor. Yavrum kulağıma yatıştırıcı sesler çıkararak yukarı doğru uçuyor.

Kurt bir kolunu .

Keskin bir koku burnuma asit gibi doluyor.

İğdsel olarak saldırıyorum, enem kırılıyor ve insan etine yapışıyor. Ağzıma kan doluyor ve yavrum çığlık atarak beni telaş içinde hareketsiz bırakıyor.

Kurt geri sııyor, önce parçalanmış, kanı serbestçe damlayan insan koluna bakıyor, sonra bana dönüyor.

Ama havada korku ve acı kokusu yok. Bunun yerine, yüzünde basit bir insan sevinci ifadesi var.

Benim oyuncu kurdumun aklı başında değil.

Kafam karıştı, kanlı dişlerimi gösterdim ve ona tısladım. Yavrum onaylamaz bir şekilde ciyaklıyor. Kurdumu bir kez daha izlemeden önce özür dilemek için ona sokuluyorum.

O benim aslanımdan farklı. İisi de tehlikeli, erkeksi, derilerinin altında g taşıyan ve sürü kardeşlerime korku salan erkekler. Ama aslanım beni topraklayan mermerden sağlam bir duvar gibi, kurdum sürekli yer değiştiren bir g topu gibi. Her zaman hareket halinde ve her zaman düşünüyor.

İnsan kolunda açtığım yarayı yalıyor ve dilinin altın rengi krksz deride gezinişini izliyorum; kan kayboluyor, geriye przly et çizgileri kalıyor. Yaralı olsa bile gücü azalmıyor.

Bir hışımla yuvamdan kalkıp ona doğru yürüyorum. Yalamaya ara verip bana bakıyor, gözlerinde doğal olmayan bir parıltı var.

Tuhaf, çılgın kurt. Gücümün bir damlasının ona doğru ulaşmasına izin veriyorum. Yarasını buluyor ve iyileştiriyor, sadece kanamayı durduracak kadar. Tüm yapabildiğim bu. Kenarlar birbirine yapışıyor ve bana bakmayı hiç bırakmadığını fark ediyorum. Sinirli bir hırıltıyla yanına uzanıyorum, yanıma oturması için açık bir talimat veriyorum.

Kürküme değen çıplak teni beni rahatlatıyor. İçimde bir enerji sarsıntısı yaratıyor ve zihnimi daha az boğuk hale getiriyor.

Duyamayacak kadar yorgun olduğum bir şeyler mırıldanıyor ama sesi yorgun kalbime sevgi dolu bir dilin yalaması gibi geliyor.

Kazıyın. Kazıyın. Kazıyın. O dişler hep orada. Her zaman bekliyor. Her zaman acıtıyor.

Kurda yakın duruyorum ve güvenli olduğu yere çekiliyorum, o iğrenç, zehirli dişler bugünlük pes edene kadar daha derine gömülüyorum.

Bölüm 10

Scythe

Tuğuldayan dalgaların arasından çıkıp sahilin kumlarına doğru adım attığımda ay çıplak tenimi öpüyor. Gece havası taze ve duyularım mevsimlerdeki değişimi algılıyor. Xander

Kıyıya oturmuş, elimde bir cigara, dalgalı suya bakıyorum, o beyaz küreler karanlıkta küçük meşaleler gibi. Bana eve dönmem için yol gösteren bir deniz feneri.

Mace Naga'nın kan sözleşmesi tenimden soldu ama yankısı hâlâ altımda sürünüyordu. Karanlık ve sefil. Suyun üzerindeki yağ gibi, kanıma karışmıştı. Bu kalıntıyı işlemenin tek yolu onu yüzerek çıkarmaktı. Okyanusun derin rahminde her şey sessiz bir karanlıkta iyileşir. Gerçek bir rahmin nasıl hissettireceğini hayal ediyorum. Düşüncelerin gelip geçici mırıltılardan ibaret olduğu ve hiçbir şeyin size zarar veremediği bir yer. Bu bir rahatlama. Bir sıfırlanma.

Bugünlerde giderek daha fazla ihtiyaç duyduğum bir şey.

Aşağıda hayalet yok. En azından benim için. Bana hırlayan, aklımın etrafında sinsice dolaşan, akıl sağlığımı almaya hazır gizlenen iblisler yok.

Ancak bu sefer tuzlu sudan çıkmak farklı hissettiriyor.

Sakin hissetmeliyim. Sakin. Kanım atardamarlarıma yerleşmeli, kalbimin odacıklarında sorunsuzca ilerlemeli.

Ama bir şeyler doğru değil.

Ve içimde bir daha hiçbir şeyin tam olarak doğru olmayacağına dair karanlık bir şüphe var. Boynumun sağ tarafını kaşıdım ve Xander'ın

Başını hafifçe bana doğru çevirdi, hiç şüphesiz bu hareketi izliyordu.

Çırpınan dalgaların arasından alçak hırıltısını duyabiliyorum. Nefesimi üfleterek düşüncelerimi daha önemli konulara yönlendiriyorum.

Şehirden uzakta bir ejderha malikânesinde kilitli kalarak iş yapmaya çalışmak kolay değil. Neyse ki, sahada işlerinde iyi olan pek çok canavarımız var.

Her birini ben işe aldım ve hepsi bana kan bağıyla bağlı.

O güvenilir canavarlardan ikisi bizi kum tepelerinin zirvesinde karşılıyor, arkalarında iki siyah cip park etmiş durumda. Biri eski bir dost. Biri yeni.

Rufus bu işe ilk başladığım zamanlarda tanıştığım bir jaguar. Yardım için yalvararak bana geldi. Kızı çok sert bir sürüye yemin ederek neredeyse ölümcül bir hata yapmıştı. Onları av olarak işaretlediğimde, her şey bitmişti. Kızını geri aldım ve Rufus bana yemin etti.

İkinci erkek ekibe yeni katıldı. Gözlerini çıplak vücudumda gezdiliyor, sonra doğrudan gözlerimin içine bakıyor, aurası kırmızıya kayan turuncu bir renkte dalgalanıyor. En önde, başının etrafında dolaşan kalın gri bir leke var.

Elimi sıkmak ister gibi elini uzattı.

Köpekbalığı saldırıyor, bir eliyle boğazını sıkıyor ve onu arkasındaki cipe doğru öyle bir itiyor ki kapı kırılıyor.

Rufus bana yer açmak için geri çekilirken başını dehşetle sallıyor.

Hayalet bir anda yanımda beliriyor, kıkırdıyor ve heyecanlanıyor. *Öldür onu, işkence et, parçalara ayır. Onu ye, yok et, yalvarana kadar kes.*

Bu canavara öfkemi yatıştırarak onun tıkırtıları arasında nefes alıyorum. Hasarlı insan sesim sert olsa da, animusumun sesi saf gırtlak yırtıcısı. "Bana adını söyle puma."

Nefesi kesiliyor, havayı içine çekmeye çalışıyor, elleri işe yaramaz bir şekilde benimkileri pençeliyor. Baskıyı hafifçe azaltıyorum.

"J-Jason," diye .

"Jason," diye mırıldanarak yüzümü onun yüzüne doğru itiyorum. "Gözlerini dikip bakmak iyi bir davranış değil."

"Özür dilerim! Özür dilerim, Bay Kharkouros!"

"Ama bakın, tek sorun bu değil." Aurasını düşünerek duraklıyorum. "İçindeki yalanı yemek istiyorum."

Jason'ın gözleri daha da büyüyor, animusu gözbebeklerinde titreşiyor. Gücümün dışarı çıkmasına izin veriyorum, vücudundaki damarların ve elektrik darbelerinin titreşimini hissediyorum. Kanının üzerindeki hâkimiyetimi hissetmesine izin veriyorum. Bu durumda ne kadar güçsüz olduğunu bilmesini sağlıyorum.

"Yüzünü ye," diye bağırır hayalet. *"Dişlerini onun suratına geçir. Ona sahip çık. Yırt onu."*

Tanrım, kafamdaki sesler çığlığa dönüştüğünde konsantre olmak gerçekten zor oluyor.

Jason buradaki baskın canavarın kendisi olmadığını anlamış gibi görünüyor -hiç de değil- ve gevşiyor, boynunu bana doğru uzatarak başını yana eğiyor.

Rufus panik atak geçiriyor ve bu yarattığı işe alırken neyi kaçırdığını merak ediyor.

"Kimin için çalıştığını biliyorum. Kanında onun kokusunu alabiliyorum. Cain Clawson neyi öğrenmeye bu kadar meraklı?"

Jason inliyor. "Lütfen." Kan basıncının giderek yükseldiğini hisseden panterin gözleri büyür.

Düşmanımın dolaşım sistemi üzerindeki tam kontrol hissini tadını çıkararak ona bakıyorum. Kalbi bir tavşaninki gibi atıyor, çırpınıyor ve hızlanıyor; retinasındaki küçük kan damarları kırılırken gözleri kırpışıyor.

"Tanrım, başım," diye inliyor, gözlerini kapatıyor.

Kan basıncının bu kadar yüksek olması daha önce başınızı çok ağrıtıyor-

Kahverengi gözleri yuvalarından fırlarcasına açılıyor ve tüm kan hacmi derisinden geçip üzerime fışkırıyor.

Rufus usulca küfrediyor.

O ılık duş kan tutkumun ateşini kafamı boşaltacak kadar hafifletti. Jason'dan geriye kalanları bırakıyorum ve kafatası ile eti bir sıçramayla yere düşüyor.

Beş litre kana patronunu görünce irkilen Rufus'a dönüyorum.

"Özür dilerim efendim," diyor Rufus dürüstçe. "Bağlantılı olduğunu bilmiyorduk. Şehir dışından geldi!"

"Bu senin hatan değil," diyorum eşit bir şekilde. Onları onay için bana getirmelerinin nedeni de bu. "Onu ziftten kazıyın ve teşekkürlerimle birlikte efendisine gönderin. Kabil oyun istiyorsa, oyun oynarız."

"Evet, patron," diyor Rufus. Sızanlarla nasıl başa çıktığıma çok alışkın ve ben başımı sallayınca irkildiğini gizliyor.

Xander kafamın içine doğru çekerek, *"Biraz gergin, ha?" dedi.*

Onu görmezden geliyorum.

"Haberler var," diyor Rufus boğazını temizleyerek. "Federaller depolarımızdan birine baskın düzenledi."

"?" Dedim. "Kırmızı

kuş."

Bu, yeni işgal edilen Halfeather bölgesindeki yeni depolardan birinin kod adı.

Hızlı bir hesaplama yaptım. Bu en az yirmi milyon dolar değerinde bir üründü. Gitmiş. Xander bana baktı, parlayan beyaz gözlerinde hesaplama vardı.

"Mace o araziyi kaybettiği için mutlu değil," diye homurdanıyor Xander zihnime. "O kadar mutsuz ki, kendisi almaya çalışmaktansa malları bir ihbarla teslim etmeyi tercih ediyor. Bir kediyle ittifak kuracak kadar mutsuz."

Yasalarımıza göre, Xander Halfeather'ı öldürdü ve böylece o topraklar bizim oldu. Aynı gece, yılan kralla konuştuğumuzda, bunu açıkça belirttik.

Ama ikimiz de biliyoruz ki Mace'i harekete geçiren sadece Halfeather'ın topraklarını kaybetmesi değil, herhangi bir topraktan daha değerli bir şeyi kaybetmesiydi.

Bir Boneweaver.

Onu sessiz ve izole tutmayı umuyordu. Halfeather'ı satranç tahtasından indirmeyi ve düzgün bir para paketi toplamayı umuyordu. Ama işler kontrolden çıktı. Onu geri almak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Yılanların da silahları var.

emirleri bile kavrayamaz. Gizlice, sessizce, karanlıkta çalışan silahlar.

Bunları zaten kullandığına şüphe yok.

Savage da dinliyor ve aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü sesi içime doluyor, mesafeden dolayı zayıf ama yine de duyulabilir.

"Evet, şey, hala prensesimiz var, yani..."

"Bu işin peşini bırakamayız," diye hırlıyor Xander. "O insan müşteriler, ürün kaybettiğimiz için anlaşmanın bozulmasından memnun olmayacaklar."

Ama silahları isteyen insan motorcu çetesi umurumda değil. Daha az umursayamazdım. Mace'in komşumla ittifak kurması umurumda.

Mace ve Cain Clawson hakkında bildiklerimi düşünüyorum.

Bizim işimizde ittifak neredeyse imkânsız bir şeydir. Baskın erkekler kendilerini diğer baskın canavarlarla paylaşmayı ya da onlara borçlanmayı sevmezler. Bunu yapmak itaatkâr bir davranıştır. Ama Mace Naga ve Cain Clawson hakkında bir şeylerden şüpheleniyorum. Onları birbirlerine o kadar derinden bağlayan bir şey var ki, bu onların birbirlerine hükmetme yönündeki doğal dürtülerinin önüne geçmiş.

O kadar karanlık bir şey ki, ay ışığının altında kanlar içinde duran ben bile bunu düşününce ürperiyorum.

Ejderha kardeşime bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Aurelia, Boneweaver gücünü annesinden miras almıştır, bu da Mace Naga'nın bir Boneweaver regina ile eş olduğu anlamına gelmektedir.

Mace'in dolar rakamlarından daha değerli başka hazineleri de var. Dikkatli olmamız gerekecek.

Mace ve benim gibi erkeklerin anladığı tek şey uzun vadeli düşündürmektir. Babamın asla tam olarak ustalaşamadığı bir şey, onun zararına.

"Göze batmayacağız," diye kesin bir şekilde talimat verdim.

"Ciddi olamazsın. Misilleme yapmamız gerek-"

"Henüz değil, Xan."

Bana bakıyor, ateşten gücü etrafında titreşiyor, simsiyah ve kıpkırmızı. İçinde, benim küçük gösterimin körüklediği çok fazla öfke var ve savaşmaya ihtiyacı var. Benim tuzlu suya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacı var.

"Yakında kardeşim," diye onu rahatlatıyorum. "Yakında."

Xander ikinci cipin anahtarlarını Rufus'tan alıp Jason'ı arka koltuktaki plastik bir küvete koyarak yoluna devam ederken ben yıkanmak için sahile geri dönüyorum.

Ejderha kardeşimin biraz stres atması gerekiyor ve bir ejderhayla dövüşebilecek sadece bir ya da iki emir var. Ben ne bir anka kuşu ne de beşinci kardeşimiz olduğum için, insan formunda olmak zorunda.

"Hadi," diyorum arabamıza bindiğimizde, bizi sahilden uzaklaştırıp her zamanki antrenman yerlerimizden birine, binalara ya da insanlara çok fazla zarar veremeyeceğimiz bölgesel bir arazi parçasına götürüyor. "Sanırım o okulda bütün gün tembellik edip kırmızı sigara içmek seni yumuşatmış."

"Öyleyim amına koyayım," hırlıyor.

Araba Xander'ın öfkesinden çıkan dumanla dolarken, ben sadece camı indirip sırtıyorum. "Marduk'u tekrar görmem gerekiyor, sonra Animus'a geri döneceğiz."

Xander cevap olarak sadece homurdanıyor, ama bunu onda da hissediyorum. O isteksiz rahatlamayı. Regina'mıza geri dönmek için o ilkel, her zaman var olan ihtiyacı.

Bölüm 11

Aurelia's Anima

My aslan beni sık sık görmeye gelir. Diğerlerinin aksine, animusu obsidyen ve çelikten zincirlerle bağlıyken o her zaman insan derisi içinde. O kadar sıkı zincirler ki, nasıl oluyor da

Ama onu görmek için heyecanlanamam. Bu enerjiyi karşılayamam. Kurdum ve kardeş sürüm uzaktayken benimle oturuyor. Konuşur, konuşur ve konuşur. Bazı günler yumuşakça, sessizce, diğer günler daha yüksek sesle. Sesi çok hoş. Derin ve ritmik ve çoğu zaman havada gürlerken beni huzurlu bir uykuya daldırıyor. Bazı günler kendimi bu sesi ararken buluyorum. Yeryüzünün istikrarlı güvencesine sahip. Ağır bir kayanın ağırlığı. Zihnimi ona yaslayabiliyorum ve ben bir süre dinlenirken sarsılmıyorum. Bana biraz enerji veriyor. Ve o burada olmadığında... Melodisini özlüyorum.

Ne dediğini anlamıyorum, ne de kelimeleri deşifre etmek için değerli enerjimi harcayabiliyorum. Çünkü bir zamanlar derime sürtünen, *sürtünen, sürtünen* o dişler şimdi *yanıyor, yanıyor*, .

Ruhumdaki acı mideme yansıyor. Homurdanıyorum, korumalarımın derinliklerine gömülüyorum.

Bizi güvende tutun. Bizi güvende tutun. Bizi güvende tutun. Bu benim karşı .

Vücudumdaki zehirli saldırıyı zar zor azaltıyor. Dışarıdaki düşmanlardan gelen bu tehdit.

Daha fazla güce ihtiyacım var ama yine de zayıflıyorum.

Bir gün, aslanım konuşmayı bıraktığında, gözlerimi kaldırıp ona baktım.

Düşünmek için.

Beni geri düşündüğü gibi.

O katıksız güce sahip bir erkek. Her anima bunu görebilir. Böyle bir canavarla gücü paylaşmak bana daha büyük bir güce ve karşılığında daha büyük bir savunmaya erişim sağlar. Ve o benim. En temel şekilde benim.

Bir şeyler söylüyor ve şarkısı tüylerimi hafifçe okşuyor.

  imdeki insan kafesine vuruyor ve benim bilmediğim bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum. Ama onu dışarı çıkarmayı göze alamam.   imde korunmalı. Düşmanın yakıcılığından, zehrinden ve karanlığından uzakta. Bir süre sessizce yattı, neyin tehlikede olduğunu anladı. Ama şimdi vurdukça vuruyor ve başımı ağrıtıyor.

Buna katlanacağız. Dayanmak zorundayız.

Ve böylece, başımı geri yalnız şarkımı söylüyorum.

Bizi güvende tutun. Bizi güvende tutun. Bizi güvende tutun.

Bölüm 12

Savage

T Regina'mın anima'sı onu ele geçirdikten iki hafta kadar sonra Scythe ve Xander geri döndüler. Onlara yalvarıyorum, hatta tehdit ediyorum ama ikisi de onu ziyaret etmeyi reddediyor. Xander çok uyuyor, da çok sigara içiyor,

Scythe da onu fazla korkutmamam için beni uyarıyor.

Bir gün Yeti, Beak ve ben kahvaltı için yemek salonunda ona katılırken Scythe bana "İhtiyacımız olan son şey haydut bir ejderhanın insanları yakması," dedi. "Ona altınını ver ve kendi haline bırak."

"Bu sağlıklı değil," diyorum makul bir şekilde, bifteğime yumulup birinci sınıf anima masasına göz gezdirerek. "Bir aşamada patlayacak."

Favori Sibiryâ kaplanımız Yeti bana beyaz kaşlarını kaldırıyor. Annesi beyaz kaplan, babası ise Sibiryâ kaplanı olduğu için şans eseri her iki dünyanın da en iyisine sahip oldu. Sibiryâ'nın devasa cüssesi ve Beyaz'ın sıra dışı beyaz tüyleri ve mavi gözleri. Bakışına karşılık veriyorum ve masum numarası yapıyorum. O da büyük bir ilgiyle anima masasına bakıyor.

Anka kuşu emrini herkes biliyor ve biz de canavarlarımıza sadece Aurelia'nın dikkat çekmemesini ve soru sormamalarını söyledik. İlk hafta iyi bir dedikodu malzemesi oldu ama artık eski haber. Sadece yırtıcı kuşlar "kendi" animalarından birinin kayıp olmasından rahatsız oldular, ama ben bu konudaki gevezeliklere hemen son verdim. Yumruklar herhangi bir daha iyi konuşur. Bu her zaman benim sloganım olmuştur.

Scythe ön kolumdaki Regina'nın diş izlerine bakıyor. Onları orada tutmak ve bir onur nişanı gibi takmak için tuzladım. Bu güzel girintiler sonsuza dek değer vereceğim bir şey olacak. Tıpkı sağ elimdeki kayıp işaret parmağı gibi.

Günün her anı onu düşünüyorum. Nasıl da gaddar, kana susamış, kış uykusuna yatmış bir canavar gibi anima yatakhanesinin altında oturuyor. Mavi gözlerinin karanlıkta bana nasıl baktığını. Arkadaşlarından birine hakaret ettiğimde nasıl tısladığını ve dişlerini gösterdiğini. Düşündükçe sikim seğiriyor. Scythe henüz anlamıyor, Xander da öyle. Benim yaptığım gibi animuslarının onları yönlendirmesine izin vermiyorlar ve bu yüzden onu doğru düzgün *göremiyorlar*.

Ama ben görüyorum. Kurdum ve ben, onun her halini görebiliyoruz. Onu şimdi bir kartal, bir kurt ve bir dişi aslan olarak gördüm. Ama tüm bu güzel formların bir kadın var. İdamın pençesinden kaçışını planlayan kadın. Tıbbi kanadın dışında bir düzine ölümcül canavar vardı ve o sadece birkaç nimpinle hepsini engellemeyi başardı. Zekice. Dahice. Bunu her gün telefonumda izlediğim güvenlik kamerası görüntülerinde değil de gerçek hayatta görmek için her şeyimi verirdim. Her gün oraya gittiğimde bunu konuşuyoruz. *Ben* bunu konuşuyorum, o da dinliyor.

Onunla konuştukça ve onu besledikçe onun da bana çok aşık olacağını umuyorum. Anima'sı beni seviyor. Artık onu küçük tavuk parçalarıyla beslememe izin veriyor. İlk başta yemeği kendim çiğnedim ve kuşların yaptığı gibi ona vermeye çalıştım, belki annesi bunu onun için yapmıştır diye düşündüm.

Ama bana sevimli bir "şaka mı yapıyorsun?" bakışıyla baktı. Tekrar denediğimde Stacey ve Sabrina öğürüp mağaranın köşesine kusunca farklı yöntemler denemekten başka çarem kalmadı. Çiğ vermeyi denedim, sonra haşladım, sonra kızarttım, ama Connor kemiksiz olanı getirene kadar hiçbirini kabul etmedi. Onu almak için kime sakso çekmek zorunda kaldığını bilmek istemediğimizi söyledi ama sırtıyordu, yani kesinlikle umursamıyordu.

"Kemikleri sevmiyor mu?" İnanamayarak Raquel'e söyledim. "*Bütün kuduzlar kemik sever.*"

"Onun sıradan bir kuduz olduğunu sanmıyorum, Bay Fengari," diye telepatik *bir* yanıt geldi.

Bu beni gururlandırıyor, çünkü reginamın normal *olmadığını* biliyorum. Ya da normal. Ya da sıradan. O özel biri. Bir Boneweaver. Ve benden her yemek aldığında, kalbim biraz büyüyor.

Sürümüzde onun tadına bakan ilk kişi olmam heyecanlandırıyor. Onun tadını çıkarmak için.

Diğerleri de onu benim sevdiğim gibi sevmeye başladıklarında, bu iddiaya sahip olmaya devam edeceğim. Bu sahiplik. Lyle bunun için benden nefret ediyor. Başından beri biliyordum. Onun animus'u en yaşlı ve bu nedenle ikinci yetkili olduğunu ve ilk hak iddia etmesi gerektiğini düşünüyor. Ama hepsinin canı cehenneme, çünkü onu ilk gören bendim.

Ve ona ilk aşık olan bendim.

* * *

İkinci derse girmiyorum çünkü Aurelia'yla birlikte olma isteğime karşı koyamıyorum. Her zaman yaptığım gibi geceyi orada geçirdim ama Eugene yanımdayken bile yemek yemek ya da derse gitmek için ondan ayrılmak eski bir yaranın tekrar deşilmesi gibi. Lyle mutlu olmayacak, ama onun regina derslerine katılıyorum, bu yüzden bana not vermek zorunda. Anima yatakhanesine doğru mırıldanarak Christine'e bir öpücük konduruyorum. Bomba olayı yüzünden beni affetmediği için bana küfürler savuruyor ama yine de yurda girmeme izin veriyor. Kanala ulaştığımda teknenin yanaşmadığını görüyorum. Gözlerimi kısarak yer değiştiriyorum ve suya atlayıp geçitten aşağıya doğru kürek çekiyorum. Su kokuları bastırıyor ve bugünlerde burada o kadar çok kişi var ki hangimizin bugünden hangimizin dünden olduğunu anlamak zor olabiliyor.

Ama sürümüzün arkadaşlarına dair hislerim burnumun ötesine geçiyor ve Lyle'in varlığını daha köşeyi dönüp geniş, takım elbiseli sırtından aşağı sarkan uzun sarı atkuyruğunu görmeden fark ediyorum.

O taş zeminde oturuyor ve Aurelia ...

İkisini bir arada gördüğümde kıskançlığım alevleniyor. Aurelia Lyle'a sarılmış, vücudu sanki orada rahat ediyormuş gibi Lyle'in bacağının yanında uzanıyor. Lyle biliyor ama dönmüyor.

Etrafta. Eugene Aurelia'nın yuvasında oturmuş, iyi bir çocuk gibi gözlüklerinin ardından onları izliyor.

Sudan çıkarken kürkümü sallayarak de soğuk su püskürtüyorum.

Dehşetle, bitirdiğimde havada asılı duran su damlacıklarından oluşan bir ekran görüyorum. Diğer tarafta, Lyle dizinden sadece tek bir parmağını kaldırmış. Parmağını bırakıyor ve su bana doğru geliyor.

Sinirlenerek onu görmezden geliyorum ve Aurelia'nın diğer tarafına onu almak için uzanıyorum.

Sanki bundan hoşlanıyormuş gibi ofluyor ve Lyle da gibi iç çekiyor.

"Neden sınıfta değilsin Savage?" Konuşurken şaşırtıcı derecede yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor. Sanki Regina'yı korkutur diye onun yanında normal otoriter tonunu kullanmaya cesaret edemiyor.

Sorusunu umursamadığımı belirtmek için bir huff attım.

"Savage, onun yanındayken gerçekten insan formunda olmalısın. Bu kuduzluktan kurtulması gerekiyor."

Animus'um bu canavar tarafından ne yapacağının söylenmesine itiraz ediyor ama Aurelia daha önemli. Ve Ruben bana aşkın, karşındakini daha önemsiz şeyleri bir kenara bırakacak kadar önemsemek olduğunu söyledi.

Böylece insan formuna geçiyorum ama olduğum yerde, karnımın üzerinde yatmaya devam ediyorum. Taş sikime sürtünüyor ve yüzümü buruşturarak sırtüstü yatacak şekilde dönüyorum. Lyle baş aşağı olduğu için artık o kadar korkutucu görünmüyor.

Gözlerimi kaparsam, o yokmuş gibi bile davranabilirim. Aurelia'nın kürkü yan tarafımda sıcacık ipek bir elbise gibi muhteşem duruyor. Ama o derinin altında kaburgalarını hissedebiliyorum ve bunu fark ettiğimde doğruluyorum. Bu sabah onu besledim ama sadece iki tavuk yedi.

Kahretsin. Belki de yeterli değildir. Benim için yeterli olmayacağı kesin. Lyle'a bakıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Çoktan beni incelemeye başlamıştı, gözleri bir çeşit şüpheyile kısılmıştı. Sanki yine anima yurdunu havaya uçurmaya çalışacağını düşünüyor.

Ofisini havaya uçurmayı tercih ederim. Hala beynimin "düşünülecek" kısmında.

Ama Lyle'a olan kızgınlığım, midemin endişeye yenik düşüyor. Lyle muhtemelen aslanlar konusunda uzmandır ama ben değilim. O muhtemelen bunları biliyordur.

"Pek bir şey yemiyor," diyorum sıkıntıyla.

İkimiz de onun güzel vücuduna bakıyoruz. Nefes alış veriş bane biraz hızlı gibi geldi ama bu bir diş aslan için normal mi bilmiyorum. Ya da bir Boneweaver için.

Lyle kızların yan tarafta biriktirdikleri boş plastik su şişelerine bakıyor. Kızların bu kadar dağınık olabileceğini hiç bilmezdim. Sormadan kalkıp kızın su içtiği kaseye doğru koşuyorum ve kaseyi yeni bir şişe suyla dolduruyorum.

Dolu kaseyi geri getirip burnuna vuruyorum.

Dinlenmesinin bölünmesinden hoşlanmıyormuş gibi bana bakıyor, ama tam üç kez tur attıktan sonra gerçekten yorgunmuş gibi başını öne eğiyor.

Neden yorgun?

"Neden yemediğini anlamıyorum," diyorum kaseyi bir kenara bırakıp gözlerinin içine bakarak. "Bol bol yemesi gerekirdi." Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama hayvanların yemek ve su almaması kötüye, çok kötüye işarettir.

Midem çalkalanıyor ve ısınıyorum. Kalbim sanki beş mil hızlı koşmuşum gibi çarpmaya başlıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

"*Kardeşim,*" diyorum muhtemelen odamıza geri dönmüş olan Scythe'a.

"*Sorun ne?*" diye keskin bir cevap geliyor. Hemen alarma geçiyor ve Xander'ın varlığıyla beni dinlediğini hissediyorum. Genelde bu ses tonunu kullanmam. Ama boğazımdaki zehir hissini yutuyorum.

"*Sanırım Aurelia hasta.*"

Ama bana cevap veren Lyle oldu. "Geri dönmesi için ona ihtiyacımız var."

"Bunu nasıl yapacağız?" . Ona soru sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama kalbim hâlâ çarpıyor ve şimdi kulaklarımda duyabiliyorum. Şimdi adrenalın gözlerimi bileyerek ona baktığım için, kürkünün biraz donuk olduğunu görebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Öfke damarlarımda alevleniyor ve suratını dağıtma dürtüsü neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyor. Ama Aurelia'nın düşünmemize ihtiyacı var. Kavgaya etmemize değil.

Ben de işe yaramaz aslana ters ters baktım. "Sen bunu bilmiyor musun?" Talep ediyorum. "Onu terapi edemez misin? Onu kendine getirmek için yaptığın şeyleri yapamaz mısın?"

"Hiç kuduran bir canavar görmemiştim. Bu pek normal değil. Sanırım başka bir şey. Sanırım..." Sonra bana baktı. Gerçekten gözlerimin içine bakıyor, sanki bir şey bilmek istiyormuş gibi. "Onunla telepatik olarak konuşabilir misin?"

Başımı salladım. "Denediğim ilk şey buydu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye iç geçiriyor. "Aslında bunun bir Boneweaver olayı olabileceğini düşünüyorum."

Ve Boneweaver'lar hakkında her şeyi biliyoruz. Bu ülkede ya da herhangi bir ülkede bildiğimiz kadarıyla hiç yok. Aurelia'nın annesi de çoktan öldü. Marduk'un araştırmasına göre ailesinin geri kalanı ölmüş.

Diğer ailesine gelince.

Lyle ve ben aynı anda bunu fark ettiğimiz için birbirimize bakıyoruz.

Bu konuda bir şeyler bilebilecek tek canavar, kaçınmaya çalıştığımız canavarın ta kendisidir.

"Mace neredeyse her gün benimle bir buluşma ayarlamaya çalışıyor," diyor Lyle kuru bir sesle. "Onu her seferinde reddettim. Ama belki-"

"Hayır." Scythe'ın yankılanan sesi havada bir el bombası gibi patlıyor ve Lyle bile bunu duyunca duraksıyor. *"Tek bir şans bile yok."*

"O onun babası." Xander'ın sesi alaycıdır çünkü bu onun en sevdiği argümandır. *"Bir şekilde ona çekmiş olmalı. Haşaratları yok etmek için bir büyü dene. İşe yarayabilir."*

"Seni öldüreceğim," diyorum ona. *"Ama Lia'yı kurtardıktan sonra."* Eğiliyorum ve elimi onun küçük, güzel altın başının üzerinde gezdiriyorum. "Dışarı çık, Lia," diye . "Sana ihtiyacımız var."

Lyle'in yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissediyorum ama umurumda değil. Bu şekilde işbirliği yaptığımıza inanamıyorum bile. "Geri gel ve bana küstahça bir şeyler söyle. Lütfen."

Ama işe yaramıyor. Gözleri beni tanımak için bile açılmıyor ve sanki onu ele geçiren şeyin daha da derinlerine inmiş gibi.

Aslana homurdanıyorum. "Leydi Anka'ya sorabilir misin? Kendisi efsanevi bir tarikattan, biliyor olabilir."

Lyle ofladı ve ben bunu evet olarak kabul ettim.

Xander'ın tiz sesi yine zihnimi delip geçiyor. *"Ben de mitik bir düzendenim, seni pislik. Bunu kendi kendine yaptı,"* diyor. *"Kendini bu duruma soktuysa, çıkaracaktır da. Şimdi herkes siktir olup gitsin ve bir avuç yaşlı sırtlan gibi üzölmeyi bıraksın."*

Lyle iç geçiriyor ve bunu onun da duyduğunu biliyorum.

Xander hepimizin bilmediğı şeyleri bilir. Boneweaver'a en yakın kişi o, bu yüzden ona güvenmek zorundayım.

Regina'mın yanına uzanıp, gücümün bir şekilde ozmoz yoluyla ona geçip geçemeyeceğini merak ederken, Lyle bana sessizce, "Onu beslemeye devam et Sav. Yarın bifteğı dene."

Evet diye , çünkü *belli ki* yapacağım şey bu. Tatlı olarak da biraz daha peri ekmeğı.

Şu halimize bakın. İşbirliğı yapıyoruz. Regina'mız çok mutlu olacak.

Bölüm 13

Aurelia's Anima

A Başka bir gün, başka bir zaman; ne zamandır karanlıkta saklandığımı söyleyemem. Kız kardeş grubum yeni bitirdi ve dişi kaplan kardeşim bana döndü.

Kokusundan anladığım kadarıyla daha fazla yiyecek getiriyor ve bu da midemi bulandırıyor. Her ne kadar güçleri günden güne azalsa da, bu halleriyle yiyecekleri benim için iyi değil, bu yüzden onları küçümsüyorum, kurdumun beni eliyle beslemesine izin verdiğim küçük lokmaları kabul ediyorum.

Ama bugün dişi kaplan kardeşim huzursuz. Ona odaklanmak için tek gözümü açıyorum. Kendi yavrusu -sarı, olgun bir muz gibi- omzuna oturuyor ve keskin bir ses çıkarıyor. Hemen yuvamızdaki diğer sürümüz, kurt-anım, insan ayaklarının üzerine kalkıyor, yeşil yavrusu da keskin bir ses çıkarıyor.

Dişi kaplanım bir elini başına bastırıp yüzünü buruştururken iki gözümü de açıyorum.

Kendi yavrum alarmla ciyaklıyor. Sonra tüm yavrular hep bir ağızdan çığlık atıyor.

Dişi kaplan kardeşim yumuşak, yuvarlak karnını ovuşturuyor, üzerindeki ince örtü biraz kayıyor.

Sonra iki büklüm oluyor, kendi üzerine yığılıyor.

Kanı görmeden önce kokusunu alıyorum. Başım telaşla yukarı kalktı. Gömleğinden kırmızı sızıyor. Dört çizgi, sığ ama uzun ve sivri.

Yan. Yan. Yan.

Bana ulaşamadılar, bu yüzden onun için geldiler. O kadar yoruldum ki sonunda savunmamda bir gedik buldular.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor dişi kaplan kardeşim. "Raquel! Acıyor! Acıyor!"

Ama bir kurt bu durumda hiçbir şey yapamaz.

İçimdeki insan çığlık atıyor ve kafam onun ıstırabıyla dolu, zehirli acı içimi kavururken kalbim çarpıyor ve yanıyor.

Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Her ne pahasına olursa olsun.

Pençelerimin üzerine sıcıyorum, vücudumun dibindeki kafesin derinliklerinden bir volkan patlıyor.

Çıkardığım saf öfke mağaranın temelini sarsıyor.

Bölüm 14

Lyle

■ Titus dizüstü bilgisayarında oyun oynarken onunla oturuyorum. Araba yarışlarından hoşlanıyor gibi görünüyor ve parmakları klavye üzerinde ustaca hareket ediyor. Yıllarca bilgisayar oyunları oynamanın verdiği kas hafızası ve

Bir genç olarak PlayStation devreye girer ve nefesinin altında kızgınlıkla küfreder.

Özellikle neşeli bir kaplan değil, daha çok ciddi, düşünceli ve kuduzluğa yatkın bir tip, ancak mükemmel bir ilerleme kaydediyor.

Yeni terapi tekniğime ve birkaç gün içinde gen pop'a katılabileceği gerçeğine sırtıyıordum ki mağaranın duvarlarını bir şey salladı.

İkimiz de ne olduğunu anladığımızda Titus'un parmakları klavyede donup kaldı.
öyle.

Çok , dişi bir aslanın kükreme sesi beni sarsıyor.
çok kemikli. Boynumun sağ tarafındaki çiftleşme izi yeni bir marka gibi tenimi dağlıyor. Bunu burada duyuyor olmam, arkasında önemli bir güç olduğu anlamına geliyor.

Titus daha farkına bile varmadan ayağa kalktım, kapısını kilitledim ve asansöre doğru ilerledim.

Savage, Scythe ve Xander'ın kendi istekleri üzerine aşağıda ayrı obsidyen kafeslerde kilitli tutulduğu üç günlük ısı tecridinin sonuna geldik. Gün batımında korumaların kalkmasına hala birkaç saat kaldığı için, arazide anima yatakhanesine doğru yürüyen tek kişi benim.

Yatakhaneinin kilidini erkenden açtığında Christine heyecanla konuşuyor, çelik kapılar yukarı kayıyor ve tavanda kayboluyor.

"Merhaba, efendim! Yardım etmekten memnuniyet duyarım efendim!" diyor heyecanla.

Ona cevap vermiyorum çünkü kanımda ateş var ve kafamda zincirler takırdıyor.

İçeride, animaların hepsi o güçlü kükremeyi kimin yaptığını merak ederek çene çalıyor, ancak ilk iki katı geçerken yüzümdeki uyarı ifadesi hepsinin odalarına dağılıp kapılarını kapatmasına neden oluyor.

Kalbim bir savaş davulu gibi çarparken Aurelia'nın mağarasına ulaştım.

Yanında sadece Minnie, Raquel ve üç nimpin vardır. Dişi kaplan yeni bluzunu çekiştirirken Aurelia insan formunda Minnie'nin önünde diz çöküyor. Aurelia Minnie'yi belinden kucaklıyor, yüzü arkadaşının karnına gömülmüş, çıplak vücudu mağara zemininden gelen kir ve pislikle bulaşmış. Dört haftadır yıkanmamış ve öyle kokuyor ama yine de Minnie sarılmaya sıkıca karşılık vererek Aurelia'yı çıplak omuzlarından tutuyor. Henry telaşla ciyaklıyor, Aurelia'nın üzerinde bir ana tavuk gibi geziniyor.

Havada hafif bir kan kokusu var, ancak hızlı bir tarama kimsenin gerçekten yaralanmadığını ortaya koyuyor.

Rahatlama. Görünüşe göre akıllı başında, görünüşe göre iyi olan insan formunu görünce saf, serin ve hafif damarlarıma doluyor. Nefesimi yeniden buluyorum.

"Bayan Aquinas," diyorum, yakamı biraz gevşetmek için bir parmağımı yakama .

Yüzünü bana doğru çeviriyor, Minnie'nin kucağından hiç ayrılmıyor ve ben gözlerinde kaynayan o saf nefret bakışına hazırlıklı değilim.

Zeytin rengi teni kül rengi ve o öfkeli mavi gözlerinin altında derin torbalar var. Susuzluktan incelmış solgun dudakları sıkıntıyla bükülüyor.

O kadar hasta görünmesine rağmen, vahşi ve kuduz güzelliği beni etkiledi. Ölümünden dönen bir efsane yarattığı. Burada geçirdiğimiz zamanın ne kadarını hatırlıyor? Bana geldiğinde

Rahatlık mı? Ama içimde birlikte oturduğumuz o sessiz anların bir daha asla yaşanmayacağına dair bir his var.

"Git buradan," diye homurdanıyor. Sesi kullanılmadığı için cızırtılı ya da belki de az önce çıkardığı o vahşi kükremeden dolayı biraz ağrıyor. Hâlâ kulaklarımda yankılanan ve gelecek yıllar boyunca içimin karanlık kısımlarında kalacak olan o kükreme. O kuduz güç. İçimde istenmeyen bir şeyi ortaya çıkardı. Gözlerim boynunu buluyor ama o göksel işaret hâlâ orada değil. Zihnime zehir gibi bir hayal kırıklığı fısıltısı sızıyor. "*Git*," diye tekrarlıyor. Tanrılar, o sesteki saf nefret.

Güzel. Bu çok iyi.

İki kez nefes alıp veriyorum; eşit ve yavaş bir şekilde, mutlak kontrolü öğrendiğim uzun bir yaşamdan sonra benim için ikinci doğa olan ölçülü bir şekilde. Zihnimi dikkatlice boş tutuyorum. Ben onun müdür yardımcısıyım. Bu benim öğrencim. Onun anima'sı ile benim aramda burada, karanlıkta ve sessizlikte her ne olduysa artık sona erdi.

Ve bunun için minnettarım.

"Bayan Aquinas," diyorum sertçe. "Tekrar hoş geldiniz. Yarın sabah kahvaltı için sizi yemek salonuna bekliyorum." Topuklarımin üzerinde dönerek oradan ayrılıyorum.

Bölüm 15

Aurelia

"W -Arkadaşlarımdan biri olan Lyle'ın benden uzaklaştığını görmek, içimde bir delik açılmasına neden olsa da, "Ne pislik ama!" diye mırıldanıyorum.

göğsümde. Ama bu sadece anima'mın ahlaksız bir cehennem kedisi gibi özlem . İçimdeki insan onun burada olmaya hakkı olmadığını biliyor. Mahkememde etkili olup beni idam için teslim ettiğinde hiç hakkı yoktu. Beni babama teslim etti, öylece!

Anima'm bu düşünceye itiraz ediyor. Şimdi yanımda yürüyor, ihtiyacım olursa tekrar kontrolü ele almaya hazır. Ama artık burada oturamayacağımızı da biliyor ve onu tekrar bir kafese koymadığım sürece uslu duracağına söz veriyor. Artık birlikte çalışmalıyız.

Henry öfkeyle ciyaklar ve Raquel homurdanır, ama bu rahatlamış bir sestir. "O zaman nasıl konuşulacağını hatırlıyorsun?"

Kurt hayvanlarıma bakmak için dönüyorum ve onları insan gözlerimle inceliyorum. Gümüş dudak, kaş ve septum piercingleri loş ışıktaki parlıyor ve koyu kahverengi saçları uzamış ve sevdiğim yeni bir pixie stiline dönüşmüş. İnsan yüzümü nasıl hareket ettireceğimi hatırlamaya çalışıyorum. Dudaklarımı kıpırdatıyorum ve biraz sertçe de olsa bir gülümseme oluşturuyorlar.

Bir canavar olarak dişlerinizi göstermek açık bir , bir insan olarak dişlerinizi göstermenin bir hoşluk işareti olması çok komik.

"İşte " diyor Minnie onaylayarak. "Ayakta durabilir misin?"

Uzun süre acı çekmiş bir iniltiyle, Minnie'yi destek olarak kullanarak ayağa kalkıyorum. "Sanki siz bütün gün bana gevezelik ederken konuşmayı unutacakmışım gibi," diyorum usulca, boğazıma dokunup kaşlarımı çatarak. "Yine de acıtıyor." Ve dişlerim iğrenç derecede tüylü.

"Sana biraz bal getirelim," diyor Minnie. "Açıkçası bizi bir süre endişelendirdin."

Onu görmekti. Göremediği bir düşmanın saldırısı altında kanlar kalan Minnie'nin görüntüsüydü bunu yapan. Anima'm beni kenara itmiş ve kendi bedenimin derinliklerinde tutmuştu. Tıpkı *onu* uzun süre sakladığım gibi. Kendi bedenimde yanan o kazıyıcı dişlerle başa çıkabilirdim, ama *Minnie*? Ya da herhangi ? Asla. Anima'mın merhamet etmesi, kenara çekilmesi ve o kazıyıcı dişler tamamen susturulana kadar okulun etrafında bir kükreme halinde taşınan gücümle yukarı doğru yükselmem ve *öfkelenmem* için yeterli olmuştu. Minnie'yi iyileştirmek elbette doğal bir süreçti. Vücudunu *ihlal eden* o diş izleri, dayanamadığım bir şeydi. Ya da *onun* katlanamayacağım bir şeydi.

Nimbinler sonunda sakinleşti. Zavallı şeyler psişik saldırıyı hissetmişler ama nasıl yardım edeceklerini bilememişler. Henry gelip boynuma sokuluyor, sevimli, yatıştırıcı gıcırtilar çıkarıyor ve sonra Eugene'in ayağımın dibinde endişeyle gıdıkladığını fark ediyorum. Zihnim biraz bulanık, sanki kalın bir çamurda ilerliyormuşum gibi. Ama dehşetin ve ardından Lyle'ı görmenin neden olduğu adrenalin beni bu durumdan kurtarıyor. Midem korkunç bir şekilde dönüyor ve bana son birkaç haftadır pek de iyi beslenemediğimi söylüyor.

"Yemek," diye mırıldanıyorum. "Ve çok fazla"

"Ve c-kıyafetleri." Raquel bana yedek bir ceket ve veriyor ama yaklaşıırken burnu biraz kırışıyor.

Vahşi Tanrıça adına, vahşi bir komünde büyümüş olan Raquel bana burun kıvrıyorsa, ben de cehennem gibi kokuyor olmalıyım. İkisi de kıyafetlerimi giymeme yardım edip beni bekleyen köhne tekneye doğru götürürken nefesimin altında küfrediyorum.

Giysiler kürksüz tenimde tuhaf bir his uyandırıyor. Suyu doğru beceriksizce ilerlerken onları yırtıp atmak istiyorum. Tenime değen havanın fırçasında boğulmak, duyularımdan birini kaybetmek gibi hissettiriyor. İki insan ayağım dört ayağımdan daha az dengeli ve kendimi her an devrilmek üzere olan buzun üzerindeki yeni doğmuş bir tay gibi hissediyorum. Bu beni biraz kamburlaştırıyor ve bunun adımlarımı bir *sinsiliğe* dönüştürdüğünü fark ediyorum.

Aklıma Savage geliyor, akademide iki ayaklı bir canavar gibi salına salına dolaşıyor. Erkeklerin bu yürüyüşü

ama yürüyüş tamamen istemsiz. Minnie ve Raquel her an yere yığılacağımdan endişe ediyormuş gibi bana bakıyorlar ve aslında başım dönüyor... ve bunalmış durumdayım.

Burayı ilk kez insan gözlerimle ve boyumla görebilmek bana bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissettiriyor.

Xander'ın ejderhasına benim için bir saklanma alanı açıp açamayacağını sorduğumda - arkadaşlarımla animus yatakhaneğinde sahip olduğu ejderha hilesi seviyesine benzer şekilde, ağzı bir sırtıyla kıvrıldı ve "Elbette, regina'm" dedi. Kapıyı tetiklediğinde, deneme için ayrılma vaktim gelmişti, bu yüzden etmek için buraya gelemedim.

Kasvetli, tozlu, nemli bir mağaradan biraz daha fazlasıydı, ama parlak animalarım burayı bir kız harikalar diyarına dönüştürdü.

Büyük bir kararlılıkla buraya bir şilte ve tonlarca yastık getirmeyi başardılar ve içgüdüsel olarak inşa ettiğim yuvanın etrafında yarım daire şeklinde bir tür yastık kalesi oluşturdular. Birisi, muhtemelen Connor, mini bir buzdolabı getirdi ve cips, çikolata ve keklerle dolup taşan bir sepet var. Hatta birkaç mor koltuk, küçük yuvarlak bir masa var ve eminim ki mağaranın arka ve yan taraflarına çok renkli peri ışıkları asan Minnie'ydi.

Sıcaklık göğsümü dolduruyor, altın rengi ve taze. Minnie'ye bakmak için dönüyorum ve başımı onunkine yaslayıp adını fısıldıyorum.

Tam o sırada kafamı kaldırmama neden olan bir şeyin kokusunu alıyorum.

Minnie ağlıyor. Kolunu yanaklarına sıyrarak ağladığını gizlemeye çalışıyor ama yüksek sesle burnunu çektiği için bunu pek başaramıyor.

"Gerçekten endişelendim, Lia," diye fısıldıyor.

"Oh, Min," diyorum kısık sesimle. "Çok üzgünüm. Her şey boka sardı."

Raquel kararlı bir şekilde, "Öyle ama," diyor. "Sen *hayattasın*, Lia."

"Bir üreme halkasını engelledik," diye ekliyor Minnie. Onlara minnetle sırtıyorum.

"Doğru," diye devam ediyor Minnie, Raquel bana yardım ederken tekneyi sabit tutarak. "Plan işe yaradı, nimpinlerimiz harika iş çıkardı ve şimdi... her şeyi halledeceğiz."

Hepimiz tekneye doluşuyoruz, Eugene ve yeni gözlükleri de peşimizden atlıyor. Kanalda ilerlerken hafifçe sallanan tekne beni hafifçe sakinleştiriyor. O kadar yorgunum ki, bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ama bayılmayı göze alamam. Bunu asla göze alamam. Her açıdan üzerimize gelen uzak psişik saldırılar varken olmaz. Henry sanki bulanıklaştığımı gibi gagasıyla beni hafifçe dürtüyor. Ona bakmak için boynumdan çekiyorum.

Sıvı siyah gözleri bana yavaşça kırpışıyor, sanki "*Sorun yok*" der gibi.

Görüşüm bulanıklaşıyor, ama bu sefer gözyaşlarımdan.

Umarım gözlerim onun benim için ne anlama geldiğini anlatıyordur. *Hayatımı kurtardın, Hen. Sen ve diğer nimpinler ülkedeki en güçlü canavarlardan bazılarını etkisiz hale getirdiniz ve beni oradan çıkardınız.*

Henry avucuma sevgiyle sokuluyor ve benim tek yapabildiğim onu göğsüme bastırıp sessizce teşekkür etmek oluyor. Diğer nimpinler de bunca zaman burada, arkadaşlarımla birlikte benimleydi. Böyle dostları hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunun için minnettarım. Ve bunun karşılığını onlara nasıl ödeyeceğimi de bilmiyorum.

Kazıyın. Kazıyın. Kazıyın.

O dişler her şeyin kenarında bekler. *Benim kenarlarımda.* Babamın küçük kaçıışından etkilenmeyeceğini biliyordum. Kral kobra fiziksel olarak beni ele geçiremeyebilir ama yılanlar özellikle psişik savaşta çok iyidir. Hiçbir şeyim kalmayana ve bana tam erişim sağlayana kadar beni yavaş yavaş, acımasızca yıpratmaya çalışacak.

Minnie'ye saldırmayı başarmış olması, bana ulaşmak için her türlü yöntemi kullanmaya ne istekli olduğunu kanıtlıyor. Bir şekilde Min'in en iyi arkadaşım olduğunu ve bu nedenle bana ulaşmanın bir sonraki en iyi yolu olduğunu anladı.

Kanla yazılmış bir tehditti.

Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne yapacağıma karar verirken güçlü ve onun kadar acımasız olmalıyım.

Canavar formumdaki kış uykusu bizi dört hafta boyunca güvende tuttu. Ama bu sürdürülebilir değildi ve anima bunu biliyordu. Enerjim artık kritik bir seviyede.

Lyle ve Savage beni sık sık ziyaret ederlerdi. Güçlerinin doruğunda, güçlü kuvvetli erkekler. Ve bir çiftleşme grubunda olmanın bir avantajı da... güç paylaşımıdır.

Canavarlar güçlerini iki şeyle doldururlar: yemek ve seks. Ama onlardan bunu istemek delilikti. Ne de olsa beni öldürmeye çalıştılar.

* * *

Yatakhaneimizin dışındaki koridordaki tablodan geçerken, birinci sınıf anima danışmanımız Theresa odamızdan çıkıyor. Bana bir kez baktı ve eli ağzına gitti, gri gözleri irileşti. Kısa boylu, sarı saçları kısa kesilmiş, sağ kolunda rengârenk dövmelemler olan ve kaşında gümüş bir piercing bulunan bir kadın.

"Yüce Tanrıça," diyor bana doğru aceleyle koşarak. "Lia!"

"Biliyorum," diyorum alaycı bir ifadeyle ve Theresa'nın ne olduğunu sormak için Minnie'ye bakıyorum. "Duş almam lazım."

"Beni Lyle gönderdi. Ortak banyoya gideceğiz," diyor Minnie'nin sağ tarafımdaki yerini alarak. "Orada senin için hazır bir banyo var. Lia'nın pijamalarını çıkarabilir misin Min?"

Minnie, görünüşe göre yeni eski haline getirilmiş kapımızdan aceleyle odamıza girerken, ben tembel tembel zemin kattaki ortak banyoya götürülüyorum. Lyle patlamamdan sonra beni görmek için karantinayı erken bitirdiğinden herkes yemek salonunda, yüzden ben tökezleyerek geçerken anima yatakhanesi boş. Odamızda ebeveyn banyosu olduğu için ortak banyoyu hiç kullanmak zorunda kalmadım ama Theresa banyoları parazit tedavisi için kullandıklarını anlatıyor. Ve görünüşe göre, dört hafta boyunca banyo yapmamak ve yediğim birkaç lokma çiğ et bana bir şeyler vermiş olabilir.

Siyah beyaz fayanslarla kaplı banyoya girdiğimde, dumanı tüten metal küvete bir göz atıyorum ve inleyerek hemen kıyafetlerimi çıkarıyorum. Çıplaklığımı ya da küvetin pire ilacı gibi kokmasını umursamadan Raquel ve Theresa'nın bana yardım etmesine izin veriyorum. Theresa bana bir kalıp sabun ve saçım için o iğrenç LFS tedavisini veriyor ve herkes beni biraz bırakmak için ayrılıyor.

Kapının dışında bir kargaşa olduğunda saçlarımı düzeltiyordum. Savage'ın hırıltılı sesini duyduğumda karnımdaki ateş beni şaşırtıyor.

Vücudum onun varlığına hemen tepki veriyor ve dışarı fırlayıp ona gitme isteğimi kontrol etmek için birkaç derin nefes alıyorum.

Onu son gördüğümde, vahşi, sert, hayat değiştiren bir seks yaptık. Bu bizi nereye koyar bilmiyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, ben babama kurbanlık bir kuzu gibi sunulurken o hiçbir yerde yoktu.

Sesler yükseliyor ve Theresa ve Minnie ile tartıştığından hiç şüphem yok. Mağarada geçirdiğim zaman bulanık ve oradayken neler olduğunu pek hatırlayamıyorum. Savage'ın sık sık yanımda olduğunu hatırlıyorum ama ne yapmış olabileceğimi değil. Anima'mın dürüst davranacağına güvenmiyorum. Ne de olsa o en iyi zamanlarda bile bir şıfırtıdır ve eşlerimiz için en derin, en karanlık arzularımızı hayata geçirmek ister. Peki o aşağı indiğinde ne yaptı?

Henry gagasıyla su topluyor ve uzun bir dere halinde bana fışkırtıyor. Gülüşüm zihinsel kalkanlarıma saldırgan bir vuruşla kesiliyor. Korumalarım açık olduğu için benimle telepatik olarak konuşamıyor.

"O kurt bekleyebilir," diye homurdanıyorum sinirle. Etkileşimlerimiz hakkında benden daha fazla şey biliyor olması cidden can sıkıcı ve potansiyel olarak utanç verici.

Bir yanımla onu görmek istiyor, diğer yanımla ise beni bu halde görmesini istemiyor - yorgun ve kendi gerginliğimin altında sarkmış bir halde. İçimdeki regina onun için parlak ve güzel görünmek istiyor ve şu anda bu içgüdüyle savaşılamayacak kadar yorgunum. Hayır, şimdilik uzak durması daha iyi.

Ama kapıdan giren derin sesi karnımın alt kısmına doğru bir sıcaklık yayıyor.

Henry'ye başka bir yerde olması gerektiğini söylemek için biraz hırıltıyorum. İyi kalpli küçük züppe lavabonun üstündeki aynada kendine bakmak için fermuarını çekip gidiyor.

Suyun derinliklerine doğru kayarak başımı küvetin kenarına yaslıyorum ve ellerimi boynumdan aşağıya doğru kaydırıyorum.

Göğüslerimi. Sabunlu su her şeyi lezzetli bir şekilde kayganlaştırıyor ve avuç içim dikleşmiş meme uçlarımla üzerinde gezinirken ürperiyorum.

Son yedi yıldır o kadar çok yalnız zaman geçirdim ki kendimi tatmin etme konusunda çok iyiyim. Bu yüzden elimi karnımdan aşağıya, bacaklarımla arasındaki yumuşak bukleli tümseğe götürdüğümde, bu beklenti beni tıslamaya itiyor.

Ama bu sefer hayali bir canavarı düşünmek yerine Savage'ı ve duruşmamdan önceki gece kendimi onun odasında bulduğumda bana baktığında gözlerinin nasıl ısındığını düşünüyorum. Beni yatağına atışı ve çaresizce dişlerimiz ve dillerimizle sevişmemiz. O zaman beni yuttu, beni hayal bile edemeyeceğim bir yere çekti. Parmaklarım gittikçe kayganlaşan ateşime girip çıkıyor, başparmağım kapının diğer tarafında Savage'ın öfkeli sesiyle klitorisimin etrafında dönüyordu.

Birden dışarı sessizleşiyor ve ben sırtarak Savage'ın beni ve ne yaptığımı koklayıp koklamadığını merak ediyorum. Farkına varıp varmadığını ya da belki biraz şok geçirip geçirmediğini.

Sonra banyo kapısından tek ve net bir hırıltı geliyor. "Prenses?"

Birden boşalıyorum, neredeyse gafil avlanıyorum, bana taktığı ismin etrafındaki hırıltısının ve iri, dövmeli ellerinin ve hınzır dilinin anısına yaylanıyorum. Zevkin son lezzetli lokmasını kendimden çıkarıyorum, altın sıcaklığıyla beni tüketmesine ve rahatlatmasına izin veriyorum.

Daha derin bir ses karışımına katılıyor ve bunun Ruben olabileceğini düşünüyorum, buranın güvenlik şefi olan yedi ayak uzunluğundaki kurt.

Dışarıdaki sesler uzaklaşırken, ben burada tembel bir akşamüstünde uzanıyorum, ağır ve derin nefes alıyorum, kendi bakıcılıklarımdan küçük bir güç patlaması aldığımı farkındayım.

Yani Savage, babamın beni almaya geldiği gece orada değildi. Olmasına gerek yoktu sanırım. Bunun beni nasıl hissettirdiğini bile bilmiyorum. Beni mağaramda bu kadar sık ziyaret ettiğine göre belli ki *bir şeyleri* önemsiyordu. Ama Scythe'ın onu her şeye göz kulak olması gerektiği gibi bana da göz kulak olması için gönderip göndermediğinden de emin olamıyorum.

Göğsümde öfke sarmalları. Sadece öfke değil, babama yardım etmek için yaptıklarına duyduğum öfke. Lyle'in idam kararımı bana veriş şekli. Beni bekleyen babama götürürken Scythe ve Xander'in ellerini kollarımın üstünde hissetmem. Elbette onlardan kaçmaya çalıştım ama bir eş olarak tek suçum buydu. *Onları asla* idama göndermezdim.

Lyle'in beni Savage kadar sık görmeye geldiğine dair bulanık bir anı var. Bazı nazik sözler ve hatta nazik bir el vardı.

Ama anima'ma ilettikleri şey bana iletilmemiştir. Hepsi tartışmalıydı. Sayılmazdı.

Tüm bunların ağırlığı üzerime çökerken gözlerimi ovuşturuyorum. Hem bu okulun içinde hem de dışında her açıdan düşmanlar var.

Ama bunu sineye çekeceğimi düşünenler varsa, çok yanılıyorlar.

Aurelia

O Savage'ın ikna edildiğinden emin sonra kurulanıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve tekrar dışarı çıkıyorum. Theresa ve Minnie koridorda durmuş, endişeyle beni inceliyorlar.

"Ben iyiyim," diyorum . "Kargaşaya neden olan Savage mıydı?"

Minnie kaşlarını oynatarak bana bakıyor. "Çok sahiplenici ve senin iyiliğini kazanmak için çok hevesli. Bence onunla konuşmalısın."

Dramatik bir şekilde nefes veriyorum.

"Siz , değil mi?" Theresa kesin bir dille sorar.

Minnie'ye bakıyorum. Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Artık sana açıkça kraliçem diyor."

Kahretsin. O piç beni ifşa mı etti? Buna inanamıyorum. Ama şimdi Theresa'yı daha iyi tanıdığım için, anima sunumu sırasında Savage'ın kelimenin tam anlamıyla kendini bana attığı o ilk gün ona yalan söylediğim için kötü hissediyorum.

"Özür dilerim Theresa, ama sanırım tüm bu... durumdan neden kaçınmış olabileceğimi ."

Cassowary shifter yavaşça başını sallıyor ve beni inceliyor, gri gözleri nazik. "Anlıyorum. Ama anlamadığım şey Xander Drakos'un neden seni koruduğu."

Minnie, Xander'ın yalan söylememe yardım etmesinin cevabının anlaşılmaz olduğunu düşündüğünü gösteren bir yüz ifadesi takınıyor.

"Benden nefret ediyor," diye omuz silkiyorum. "Onun hakkında bildiğim tek şey bu."

Theresa beni ve Henry'yi Sabrina, Raquel ve Stacey'nin yatağının üzerinde bir sürü yiyecek bekledikleri odama yönlendirdi.

Tanrım, arkadaşlarımı seviyorum.

Üç kedi animası beni gördüklerinde çığlık atıyor, zıplıyorlar.

"Şükürler olsun!" Sabrina zıplarken iki eliyle göğüslerini tutarak bağırıyor. "Sonunda gerçekten başımızın belada olduğunu düşünmüştüm!" Leopar şekil değiştiren arkadaşım her zaman kusursuz giyinir, bugün de bir istisna değil. Leopar desenli body-con bir elbise giyiyor ve uzun siyah saçlarını uzun bir at kuyruğu yapmış.

Stacey, uzun at kuyruklu ve mor tulum giymiş Vietnamlı dişi aslan kankam başını sallıyor. "Sen duvara *işeyene* kadar her şey şakaydı, *Lia*."

"Kahretsin, bunu hiç hatırlamıyorum."

"Sorun değil," diyor Connor, kırmızı stilettolarını tekmeleyerek ve uzun siyah yelesinde uyumlu tırnaklarını tarayarak. "Seni hâlâ seviyoruz."

Beni dikkatle izleyen Theresa'ya yan gözle bakıyorum. "Müdür yardımcısı tüm eski kuduz öğrencilere yaptığı gibi sana da bizzat danışmanlık yapacak Lia. Anıların azar azar geri gelebilir ama bunu zaman gösterecek."

Bu kelime havada duruyor. Kuduz. Anima'mda o alçaldım ki gerçekten kuduz oldum. Ve derimdeki kaşıntı ve altında sürünen tahrişten, bunun sistemimden çıkmadığını biliyorum. Bedenim tekrar geri dönmek ve bizi kürk ve dişlerle kaplamak için can atıyor.

Theresa dürüstçe, "Lyle'in bana anlattığına göre, daha önce hiç bu kadar hızlı bir geri dönüş görmemiştik," diyor. "Geçiş süreciniz hâlâ biraz sarsıntılı olabilir. Henüz seni etkilediğini sanmıyorum."

"Sanırım bizdik," diyor Sabrina, sanki bu bir gerçekmiş gibi kollarını kavuşturarak. "Yanında her zaman biri vardı. Tamamen batmasını engelledik." Onay için Raquel'e bakıyor ve kurt animemiz başını sallayarak Eugene'i kollarına çekiyor.

Theresa, "Kurt komünlerinin kuduz değil de yabani kalmasının nedeninin bu olduğunu düşünüyoruz," diye katılıyor. Henry omzumdan öfkeli bir çıkarıyor ve diğer züppeler de aynı şeyi söylüyor. Theresa gülüyor, "Ve

nimpinler de göz önünde bulundurmamız gereken bir başka faktör. Araştırmasında dikkate almamış olması ihtimaline karşı Lyle'a bu konuyu açacağım."

Lyle.

Yeni gizli eşim olarak da bilinir. Cezam yaklaştığında, arkadaşlarım Scythe, Xander ve Savage'ın bir şekilde eşim olduğunu anlamışlardı, her ne kadar farklı düzenlere sahip canavarların regina'sı imkansız olsa da. Artık tüm gerçeği biliyorlardı.

Peki ya Lyle? Minnie bile benim müdür yardımcısının naibesi olduğumu bilmiyor. Bir süredir bundan şüpheleniyordum ama o zamanlar her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getiriyordu, bu yüzden sadece... kendi haline bıraktım ve sinyalleri görmezden geldim. Ne zaman kendi çiftleşme işaretimi saklasam, arkadaşlarımın işaretlerini de göremiyorum. Peki ya bizim dünyamızda? Kaderimizdeki sürü arkadaşlarımızı bulmanın yolu, bizimle aynı çiftleşme işaretini taşıyan canavarları aramaktır - sadece sürü üyelerinin birbirlerinde görebileceği, sürümüze özgü ve gizli parlayan bir sembol.

Bizim için, beş kıvrımlı ışık huzmesi olan bir kafatası. Beş arkadaş için beş ışın.

Şimdi Lyle'ın izini kendi gözlerimle gördüm, cezamın verildiği o gece onu dizlerinin üzerinde gördüm, anima'm bunu unutmama izin vermiyor. Belki de bu yüzden kış uykum için en sevdiğim kama kuyruklu kartal formunda kalmak yerine dişi bir aslana dönüştüm.

Theresa bizi yalnız bırakıyor ve diğerleri kucağıma yemek yığarken ben de Henry ve kendimi yatağa yatırıyorum. Minnie, Henry'nin önüne bir kase yaban mersini koyuyor ve o da minicik gagasıyla minnetle yaban mersinlerini koparıyor.

Raquel yiyecek üzerine kocaman bir hamburger yerleştiriyor ve ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde onlara bakıyorum.

"O açlığı bilirim," diyor sessizce, gümüş piercingleri parlıyor. "Ye bakalım... yavru."

Hepsi bana anlamlı anlamlı bakıyor. Doğru ya, hepsinin benim ne olduğumu bildiği şu küçük mesele. Belirli bir düzende olmamam.

"Bunu zaten konuşmuştuk," diye beni temin ediyor Minnie.

"Evet, Min'i sorgulamak için dört haftamız vardı," diyor Stacey. "Merak etme, her şeyi ondan öğrendik. Arkadaşlarımdan biri bir-" ağzından "*Boneweaver*" çıkıyor ve bana başparmağıyla onay veriyor.

"Ve dudaklarımız mühürlendi." Sabrina dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı atıyormuş gibi yapıyor. "Benim gördüğüm kadarıyla? Bu hepimiz için bir avantaj. Müdürle senin küçük idam meseleni halletti ve artık her zamanki çılgınlıklarımıza geri dönebiliriz."

Ertelendi, halledilmedi demek istiyorum ama . Yeterince büyük bir gündü.

"Evet, ama şimdi Lia'ya tüm haberlerimizi anlatmak zorundayız." Connor bastırıyor. "Yetiştirilmesi gereken dört haftalık akademi dedikodusu var!"

Yemeğimi ağzıma atarken, animalarım bana animalar ve animuslar arasındaki çeşitli dramlar hakkında son gelişmeleri anlatıyorlar: Birinin Mars çikolatası zulasını yediği için ikinci kat penceresinden atılan bir aslan ve Ruben ve güvenlik ekibi tarafından yakalanmadan önce okuldan kaçmaya çalışan bir sırtlan.

Ancak beni en çok ilgilendiren şey, okulun *kendisinde* yaptığı değişiklikler. Görünüşe göre, okulun üstündeki kapının pervazına bir tür duyarlılık kazandırılmış. Anima yatakhaneimizde artık Christine adında bir gargoylle var. Sabrina'nın dediğine göre geveze, sinir bozucu küçük bir sürtük, Minnie'ye göre ise sevimli bir yaratık. Bu değişikliklerin kış uykusuna yattığım zamana denk gelmesi beni şüphelendiriyor ama okulda tekrar normal bir şekilde dolaşmaya başladığımda daha fazlasını öğrenmem gerekecek.

Sonunda arkadaşlarımız kendi yataklarını bulmak için yanımızdan ayrılıyor ve Minnie'yle nihayet yalnız kaldığımızda, tavandaki süslü bakıyorum, düşüncelerim yorgun ve karanlık.

Bu öğleden sonra Minnie'ye olanlar bir daha *asla* . Arkadaşlarımdan birine zarar gelmesindense, bana binlerce yara açılmasını tercih ederim. Ama babamı tanıyorum. Acımasız, zalim ve son derece zekidir. kötüsü de, istediğini elde eder. Kanca ya da sahtekarlıkla, sonunda onu görmezden gelmemi imkansız hale getirecek.

Bu sadece girişimlerimi iki katına çıkarmam gerektiği anlamına geliyor. Daha fazla güce ihtiyacım var. Bu da yemek ve... diğer şey demek.

Dostlarıma duyduğum arzuyu o kadar uzun zamandır inkâr ediyordum ki, onlar fikrinden o kadar uzun yıllardır kaçıyordum ki, herhangi bir *yardım* için onlardan birine gitmeyi düşünmek bana yabancı ve rahatsız edici geliyordu. Bu

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve bir korku kaplıyor.

Bu adamlar beni idam için teslim ettiler. Babamın benimle ilgili korkunç planlarına yardımcı oldular, hatta çok önemliydiler. Hatta birden fazlası benden nefret ediyor ve beni açıkça reddediyor. Lyle ise kesinlikle Xander'ın düşünce çizgisini takip ediyor ve onun okulun yardımcısı olması işleri daha da karmaşıklştırıyor.

Yapmam gerekebilecekleri düşündükçe içimi karanlık bir şey kaplıyor.

Uykuya o kadar derin oluyor ki hiç rüya görmüyorum.

Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Onları güvende tutun.

* * *

Ertesi sabah planladığım gibi boş bir yatakhaneye uyanıyorum çünkü Minnie'ye uyumam gerektiğini söylemişim. Gerçekte, gizemli kayboluşumdan beri ilk kez akademi yemekhanesine gitme cesaretini gösterebilmek için enerji depolamam . Bonus olarak, hiçbir şey beni Lyle Pardalia'nın emirlerine karşı gelmekten daha mutlu edemez. Artık ikimizin de onun regina'sı olduğumu biliyor olması bana bunu yapmak için *ekstra* hak veriyor. İçimdeki anima da aynı fikirde. Burada emirleri *biz* veririz. Nokta.

Orgazm sonrası uykum bölünmeden önce yatağımda Savage'ın büyük ellerini ve Scythe'ın parlayan gözlerini düşünerek keyifli bir sabah geçiriyorum.

Kapım çalınıyor ve başımı kaldırdığımda beni sorgulamaya gelenin Theresa değil, Stacey olduğunu görüyorum. Saçları kendine özgü yüksek atkuyruğu şeklinde, dudakları mat kırmızı ve üzerinde daracık siyah bir maksi elbise var. Seksi bir kedi gibi görünüyor ve yüzünde bir gülümseme olması gerekiyor ama yok. Ters giden bir şeyler var. Gözleri kocaman ve odama temkinli adımlarla girerken ellerini sıkıyor.

"Kankam," diye selamlıyor, belli belirsiz.

Hemen alarma geçip yatağımdan kalkarak onun önüne geldim, havayı kokladım ve herhangi bir kargaşa belirtisi duymak için kulaklarımı zorladım. "Neyin var?"

"Ben Minnie."

Kollarını tuttum. "Kanaması var mı? Yaralandı mı?" Lütfen, savunmamda başka bir gedik olmasın. Başka bir saldırı olmasın. Gece boyunca kalkanları yukarıda tuttuğumdan emin olmak için çok dikkatliydim-

"Ne? Hayır, hayır!"

Biraz sakinleşiyorum ve gitmesine izin veriyorum. " zaman ne oldu?"

"Bir sorunumuz var. Bugün dinlenme günün olduğunu biliyorum ama bence bizimle kahvaltıya gelmelisin. Minnie'nin hatırı için."

Tam tükürmesini isteyecektim ki Sabrina topuklu ayakkabılarının üzerinde ellerini havada sallayarak odama girdi. "Sürtükler, bu bir felaket. Minnie kendini tamamen kaybetti." Beni işaret ediyor. "Lia, aşağı inip o dişi kaplanın aklını başına getirmen gerek! Tanrı aşkına, *onun kucağında* oturuyor!"

"Kimin kucağı?" Minnie'nin buralarda bir animustan hoşlandığından hiç bahsedip bahsetmediğini düşünmeye çalışarak soruyorum. Bir süre önce bir anima kaçamağı olmuştu ama Sabrina, Raquel ve Stacey'nin sık sık yaptığı gibi animus yatakhanesine hiç gizlice girmemişti.

Kedi arkadaşlarım cevap vermek yerine bana bir elbise fırlatıyorlar. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ve Eugene gelirken aceleyle yemek salonuna gidiyoruz.

Bölüm 17

Aurelia

Tonferans salonu her zamanki gibi tıklım tıklım dolu, herkes her yerine oturmuş. Eugene, şüphesiz Raquel'den artık almak için masamıza koşturuyor. Sabrina, kendine güvenen tipik tarzıyla, süzülüyor.

"Belli etme," diyor Stacey, yanımdan ayrılmadan. "Dikkat çekmemek için rahatça kahvaltını yap."

Stacey'nin planı boşuna, çünkü içeri girer girmez fark ediliyorum ve aniden okuldaki tüm aç, şehvetli düşmanların bakışlarına maruz kalıyorum.

Dört hafta boyunca kendi kuduz sularımda haşlanmak, anima'mın girintilerinde kış uykusuna yatmak hislerimi daha keskin hale getirdi. Birdenbire etrafımdaki erkeklerin normalden çok daha fazla farkına vardım. Kokuları, korkuları, uyarılmışlıkları ve heyecanları ile birlikte bir bilgi kasırgası halinde bana çarpıyor. Stacey yanımdayken yemeğimi toplamak için onlara sırtımı döndüğümde bu sonuncusu belirgin bir şekilde artıyor. Tabağımı en az sekiz jambonlu ve peynirli kruvasanla doldurarak, büfede o değerli dakikayı, artık 'dışarıda' olduğuma göre beni bekleyen şeylere hazırlanmak için bedenimi ve zihnimi çelikleştirmek için kullanıyorum.

İşte o zaman onu hissediyorum. Sinsice dolaşan bir avcı gibi salona giren otoriter varlığı. Sarayına giren bir kral gibi.

Olduğum yerde duruyorum, Vahşi Tanrıça'nın kendisine dua etmek için aşağıya mı, yana mı yoksa yukarıya mı bakmak istediğimden emin değilim. Ama sonra büfenin etrafından dolaşıp hemen yanımda durmaya geliyor - sanki buraya

Sadece yemekhanenin genelini. Ama kandırılmadım. Buraya benim geldiğimi hissettiğinde geldiğini iliklerime biliyorum.

Acaba tüm dostlarım kalkanlarım açık olsa bile zaman ve mekânda *nerede* olduğumu hissedebiliyor mu? Savage onlardan kaçtığımda beni avlayabilmişti ama bunun tek nedeni içimde olmasıydı. Ama şimdi görünüşe göre Lyle da yapabiliyor.

Mağarada hiçbir şey *yapmadık*. Yapsaydık kesinlikle bilirdim.

Anima'm ona bakmam için yalvarıyor ve birbirimizle işbirliği yapacağımıza söz verdiğimiz için dinliyorum.

Bakışlarım onun üzerinde toplandığında nefesim kesiliyor. Anima'mın bana kendisine taktığını söylediği tüm zincirlere ve prangalara rağmen gerçekten de büyüleyici bir canavar. Uzun saçları mükemmel bir şekilde arkadan bağlanmış, altın tonları salonun bir tarafını kaplayan vitray pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla parlıyor. O kehribar gözler dikkatle bana bakıyor. Sanki her an patlayıp etrafımdaki herkesi öldürecekimden endişe ediyormuş gibi beni tepeden tırnağa tarıyor.

Endişeli. Lyle Pardalia benim için endişeleniyor. Bunun farkına varmak hem sarsıcı hem de... başka bir şey. Gözlerim boynunun derisine düşüyor, tabii ki kendi korumalarım yüzünden hiçbir şey göremiyorum. Hayatımda ilk kez onlara lanet ediyorum.

"Bayan Aquinas," diyor Lyle. Bir erkeğin sesi nasıl aynı anda hem bal hem de çelik olabilir?

"Evet?"

"Sırayı bekletiyorsun."

Yanımdaki kartal animusa bakıyorum, sabırla bekliyor ama açıkça beni kontrol . "Doğru, özür dilerim."

Aceleyle arkamı dönüp salonun ortasındaki her zamanki masamızda oturan arkadaşlarıma katılıyorum ve aptallığıma küfrediyorum. Belki de gerçekten yemeğe ihtiyacım vardır.

Yürürken birçok göz yüzümü, göğüslerimi, kışımı didik didik ediyor. Bakışlarını açgözlü yırtıcılar gibi hissediyorum ve tanrılar adına, bu aç piçlerin biz animalardan beş kat daha fazla olduğunu nasıl unuttum? Dolu masaların önünden geçerken fısıldaşmalar başlayınca yüzüme ters ters bakıyorum. Yavaş ve kendinden emin adımlarla yürüyorum.

Lyle *dahil* herkesin, onların ne düşündüğünü umursamadığımı bildiğinden eminim.

Düşünceli ve asık suratlı bir şekilde oturan Raquel'in karşısına oturduğumda hemen fark ettiğim üç şey var.

Birincisi, düşmanlarımdan hiçbirinin salonun arka tarafındaki her zamanki masalarında olmaması. Masa boş duruyor ve gizlenme emrim bir kartal olduğu için benimle bir şansları olduğunu düşünen komşu yırtıcı kuşlardan birkaç alaycı "Neredeydin tavşan?" sorusu geliyor.

İkinci fark ettiğim şey, buraya gelmek için acele ederken iç çamaşırı giymeyi unuttuğum. Sütyen dahil. Meme uçlarım lacivert mini elbisenin ince kumaşından belli oluyor ve elbise üzerime yapışıyor. Aslında dar olması hoşuma gidiyor çünkü dört hafta boyunca kıyafetsiz kaldıktan sonra, kolayca görmezden gelebileceğim ikinci bir ten gibi hissettiriyor.

Ama üçüncü şeyi fark ettiğimde meme uçlarımın sunduğu gösteriyi unutuyorum.

Minnie masamızda değil.

Kıdemli azınlık kedigillerin oturduğu bir masada oturuyor ve en iyi arkadaşımın etrafında yoğun bir enerji konsantrasyonu var. Bu masa kaplanlar ve jaguarlar gibi sosyalleşmeyi sevmeyen ama aynı zamanda başka bir yere de oturamayan yalnız tipler içindir. Animus yemekhanesinde herkesin bir yeri var ve bu masa herkesin uzak durduğu masalardan biri.

Minnie'nin yanında daha önce hiç görmediğim kocaman bir erkek oturuyor.

İçgüdülerim *bunun tehlikeli bir erkek olduğunu haykırıyor*. En son böyle bir hisse kapıldığımda Scythe ile karşılaşmıştım, Halfeather'ın zindanında, karanlıkta zincirlenmiş ve çıplaktı. Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. Ama Scythe'ın açık gümüş saçlı ve soluk tenli olduğu yerde, bu canavar . Obsidyen bir saç kesimi, kaş yerine kullanılan iki siyah kesik ve saat beş yönünde bir gölgenin üzerinde duruyor. Gözleri gece yarısı kürelerinden başka bir şey değil ve etrafındaki canavarları sorgulanmayacak soğuk ve keskin bir hâkimiyetle inceliyor. Masasındakilerle konuşurken dudaklarında zalim bir sırıtma beliriyor.

Tüm erkekler gülüyor ama gergin ve zoraki gülüyorlar.

Animalarımın neden kargaşa içinde olduğunu anlıyorum. İlkel dişi içgüdülerim tüm dişilerimizi ondan uzaklaştırmak için çılgılık atıyor. Bu uzun otların arasından saldırmak için bekleyen bir canavar. O Minnie'nin tipi değil. Hem de hiç değil.

Ama içimdeki Boneweaver küçük, meraklı bir soru soruyor.

Sabrina meyve salatasını yerken küçümseyerek, "Onda 'bakım için fazla iyiyim' tipi bir bakış var, değil mi?" dedi.

Hepimiz aynı fikirde homurdanıyoruz, gözlerimizi erkeğe dikmişiz.

Stacey aniden çatalını yere bırakır. "Bekle, bu kötü haber olan eski sevgilisi olamaz, değil mi? Onu ilk başta buraya getiren çetede ki kişi?"

"Kahretsin," diye onaylıyor Sabrina. "İlk kilitlendiğimizde bize anlattığı."

Raquel omuzlarının üzerinden bakarak, "O bir a-alfa kaplan," diye mırıldanıyor. "Ona bir bakın."

Bizim dünyamızda bir alfa, diğer erkeklerin onu takip edeceği kadar büyük bir hakimiyete sahip olan bir canavardır. Kendi düzenlerinin güçleri üzerinde güçlü bir hakimiyetleri vardı ve bölgelerinde lider konumundaydılar. Ve bu erkek sadece kendi masasında değil, komşu masalarda da sanki sıradan bir günmüş gibi hüküm sürüyor. Kedigiller, hem animalar hem de animuslar, hepsi ona yalakalık yapıyor, hevesle başlarını sallıyor, sandalyeleri dikkatle ona doğru dönüyor. Hatta biraz ötedeki bazı kurtlar ve kuşlar bile ilgiyle bakıyor.

Akademideki en iyi kaplan ve kedigillerin emir lideri olan Yeti'nin bu yeni tehdide vereceği tepkiyi görmek için etrafıma bakıyorum ama o burada değil.

Gaga masasından gözlerini ayırmadan oturuyor, yüzü bomboş. Bakışlarımı yakalıyor ve gözleri biraz açılıyor. Minnie ile biz ters ters bakan animaların arasına bakıyor ve sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını hafifçe sallıyor.

Bir uyarı. Bir talimat. İkisi ,
ben yukarıdayım.

Minnie içeri girdiğimi fark etmedi bile, gözleri sadece bu devasa, zalim hayvanı görüyordu. Arkadaşıma istediği anima ya da animus'un peşinden gitmeye hakkı var, tüm ilkel içgüdülerim sürü kardeşimi insan bedenine bürünmüş bu tehlikeden uzaklaştırmam için bana bağılıyor.

Stacey sinsi telefonunu çıkarır, muhtemelen herhangi bir bilgi için sosyal medyayı tarıyordur. Sabrina nefesinin altında karanlık şeyler mırıldanırken, Raquel salonun etrafına hançerler fırlatıyor.

Ayağa kalktığımı ancak Raquel'in kaşığı ağzının yarısında durakladığında fark ediyorum.

"Lia, hayır."

Ama benim gözlerim sadece Minnie ve onun içinde bulunduğu açık tehlike için. Gertie, üzerinde onu Omuz, ve sarı nimpin bakıyor çok rahatsız. Sanki göğsünü kabartıp tüm züppelerin sahip olduğu o özel devre dışı bırakma şarkısını haykırmasına kıl payı kalmış gibi. İnsanların baktığını biliyorum. Lyle'in hala olduğunu biliyorum, uzaktan durumu inceliyor. Öğretim yöntemleri beni şaşırtmaya devam ediyor çünkü iki eski kuduzun bugün burada olmasının arkasında onun olduğuna eminim.

Masaların arasında dolanırken, tenimi tırmalayan bakışları, yokluğumla ilgili küçümseyici yorumları görmezden gelerek yürüyüşüm bir sinsilikten biraz daha fazlası.

Ve tehlikeli kaplan masaya doğru ilerlediğimi biliyor ama asla bana bakmıyor. Eğer bir animus olsaydım, bu doğrudan yaklaşımı bir tehdit olarak görürdü. Ama bir anima olarak, yaklaşımım bir davet olarak yanlış anlaşılabilir.

Tehlikenin yanı başındaki kedigillerden oluşan havuzun içinde oturan Connor, diğer taraftaki masadan yarı yarıya kalkarak başını şiddetle *hayır* anlamında bana doğru sallıyor. Pırlantalı bir taç takmış olan turuncu nimpin, Connor'ın omzunda oturuyor ve bana deliymişim gibi bakıyor.

Minnie'nin masasının önünde durmadan önce ikisine de onaylamayan bir bakış fırlatıyorum. Henry sinirli bir şekilde omzumda kayıyor, gerginliği hissettiğine şüphe yok.

Tehlikeli kaplan nihayet başını çevirip ilgisiyle beni şerefleştirdiğinde masa ölüm sessizliğine bürünüyor.

Gözlerimdeki hâkimiyeti görmesine izin verdim. "Kimsin sen?"

Biri tıslar, diğerleri kaskatı kesilir ve Minnie hareketsiz kalarak kısık bir sesle şöyle der. "Lia?"

Ama kaplan bana tembel bir gülümseme veriyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sesi hafif ama kelimeleri yavaş ve ölçülü, sanki hatırlıyormuş gibi

nasıl kullanılacağını. "Peki, kim bu güzel yaratık? Domuzcuk, sevimli arkadaşını bana tanıt."

Sesinin derinliğini zar zor fark ediyorum çünkü... Piggy? *Domuzcuk mu?* Onunla ilgili hiçbir şeyi sevmiyorum. Sesindeki emir. En iyi arkadaşımı kendi tarafına çekişindeki sahiplenme.

Minnie boğazını temizler ve her zamankinden daha yüksek bir ses tonuyla, "Aurelia, bu Titus. Titus, bu Aurelia Aquinas."

Titus gözlerini yavaşça vücudumda gezdiriyor, başparmağıyla alt dudağını ovuşturuyor. Daha yeni duş almıştım ama hemen kendimi pisliğin içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Bu neandertalden korkmadığımı göstermek için ellerimi rahatça yanımda tutuyorum ve vücut dilimi açık tutuyorum. "Birinci sınıf animalar anima masasında oturur," diyorum başparmağımı omzumun üzerinden arkadaşlarımızın oturduğu yere doğru sallayarak.

Ama Titus sanki bu çok komikmiş gibi sırtıyor. "Hayır, kuşum, o burada benimle oturuyor. Onu düzgünce görebileceğim bir yerde."

Alçak sesle homurdanmam tamamen refleks ve belki de günün ilk hatasıydı.

Yüzündeki gülümseme, yemek masasından çekilen bir çarşaftan daha hızlı kayıyor. Gözleri üzerimde, vücudu sarmal ve hazır.

Hm. Kahretsin. Bugün salonun etrafında her zamankinden daha fazla muhafız var ama sorun şu ki kavga başladıktan *sonra* devreye ve bize biraz hasar verme fırsatı sunuyorlar. Acaba Lyle bugün buna izin verecek mi? Neredeyse onu test edecek kadar merak ediyorum. Sınırlarını biraz zorlamak için. Animalar burada genellikle animuslar tarafından saldırıya uğramaz. Erkekler sürekli bizim gözümüze girmeye çalışırlar ve bizimle olan şanslarını mahvetmek istemezler. Ama bu Titus yeni. Bunu umursamayabilir.

İleriye doğru bir adım atacak oluyorum ama devasa, görünmez bir güç bedenimin etrafında tuttuğum kalkana sürtünüyor, hükmedici bir uyarı değil, dikkatli ve sorgulayıcı bir rica.

Beklediğim gibi Titus'un telekinezisi değil, daha uzaktan başka bir kedinin telekinezisi. Kalkanlarım bu gücün doğrudan tenime temas etmesine izin vermiyor ve onu aşmaya da çalışmıyor.

Ben buradayım, diyor.

Ama Lyle'ın söylemeye çalıştığı şey kafamı karıştırdı. Yaklaşımındaki bu değişiklik kafamı .

Ama Minnie her zamanki gibi imdadına yetişiyor ve minik elini kaplanın sağlam, çıplak ön koluna koyuyor. Çılgınca onunla benim arama bakıyor. "Sorun yok, Lia," diyor Minnie çabucak. "Biraz burada oturacağım. Sana sonra yetişirim, tamam mı?"

Titus bir nebze olsun gevşiyor ve Connor rahatlamış bir nefes veriyor.

Görünüşe göre bu maçı kazanamayacağım. Arkadaşıma küçük bir gülümseme verip başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz, Minnie."

Görünüşe göre resmen ormana geri döndüm ve çalılıkların altında yeni yırtıcılar .

Bölüm 18

Aurelia

A Kahvaltıdan sonra Minnie ve Titus birlikte çıktılar. Sadece onlar. Connor aceleyle masamıza gelip omzuma bir tokat atıyor ve kendimi koruyamadığım için beni azarlıyor.

"Kim bu animus?" Sabrina ona sorar. "Kötü habere benziyor."

Connor biraz titreyerek, "Yani, çok ateşli," diye itiraf ediyor. "Ama aynı zamanda Bay Pardalia tarafından tedavi edilen kuduzlardan biri. Daha bu sabah serbest bırakıldı. Minnie'nin eski sevgilisi olduğunu bilmiyordum. Çok ciddi işlere bulaşmış."

Raquel yemin ediyor.

Sabrina, "Onunla sikiştikten sonra döndüğünde onunla konuşacağım" diye mırıldanıyor.

Anima yatakhanesine geri dönmeden önce hepimiz dehşet içinde inliyoruz.

Pazar günü olduğu için diğerlerinin çamaşır yıkayarak, kıyafetlerini ütöleyerek, ev ödevlerini ve grup projelerini yetiştirerek okul haftasına hazırlanmaları gerekiyor. Ancak anima yatakhanesine geri döndüğümüzde, ilk seferinde aceleyle çıkarılırken kaçırdığım bir şey görüyorum. Daha doğrusu, *birini*.

"Güzel pompalar, Connor," diye cıvıldıyor tepeden genizden gelen bir ses.

Kapının üzerinde oturan yeni *hareketli* gargoyale'a sanki hep gibi bakıyorum.

"Aurelia, Christine'le tanış." Sabrina gözlerini devirir. "Yaşlı yarasa, Aurelia Aquinas'la tanış."

"Bunun kim olduğunun gayet farkındayım." Christine büyük bir ilgiyle bana bakıyor. "Siz ve ben çok iyi arkadaş olacağız, Bayan Aurelia!"

"Yani *ondan* hoşlanıyorsun ama benden hoşlanmıyorsun?" Sabrina ellerini kalçalarına koyar.

"Onun moda anlayışı daha iyi."

"Moda anlayışını *benden* alıyor!" Sabrina hepimizi kıkır kıkır güldürmeden önce Christine'e yumruğunu sallıyor.

Stacey ve Connor'ı odama sürüklüyorum ve akademi tabletini açıyorum. İkinci sınıfa kadar internetten alışveriş yapmamıza izin verilmiyor ama Stacey sistemin bizi onaylamasını sağlamayı başardı.

Bir saat boyunca yatağımda oturduk, kıkırdadık ve büyük, gizemli okul yaptığım alışverişler üzerine soluklandık. Keşke Minnie de bizimle olsaydı ama bu da başa çıkmam gereken başka bir sorun. Hatta Connor ve Stacey'e de birkaç şey alıyorum. Bedava paraya benim diyemeyeceğimi düşünürsek, paylaşmadan kullandığım için kendimi kötü hissediyorum.

Tam ödemeyi yapıyorduk ki ayak sesleri koridordan gürleyerek geldi.

Connor hemen ayağa fırlar, tetiktedir. Bir anima ile doğmuştur ve cinsiyet geçişlidir, ancak biyolojik olarak erkek olduğu için animus yatakhaneğinde yaşamayı seçer. Her gün "hoş bir şekilde değişken eylem" nedeniyle yaşamak için daha heyecan verici bir yer.

Koridorda koşan kişi, geçtiğı her kapıya vuruyor. Bizim kapımız sıradaki son kapı, bu yüzden bize geldiğinde kısa bir süre duruyor, açık kapı aralığında nefes nefese kalıyor.

Üçüncü sınıftan kahverengi tenli bir dişi kurt.

"Bir duruşma var!" diye pufluyor, vahşi siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Az önce kurtlara yayınlandı. Mahkeme düzenliyor. Çabuk, kaçırmak istemezsiniz!" Koridora geri koşuyor.

Deneme. Hemen terlemeye başladım.

"Bu da ne demek oluyor?" Stacey telaşla soruyor, benden Connor'a ve tekrar Connor'a bakıyor, hepimiz ayağa fırlarken badem gözleri telaşla irileşiyor.

"Birisi yaramazlık yapmış ve bedelini ödemesi gerekiyor." Connor beni görüyor, hiç şüphesiz yüzü kül rengi ve kaslı kolunu benimkine doluyor. Stacey de aynısını diğer tarafıma yapıyor. "Merak etme kızım," diyor sessizce. "Bu sefer *senin sınavın* değil."

Henry nefes almamı hatırlatmak için boynumu yavaşça başladığında başımı sallıyorum. "Peki 'o' derken kimi kastetti?"

Connor uzun siyah yelesini savurarak bana sert bir bakış atıyor. "O *senin arkadaşın*." Bu çifte anlam karşısında homurdanıyor. "Korkunç köpekbalığı baba, tabii ki."

Yutkunurken vücudumdaki tüm kaslar hazır ola geçiyor. Anima'm üzüntü ve heyecan içinde inlerken buz mavisi gözler hafızamda parlıyor. Büyük beyaz köpekbalığımız mağaramıza beni görmeye gelmedi. Küçük bir parçam gelmiş olabileceğini düşündü. Gelmek isteyebileceğini. Ama hayır. Belli onun için düşündüğüm kadar önemli değilmişim. Bunu itiraf etmek içimde bir şeyleri acıtıyor. Ve şimdi, animaları dışarıda takip ederken, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen iki arkadaşla yüzleşmeyi hazmetmek zorunda kalacağım.

* * *

Hepimiz animus yatakhanelerine girerken, dışarıdan kalabalığı izleyen dört silahlı muhafız var.

"Bekle, öğrenci adaletine *yaptırım* mı *uygulanıyor*?" Stacey tıslıyor.

"Evet." Connor bize beyaz dişli bir sırıtışla bakıyor. "Müdür yardımcısı bazı saray içi çekişmeler için animusların kendi duruşmalarını yapmalarına izin veriyor. Bunun bizi dışarıdaki hayata hazırlaması gerekiyor, mahkeme kraliyetimize hesap vermemiz gerektiğinde."

Lyle'in bir başka eğitim taktiğinin gösterimi karşısında nefesimin altında homurdanıyorum. Bu *etkinlik* şu ana kadar oldukça düzenli görünüyor. Öğrencilerin kendileri tarafından yönetilen sistemler ve süreçler olduğu gerçeği mi? Yapmamıza izin vermesinin akıllıca bir şey olduğunu istemeyerek de olsa kabul ediyorum.

Memnuniyetle görüyorum ki, içeriye açılan cam kapıların tepesinde, dal gibi bacakları tentenin kenarından sarkan, konuşan bir gargoyile de var. Tombul bir göbek ve yarasa benzeri kanatlarını katlamış oturuyor.

Arkasında silindir şapka ve tek gözlük var. Christine'in daha gizli mırıldanmalarının aksine, bu gargoyle kapıdan geçenlere küfürler yağıdırıyor.

"Burası *köpeklerin* eline geçti!" diye bağıırıyor ve sopaya benzeyen parmağıyla bir çift kurdu işaret ediyor.

Birisi ona siyah bir parmak arası terlik fırlatır ve tam şişkin burnuna isabet eder.

"Canın cehenneme, leopar!" Yumruğunu sallıyor. "Sadece herkese ne kadar küçük olduğunu gösteriyorum!" Serçe parmağını havaya kaldırıyor ve hepimiz kıs kıs gülüyoruz.

Gargoyle kalabalığı incelemek için başını çeviriyor ve o dökme demir gözleri biz üç animayı gördüğünde açılıyor.

"Yooohoo, animalar!" diye sesleniyor. Obsidyen yüzü geniş bir sırıtışa dönüşüyor ve parmaklarını sallıyor. "Buralarda güzel şeyler görmek çok ferahlatıcı. Gelin ve bize bir öpücük verin." Dudaklarını büzüyor ve gürültülü bir ahududu üflüyor.

"Merhaba Bastian," diye sesleniyor Connor, parmaklarını geriye doğru oynatarak. "Öpücük için daha sonra tırmanacağım."

Stacey ve ben kapıdan geçerken birbirimize eğlenerek sırıtıyoruz.

Havada heyecanlı ama gergin bir vızıltı var ve yatakhanein birinci katına doğru ilerlerken Connor itiş kakıştan kaçınmak için beni sıkıca tutuyor. Animus yatakhaneisi anima yatakhaneisinin üç katı büyüklüğünde ve daha geniş koridorda bile hepimiz salyangoz hızında ilerliyoruz.

Koridorun sonunda, Scythe'ın maiyetindeki en büyük dört animus iki büyük ön kapının yanında nöbetçi olarak duruyor. Bunlardan biri Yeti, kedigillerin heybetli beyaz saçlı emir lideri, soğukkanlılıkla geçen öğrencileri inceliyor. Diğer i ise kollarını kavuşturmuş ve altın sarısı saçlarını mükemmel bir şekilde dikmiş etkileyici görünen Gaga. Kesinlikle kendi havasında çünkü kartallarından birinin kafasının arkasına akıllıca bir şaplak atıyor.

"Diğer animusları ellemek yok!" diye bağıırıyor.

Connor saygıyla, "O kartal hiçbir şeyi ıskalamıyor," diyor.

Gerçekten de Gaga'kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor, doğal olarak yanına geldiğimde göz göze geliyoruz. "Seninle sonra konuşacağız," dedi.

yüzünün olduğunu söyledi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Yemek salonundaki Titus olayıyla mı ilgili?

Gaga biraz yavaşmışım gibi kaşlarını kaldırıyor. "Artık benim altımdasın.

Kanatlar Mahkemesi."

"Ne?" Ama kalabalık bizi ileriye doğru itiyor ve halı kaplı geniş odaya girmek zorunda kalıyorum.

"Hm, bu biraz garip," diyor Connor, savrulmamam için dirseğimi tutarak. "Yırtıcı kuşları artık Gaga yönetiyor, bu yüzden senin onun yetki alanına girdiğini düşünüyor."

"Artık *emir liderleri* o mu?" Uzun kartala dönüp bakarak söylüyorum.

"Bir hafta önce kavga etmişler," diye mırıldandı Connor, Stacey ile beni Sabrina ve Raquel'e doğru yönlendirirken, Sabrina bize heyecanla el sallıyordu. "Patron olan üçüncü sınıfı neredeyse öldürüyordu. Yani... şimdi patron o."

Çok etkilendim. Gaga'da düşündüğümde daha fazlası varmış.

Salona girdiğimizde, kalabalık ortada boş bir alan bırakmak için sağa ve sola ayrılıyor. Salonun başında üç basamak yüksekliğinde kısa bir sahne, tek bir siyah deri koltuk ve ahşap kürsü var.

Sağ tarafta Raquel ve Sabrina'ya katılıyoruz ve ne kadar denesem de kalabalığın içinde Minnie'yi göremiyorum.

"Burası dinlenme odası," diye açıklıyor Connor, kalabalık herkesi ağırlamak için yer değiştirirken. "Burada bilardo oynuyoruz ve film izliyoruz. Bu sahneyi karaoke için kullanıyoruz."

"Bu hiç adil değil!" Sabrina daha önce defalarca söylemiş gibi yakınıyor. "Anima yurdunda bir tane bile yok."

"Şey," diye derin bir ses geliyor arkamızdan, "eğer bu senin sürekli burada olacağın anlamına geliyorsa, şikayetçi değilim."

Sabrina sırtıyor ve kollarını ikinci sınıftan bir aslanın büyük omuzlarına dolamak için dönüyor. Gürültülü bir şekilde öpüşürken onları yalnız bırakıyoruz. Bir puma Stacey'i arkadan yakalıyor ve o da şu anki arkadaşını tanıdığı için sevinç çığlıkları atıyor. Connor beni bırakmayacağını söylemek için koluma vuruyor ve ben de gülümsüyorum

minnetle ona bakıyorum. Raquel diğer kolumu tutuyor ve onları uzaklaştırmak için animuslara kaşlarını çatıyor, ancak kurt animusumu artık uzak duracak kadar iyi tanıyorlar.

Geniş çift kapının kapanma sesi beni esas duruşa geçiriyor. Gaga, Yeti ve diğer muhafızlar öne doğru dizilip kollarını önlerinde kasvetli bir şekilde kavuşturarak sahnenin dibinde sıralandıklarında kalabalık sessizleşiyor.

İşte tam o anda kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Hazır değildim. Asla hazır olamayacaktım.

Xander sahnenin arkasından görünür, onu Savage ve Scythe takip eder.

Üçünü de berrak, insan gözlerimle görmeyeli haftalar oldu ama yine de bir ömür gibi geliyor. Onları gördüğümde zaman durmuş gibi oluyor ve vücudumdaki her hücre hazır ola .

Kafes dövüşlerini ve mahkemeler arası şiddeti gözlemlediğim onca yıla rağmen, her zaman gördüğüm en korkutucu animuslar olmuşlardır.

Savage çarpıcı, ölümcül bir yaratıktır ve sahneden zarif bir şekilde atlayıp muhafız hattının ortasında dururken onun durgun, hafif kambur duruşuna bakan herhangi bir canavar onun pek de medeni olmadığını ve biraz da akli dengesinin yerinde olmadığını bilir. Her zamanki gibi gömlek giymiyor ve mükemmel kesimli, dövmeli gövdesinin derin hatlarını gösteriyor. Koyu renk dalgaları mükemmel bir şekilde kusurlu, kafasının kenarlarındaki solgunluğun yeni olduğunu görebilmesem neredeyse tembel bir dağınıklık içinde. Göğsünün ön tarafını kaplayan kurt dövmesi kalabalığa dişlerini gösteriyor, tıpkı sahibinin toplanan izleyicilere dik dik baktığı gibi. Şiddet sırasının kendisine gelmesini bekleyen, sarayın karanlık, vahşi bir muhafızı gibi.

Xander kürsüye geliyor ve beni en çok şaşırtan da onun görünüşü oluyor. Odadaki en uzun canavar o, ki bu da bir şey ifade ediyor çünkü buradaki en büyük animuslar altı buçuk metrenin üzerinde. Xander'ı gören birden fazla kadın iç çekiyor ve bunun nedeni onun ilk kez bir takım elbise içinde görünmesi. En karanlık gece kadar siyah, mükemmel bir şekilde dikilmiş ve zayıf, kaslı vücudunu bir rüya gibi sarıyor. Tabii ki görünüşünü umursamıyormuş gibi esrar içiyor ama

Spor yaptığı damlalar umursamazlıktan başka bir şey ifade etmiyor. Kürsünün kenarlarını iki eliyle kavrarken parmaklarındaki altın ve gümüş yüzükler halojenler altında parlıyor, sol kulağındaki tek siyah hançer küpe de öyle. Kulaklıklarını takmayı tercih ediyor. Kulaklarından pantolonunun cebindeki cihaza uzanan beyaz kablolar umursamaz bir tavır sergiliyor olabilir ama bembeyaz parlayan gözlerini gördüğünüzde tüm bunlar unutulup gidiyor. Göğüs hizasındaki ipeksi düz siyah saçlarıyla tezat oluşturan bu ejderha, "şimdilik sabit" diye bağıyor.

Scythe gelip tekli koltuğa oturuyor ve eğer diğer ikisi alıcıysa, o... acımasızca güzel. Köpekbalıklarını karada pek sık görmeyiz ve onun varlığı her zaman herkesi hazırlıksız yakalar. Omuzlarına kadar uzanan gümüşü saçlarını, buz mavisi gözlerini ve boynunun sol tarafındaki beş satırlık antik denizcilik yazısını gören insanlar birkaç kez heyecanla titriyor. Soluk teni ayaklarından boynuna kadar dövmelerle kaplı, ancak ben sadece siyah iş gömleğinin manşetinin altından görünenleri görebiliyorum.

Üçüne karşı hissettiğim muazzam çekim gücü dengemi bozuyor. Onlara duyduğum *ihtiyaç* yadsınamaz. Kendi duygularımı kontrol etmeye çalışarak kalın bir boğazdan yutkunuyorum. Belki de kuduz sonrası durumumda her şeyin daha ayrıntılı olması beni daha hassas hale getiriyor. Xander'ın parmakları kürsüde sıkışıyor ve en azından onun varlığını fark ettiğini biliyorum.

Ama hiçbirisi bana bakmıyor.

Connor'ın koluna daha sıkı sarılıyorum, belki animam oraya zıplayıp Scythe'ın *çok* davetkâr görünen kucağına oturmaya karar verir diye. Sıcaklık karnımda dönüyor ve bacaklarımın arasından aşağıya doğru fırlıyor.

Connor'a beni buradan çıkarması için mırıldanmak üzereydim ki Xander ondan duymaya alışık olmadığım derin ve resmi bir sesle konuşmaya başladı. Ama ona yakışıyor. Tanrım, ona yakışıyor mu?

"Suçlayanı öne çıkarın, Troy Leppard. Ve sanığı getirin."

Ejderhanın tınısındaki derin komutla neredeyse ben de öne doğru adım atacaktım ki, kısa boylu, uzun saçlı bir erkeğin kendinden emin adımlarla kanatlardan çıkıp sahnenin önündeki açık alanın ortasında durduğunu görmek için tam zamanında durdum.

Hepimiz birbirimize bakarken odadaki tansiyon açıkça yükseliyor.

Bir kurt diğer iki kişi tarafından öne doğru getiriliyor ve pazılarının etrafındaki çelik tutamaklarla onu yerinde tutuyorlar. Solmuş mavi kot pantolon ve eski lekelerle kaplı bir ceket giyiyor ve etrafındaki herkese hırlıyor.

"Troy Leppard," dedi Xander derin ve kırpılmış sesiyle. "Bu kurt Brendan Moonsayer hakkındaki suçlaman nedir?"

Troy boğazını temizler. "Brendan dün gece bana saldırmak için kaçak bir silah kullandı. Sanırım dışarıdan bir çete beni vurdu ve o da beni yere sermeye çalışıyordu."

Kalabalıktan mırıltılar yükselir.

Xander, "Kanıtları getirin," diye seslenir.

İki kurt daha üzerinde metal parıltılar olan bir tahta getirir. Küçük, gizlenebilir bir tabanca orada duruyor ve Scythe'a getiriliyor. Köpekbalığı başını sallamadan önce ona bakar.

"Kavgada silah kullanmak yasalarımıza göre yasaktır ve cezalandırılabilir bir suçtur. Sanığın savunması için söyleyeceği bir şey var mı?" Xander soruyor.

"canı cehenneme," diye tükürür Brendan. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Savage usulca hırlıyor ve Brendan dişlerini sıkıyor ama meydan okurcasına ona bakıyor.

"Aptal, aptal kurt," diye mırıldanıyor Raquel diğer tarafımdan.

Sonunda Scythe konuşuyor. "Brendan Moonsayer." Törpüsü tüm salonda süzülüyor. "Yasadışı bir silah bulundurmaktan ve bunu bir suikast girişiminde kullanmaktan suçlu bulundunuz. Cezan, sana onurlu bir şekilde verilen yaranın aynısı olacak."

Brendan kendisini tutsak edenlerden kurtulmaya çalışır ama onlar sıkı sıkıya tutunurlar.

Savage sırtıttığında, bu hiç de hoş bir sırtıış değildir. Kendinden emin adımlarla ilerliyor ve kollarını iki yana açıyor. "Asil tarikat lideriniz olarak, cezanızı vermek benim görevim." Troy'u işaret ediyor. "Leopar karnından üç kez vurulduğu için, benden üç ısırık alacaksın. Öldürecek kadar değil, sadece" -dişlerini gösteriyor- "canını çok acıtacak kadar."

"Ve Eski Kanunlar'a göre," diyor Scythe, "iyileşmen üç gün boyunca engellenecek. Sadece dikiş atılmasına izin veriliyor."

"Vahşı Anne sana merhamet etsin," diye sırtıyor Xander ve bu gerçekten soğuk bir şey. "Çünkü biz kesinlikle merhamet etmeyeceğiz."

Savage hiçbir uyarıda bulunmadan kurt formuna büründü ve sanığa doğru hamle yaptı. Brendan'ın korumaları yoldan için çabalarken hepimiz ırkılıyor. Savage kurdu yumruklayarak ikisini de yere düşürüyor.

Brendan çılgın atıyor ve Savage köpek dişleriyle karnını deşip ısırp kemirirken kan, çok fazla kan akıyor. Brendan iki yumruğuyla Savage'ın kafasını yumrukluyor ama bu bir tavşanın bir kurtla savaşmaya çalışması gibi ve ben adam için üzülüyorum. Daha önce Savage'ın altında kaldım, ağırlığı anlıyorum; o güçlü canavarın üzerinizde olduğunu hissetmek. Daha önce de karın deşen canavarlar görmüştüm ama Savage'ın yaklaşımı farklı. Saldırı kadar vahşi ve vahşiye, o kadar da kesin ve ölçülü.

Çabucak bitti. Savage Brendan'dan ayrılıyor, kana susamışlığı tamamen kontrol altında.

Sakat kurt diğer kurtlar tarafından götürülüyor, hıçkırarak ağlıyor ve kendi tükürüğüyle boğuluyor. Savage kanlı dişlerini yalayarak temizlerken midem bulanıyor. Kendi mide bulantıma rağmen onun kurt formuna bakakalıyorum. İri yarı, gece yarısı gökyüzü gibi parıldayan postu ve itaat isteyen gözleri var.

"Ceza tamamlanmıştır. Mahkeme sona ermiştir," diye duyurdu Xander. Gitmek için bir emir. Savage'a sevgiyle gülümsüyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra herkes itaat etmek için acele eder.

Herkes kapıya yönelene kadar Raquel'in elimi kan dolaşımını kesecek kadar sert sıkıldığını fark etmiyorum. Raquel mahcup bir yüz ifadesiyle elimi bırakıyor ama ben de arkadaşşıma güven verici bir gülümsemeye karşılık veriyorum. Minnie'nin nerede olduğunu merak ediyorum. Bunu izlerken nasıl hissettiğini. Seyirciler arasında pembe bir saç tutamını görmeye çalışıyordum ki koridorun öbür ucundan gelen boğuk, derin, vahşi bir ses beni donduruyor.

"Lia? *Regina!*" Döndüğümde Savage'ın çıplak insan formunda, kanlı yüzü ve kocaman gülümseyen ağzıyla bana coşkuyla el salladığını görüyorum. "Geri dönmüşsün!"

Raquel, "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim," diye mırıldanıyor.

"Biraz ürkütücü," diye mırıldanıyor Connor, ama ses tonu eğleniyor.

Savage çılgın bir seri katil gibi de, onu ve Vahşi Tanrı tarafından yaratılan çıplak erkek bedenini görünce cinsel organımın sızlamasına engel olamıyorum.

"Çok şanslısın," diyor tanımadığım bir kurt geçerken.

Savage'a dönüp baktığımda onu kalabalığın arasından ite kaka bana ulaşmaya çalışırken buluyorum. Gözlerim diğerlerine kayıyor ama Xander gitmiş, sadece Scythe hâlâ orada oturuyor. Gözleri bir tuzak gibi, beni soğuk derinliklerinde esir tutuyor. Olduğum yere çakıldım kaldım. Ona ve o güçlü bakışların ardındaki güce vurulmuştum. Tanrıça, gözleri her zaman en soğuk denizin renginde miydi?

Ama Savage bize yaklaşıyor ve Connor sessiz bir soruyla omzuma dokunuyor. Elini iki elimle kavırıyorum ve Raquel'in nerede olduğunu görmek için dönüyorum.

Ama kurt arkadaşım gözleriyle Savage'ı işaret ediyor ve çenesini sallayarak gitmemizi söylüyor. "Gidin. Benim kalmam gerek."

Ben itiraz edemedim Connor beni, Stacey'i ve Sabrina'yı elinden geldiğince hızlı bir şekilde koridordan dışarı fırlattı.

Aurelia

W Sıcak güneşe ve temiz havaya çıkana kadar Connor'ın daha yavaş hayvanları bir kenara itmesiyle oradan çıkıyoruz.

Muhafızlar kapıdan fırladığımız için bize bağılıyor, biz de bunun yerine güç yürüyüşüne geçiyoruz ve çıkarken animus gargoyle Bastian'a el sallıyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Lanet ."

"Bir de bana sor," diyor Connor. "Bu kötü bir olaydı. Şimdiye kadar sadece mahkemeler arası hafif anlaşmazlıklar gördüm, ancak bunlar genellikle özel olarak ele alınıyor. Bunun gibi halka açık bir gösteri..."

"Acımasız bir şovmenlik," diyorum nefesimin altında. "Ve çok anlamlı." "Onları yerine koymak zorundalar, Lia," diye mırıldandı Sabrina. "Bu şekilde barışı korurlar."

Oh, biliyorum. Ona babamın sarayında daha kötülerini gördüğümü ve duyduğumu söylemek istiyorum. Çocukken gördüğüm bazı şeyler bu kadar hafif kalırdı. Babamın ilk erkek arkadaşımı zehirle idam ettiği ve bekaretimi kaybettiğim için ceza olarak bana izlettiği de dahil.

Sadece diğer mahkemelerin daha iyi olacağını umuyordum.

Kimi kandırıyordum ben? Ve Xander ve Scythe *bu* gösteriye başkanlık ederken? Bunu beklemeliydim. *Kendi* regina'larını idam için sunacak canavarlar her şeyi yapabilir.

"Peki ya Raquel?" diye sordum. "Neden geride kalmak zorundaydılar?"

"Oh," diye kıkırdıyor Connor nefesinin altından. "Savage bizim küçük kurt animeyi eğitimdeki bir komutan yaptı."

"Ne?" giden beton yolda durdum. Diğerleri ciddiyle başını sallıyor.

Tekrar yürümeye başladığımızda Stacey, "Raquel bir yayıncı," diye açıklıyor. "Oldukça güçlü. Savage bunu fark ettiğinde onları da yanına aldı."

Yayıncı, telepatisi çok güçlü olan ve insan gruplarının zihinlerine girebilen bir kurttur. Tıpkı Savage'ın neredeyse orayı havaya uçurmadan önce kaçmak için tüm yatakhaneye yayın yapması gibi.

"Kahretsin," diyorum

"Evet." Stacey p'yi patlatır.

Çünkü hepimiz biliyoruz ki Raquel Savage tarafından işe alındıysa, Raquel'in sadakatının nerede yatması gerektiğini biliyoruz. Hoşlarına gitse de gitmese de.

"Hatırlıyor musun bilmiyorum," diyor Sabrina küçük bir sırıtışla. "Ama seni beslemesine izin vermiştin."

"Kimi?" Beceriksizce sordum.

Omzunu benimkine çarptı. "Kızım, *kim olduğunu* biliyorsun!"

Henry de onunla aynı fikirdeymiş gibi omzumdan cıvıldıyor.

İç çekiyorum. "Bazen yemek yediğime dair belli belirsiz bir anım olabilir." Doğrusu, Savage'ın önümde oturduğunu ve bana farklı ekmek ve et çeşitleri sunduğunu hatırlıyorum. Orada bulunduğuma dair karanlık ya da başka türlü tüm anılarım arasında onun yüzü her şeyin üzerinde yer alıyor. Hem onun hem de Lyle'in.

"Bilmiyorum, Lia. Bence ona bir şans vermelisin," diyor Sabrina. "Eşimin gelip beni *elleriyle beslemesi* için her şeyimi verirdim, bir canavara dönüşüp neredeyse kolunu kopardıktan sonra bile." Söz konusu *canavarı* işaret etmek için bana bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Çok ," diye omuz silkiyor Connor. "Aslında çok etkilenmiş görünüyor. Ve hepimiz dersteyken sana göz kulak olması için Eugene'i gönderdi."

"Smitten," diye tekrarlıyorum inanamayarak.

"Sanırım," diye iç geçirdi Stacey, "eğer ondan *bir şey* isteseydin

."

Önceden tanıdığım Savage ile şimdi bahsettikleri Savage'ı bağdaştırmak benim için çok zor. Sırf beni korkutmak için odama girip her şeyi mahveden kurtla. Ama tüm bu süre boyunca, beni önemsemek için doğal dürtüsüyle savaştığını biliyordum. Sonuçta bana o pembe çantayı getirdi. Elinde değilmiş gibi külotumu çaldı. Duruşmadan önce beni kollarına çekişini düşününce vücudumda bir sıcaklık dalgası oluştu. Beni aynı umutsuz ihtiyaçla, benim onu istediğim şekilde istemesi.

Pişman mı? Onun ve kardeşlerinin bana yapmaya çalıştıklarından?

* * *

O öğleden sonra Theresa ruh sağlığını kontrol etmeye geldi ve yanında Lyle'in resmi randevu kartlarından birini getirdi, adı dolmakalemle süslü bir el yazısıyla imzalanmıştı.

Onu bire bir görünce ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Bir yandan, beni idam için gümüş tepside sunan kibirli bir piç. Diğer yandan, mağaradaki anılar gözümde canlanıyor. Nazik bir elin ve derin, mırıltılı bir sesin olduğu anlar. Anima'mı sakinleştirmişti. Bizi rahatlatmıştı. Bir de yemek salonundaki o an vardı.

Theresa bakışlarımı kaçırışından bir şeyler olduğunu anlıyor. "Bana danışmanlık yapamaz *mısın*?" Umutsuzca soruyorum.

"Müdür yardımcısı eski kuduz öğrencileri kendisi tedavi ediyor."

Nefesimin altında homurdanıyorum.

"Peki ya Lia?"

"Evet?"

"Burada olmana . Hâlâ bizimle olmana ."

Başımı kaldırıp şok içinde ona bakıyorum. Tüm dişlerini göstererek bana gülümsüyor. "Senden oldukça hoşlanmaya başladım."

Ağzımın açık kalmasını ancak durdurabiliyorum. Her şeyden sonra, onun sözlerini kaydederken görüşüm bulanıklaşıyor. Eğer harekete geçmeseydim neler olacaktı. Henry kendini kaybetmek üzere olduğumu anlayarak omzuma sokuldu.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Ben... Ben çok uzun zamandır hiçbir yerde kendimi hoş karşılanmış hissetmemiştim."

"Biliyorum. Buradaki pek çok öğrenci için de aynı şey geçerli. Suç ailelerinden gelenler. Belki kurtlar o kadar değil ama kedigillerin ve yırtıcı kuşların çoğunun ortak noktası bu. Zorlu aileler. Zorlu hayatlar."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Sabrina ve Stacey'nin kesinlikle benzer hikâyeleri var. Sabrina babası tarafından saatlerce bir dolaba kilitlenmiş. Stacey ise okulda iyi not alamadığı için ceza olarak aç kalmaya zorlandığını bize daha yeni açıkladı.

"Ama Theresa, benim cezam sadece ertelendi. Her şey ortadan kalkmış değil."

"Yarın Lyle ile konuş, canım. Bunu da atlatacağız."

* * *

Öğleden sonra arkadaşlarım gelip gidiyor ama Minnie onlardan biri değil. Sabrina onu Titus ve diğer bazı kedigillerle birlikte animus yatahanesinde gördüğünü söylemişti. Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz ama Minnie kendi aklını bilen zeki bir kız. Yarın dersler başlar başlamaz, Titus'un ne karıştırdığını sormak için onunla bire bir zaman geçirebileceğim. Yorgun bir şekilde yatağa girdiğimde odada sadece ben, Eugene ve Henry varız, kemiklerim kurşundan yapılmış gibi hissediyor. Derim kaslarımı sıkıyor ve ne kadar su içersen içeyim asla yetmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Kendimi yataktan kaldırıp su şişeme uzanırken ensemdede bir farkındalık gıdıklanıyor.

Alarm durumuna geçiyorum.

Kalkanlarımın bütünlüğünü kontrol ediyorum. Bir kez ve sonra iyi bir önlem için iki kez, ama hepsi tamamen işlevsel, beni ve arkadaşlarımı bize zarar verebilecek dış güçlerden koruyorlar.

Peki o zaman... nedir bu?

Dışarıdan küçük bir sürtünme sesi geliyor, ardından yüksek bir homurtu. Balkon kapısının kolları aşağı doğru eğiliyor ve ben

uzun boylu bir erkeğin gölgesi diğer tarafta doğrulurken. Kapılar sessizce açılırken yorganımın içine büzülüyorum.

Eugene, Minnie'nin mağaradan getirdiği yeni mor koltuğa tünediği yerden yumuşak bir selam çakıyor.

"Prenses?" Savage fısıldar.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, kendimi ileri itiyorum ve su şişemden bir yudum alıyorum.

"Benden saklanmana izin vereceğimi , değil mi?"

Karanlıkta daha iyi görebilmek için kartal gözlerimin devreye girmesine izin veriyorum.

Balkon kapılarını kapatıyor, dışarıdan gelen güvenlik ışıkları çıplak gövdesini gümüş rengine boyuyor. Duruşmadaki dağınık saldırısından sonra duş almış ve saçları nemli kalmış. Bana sırtırken koyu renk bir bukle alnına düşüyor.

"Merhaba, Regina."

Sesi omurgamı okşuyor. Su şişemi yere bırakıyorum ve bilinçsizce çarşafı çeneme kadar çekiyorum. "Merhaba."

Savage'ın sırtışı gülünç ve sanki varlığımın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıp başını geriye eğme cüretini gösteriyor. "Ah, kalbim, Regina. Sesini özledim."

Gözlerimi kısıyorum ve o kendi gözlerini açtığında sırtışı biraz daha belirsiz bir şeye dönüşüyor.

"Anima yurdunu havaya uçurmakla tehdit ettiniz mi, *etmediniz* mi?" diye soruyorum.

"Tehdit değil," diye düzeltiyor ciddiyetle, bir adım öne çıkarak. "Patlayıcıları yerleştirmiştım ve her şey-"

Yüzümdeki karanlık ifade bu cümleyi bitirmemeye karar vermesine neden oldu. Belki sözlerim karşısında utanır diye düşünmüştüm ama bir kez daha cüretini hafife almışım.

Öne bir adım atıyor ve aramızdaki boşluk gözlerinde kaynayan yoğunlukla ısınıyor. "Sana ulaşmak için yapabileceğim en *son* şey bir binayı havaya uçurmak olur."

Kahretsin. Öğleden sonraki kaçamak seansım hiçbir şeyin etkisini azaltmadı. Bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissediyorum ama bunu görmezden geliyorum ve sesimdeki zehri koruyorum. "Peki ya kızlar? Onları beğenmedin mi?"

Sanki bu kavram çok can sıkıcıymış gibi ensesini ovuşturuyor ve derin bir nefes veriyor. O zaman siyah saç bağımın hâlâ bileğinde olduğunu görüyorum. Bunca zaman geçmesine rağmen onu saklamış. "Sonunda onları dışarı çıkardım, Regina."

Ona ters ters bakıyorum. Bana ulaşmak için gerçek bir binayı havaya uçurmaya çalışan bu deli kurda. Bir ürperti bedenimi sarıyor ve tahrik beni sıcak, ağır pençesine alıyor. O güzel dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kucaklaşmaya geldim. Kenara çekil."

"Hayır, yapmadın," diyorum hızla, arkama yaslanarak.

"Mağarada sürekli kucaklaşırdık!" Başımı sallıyorum.

Yüzü düşüyor ve neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Her gece yatağında arkadaşları olan bir kız olmak istiyorum ama-

Derin bir nefes alıyorum. "İzin istemen gerekiyor." Savage bana bakakaldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Oh, ama. Benim terbiye derslerine sen de gittin.

Rıza ve diğer şeyler."

"Rıza özgürce verilmeli, hevesli ve sürekli olmalıdır." Bunu bir reklam müziği gibi söylüyor.

"Evet. Yani 'Seninle kucaklaşıyorum' diyemezsin. 'Seninle kucaklaşabilir miyim?' dersiniz."

"Ah, doğru." Başının arkasını kaşıyor. "Seninle kucaklaşabilir miyim?"

"Hayır."

"Bak!" Çılgınca hareketler yapıyor. "İşe yaramadı! Bu yüzden sormadım."

Ona öfkeyle bakıyorum ve o da bana sırtıyor. "Sadece şaka yapıyorum, Regina." Yatağımın yanında diz çöküyor ve yatmadan önce dua eden bir çocuk gibi ellerini birbirine kenetliyor. "Benim güzel, çarpıcı, muhteşem Regina'm, sıcak bir yaz gecesi gibi gözleri olan. Lütfen üstüne beş kiraz koyup amını yiyebilir ve seni deliler gibi becerebilir miyim?"

Beni tehdit eden kahkahayı durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırarak kuru bir sesle, "Çok güzeldi sanırım," diyorum.

"Biliyorum."

Gözlerimi o mükemmel, erkeksi yüzden ayırıp ellerime bakıyorum. Ne yapmam gerektiğini düşünürken gözlerimin arkası yanıyor. Ona duyduğum arzunun gücü beni neredeyse boğuyor. Ama olan biten her şey-

"Regina?"

Bana böyle demeye devam ediyor ve şimdi ona karşı neden farklı hissettiğimi anlamıyorum. Neden bana karşı farklı hissettiğini. Kafam karıştı, yoruldu ve susadım-

"Hey."

Sesindeki nezaket beni şaşırtıyor ve birden ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl hareket edeceğimi, nasıl konuşacağımı.

Ve sonra orada, yatağıma tırmanıyor ve beni kaslı vücudunun içine çekiyor. Yüzüm onun sıcak, çıplak göğsüne yaslanıyor ve tenini gözyaşlarımla ıslatıyorum ama bunun altında onun kokusu var. Kadim ormanlar ve derin verimli toprak. Haftalardır ve hatta daha uzun zamandır bildiğim bir koku. Savage'ın yanına uzandığım, ikimizin de canavar formlarımızda olduğumuz bir anı gözümün önüne geliyor. Sadece nefes alıyorduk. Birlikte sessizce uzanıyorduk. Artık bana tanıdık geliyor. Onun vahşi, baş döndürücü enerjisi neredeyse sürekli olarak etrafımı sarıyordu. Farkında olmayabilirdim ama onca zaman içinde onun yanımda olmasına alışmıştım.

Şimdi insan kolları beni çevreliyor, sanki uzun zamandır bunu yapması gerekiyormuş gibi beni sıkıca tutuyor. Şimdi onun insan teni benimkine değişiyor ve aramızda kürk katmanları yok. Sadece... ince geceliğimin içindeki ten. Animam bana bu canavarın güvende olduğunu söylüyor. İnsan yanımda ise bunun bir yalan olmasından korkuyor.

Ama beni babama Noel jambonu gibi sunan o değildi. O akşam orada değildi. Bunun ne anlama geldiğini bilmek zorundayım.

"?" Fısıldadım. "O gün. Nereye gittin?"

O güçlü boğazıyla yutkunduğunu duyuyorum. Kolları etrafımda daha da sıkılaşıırken neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

"Duruşmanın olduğu gün Xander beni dart etti ve sana ulaşamayayım diye Lyle'in ofisinde kilitli tuttu. Tüm o olanlardan sonra orada uyandım.

Tıbbi kanadın dışında bir şeyler oldu. Orada olsaydım..." Bir nefes üflüyor. "Seni teslim etmezdim Aurelia."

Bana ulaşmaya çalışacağını biliyorlardı. Aralarında, içgüdülerinin yoluna çıkmasına izin verecek tek kişi oydu. Ama öyle bile olsa.

"Kan yemini ettin," diye fısıldıyorum göğsüne. "Babamla."

"Beni istemedin," diyor, acıyla sesi titriyor. "Tek istediğim sendin ve sonra beni bulduğunda, sen"-yutkunuyor tekrar-"beni istemedin."

Hıçkırma ve çığlık atmak istiyorum. Hayatımın bu hale gelmesinden dolayı kusmak istiyorum. Bunun yerine kendimi onun kollarından çekip çıkarıyorum ve kurda doğru düzgün bakabilmek için yüzümü siliyorum. Yatağımda bağdaş kurmuş oturuyor, o kurt gibi suratı asık, çenesi anının acısına karşı sıkılmış. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Yapamadım..." Gözyaşlarımı daha fazla kırıştırıyorum. "Seninle birlikte olamazdım Savage. İstesem bile."

Bir elimi iki büyük elinin arasına alıyor. Gözleri benimkileri arıyor. "İstedin mi?" diye nefes alıyor. "Bir gece önce bana geldin. Senin için parmağımı kestiğimde. O zaman beni *istedin*, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Beni değiştirdi. Onun yatağında, içimde olduğu o bir an. Hiçbir şey bunu varlığımdan söküp atamazdı. Onun benimle sarmaş dolaş olduğu o saf, mutlak, yıkıcı hissi.

Ama hâlâ ihtiyacım olan cevaplar vardı.

"Peki ya Halfeather'ın hapishanesi?" Fısıldıyorum. "En neden orada olduğunuzu bana hiç söylemedin."

Savage dudaklarını yalıyor. "Yaptığımız her şeyin bir nedeni vardır." "Bana bilerek yakalandığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bazen düşmanınızın elini göstermesine izin vermek daha iyidir. Bazen istediğinizi elde etmek için tehlikenin içine girmeniz gerekir."

Kaşlarımı çatarak ellerime bakıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Nasıl ve neden zincire vurulduklarını hep merak etmişimdir. Scythe, Xander ve Savage gibi adamlar öylece *yakalanmazlar*.

"Regina'm," diye fısıldıyor Savage. "Eşim." Parmağını çenemin altına koyuyor ve ona bakmam için çenemi yukarı kaldırıyor. "Seni daha çok istiyorum"

Bu dünyadaki her şey. Sana göstermeme izin ver. Bunu telafi etmeme izin ver. Sana *sahip olmama* izin ver."

"Savage, ben-"

"Adımı söylediğinde bile içimde bir şeyler tamamlanıyor, bunu biliyor musun?"

Evet demek istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Elini yüzümden çekiyorum ve kaşlarımı çatarak işaret parmağının izine bakıyorum. İçimdeki şifacı, o saf şehvet anında onu nasıl iyileştirdiğimi değerlendiriyor.

"Acıyor mu?" Yeni, iyileşmiş deriye hafifçe dokunarak belli belirsiz soruyorum.

Savage titrer. "Seninle birlikte olmak için bir parmağımı kesmekten fazlasını yaparım."

Böyle şeyler söyleyip duruyor. Elini bırakıyorum. "Beni tanıımıyorsun bile."

""

Kalp kırıklığı yerini kızgınlığa bırakıyor, özellikle de tekrar sıırtmaya başladığında. "Jambonlu ve peynirli kruvasanları sevdiğini ve her akşam yemeğinde sıcak çikolata içtiğini biliyorum. Minnie ve Raquel'i ve -maalesef- Henry, Sabrina, Connor ve Stacey'i sevdiğini biliyorum. Sınıfta komik resimler çizdiğini biliyorum ama bir şekilde hala dinliyorsun. Şeftali ve mangolu vücut kullandığını biliyorum. Cadılar ve vampirlerle ilgili aşk romanları okumayı sevdiğini biliyorum. Ve!" diyor dramatik bir şekilde. "Benden hoşlandığını biliyorum." Vurgulamak için elini göğsüne koyuyor. "Seni boşaltabileceğimi biliyorum Aurelia. Sadece parmaklarımla."

Biraz şaşırdım, dudağımı ısırdım.

Bir hırıltıyla ileri atıldı ve iki alt dudağımı yakaladı. Bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardım. Ama dudaklarını dudaklarıma değdirmesi tek istediğim şeydi ve bu ciyaklama yavaş bir iç çekişe dönüştü.

Vücudunun içinde eriyerek yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ona doğru açılıyorum.

Savage beni haftalarca -aslında aylarca- beklemiş bir canavarın çaresizliğiyle inliyor ve beni derin ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

İlk birlikteliğimizdeki gibi ateşli değil. Sanki acele etmiyor, hareketleri maksatlı ve durgun. Bu beni üzüyor, onun

Kavurucu dudaklar, yavaş ve şehvetli bir zarafetle benimkini sahipleniyor. Memnuniyet dolu bir ses çıkarıyorum ve onayım onu teşvik ediyor. Dili ağzımın içine kayıyor ve elleri belimi buluyor, beni öne doğru çekiyor ve ona sarılmam için bana rehberlik ediyor. Yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum. Yüzüne yapışıyorum, kucağına tırmanırken kirli sakallarım avuçlarıma batıyor, bacaklarım onun iki yanında ve öpüşmemizi derinleştiriyoruz. Sanki bunu yapmak için bir ömür beklemiş gibi ağzımın, dudaklarımın, dilimin tadını çıkarıyor. Bana karşı nazik ama yine de bunun altında, kenaryaklaşan sıcaklığı hissedebiliyorum, sadece saldırmak için izin bekliyor.

Ve konuşmak için biraz uzaklaştığında yeterli gelmiyor.

"Aurelia," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi derin ve boğuk. "Sana ihtiyaç duymak artık karşı koyamayacağım bir şey." Yutkunuyor. "Karşı *koyamayacağım*. Senden uzak durmaya çalışmak hayatımın en büyük hatasıydı."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Kemiklerinin üzerine atlamak istiyorum. Kıyafetlerini yırtıp atmak, sikini avuçlamak ve onu canı çıkana kadar becermek istiyorum. Ama bu tehlikeli. Savage... şüphesiz hâlâ aylar önce onunla tanıştığımda olduğu kadar tehlikeli. Ve içimden bir ses ona bir kez kapıldığımda, kendimi tamamen ona bıraktığımda, kalbimin ve ruhumun sonsuza dek onun olacağını söylüyor. "Yavaş gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Asla yapmamam gerekiyordu- yapmamam-"

"Biliyorum," diyor beni nazikçe öperek. "Ne dersen yapacağım. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Kendini güvende hissetmeni sağlamak için... mağarada her ne olduysa, bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaksın."

Ciddi ve nazik temposu içimde bir sıcaklık yaratıyor. Parmaklarımı çenesinin güçlü uzunluğunda gezdiriyorum. Sözlerine değer veriyorum. Benimle olan yumuşak ilişkisi.

Ama o bilmiyor. Babam akademi bariyerinin diğer tarafında durmuş, zayıflık göstermemi beklerken hepimizin nasıl bir tehlike içinde olduğunu bilemez.

Bölüm 20

Aurelia

■ Minnie'nin Tigger çalar saati ve Savage'ın bana sarılmış ağır koluyla uyandım.

Boynuma doğru mırıldanıyor, "Siktiğimin kaplanları."

Lanet olası kaplanlar, gerçekten. Bu sabah Minnie'yi yakalamam gerekiyor ama Savage'ın kolu sadece belimi sıkıyor ve beni sert vücuduna doğru bastırıyor. Ereksiyonunu kıcımda hissedebiliyorum ve gecenin karanlığında geceliğim yukarı kalktı, tenim eşofmanına ve hatırı sayılır uzunluğuna değdi.

Tanrım, onun o muazzam büyüklüğünü hatırlıyorum. Ona karşı kıpırdama dürtüsüne direniyorum.

"Vahşi," diye anons ediyorum.

"Evet, Regina?" diye cevap veriyor, dudakları boynumun hassas derisine değiyor.

Karnımın alt kısmında bir kelebeğin kanatları kadar yumuşak, çırpınan bir his başlıyor. Kahretsin. "Kalkmam gerek."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve beni bırakıyor. Bu yatağa sığmadığımızı ancak tırmanarak dışarı çıktığımda fark ediyorum. Bir şekilde Savage'ın kocaman vücudu düşmekten kıl payı kurtulmuş bir halde uyuyakalmışız.

Söz konusu kurt gözlerini ovuşturuyor ve genişçe gülümsemeden önce bana büyük bir ilgiyle bakıyor.

Saçları dağınık, gözleri kapüşonlu, sabahları dayanılmaz oluyor. Dikkatli olmak zor. Dün gece sevişmedik, sadece söz verdiği gibi sarıldık.

Onu işaret ediyorum. "Sınırlar."

Ellerini başının arkasına koyarak o güzel pazularını ve ön kollarını öne çıkarıyor. "Ben bir kurdum, Regina. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bugün ne giyeceğimi görmek için gardırobumdaki kıyafetleri karıştırıyorum. "*Senin* masanda yemek yemen ve *benim* masamda yemek yemem anlamına geliyor."

"Ama sürüler birlikte yemek yer." Sesindeki dehşet yüzümü buruşturmama neden oluyor ama şu anda normallik hissini korumam gerekiyor. Connor ve Stacey'nin dünkü sözleri kafamda çınlıyor.

Elimde bir elbiseyle arkamı dönerken çenemi kaldırıyorum. "Günahlarını telafi etmek için benim emrime olacaksın. Ne istersem. Ne zaman istersem."

Bunu söylediğim için neredeyse şoke oluyorum ve hevesle başını salladığında daha da şaşıyorum. "Cinsel iyilikler, herhangi bir iyilik, ben buna hazırım." Sanki aniden bir şey hatırlamış gibi, yere doğru uzanıyor ve dün gece cebinden düşmüş olması gereken bir şeyi alıyor. "İşte." Mor kılıflı, yepyeni, şık, siyah bir telefon. "Bunu senin için aldım."

En sevdiğim rengi bilmesinden dolayı göğsümde rahatsız edici bir şeyler kıpırdıyor ama hemen o şeyi elime alıyorum. Tanrım, telefonumu özlemişim. O piç Lyle, ondan ilk kaçma girişimimde gagamdan kayıp gittiğinde onu bana geri vermemişti.

Savage'ın gözleri hareketlerimi takip ediyor ve bir anlığına yüzünde açlık ifadesi beliriyor ve nefes almayı kesiyorum.

Adem elması bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Numaram orada. Bana sadece mesaj at, tamam mı Regina?"

Savage'ın bu versiyonuna alışık değilim. Bu... beni memnun etmek isteyen nazik kurt. Ona bakıyorum, hâlâ ne yaptığımdan emin değilim. Bakışlarımı yakalıyor ve tutuyor.

Beni karşılayan yumuşak bir ela, sabah güneşinin ışığını yakalayan yeşil ve kahverengilerin karışımı.

Ve sonra kendimi silkeliyorum çünkü orada durmuş birbirimizin gözlerine bakan aptallar gibiyiz.

Boğazımı temizliyorum. "Bir şey için mi?"

için benim harika ve yoğun memnuniyet,
Vahşi görünüyor a biraz endişeli. Ama "Her
şeyi yaparım prensesim." diyor.

"Harika!" Yeni telefonumla birlikte banyoya doğru sıçradım.

* * *

Soğuk bir duştan çıktığımda Savage gitmiş, geriye sadece onun kalıcı, baş döndürücü kokusu kalmıştı. Yatağıma topluyorum, Eugene'in başını okşuyorum, Henry'nin kum kabını boşaltıyorum, küçük çeşmesini dolduruyorum ve görünüşümü iki kez kontrol ediyorum. Telefonumu yanıma alamıyorum, çünkü gardırop satın alırken aklımda sadece seksilik vardı, depolama değil. Ben ayrıldığımda diğer animalar çoktan kahvaltıya gitmiş oluyor.

Yemekhaneye yaklaştığımda, dünkü siyah mini elbisesini giymiş olan Minnie'nin animus yatakhanesinden içeri girdiğini görüyorum.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve onu sorularla hırpalamamak için kendimi tutuyorum.

"Utanç yürüyüşü," diye itiraf ediyor, pembe bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken dudaklarını utangaç bir gülümseme süslüyor.

Tamamen içgüdüsel olarak onun eline uzandım ve o da hemen bana uzanıp elimi sıktı. Buradaki ilk günümde, çiftleşme sırası geldiğinde elini tuttuğumu hatırlıyorum. gün benim için tam anlamıyla bir yabancıydı ama elimi mutlulukla geri tutmuştu. Minnie beni hiç yargılamamıştı. Suçlu kundakçı kaçağı. Bana sadece nezaket göstermişti.

"İyi bir sikişte utanılacak bir şey yoktur," diyorum makul bir şekilde.

Kıkırdıyor ve birlikte yemek salonuna doğru yürüyoruz.

Minnie en kötü anımda yanımdaydı. En savunmasız anımda.

Yapmak isteyeceğim son şey, bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olmamak. "Ben her zaman senin yanımdayım Min, bunu biliyorsun" diye mırıldanıyorum.

açık büfe için sıraya giriyorum. Pastırma, yumurta, kızarmış ekmek ve kahvenin sıcak ve güven verici kokusu burnuma doluyor.

Bana baktığında yüzünde yumuşak bir gülümseme var gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Avucunu kalbinin üzerine koydu ve ben de ona bakakaldım.

Onu.

"Ona aşıksın!" Omzunu tutarak tısladım.

"Hı-hı," itiraf ediyor, sanki sonunda birine anlatacağı için heyecanlıymış gibi kolumu tutuyor. "Bizim için ilk görüşte aşktı, tekrar bir araya gelmemiz kaçınılmazdı. Buraya geldiğini fark etmek büyük bir şoktu ama bence bu kader! Onunla tanışacağın için gerçekten çok mutluyum."

Gülüyorum ama garip gülüş. "Oldukça gergin görünüyor."

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve arkamızda kuyrukta bekleyen animusları kısaca tarıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Burada değil," diyor hemen. "Genelde kahvaltı etmez. Bu kuduz adamlar genellikle günde bir kez yemek yerler."

Hafifçe bulanık midemi okşuyorum. Enerji için yemek yemeye zorluyordum ama vücudum yeni miktarını protesto ediyor. Vahşi doğadaki aslanlar ve kaplanlar sadece sık sık yemek yerler ve benim midem hala tüm bu olanlara alışmaya çalışıyor.

Minnie şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Biliyorsun."

"Evet, ." Ona gülümsüyorum. "Peki, nasıl biri? Nasıl tanıştınız? Her küçük, kirli detayı bilmem gerekiyor."

"Aslında geçen yıl üniversitemin önünde tanıştık. Küçük kardeşini almaya gidiyordu ve tesadüfen beni gördü. Hemen yanıma geldi ve onunla birlikte eve gelip babasıyla tanışmamı istedi."

"O !" İnanamayarak söylüyorum.

Ama Minnie tek bir greyfurt alıp tabağına koyarken gülüyor. "Gerçekten komikti. Ama onunla kendimi evimde hissettim ve birbirimize... sağladık."

Minnie yanımdaki cezveden bir fincan sade kahve alırken kaşlarımı çatarak tepsime bakıyorum.

"Titus onlardan bir grup oluşturmak için yeterli bir canavar, kesinlikle," diye kıkırdıyor. "O da Savage gibi oldukça sahiplenici."

Tabağıma kruvasan dolduruyorum ve kendime kahve koyup süt ve şeker ekliyorum. "Sahiplenici, ha? , seni özledim. Haftada en az *birkaç* gece kankamı görmemi sağla."

Domuzcuk. Lakap kafamda yankılanıyor. Titus, Savage gibi değil, farkındayım. Hem de hiç.

"Bugün pastırma ve yumurta yok mu?" Kahvelerimizi doldurmak için sıranın sonuna geldiğimizde çekingen bir şekilde soruyorum.

Minnie kendinden emin bir şekilde küçük karnını sıvazlıyor. "Bugün değil. Ama *biliyorum*" -gözlerini deviriyor- "kesinlikle düzenli olarak görüşmemiz gerekiyor. Dün duruşmada mıydın? Vay , Lia."

Her zamanki masamıza ulaştığımızda konuyu değiştiriyor ve Scythe ile Xander'ı salonun arka tarafındaki her zamanki masalarında oturmuş halde bulmak için gözlerimi onun ve kanarya sarısı pezevengi Gertie'nin sağlık kontrolünden ayırıyorum. Gaga, Yeti ve diğerleri de oradalar - Scythe'ın karşısındaki Savage'ın koltuğunda oturan animayı fark ettiğimde neredeyse bambu bıçağımı düşürüyordum.

Herkes Sarah'yı Xander'ın kucağına davetsiz oturduğu için saçlarını ateşe verdiği ilk günümüzden hatırlıyor. Ama belli ki her zamanki maskaralıklarına geri dönmüş. Masanın üzerine eğilmiş, kırmızı push-up sütyeni fazla mesai yapıyor. Parlak pembe dudakları hızla hareket ederken, kırmızı tırnaklarını omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlarında gezdirerek hızlı hızlı konuşuyor.

Stacey bana sertçe dirsek atıyor, aynı anda Henry de yanağıma keskin bir öpücük konduruyor.

"Ow!" Ciyaklıyorum.

Bana kaşlarını çatan Gaga da dahil olmak üzere birkaç animus dönüp bakıyor. Görünüşe göre kaçınmam gereken bir canavar daha.

Ama gözlerim yine o güzel esmer anima'yı buluyor. Havada bir enerji cızırtısı yükseliyor ve Savage'ın arkamdan masasına doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum, gözleri bende değil Sarah'da. Masamızın önünden geçerken kocaman bir parça çiğ antrikotu mideye indiriyor. Bu cızırtı genellikle biriyle telepatik olarak konuşurken olur.

Sarah aceleyle ayağa kalkar ve üçüncü sınıf masasına doğru ilerler, arkadaşları ona doğru eğilip fısıldaşırlar, şüphesiz tüm dedikoduları duymak isterler.

Savage'a aşık olmak kolay olurdu, farkındayım. Hem de çok kolay.

"Özür dilerim Lia," diyor Stacey hemen, özür dilemek için omzumu sıvazlayarak. "Ama çatalını kırıyordun."

Parmağımdaki kıymığı çıkarırken ve ilk kruvasanımı ellerimle yemeye devam ederken usulca küfrediyorum. Açıkça gösteremem

Scythe ve Xander'a yaklaşan diğer animusları küçümser. Diğer animuslar şüphelenmeye başlayacaktır.

Sabrina masanın öbür ucuna eğilerek Minnie'ye tısladı: "Titus'la ilgili detayları istiyoruz."

"Dökül yavrum," diye emrediyor Raquel.

"Söyleyecek pek bir şey yok," diye iç geçiriyor Minnie. "Sadece yeniden bir araya geldik, biliyor musun?"

Minnie tek greyfurtunu keserken, geri kalanımız karanlık bakışlarla birbirimize bakıyoruz.

"Yatakta nasıl biri?" Sabrina tostunu ve çırpılmış yumurtasını agresif bir şekilde keserken gözlerini kısarak soruyor. "Umarım karşılık verir."

Minnie kahvesini yudumlarırken Raquel onun sırtına bir tokat atar.

"O iyi biri. Grup işleri konusunda biraz hevesli sanırım."

"Bu harika," diyor Stacey, sesi o kadar emin çıkmaya da. "İyi bir başlangıç."

"Seni yiyor mu?" Sabrina bastırıyor. "Bir erkeğin seni nasıl yediği hakkında çok şey söyleyebilirsin."

"Şey, iyi öpüşüyor." Minnie'nin yanakları kahverengi teninin altında giderek pembeleşiyor ve komşu masalardaki animusların biliyorum.

"Yani seni yemiyor mu?" Sabrina'nın çatalı havada asılı kalır. Üzerinden bir parça çırpılmış yumurta düşüyor.

"Şu dışarıda yeme muhabbetini kesebilir miyiz?" Minnie tıslıyor, sesi yükseliyor. "Titus... O..."

"İlk görüşte aşktı," diye açıklıyorum masadakilere, arkadaşımı kurtarmak için araya giriyorum. "Birbirlerini bir süredir tanıyorlardı."

Stacey ve Sabrina, bunların hiçbirinin iyi haber olmadığını belirtmek istercesine bana şaşı bakıyorlar.

"Sana iyi davrandığı sürece Min," diyor Raquel sessizce. "Bilmek istediğimiz tek şey bu."

Minnie greyfurtunu keserken sertçe başını sallıyor. "Onu seviyorum."

Dişi kaplanım, sabah grup danışmanlığı ve ardından yemek pişirme dersi boyunca bile ağzını sıkı tutuyor. Sorularımızı yanıtlama şekli göğsümü huzursuz ediyor ama kendimi sadece bazı şeyleri gizli tutmak istediğine ikna ediyorum.

Kendini savunma dersi yaklaştığında Lyle ile randevu saatim gelmiş oluyor, bu yüzden isteksizce randevu kartımı korumalardan birine gösteriyorum ve bana ofisine kadar eşlik ediyorlar.

Ben tüm ofislerin bulunduğu yönetici katına girerken Lyle'in mkemmел güzellikteki sekreteri Georgia masasında oturmuş altın sarısı uzun saçlarını tarıyor. İki korumam aşağı inmeden önce asansörden çıkmamı bekliyor. Dişi aslanın gözleri beni süzerken ve bu da benim çalım atmama neden oluyor. Bana yukarıdan aşağıya bakmaya devam ediyor ve ben de aynısını yapıyorum. Anima'm ve ben ilk görüşte ondan hoşlanmadığımıza karar verdik.

"Georgia," diyorum sertçe. Babamla buluşacağım gün beni yataktaneden alan o olduğunu unutamıyorum.

Pembe dudağının üst kısmı yumuşak bir alaycılıkla seğiriyor. "Bir şeyi aşıklığa kavuşturalım, Bayan Aquinas."

Tüylerim diken diken oldu.

"Senin gibi kızlar buraya her zaman gelir," diyor sandalyesinden kalkarak. zerinde çok hoş, pahalı görünen beyaz bir bluz ve onu mkemmел bir şekilde saran kırmızı kalem etek var. Klasın resmi. "Ve cimri, sürtük kıyafetleriyle müdür yardımcısına kur yapabileceklerini sanıyorlar."

Bu kaltak-

"Lyle bundan daha iyisini bilir. Senin ne kadar iğrenç bir suçlu olduğunu görüyor."

Boğazını parçalamak için duyduğum ani dürtü boğazımdan bir hırıltı kopmasına neden oluyor.

"Sakin bana hırlamaya *cüret* etme," diye tısılıyor Georgia, ellerini masasına koyup üzerine eğilerek.

Esintide bir koku fısıltısı yakalıyorum, parşömen ve misk. Bu beni biraz sakinleştiriyor. Lyle ofis kapısının hemen arkasında.

"şey," diyorum hafifçe, muhtemelen saldırıya hazır bir önseziyle doğrulurken. "Oldukça kötü bir hafızanız var, Bayan Georgia. Buraya son geldiğimde onu alabileceğinizi söylediğimi hatırlamıyor musunuz? O kibirli bir pislik."

"Beni kandıramazsın," diye kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum ama anima'm öfke saçıyor, içimde *kaynıyor*. Telekinetik gücüm dişi aslanın etrafını sarıyor ve ince bir çizgi oluşuyor

mükemmel kaşlarının arasında. Nereden geldiği konusunda kafası karışmış durumda çünkü bir kartal olarak bunu yapamamam gerekiyor. "Ne düşündüğün şahinin sikiinde bile değil Georgia. *Lyle*'ın da senin sahte kışını gördüğüne eminim."

Ama bu sadece dudaklarında bir gülümsemenin kıvrılmasına neden oluyor ve saçlarını savuruyor. "Oh, Lyle ve ben birbirimizi *iyi* tanıyoruz."

Georgia'nın boğazı birden çok lezzetli görünüyor ve bir an için ağızımda onun kanını ve etini tatmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Yırtılıp açıldığını hissetmek-

Oh Tanrıça hayır. Bu saf vahşi delilikten kurtulmam gerekiyor. Ürpertici bir nefes alıp masasından uzaklaşıyorum ve gözlerimi onun uzun, ince boğazından ayırıyorum. Hareketlerimi teslimiyet sanıyor ve sırtışı genişliyor. Şekerli ve tatlı bir sesle Lyle'in ofis kapısına doğru ilerlediğini söylüyor. "Bay Pardalia şimdi sizinle görüşecek."

Bölüm 21

Lyle

"L Şuna bak." Scythe'ı masama doğru salladım ve monitörümü ona doğru çevirdim.

Yanıma geliyor ve birlikte Aurelia'nın *Eggplant Emporium* adlı bir internet mağazasından satın aldığı ürünlerin uzun listesine bakıyoruz: *Egzotik tatlar için zevk.*

Aurelia'ya maaş bağladığımdan beri harcamalarını bir aslanın ceylanı izlemesi gibi izliyorum. Bir insanı tanımanın en iyi yolu nedir? Alışverişlerini izlemek. Kış uykusuna yatmadan önce öğrenci köyünden aldığı iç çamaşırları ve minik elbiseler yüzünden neredeyse Theresa'yı arayıp sorumsuzluğundan dolayı azarlayacaktım. Ama onu benim kadar yakından izlediğimi kimsenin bilmesini için şimdiye kadar bundan kaçındım.

Ancak bu yeni alımlar tek kelimeyle gülünç.

Öğeleri üçüncü kez tararken sayfayı aşağı kaydırıyorum. Tekrar kaydırıyorum... ve tekrar. Her türden, renkten ve markadan dildolar, vibratörler, klitoris uyarıcılar ve anal tıkaçlar var. Tek boynuzlu atı affedebilirdim ama son vibratörü? Neredeyse sonradan düşünülmüş gibi mi satın alınmış?

Adı "Kralın Gururu". Silikon, aslan kürkü ile aynı altın rengindedir ve tabanı, kabarık yelesi ile erkek aslan başı şeklinde kalıplanmıştır.

Omurgamda bir sıcaklık hissediyorum. Scythe nefesinin altında usulca kıkırdıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp parmaklarımı kolaa vurarak ekranıma bakıyorum. Bilincimin tabanında zincirler takırıyor ve kafamın içinde alçak bir gümbürtü - hayır, gümbürtü değil, bir mırıltı - lanet bir mırıltı yankılanıyor.

"Sağlıklı bir iştahı var," diyorum.

Scythe yavaşça başını sallıyor. "O beş alfanın regina'sı," diyor dikkatle. "Bu şekilde yaratılmış."

Başımı sallıyorum çünkü sadece bu olamaz. Ayrıca siparişinde herhangi bir oyuncak temizleyicisi veya dezenfektanı olmadığını da fark ediyorum. Tamamen isteğim dışında, iki şişe sipariş veriyorum ve aynı pakete eklemek için *Eggplant Emporium*'un müşteri hizmetlerine bir e-posta gönderiyorum.

Kapım çalındı ve beni samalıklarımından kopardı. Georgia kapıyı açıp içeri baktı. Son günlerde biraz sessizdi ama şu anda yüzünde tam bir hoşnutsuzluk ifadesi var. "Bayan Aquinas geldi, efendim." Kenara ekildi.

Scythe düzelir.

Aurelia içeri giriyor ve birden dnyamdaki her şey bir nokta kadar daralıyor. Masama doğru adım atarken her hareketini işaretliyorum. Her nefesini not ediyorum; her kalp atışını dinliyorum; fiziksel ve zihinsel yapısıyla ilgili her şeyi hissediyorum. Ama içimde derinlere kök salmış bir şey havayı kokluyor, *arıyor*. Ve hiçbir şey bulamıyor. Yine onun kokusunu alamıyorum. Boneweaver güçleri sayesinde sahip olduğu kalkanlar onun bu parçasını benden gizliyor ve bu da tenimi kaşındırıyor. Eksik. O çok önemli şey eksik ve bu içimdeki yırtıcıyı harekete geçiriyor. O zincirler yine takırıyor.

Kuduz canavarların gözlerinde her zaman bir parıltı vardır. Onları bu dünyadan koparıp canavarlarının dünyasına götüren bir tür parıltı. Diğer canavarlara bu yaratığın düşünmediğini, sadece hissettiğini söyler. Bu vahşi bir yaratıktır.

Ama o okyanus mavisi gözlere baktığımda, çılgın bir parıltı görmüyorum. Hiç . şimdi, insan formunda, keskin ama yorgun bir zeka var; yorgun ama gerekli bir uyanıklık. Onların arkasında neler olduğunu bilmek istiyorum. Zihninin ne yaptığını, ne düşündüğünü ve neden düşündüğünü bilmem gerekiyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki gördüklerinden hoşnut değil. Scythe'a kayıyor ve şüpheyi daralıyor.

"Demek artık birlikte çalışıyorsunuz." Açıklamasını yaparken boğuk sesi onaylamama kokuyor.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Biz sadece... cesaret edebilir miyim? Onu içimize alıyoruz.

Bu, birkaç ay önce ofisime giren, savunmacı ve hırçın genç kadın olabilir ama yine de kesinlikle aynı değil.

Sanki artık vücudunun daha çok farkındaymış gibi. Ona daha çok alışmış.

Sanki hiç giymek istemiyormuş gibi kıyafet seçmiş. Mavi mini elbisesi her kıvrımı saran ikinci bir deri gibi, bacaklarının altın uzunluğunu ortaya çıkarıyor ve büyük bir dehşete kapılıyorum, iç çamaşırı giymediği çok açık.

Meme uçları çakıllı ve bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum. Beni mahvedecek işareti gördüğüm yerde, boynunun altın sütunu var. Boneweaver büyüsüyle, onu saklamaya geri döndü.

Sözde Regina'mın saklanarak bir hayat yaşadığını bir kez daha hatırladım. İzini saklayarak. Kokusunu. Gerçek benliğini.

Karanlık bir şey sırtımdaki sütuna doğru kıvrılıyor. Bir şey fısıldıyor, *"Bunu biliyoruz. Bu acıyı biliyoruz. Bu ruh bizim akrabamız."*

"Neden buradayım, Lyle?" diye sorarak beni hayallerimden kopardı. "Beni yine cellatlarıma mı teslim edeceksin?" Etrafına dramatik bir bakış fırlatıyor. "Prangalar nerede?"

Zamanında bir hatırlatma: Dört hafta boyunca birlikte oturduğum dişi aslan gitti. Kudretli başını kucağıma koyan o sessiz canavar gitti. Yalnızca benim için mırıldanan anima gitti.

Masamdan kalkarak irkilmemi gizliyorum. Ama ona doğru yaklaşan Scythe oluyor, güçlü bedeni iki kalp atışında alanı kaplıyor. Yüzüne yaklaşmak için eğiliyor. Onu korkutmaya mı çalışıyor, yoksa ona yaklaşımdan kendini alamıyor mu bilmiyorum, muhtemelen ikisinin karışımı. Aurelia ondan uzaklaşmıyor. Onun yerine, adam alçak sesle konuşurken nefesini içine çekiyor.

"Ceketinin altındaki nimpinleri hissettim. Çok iyi iş çıkardın."

Aurelia'yı ağız açık bırakarak ofisimden çıkıp gitti.

Nimbinleri fark etmedim. Hedefime çok odaklanmışım. Mace Naga ve beş yılan generaline, akademi tüm maiyetine. *Benim* bölgemde.

Ama Aurelia benim sabit bakışlarım altında çabucak toparlanıyor. "Yürüyerek bir toplantı mı yapacağız, yoksa beni ofisinizde mi ağırlayacaksınız?"

Tavırları damarlarımda sıcak bir demir gibi kayıyor. Ve seçtiği kelimeler arzulan çok şey bırakıyor.

"Bu uygun bir akademi kıyafeti değil," diyorum sıkıca, kıyafetini işaret ederek. Eski rabidlerin kıyafetleri rahatsız edici ve gereksiz bulması normaldir ve onu biraz rahat . Ama bunu yapamayacağımı fark ettim.

Aurelia kaşlarını kaldırıyor ve göğüslerini tamamen görebilmem için kollarını indirme cüretini gösteriyor. Sanki beni neyin rahatsız ettiğini çok iyi biliyor.

Ama ne kadarını biliyor? Ne kadarını hatırladığını bilmem gerek. Kudurmuş halinden ne kadar etkilendiğini.

Masamdan kalkıp geldim. "Dişi aslan olduğun zamanlardan bir şey hatırlıyor musun?"

Sertleşiyor ve sonra iç çekiyor. "Yani biliyorsun."

Kendisinin bir Boneweaver olduğundan bahsediyor. Biz bu bilgiyle dört hafta ilerlemiş olsak da o henüz yetişemedi.

"Hepimiz senin ne olduğunu biliyoruz" diye cevap veriyorum. "Bize söyleseydin daha erken öğrenirdik."

"Bariz olanı söylemek her zaman senin tarzın olmuştur," diye karşılık veriyor. "Ama bu bir şeyi değiştirir miydi?" Aurelia gözlerini ovuşturuyor, sonra burun kemiğini sıkıyor. Nefesinin ve hareketlerinin o kadar farkındayım ki, de yapmayı unutuyorum. Bana dönüp baktığında gözleri parlıyor. Efsanevi gelgit çukurlarına benziyorlar. Koyu gölgelerle halelenmiş yorgun girintiler.

Yorgunluk hafif kalır. Aurelia bitkin durumda. Ona , su içmesini, düzgün beslenmesini, sıcak giysiler giymesini ve cildine ısı sürmesini emretmek istiyorum.

Ona doğru bir adım daha atıyorum ama bu tamamen istemsiz. Gözlerinde nefret bile olabilecek kadar öfke var. *Acaba*

bir şey değiştirdi mi?

"Geçmişi merak etmenin bir anlamı yok," diyerek elimi salladım. "Ama Bayan Aquinas, ne hatırlıyorsunuz?"

Cumbalı pencerelerimin önündeki karşılıklı iki koltuğa doğru yürüyor ve birinin sırtında bir parmağını gezdiriyor. "Bayan Aquinas," mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Demek öyle."

. istiyorum. *Düşmeden önce otur.*

"Ne hatırlıyorsun?" Zorla .

Elini bırakıp bana o ateşli bakışlarını yöneltiyor. "O kadar da değil. Aşağı indiğini hatırlıyorum. Orada biraz oturduğunu hatırlıyorum. Anlık geliyor."

Kalbim hızla çarpmasına rağmen sakince "Bu normal," diyorum. "Bir kısmı geri gelebilir," diye gülümsüyorum, belki de bencilce. "Bazıları geri gelmeyebilir."

Onun anima'sı ve benim özel bir anımız olması şüphesiz bana üstünlük sağlıyor.

Bunu o da biliyormuş gibi bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Sen, tartışmasız, en kötüsüsün."

"Anima'n öyle düşünmüyor gibiydi." İçgüdüsel olarak ağzımdan çıktı ve bunun için kendime lanet ediyorum.

"Görünüşe göre anima'm *mantık* tanımıyor," diye tersliyor. "Birkaç hafta önce beni *öldürtmeye* çalıştığını da kabul etmiyor."

Göğsümdeki keskin acı ve onun baskınlık çabası elimi zorluyor. Bir önünde durdum ve yüzüne doğru eğildim. "Seni öldürtmeye çalışmadım Aurelia. Ellerim bağlıydı." O irkildi ve ben de kendime hakim olup uzun bir nefesle doğruldum. Sayısız öğrenci için yaptığım şeyi Aurelia için de yaptım. Onlarla birlikte mahkemeye gittim, raporlarımı kullanarak onları savundum. Yasalar çerçevesinde onun için daha fazlasını yapamazdım. Peki o zaman neden boşa kürek çektiğimi hissediyordum? "Ama babanın senin ölmeni istemediğini düşünüyordun," diye belirttim.

Bu kadar yakından, gözlerini çerçeveleyen her uzun, koyu kirpiği görebiliyorum ve başka tarafa bakamadığımı fark ediyorum. Birden nefes nefese kaldı, açıkça öfkeliydi. "Bana hiçbir zaman inanmadın."

Ona inanmamış olabilirim ama söylediklerinin hepsini hatırlıyordum. Tartışmalarımızın her anı hafızama kazınmıştı. Ama *o hatırlıyor mu?* Benim lanetlendiğim gibi o da hatırlıyor mu?

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Aurelia hala zor nefes alıyor ve göz bebekleri büyümüş. Ve sonra benim yanımda yapabileceği en iğrenç şeyi yaptı.

Dudaklarını yalıyor.

Aurelia benden tahrik oluyor. Yakınlığım onu etkiliyor.

Bu farkındalık beni yerçekimi gibi ona doğru çekiyor. Ve ona doğru sallanırken, tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor. Alt dudağındaki ıslaklık sabah güneşinin ışığıyla parlıyor. Birden dudaklarının şekline kapılıyorum. Soluk pembe rengi, eşit derecede dolgun oluşları. Olgun, hatta. Tatlı.

Kutsal Anne. Şimdi olmaz. Asla olmaz.

Ondan uzaklaşmak için gereken irade gücü düşünülemez bile. Çünkü istemiyorum. Çünkü yapmalıyım.

"Sakin ol, Lyle." Tanıdık bir törpü, saf ölümcül farkındalığın akıntısıyla kafamın içinde yüzüyor. *"Hoş olmayan bir şey düşün."*

"Etin içinde kıvranan solucanları düşün." Volkanın içi gibi bir ses zihnime tüneller açıyor. *"Onları yediğini düşün. Benim için her zaman işe yarar."*

Ne be?

"Lyle şu anda grup sohbetinde mi?" Savage homurdanıyor. *"Lanet , şimdi hiç eğlence kalmayacak."*

"Yanılıyorsun," diye kıkırdar Xander. *"İşler çok daha ilginç bir hal aldı."*

Böyle bir olamaz.

"Alışsan iyi olur," diyor Savage isteksizce, *"kardeşim."* Zihnimde okuldaki sınıflardan birinin görüntüsü beliriyor, ardından Savage'ın eli kucağında bana parmak sallıyor. *"Evet, bunu da yapabiliriz."*

Scythe gülüyor. Ve bu kafamın içinde gerçekleşen en rahatsız edici ikinci şeydi.

Aurelia gözlerini bana diktiğinde, kaderin istediklerime sürekli karşı çıkmasından dolayı öfkem yeniden yükseliyor. "Sen

"Artık Yılanlı Saray'ın varisi olmayabilirsin," diyorum, "ama hâlâ bir prenses gibi davranıyorsun."

"Tanrıça aşkına, senden nefret ediyorum." diye tıslıyor.

Bu sözler için onu cezalandırma ihtiyacı yumruklarımı sıkmana neden oluyor. Bunun yerine, zihnimde yanıp sönen anıya sırtıyorum. Dişi aslanın kafası uyluğuma sokuluyor. Anima'sı beni *seviyor*.

"Ne?" diye tersliyor, gözleri yine parlıyor.

İçlerindeki ışık iyi. Her şey son dört haftanın donuk, karanlık farkındalığından daha iyidir.

"Ses tonuna dikkat et," diyorum, içimden bir heyecan geçerken bile.

Gözleri daralıyor ve sesi tiksintiyle derinleşiyor, bir an bile geri adım atmıyor. "Eğer sana ne olduğumu söyleseydim, sana gerçeği söylediğim her seferinde olduğu gibi bana aynı şekilde davranırdın. Kovarak." Demek istediğini anlatmak için yeri işaret ediyor. "Küçümseyerek. Aptallıkla! İşinde çok kötüsün."

Meydan okurcasına bana dönük yüzüne göz kırpiyorum. Henry boynuna sarılmış durumda, bu yüzden duygularının çok yoğun olduğunu biliyorum.

Göğsüme sıcaklık doluyor. Sesimi onun anima'sına karşı kullandığım yumuşak tona düşürmek zorunda kalıyorum. "Bunu bilemezsin."

Ancak bu, amaçladığımın tam tersi bir etki yaratıyor.

"Biliyor musun Lyle?" diye öyle bir tıslıyor ki öylece bakakalıyorum. "Senin de, okulunun da, kurallarının da, her şeyin de canı cehennemde. geldiğin güne pişman edeceğim seni."

Bununla birlikte, fırtına gibi çıkıp gidiyor. Ardında bıraktığı gücün canlı bir şimşek gibi çıtırdadığını hissedebiliyorum.

İçimden bir rahatlama akıyor. Ve bu çok parçalı bir rahatlama. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, saçlarımı at çekip çıkarıyorum.

Masama geri oturuyorum ve ekranı uyandırmak için faremi sallıyorum. Aurelia'nın uzun satın alma listesi bana cesurca bakıyor.

Bildiğimin farkında olmadığı bir şey daha olması beni o kadar da tatmin etmemeli. Ama onun hakkında bilmem gereken daha çok şey var. Ve tanrılar adına, Aurelia Boneweaver'ın zihninde ve bedeninde saklı olan her şeyi bulacağım.

Bölüm 22

Aurelia

D Amn it. Lanet olsun.
İçimi kavuran sıcaklıkla Henry'yi omzumdan tutup asansöre doğru fırlıyorum. Asansör tekrar açıldığında derin bir nefes alıyorum ve neyse ki ne Lyle ne de Georgia peşimden geliyor.

Ben.

O kibirli, korkunç, pislik aslanın önünde kendimi tamamen kaybettim. Uyarılmışlığım neredeyse beni ele geçiriyordu ve onu geri ittiğimde bu beni sadece öfkелendirdi. Şehvet öfkesi diye bir şey var mı? Muhtemelen şimdi daha da zavallı olduğumu düşünüyordur. Ve *kendi* yuvamda bana söylediği her şeyi hatırlamadığım için *kendini* beğenmişlik yapma cüretini göstermesi?

Ve Scythe.

Ceketinin altındaki nimpinleri hissettim. İyi iş çıkardın.

İyi mi yaptın?!

Bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu. Nimpinleri serbest bıraktığımda bile orada öylece durmuş ve bana meydan okur gibi başını eğmişti.

Son sözleri karşısında göğsümde garip ve korkunç bir memnuniyet duygusu beliriyor.

Şerefsiz. Tam bir şerefsiz! Ölümün eşiğindeydim ve o benim ne yapacağımı mı *görmek* istiyordu?

İyi iş çıkardın mı?

"Urgh! Bu adamlar!"

geri dönerken Henry onaylarcasına ciyaklıyor. Sınıfa dönmeyeceğim, bu haldeyken olmaz. Çok sinirliyim. Öğle yemeği için yemekhanede beklemek benim için en iyi seçenek gibi görünüyor, böylece için zaman ayırabilirim.

Beni takip eden bir akademi muhafızı var, tepeden tırnağa siyah giyinen uzun boylu, heybetli animuslardan biri. Akademinin merkez binasına giden dolambaçlı koridorlarda ilerlerken kendimi güvende hissediyorum.

Çoğunlukla boş olan yemek salonuna girdiğimde, salonun en sağ köşesindeki bir masada oturan birkaç animus var. Muhtemelen boş zamanları var ve kahve içiyorlar. Bana harika bir fikir gibi geliyor ama ben kafein için fazla gerginim.

Büfenin içecek bölümüne doğru ilerlerken onlara zar zor bakıyorum. Orada sadece ağızdan sıcak çikolata servis edilmesine izin veren yeni bir gargoye . Biraz iğrenç, ama akademi sıcak çikolatası inanılmaz derecede çökertici, bu yüzden onu . Özellikle de şu anda.

"Bir fincan lütfen," diyorum Gary'ye, taze bir fincanı geniş, sarkık gıdılarının altına yerleştirerek.

Eğiliyor ve ağızını açıyor. Lezzetli, kadifemsi çikolata karışımı bardağım dolana kadar ağızdan fışkırıyor.

Üzerine sağlıklı miktarda krem şanti koyuyorum ve oturmak için dönüyorum.

İşte o zaman köşede oturan animuslara bakıyorum ve çok geç fark ediyorum ki bu masa yılanlara ayrılmış. Son dört yıldır kâbuslarıma giren bir yüz bana bakmak için döndüğünde her zamanki anima masamın yarısında duruyorum.

Altında oturduğu vitray pencereler masaya çok renkli ışıklar saçıyor, ince kolları ve yüzü bir kâbusun akıntısında ilerliyormuşum gibi hissettiriyor.

Kupamı düşürüyorum. Henry çığlık atıyor ama ne onu ne de seramiğin döşeme tahtalarına çarparak kırılmasını duyabiliyorum.

Genç adam uzun boylu ve zayıf, süt tenli, altın saçları pencerelerden kızıla boyanmış. Gözlerinin altında, bir zamanlar yakışıklı olan yüzünü çukurlaştıran koyu mavi torbalar var. A

Bir zamanlar Charlotte Teyze'nin dükkanında çalışırken bana tatlı tatlı gülümseyen yüz. Aylarca öptüğüm bir ağzı olan bir yüz.

En son babamın taht salonunun ortasında metal bir masaya bağlanmış olarak gördüğüm bir yüz. Onu hep cezalar için kullanırdı.

Ve idamlar.

Sağ elmacık kemiğinde altı haneli bir sayı dövmesi var. Bir zehir tanımlama numarası. Bu, babamın sarayımızın en zehirli yılanlarına yaptığı bir şey. Güçlerinin kaba kuvvetten değil, çok daha uğursuz bir şeyden kaynaklandığına dair bir uyarı olarak. Ve Bayağı Krait'in zehri dünyadaki en ölümcül zehirlerden biridir.

"Theo," diye fısıldıyorum.

Gözbebekleri dar yarıklara dönüşüyor, göz kapakları vahşi bir saldırganlıkla genişliyor. Havayı tatmak için dili dışarı kayıyor, ince ve çatallı.

Kahretsin. Bu yılan vahşiden de öte.

O olmadığını biliyorum. Sevgilim Theo Krait'in önünde, babamın zehri damarlarını yakıp geçerken çırpınarak ve çığlık atarak işkenceyle, korkunç bir şekilde ölmesini izledim. Bu çocuk onun kardeşi, yüzündeki farklı rakamlardan eminim.

"*Thomas Krait?*"

Birbirlerine çok benziyorlar. Burun delikleri parlayıp beni koklarken kollarımı ovuşturuyorum. Okul döneminin başında kesinlikle burada değildi. Onu fark ederdim.

Boğazım kuruyana kadar yutkunuyorum ve ileriye doğru birkaç adım atıyorum. "Okula yeni mi geldin?"

Diğer yılanlardan biri tıslayarak beni uyarıyor ve masalarından birkaç metre uzakta duruyorum. Hepsi kıpırdamadan durmuş, nefret dolu bakışlarını bana çevirmişlerdi.

"Siktir git Aquinas," diye bağılıyor diğerlerinden biri, bir piton. "Burada istenmiyorsun. O da seninle konuşmak istemiyor." Yere tükürüyor.

Tükürmek iyi bir günde iğrenç bir şeydir, ancak bir yılanın bunu yapması açık bir kovulmadan daha kötüdür. Bu açık bir tehdittir. Bu adamlardan bazılarının yanaklarındaki işaretlere bakılırsa dişlerinde zehir var, ancak bu okulda zehir yüklü ısırıklar kullanmak cezalandırılabilir bir suçtur.

"Özür dilerim," diye başardım.

Thomas gözlerini benden , hiç hareket etmedi.

"Çok özür dilerim." Dönüp açık ön kapıdan çıkıyorum, eski anılar aklımdan geçerken hıçkırıklarımı tutuyorum.

Amcam beni gözden düşürmek için Theo'nun idamını mahkememe getirdi. bile bile bekaretimi verdiğimi ima etti. Böyle bencil olabilecek kötü niyetli bir insan olduğumu ima etti.

Kazıyın. Kazıyın. Kazıyın.

Karnımda bir acı patlıyor ve dışarıda tutmak için çok uğraştığım güçler tarafından kalkanlarım delinirken nefes nefese kalıyorum. Thomas'ı gördüğümde yaşadığım dehşet, korumalarımın bir zayıflık yaratmış olmalı.

Bir elim karnımda, tökezleyerek yatakhane me geri dönüyorum. Christine kapının üstünden bana sorunun ne olduğunu soruyor ama cevap vermiyorum, kartımı okutuyorum ve hırıltılı bir şekilde üçüncü kata çıkıyorum. Yatağıma bile ulaşamıyorum, onun yerine yatağımın yanında yere yığılıyorum.

Eugene telaşla bana doğru kanat çırpıyor. O ve Henry sorular soruyor ama ben onların yaygaralarını duymazlıktan gelerek atletimi yukarı çekip karnıma .

Onu gördüğümde, yarı öfke, yarı dehşet içinde .

Gördüğüm manzara korkunçtu. İkiz diş izi şeklindeki dört derin oyuk, sağ kaburgamdan sol kalça kemiğime kadar karnım boyunca çapraz olarak uzanıyor. Ve Minnie'ninki gibi kan kırmızısı değillerdi.

Siyahtırlar ve zehirleri deriyi çürütür.

Paniğe kapılmayı reddederek gözlerimi sıkıca kapatıyor, iyileştirici gücümü yaralara göndermeye, kas dokusunu, tendonları ve deriyi onarmaya odaklanıyorum. Ama bu gücümü o kadar tüketiyor ki dakikalar içinde nefes nefese kalıyorum ve terden sırılsıklam oluyorum. Acı vücudumu dövüyor ve bir kısmını yok etmek için bacaklarımı tekmeliyorum. Patlayıcı, şiddetli yanmayı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Dişlerimin derisiyle, yaraları kapatmayı başarıyorum, böylece oyuklar kanamıyor, ancak iğrenç siyah izler geride kalıyor, hala asit gibi kavuruyor.

Ağızımdan çıkan hıçkırık hem istenmeyen hem de kaçınılmaz. Ağlamalarımı bastırıyorum, ama bu sadece tam bir erimeye yol açıyor.

Babamı lanetliyorum. Tüm Yılan Sarayı'nı lanetliyorum. Farklı olmayı hiç istemedim. Bu şekilde doğmayı hiç istemedim. Kontrol edemediğim bir şey yüzünden cezalandırılıyorum ve dostlarımdan kaçmak ve *yaşamak* için bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmam adil değil, aptalca ve berbat bir durum. Arkadaşlarımdan onlardan kaçmak zorunda kaldığım için benden nefret etmesi haksızlık. Beni öldürmeye çalışmaları haksızlık. Theo'nun ölmesi haksızlık. Babamın var olabilecek en kötü yaratık olması haksızlık.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken göğsüm kabarıyor, hava almaya çalışıyorum. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde avuçlarımda içine ağıyorum ve beni rahatsız eden zihinsel görüntülere karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Babamın metal masasının üzerinde yatan Theo'nun güzel kahverengi gözlerinden süzülen ışık. Lyle, Scythe ve Xander'ın beni babama götürüşü.

Babam; kötüsü. Tıp merkezinin yükleme bölümünde tepemde belirdi, siyah prangalar beni almaya hazırdı. Beni sonsuza dek hapsetmeye hazır.

Bunu yapamam. Hiçbirini. Üzerimde öyle bir baskı var ki nefes alamıyorum, ölüm üzerimde belirirken düşünemiyorum. Ölüm ve üreyen bir kalem.

Boneweaver dişi. 20 yaşında. Çiftleşmemiş. Çiftleşmemiş. Teklif 10 milyonun üzerinde.

Bir ay önce babamdan kaçtığımda duyduğum o kötü niyetli erkek sesi bana istediğim fiyatın on milyon dolar olduğunu söyledi. Şu anda hiçbir şeye değmezmişim gibi hissediyorum. Hiçbir şeye gibi hissediyorum.

Theresa haklıydı. Sonunda beni vuruyor. Çok sürdü.

Anima'm beni korumak için öne atılıyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü bunu düzeltmek için yapacak başka bir şey düşünemiyorum. Ağızım bir ağızlığa doğru uzarken dört ayak üzerine düşüyorum. Görüşüm keskinleşiyor ve el ve ayak parmaklarım pençelere dönüşüyor.

Bu, tadını taze bir salınım. Karnımdan kabarcıklar çıkaran, göğsüme ve boğazıma roketler fırlatan bir salınım-

Başımı yukarı eğiyorum, derin bir nefes alıyorum ve tavana doğru uluyorum.

Bölüm 23

Savage

Grup danışmanlığında oturmuş, aklımı kaçırarak kadar sıkılmış ve endişeyle Lia'nın Lyle ile görüşmesinden dönmesini bekliyorum. Telefonumu kontrol edip duruyorum ama Lia'dan hiç bildirim gelmiyor. Regina'ma atadığım peri emoji.

"Bacağını sallamayı kes, çok sinir bozucu." Xander'ın sesi kafamın içinde alaycı.

Onu görmezden geliyorum.

Uğultu kulaklarıma kafatasına vurulan bir balta gibi çarpıyor. Kederli, çığ.

Köpek çığlığına eşdeğer bir şey.

Diğer kurtlar kaşlarını çatarak yukarı bakıyor. Bu sese aşına değiller çünkü bu yeni bir ses.

Ama her zaman vahşi ve dengesiz olan o parçamı çekiyor. Kurt formum tamamen kontrolüm dışında derimin içinden fırlıyor.

Biri çığlık atıyor ama ben sadece Gaga ile başka bir kuşun arasındaki sandalye çemberini itip odadan çıkıyorum.

İnsan ayakları arkamda koşuşturuyor ve Minnie'nin de koştuğunu biliyorum.

"Vahşi." Scythe'ın kafamın içindeki sesi bir uyarı.

Xander, *"Bırak gitsin," diye söylendi. "Muhtemelen makyaj fırçasını ya da başka bir şeyini kaybetmiştir."*

Döndüğümde onu parçalayacağıma söz vererek koridorlarda ilerledim, sadece bir kapının kilidini dişlerimle açmak için durdum

ve dışarı çıkıp doğruca anima yatakhanesine koşmak.

Kapı kapalı ve içeri girmek için kartım yok. Beni içeri alması için Christine'e homurdanıyorum.

"Nuh-uh!" diye sesleniyor. "Bugün olmaz, Şeytan!"

Dün gece yaptığım gibi tırmanmak için insan formuma geri dönemeyecek kadar şiddetliyim. Boynumu iki yandan kırarak camdan içeri girmeye hazırlanıyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum. Kırılmaz cam olduğu için kafatasım çatlayabilir ama şu anda umurumda değil.

Ama Minnie aniden yanımda beliriyor, yüksek sesle nefes alıp veriyor ve ben de ona acele etmesini söylüyorum. Kordonunu çıkarıp kapıya doğru fırlarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kimlik kartını sensörde parçaladıktan sonra kapıyı çekiştiriyor.

Ama açılmıyor. Kapı kapalı kalıyor.

Christine, "Hayır, o da seninle gelecek," diye seslendi.

Lia için. Lia için konsantre olabilirim.

Derin bir nefes alarak Regina'mı ve onun muhteşem mavi gözlerini hayal ediyorum. Dün gece onu nasıl tuttuğumu. Yumuşak, sıcak ve tamamen benim.

İnsan formuna geri dönüyorum ve Christine'e kükrüyorum, "Bırak gireyim seni taş kaltak!"

"Hayır!" diye aynı ses tonuyla bağılıyor.

Minnie küfrediyor ve küçük yumruğunu çirkin yaratığa doğru sallıyor. "Haydi, Christine!"

de görmezden gelerek, dün gece yaptığım gibi sıçrayıp odasına çıkmaya hazırlandım.

Ancak dün parmaklarım birinci kattaki çıkıntının dibini kolayca kavrarken, bugün parmaklarım kaygan sihirli görünmez bir bariyere çarpıyor. Bir yığın halinde yere düştüm. Bir sihir tabakası üçüncü kata kadar balkon sütununu koruyor.

Tekrar ayağa fırlıyorum ve hemen Christine'in tırmanış yolumu korumasına rağmen *kendini* açıkta bıraktığını görüyorum.

"Kafanı bu binadan koparacağım!" Kükrüyorum ve cevap beklemeden kapıya saldırıyorum, son anda sıçırıyorum ve parmaklarımı üst çıkıntıya dolayana kadar tırmanıyorum. Kendimi yukarı çekiyorum ve Christine'i arkadan sarıyorum, başını iki elimle kavıyorum ve tüm gücümle çekiyorum.

"Argh!" Christine ılık atıyor. "Yardım edin!" "Beni içeri al yoksa ölürsün!"

Ben alıyorum.

Taş iniliyor ve uzaktan bir çatırtı duyuyorum. "Aman

Tanrım!" diye bağılıyor Minnie.

Xander ağızında esrarla yaklaşıyor. "Hayır, yapamazsın," diye , sonra beyzbol atışı pozisyonu alıyor, yan dönüyor, ellerini ve bir dizini kaldırıyor. Elllerinde ılgın bir turuncu-kırmızı renkte parlayan bir ateş topu beliriyor ve onu bana doğru fırlatıyor.

Gargoyle'dan sıçrayıp yere düşmekten başka çarem kalmadı ve yuvarlandım. Tekrar ayağa fırlayıp Xander'ı itiyorum, o da beni burnumdan vuruyor.

Yüzümün içinde bir çatlak var.

"*Kendini kontrol et,*" diye

hırılıyor.

"Regina'mı istiyorum!" Burnumu tutup düzleştirerek kükrüyorum. "Lia'nın canı yanıyor."

Minnie'nin kimlik kartını sensöre vurduğunu hayal meyal fark ediyorum ama Christine ağlayıp küfrediyor ve onu içeri almıyor.

"İşte şimdi yaptın!" Minnie bana doğru tepinerek bağılıyor ve göğsümü sertçe itiyor. Zar zor hareket ediyorum ama Xander ben şaşkınlıkla onun minik, yuvarlak formuna bakıyoruz. "Kapının içine ettin, Savage!" diye bağılıyor.

Xander kısık bir kahkaha attı. "O zaman küçük Tigger güçlerini kullan ve cama bir şey fırlat."

Gözlerini deviriyor. "Başım belaya girecek," diyor, sanki o bir aptalmış gibi. "Burada ejderha *sensin*. Açmasını emret."

"Beni dinlemeyecek," diyor. "O gargoyle sadık-" "Bana."

Hepimiz arkamızı döndüğümüzde Lyle'ın gözlerinde ölümle bize doğru geldiğini görüyoruz.

Bölüm 24

Aurelia

"Kurt formunda yatağımın tabanına sıkıca kıvrılmış durumdayım, Henry nefes alış verişlerimi saymak için yavaşça cıvıldıyor ve Eugene yanıma sokulmuş. Animam kontrolü ele almak istiyor Ama Henry'nin rahatlatıcı ritmine odaklanarak onu reddediyorum.

Birkaç dakika içinde kurt kulaklarım dışarıda bir kargaşa ve çok sesli bir Vahşet duydu. İnleyerek ayağa kalkıyorum ve çift balkon kapısına doğru ilerliyorum. Savage dün gece geldiğinden beri kapı kilitli değil ama açmıyorum. Dantel perdeyi kenara çekip dışarı bakmayı başarıyorum.

Xander ve Savage birbirlerinin yüzüne bakıyorlar ve ben de uzun boylu bir sarışının yanında zıplayan pembe bukleli bir kafa görmeyi başarabiliyorum, yani Minnie ve Lyle'in da orada olduğunu biliyorum. Christine feryat ediyor. Sesine bakılırsa, sanırım yatakhaneye girişi yasaklanmış. Sessizce, fazladan zaman ayırdığı için ona teşekkür ediyorum. O kadar yüksek sesle uluyup herkesi buraya çağırmama ne sebep oldu bilmiyorum ama bunu yaptığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki duygularımı içime atıyordum ve fiziksel olarak sistemimden atmak için bir basınç valfi açıldı. Midem hala yanıyor ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Sağımda küçük bir klik sesi duyuyorum ve .

Yatağımın diğer tarafında çekmecelerim ve gardırobum var. Bunların sağında banyo kapısı ve solunda da *eskiden* boş bir duvar vardı.

Şimdi mi? Siyah maun bir kapı ardına kadar açık duruyor, yaldızlı kapı çerçevesi ve kolu içinde parıldıyor, güneş ışığı 'dan süzülüyor.

Pencereler. Kapının ardında, uğursuz bir şekilde yukarıya, gölgelere doğru çıkan bir dizi taş merdiven uzanıyor.

Yukarı doğru.

Bir ejderha hilesi kapısı daha açıldı.

Kurdumun ağzı açık kalıyor ve Henry ile Eugene sırasıyla heyecanlı bir gıcırta ve gıdak sesi çıkarıyor, ikisi de hemen kapıya doğru zıplıyor ve alanı inceliyor. Gizli mağarama inen merdivenlerle neredeyse tamamen aynı.

Ama Xander'ın ejderhası bana bu kapıyı açmadı.

Okul bana bir şey mi söylemeye çalışıyor? Açık bir kapı, olabildiğince net bir mesajdır.

İnsan formuna geri dönüyorum ve dehşet içinde parçalanmış elbiseme Sabrina'nın bana hediye ettiği, spagetti askılı, ince, mor, pamuklu bir sundress'i ve yumuşak, zar zor görünen bir tangayı çabucak çekiştirerek kapıya doğru temkinli adımlarla ilerliyorum. Etrafında hissedebildiğim kadarıyla hiç büyü yok. Xander'ın ilk kez gizlice girdiğimde beni odalarına kilitleyen ejderha tuzağı gibi bir şey yok.

Serin gölgelere doğru belli belirsiz bir adım atıyorum ve kokluyorum. Kokladığım sadece toz.

Henry hapşıyor ve telaşla geri dönüp omzuma konuyor.

"Sorun ," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, her ne kadar vurulmuş sinirlere sahip olan ben olsam da. Adrenalin hâlâ içime pompalanıyor, beni titretiyor ve karnımdaki o yanma her şeyin sınırında. "Açıkçası bize yukarı çıkmamız söyleniyor. Güvenli olmalı, değil mi?"

Geçidin iki yanında ejderha biçimli aplikler var, kanatlarını sanki uçuyormuş gibi açmışlar ve ben yanlarından geçerken mor alevler sihirli bir şekilde canlanıyor.

Çıplak ayaklarımla basamakları sessizce çıkıyorum, beklenmedik hileler olabilir diye her merdiveni test ediyorum. Burası da büyü gibi eski ve tüm bunlardan belirgin bir *şekilde yardımsever* bir hava alıyor olsam da, efsanevi emirlerden asla emin olamazsınız.

Kendi düzenim bile benim için hâlâ gizemli. Annem bana kalkanlarımı kullanmaktan başka bir şey öğretmedi. Peki ya babam? Bildiği herhangi bir şeyi ifşa etme şansı yoktu. Ona göre bilgi güçtür ve kendi türüm hakkında ne kadar araştırma yaparsam yapayım, asla bir şey bulamadım.

yararlıydı. Fark edilip babama rapor edilir diye bir şeye bakarken bile kendimi suçlu hissedirdim. Gecenin köründe küçük yaratıklara dönüşme alıştırımları yapardım. Anladığım tek şey, bir hayvana dönüşmek için ona dokunmam gerektiği idi. Şanslıydım ki ilkokuldayken bir hayvanat bahçemiz vardı ve alpaka lar, fareler ve hatta yavru bir tuzlu su timsah ı gibi çeşitli hayvanları sevebilmiş tim.

Ama şimdi burada Akademi'deyim... araştırma seçeneklerim eskisinden daha açık. Bir yandan çeşitli arkadaş larım var, diğer yandan da kütüphane ye erişimim var.

Siyah taş merdiven dar bir spiral şeklinde kıvrılıyor ve her adımı bir elimle duvar ın pürüzlü yüzeyini hafifçe yoklayarak atıyorum. Mor ateş ürkütücü bir yükseliş sağlıyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Aksine, ruh halime uyuyor. Eugene sessizce beni takip ediyor, küçük ayakları tırmalama sesleri çıkararak her hareketimi dikkatle izliyor.

Bir parçam bu dikkat dağınıklığı için mutlu. Bu yeni geliş meyle zihnimi şimdiki zamana odaklayabilirim. Burada, altımda taş ve kim bilir üstümde ne var. Geçmiş i, hayat ımın nasıl berbat olduğunu ya da midemdeki o asidik ağrıyı düşünmek zorunda değilim.

Kalçalarım yanıyor, ama tam dinlensem mi diye düşünürken, siyah boyalı ahşaptan ortaçağ tarzı dairesel bir kapıyla sonlanan küçük bir sahanlığa geliyoruz. Bir ejderha baş ının ağzındaki dökme demir halka kapı kolu olarak kullanılıyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum yanımdakilere. "Ama diğer tarafta ne var?"

Yumuşak dokunuşumun altında sap buz gibi. Sanki yıllardır insan eli görmemiş gibi. Düzenli bir nefes üfleyerek, çe kiş tiriyorum.

Menteşesi üzerinde sessizce ve yumuşak bir şekilde açılıyor, bu yüzden ağız ımdan nefes buna kıyasla daha gürültülü geliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, kükreyen bir şömine ve köşede tamirat yapan huysuz yaşlı bir büyücüyle tamamlanmış karanlık ejderhanın kulesi yok.

Onun yerine küçük, temiz, modern bir daireye çıktık. Kulaklarımı hareket eden insan sesleri için zorlayarak dışarı çıktım,

canavar ya da başka türlü.

Ama daire sessiz.

Eugene ve ben yaşam alanına doğru ilerlerken, gizli kapının siyah bir şöminenin şömine rafını oluşturduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Kapının dairesel şeklini yansıtan siyah taştan bir kemere sahip gotik bir ocak. Siyah deri koltuklar, sofistike ama rahat bir oturma alanı oluşturan kan kırmızısı bir halıyı çevreliyor. Akşamları ateş çtırdarken ve elinizde iyi bir kitap varken burada oturma çok rahatlatıcı olacağını hayal ediyorum. Kanepelerin arkasında, yüksek sırtlı, süslü oymalı siyah sandalyelerde altı kişinin oturabileceği resmi, siyah boyalı ahşap bir yemek masası var.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Anima'm *altı* diyor.

Altı bizi bir bütün yapar.

Bu düşünceyi bir kenara iterek, gözlerim siyah opalesan mermer tezgahı ve parlak çelik gri elektrikli aletleriyle küçük mutfığa gidiyor.

Sol taraftaki duvarın tamamını kaplayan tavandan tabana pencereler var. Onlara doğru ilerliyorum ve okulun önündeki spor sahasını bulmak için şeffaf perdeleri kenara itiyorum.

Animalarımın bana bahsettiği efsanevi anka kuşu müdiresinin evi burası olabilir mi? Oradaki ilk günümde beni görmeye geldiğinde sadece kızıl saçlarını ve güç kokusunu hatırlıyorum.

Ancak burası bir hanımefendinin evi gibi görünmüyor ve mutfığın bile titiz, neredeyse saplantılı bir el ile düzenlenmiş olmasında belirgin bir şekilde tanıdık bir şeyler var.

Lavaboyu kontrol ettim. Görünürde ne bir tabak, ne bir bardak, ne de bir damlacık su var. Bulaşık süzgecinde tek bir siyah kupa var.

Pencerelerin karşısındaki duvarda ise devasa bir kanvas duruyor. Ama bu sanat eseri değil, şişirilmiş bir fotoğraf. Yüksekten çekilmiş bir dağ kanyonunu tasvir eden siyah beyaz manzaraya doğru adım atıyorum. Yükselen dağların arasında tek başına ama gururla yürüyen, türünün son örneği gibi esmer bir erkek aslan.

Ani duygular göğsüme doluyor. Yürüdüğü yolun ne kadar yalnız olduğunu. Kameranin açılı olması sayesinde

Yürümüştü ama ileride ne olacağına dair hiçbir şey yoktu.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

O gururlu aslanın nerelerde olduğunu merak ediyorum. Fotoğraf çekildikten sonra yolu onu nereye götürdü.

Kendimi ani bir dalgınlıktan sıyrıp gözlerimi ayırıyorum ve dairenin geri kalanını yeni gözlerle değerlendiriyorum.

Göğsümde kabaran heyecanla, mutfağın önünden geçen bordo halıya doğru ilerliyorum ve büyük bir yatak odası buluyorum. Temiz ve sade. Ortada bir kral yatak uzanıyor -tümüyle siyah çarşaflar ve yastıklar- köşeleri ve kıvrımları askeri tarzda hassasiyetle yapılmış. Sol tarafımda bir gardırop var ve parmak uçlarımla içeri girip ışık düğmesini açıyorum.

Kâğıt ve derinin taze ve baş döndürücü kokusu beni daha görmeden etkiliyor.

Takımlar. Siyah, gri ve lacivert takım elbiseler sol tarafın tamamında renklerine göre gruplandırılmıştır. Diğer tarafta ise beyaz, siyah ve mavi gömlekler sıralanıyor. Mükemmel bir şekilde cilalanmış ayakkabılardan oluşan bir raf var ve bir dizi çekmece düzgün bir şekilde kayarak açılıyor ve ortaya düzgün sıralar halinde kravatlar, altın kol düğmeleri ve saatler çıkıyor.

Şüphelerimin ani ve keyifli bir şekilde doğrulanmasıyla başım dönüyor.

Lyle'in dairesinin içindeyim. Onun özel alanı.

Burada olmak istilacı hissettirmeli. Hatta müdahaleci. Bunun yerine, onun gizli konutunda olduğum ve bunu bilmediği için kendini beğenmiş bir tatmin duygusu hissediyorum. Artık okulun benim tarafımda olduğundan eminim, çünkü Christine açıkça onu yurda girmeye çalışmakla meşgul ediyor, böylece ben de buraya girip gözetleyebiliyorum.

Onu bir daha gördüğümde öpeceğim.

"Teşekkür ederim," diyorum yüksek sesle, parmaklarımı takım elbiselerin sırası boyunca gezdirerek. "Bu harika. Ama şimdi..."

Karnımda kelekler uçuşuyor ve yüzümde bir sırıtma var. Bu yasak. Bu *harika* bir şey.

Gözetlemek gerekli görünüyor. Bu, regina olduğumu bilmesine rağmen beni babama bu kadar kolay teslim ettiği için Lyle'dan almam gereken çok daha büyük ölçekli intikamın küçük bir parçası.

Henry'nin omzumda itişip kakışmasına neden olarak dolaptan dışarı fırlıyorum. O zaman Eugene'in bizi takip etmediğini fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak adımlarımı yatak odasının dışına kadar takip ediyorum ve Eugene'in şöminenin kapısında kaskatı durduğunu görüyorum. Sanki içeri girmek istemiyor gibiydi. Hiç şüphesiz doğuştan gelen bir içgüdü ona bölgesel bir yırtıcının alanı olduğunu söylüyor. Henry'ye, "Git Eugene'in yanında nöbet tut," diyorum. "Siz ikiniz içeri biri girerse ses çıkarın, benim konsantre olmam lazım."

Henry olumlu bir cıvıltıyla çekip gider.

Kalbim çarparak yatak odasına dönüyorum. Etrafı tararken iki mat siyah yan sehpayı fark ediyorum. Aceleyle en yakındaki sete gidip üst çekmeceyi açıyorum, Lyle'in sırlarını öğrenmeye hevesliyim, çünkü şu ana kadar dairesi de onun kadar kendini beğenmiş.

Mavi dikdörtgen kutu gözlerime bir balyoz gibi çarpıyor. Elime alıyorum ve folyo paketleri saymak için açıyorum. Çoğunlukla dolu.

Yani bazıları kullanılmış.

Ateş damarlarımı aydınlatıyor. Isı midemde dalgalanıyor. Göt herif. Lanet olası pislik.

İçinde bir kutu mendil ve küçük mavi bir tüp dudak kremi var. Her birini burnuma götürüp şüpheyle kokluyorum ama sadece Lyle'in kokusunu alıyorum. Birkaç kitap da var, hepsi kurgusal olmayan suç kitapları, aralarında bir çete reisinin anı kitabı da var. Homurdanıyorum, bu kesinlikle Lyle'in ilgisini çekecek bir şeydi.

İkinci çekmecedeki, mor ipekten bir yatağın üzerinde, çok özel görünen ağır lacivert bir kutu var. Üstünde altın harflerle etiketlenmiş: "Scent Safe Technology TM." Onu sabitleyen küçük kilidi incelerken kaşlarım havaya kalkıyor. Ama kapağı test ettiğimde kilidin açık olduğunu görüyorum. İçimde bir heyecan kabarıyor. Lyle burada ne saklıyor? Koku Kasaları çok pahalıdır ve bir tanesine ihtiyaç duymak, çok değerli bir şeyin saklanması gerektiği anlamına gelir. Kapağı yavaşça açıyorum, açığa çıkması için nefesimi tutuyorum.

Orada bulduğum şey beni kendi tükürüğümle boğdu.

İç çamaşırlarımı hemen tanıdım. Evden kaçarken çantama koyduğum altı çift ucuz pembe, mor ve sarı bikini külotu. Savage'ın yataktan emden çaldığı aynı iç çamaşırları. Bölgesel, baskın bir animusun yapamayacağı türden bir şeydi.

ama protesto eden Regina'ya yardım edemezdim. Lyle'a bundan bahsettim, iç çamaşırı almak için öğrenci köyüne erken girmem gerektiği için utandım ve sonra... Ondan bu konuda başka bir şey duymadım.

Ve işte buradalar, her biri düzgünce katlanmış ve istiflenmiş, başucu masasındaki özel bir kutuda. Belli ki onlara Savage'dan el koymuş. Ama o zaman neden çok sevdiği kurallar uyarınca onları bana geri vermiyor?

Olası sebep beni kızartıyor. Midem sıkışıyor. Kutuyu kapatıp komodinin üzerine koyuyorum ve kollarımı kavuşturup kutuya bakıyorum.

Lyle hakkında bildiğim her şeyi yeniden değerlendirmek zorunda kalacağım. Donumu sanki tılsımış gibi saklıyor. Onları arzuluyor.

Animam yanımda huzursuz ve tedirgin bir şekilde dolaşüyor. Burayı kaplayan kokusu burnumu, başımı, bedenimi dolduruyor.

Onunla ilk tanıştığım andan itibaren ona duyduğum yoğun ilgi artık açıklanabilir. O zamanlar, *herkesin* takım elbiseli, tehlikeli, baskın canavar Lyle Pardalia'dan etkilendiği gibi benim de ondan etkilendiğimi düşünüyordum.

Ama şimdi durum farklı.

Ve iç çamaşırımı çok kıymetliymiş gibi saklıyor.

Çılgınca bir şey beni ele ve üst çekmeceyi tekrar çekip açıyorum, prezervatif kutusunu çıkarıyorum ve arkamdan onun banyosuna giriyorum. Kutuyu çöp kutusuna atıyorum, bunu yaparken de düşünüşüyle bakıyorum. Her yer parlak siyah fayanslarla kaplı ve düşün giritisi erkek aslanlara yönelik pazarlanan yüksek kaliteli şampuan ve saç kremi markalarının şişeleriyle dolu. Ayrıca vücut yıkama suyu, sabun ve başka hiçbir şey yok. Burada bir kadın olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Biraz daha iyi hissediyorum.

Ama bu yeterli değil. Kalbim düzensiz bir şekilde çarparken, yavaşça yatağına oturuyorum. Verdiğim nefes daha çok bir iç çekiş ve azgın anima'ma söylemeye çalışıyorum.

Ama burada, sadece onun kokusunun, çarşaflarının ve yastıklarının olduğu kişisel alanında olmak çok fazla.

Onları tenimde hissetme ihtiyacı beni bunaltıyor. Onunla biraz oynama ihtiyacı beni bunaltıyor.

Ne olduğunu anlamadan, parmaklarım tangamın üzerinden amımı okşarken onun yatağında yatıyordum.

Taze parşömen ve güneş ışığı kokusu, burnum yastığa daha yakın olduğu için şimdi daha da güçlü. Lyle'in her sabah kendine özgü erkek kibriyle yatağını hazırladığını hayal ediyorum. Bu sabah ofisinde, kehribar rengi gözleri değerlendirici bir şekilde vücudumda geziniyordu ve onun tarafından bu kadar yakından gözlemlenmenin her saniyesinden keyif almıştım. Birden bunun daha fazlasını arzulamaya başladım. Ne kadar üstünkörü ya da onaylamayan olsa da daha fazla cesur bakışını, *bana* yönelttiği o iğneleyici, sinirli sesini.

Öfkeyle dolduğunda bile, artık tüm bunların altında ne olduğunu biliyorum. Bunca zamandır o da en az benim kadar bununla mücadele ediyordu. Bana dokunmak istiyor. Bu bana dokunmaktan ne kadar *kaçındığından* da belli.

Eninde sonunda etmek zorunda kalacak.

O kocaman aslan ellerinin vücudumda gezindiğini, o ağzın öpücüklerle beni takip ettiğini, her yerimi emdiğini ve yaladığını hayal ediyorum...

Lyle'in baş döndürücü, leziz kokusunun içime işlemesi sadece altmış saniye sürüyor.

Sırtım, gözlerimin kenarlarına ve tangamın her yerine nem getiren bir orgazmın altında kamburlaşarak nefes alıyorum. Az önce Lyle'in yatağında, daha doğrusu yasadışı bir şekilde boşalmış olmamın ardından nefes nefese tavandan sarkan avizeye bakıyorum ve bu gece yatağa girdiğinde vereceği tepkiyi merak ediyorum.

Kendimi yatağından kaldırıyorum ve sırtarak iç çamaşırımı çıkarıyorum. Koku kasasının üstüne bırakıyorum ve onu daha da sinirlendirmek için, dikkatsizce oraya atmışım gibi görünecek şekilde ustaca düzenliyorum. Mutfak çekmecelerini hızlıca karıştırdım ve dağınık bir el yazısıyla bir not yazdım:

*Bir tane daha /veya
koleksiyonunuz
xoxo*

Tam iç çamaşırımın üstüne vuruyorum. Bu gece odasına girer girmez görecektir. Al bakalım, müdür yardımcısı.

Dışarı çıkıp Henry'nin Eugene'in sırtına tünemiş beni beklediği yere doğru yürürken hâlâ sinirli ve gerginim. Benim tek başıma gelmem asla yeterli olmayacak. Artık burada olduğuma, Lyle'in eşyalarını gördüğüme, yatağına girdiğime göre, bu sonsuza dek aklımın bir köşesine kazınacak. Başka bir dünyada, bu alanın nasıl da benim olacağı. Benim yerim onun yatağı. Onun yemek masasında. Tercihen bir regina'nın hakkı olduğu gibi onun tarafından beslenmek.

Ve onun özel çekmecesinde saklanan iç çamaşırlarımın görüntüsü zihnimdaki bir şeyi kalıcı olarak değiştirdi.

Gerçekten bundan kurtulabileceğini mi düşündü?

* * *

Odamdaki yeni kapıyı kapattığımda, sanki hiç orada değilmiş gibi duvara karışarak kendini sorunsuzca kapatıyor. Geriye kalan tek şey, dokunulduğunda kapıyı tekrar açmamı sağlayan küçük metal bir ejderha kafası. Odamızın girişinden göremezsiniz, bu yüzden diğerlerinin bundan haberi olmayacak.

Artık Lyle'in dairesine özel giriş iznim var.

Cheshire Kedisi gibi sırtarak, Christine'in "Hadi bakalım patron!" dediğini duymak için tam zamanında pencereden bakıyorum.

Tanrı o çirkin yaratığı korusun.

Birden kendimi çok iyi hissettim. Hatta oldukça mutluyum.

Lyle'in sarışın kafası yataktan kapısında kaybolur ve diğer herkes olduğu yerde kalır, belli ki dışarıda kalmaları söylenmiştir. Savage aynı çim alanda bir aşağı bir yukarı yürüyor, belli ki sinirlenmiş. Aceleyle banyoya girip ellerimi yıkıyorum. "Bunun için tüm yurdu kapattığınıza inanamıyorum," diyorum okula. "Ama şu anda çok minnettarım."

Lyle kapıyı çalmadan odama ben de banyodan çıkıyordum.

Birden onun da ilk kez *benim* odama girdiğini fark ettim. Görünüşe göre ilkler için bir gün.

Patron aslan kapının girişini tamamen cüceleştirmiş bir şekilde orada duruyor ve koyu sarı kaşlarının arasında beliren iki küçük çizgiyle bana bakıyor. Melek gibi yüzü solgun ve gergin, ağzı ince, sert bir çizgi halinde bastırılmış. Ben de ona bakarken nefesim kesiliyor.

Tanrıça, o lacivert takım elbise içinde o kadar mükemmel ki, geniş omuzlarını sarıyor ve kalçalarına doğru daralıyor. Terzisinin zam yapması lazım. Ama onu atıp içinde olduğunu bildiğim dürtülere teslim olduğunu görmek için neler vermezdim.

Bakışları hızla aşağıya kayıyor ve odaya göz gezdirmeden önce bedenimi değerlendiriyor. Bu üstünkörü bakış o kadar hoşuma gidiyor ki iç çekiyorum ve kapı çerçevesine rahatça yaslanıyorum.

Sonra burun delikleri açılıyor ve göz bebeklerinin büyümesini sakince izliyorum.

Evet, hâlâ uyarılmamın kokusunu alıyor. Ellerimi kibarca arkamda birleştiriyorum, bu hareketin sütyensiz göğüslerimi ortaya çıkardığını gayet iyi biliyorum. Gözleri yatağımın ucunda tüneyen Eugene'e kayıyor.

Kuş kasvetli bir selam veriyor.

Lyle'in gözleri tekrar bana kayıyor. "İyi misiniz, Bayan Aquinas?" diye soruyor sıkıca.

Kendini çok tutuyorsun Lyle, söylemek istiyorum. Biraz bırak. Az önce odanda gördüklerimi biraz daha göster.

Yanındaki sıkılı yumruklar onu ele veriyor ve ona asil öğretmen rolünü yutmadığımı söylemeli miyim diye düşünüyorum. Artık yutmuyorum.

Mırıldanırken sesim kutsanmış bir şekilde hafif. "Oh, oldukça iyiyim Bay Pardalia." Yüzümdeki sırtışı engelleyemiyorum ve o da bana haklı bir şüpheyile bakıyor. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bir an sessizlik oluyor. Kehribar rengi gözlerine bakıp prezervatifleri düşünürken aramızdaki boşluğun gerginleşmesine ve ısınmasına izin veriyorum.

"Savage seni görmek istiyor," diyor.

"Ona yarın görüşeceğimizi söyle." Tatlı tatlı gülümsedim. "Bu onun kraliçesinden bir emirdir."

Omuzları gergin ve yürüyüşü son derece kontrollü bir şekilde dışarı çıkmadan önce bana "*beni sinamayın Bayan Aquinas*" der gibi bir uyarı bakışıyla bakıyor. Kendimi onu takip etmekten alıkoyuyorum ve

kendimi onun kollarına atardım. Muhtemelen beni yakalayamazdı bile ve kendimi tamamen utandırarak bacaklarına doğru kaymak zorunda kalırdım.

Bir dakika sonra Minnie gürleyerek içeri girdi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bir anne kedi gibi üzerime titriyor ama Gertie, Eugene ve Henry onu . Ona kapıdan ya da karnımdaki olaydan . Belli ki Titus'la ilgili sırları var, ben de bunu ilgili sırrımı saklamama izin verdiği şeklinde algılıyorum.

Küçük sırrım okulla benim aramda kalmalı. Ve onu saldırı konusunda endişelendirmek istemiyorum. Soğukkanlılığımı koruduğum sürece, herhangi bir ihlal konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. O kadar iyi bir ruh halindeyim ki, Minnie geceyi Titus'la geçirmek için zıplayıp gittiğinde üzülmedim bile.

Bölüm 25

Lyle

Ten years ago

O On yedi yaşımdayken bir bahar akşamı Skye Ulman bana ve kardeşlerime her akşamki Milo çay fincanımızı getirirken kulağıma fısıldadı: "Babam PETA'dan bir ihbar almış. Hayvan haklar grubu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim! Bütün aslanları bize teslim edecekler. Yavruları bile."

Mutluluk içimde bir karnaval atlıkarıncası gibi dönüyor. Kardeşlerimin ve annemle babamın normal bir evde, normal yatak odaları olan, özgürce dolaşabileceğimiz normal bir hayat yaşadıkları düşüncesi mi? Tıpkı Ulman'lar gibi mi? Bunun mümkün olabileceğini ancak en çılgın hayallerimde düşünebilirdim. Sığır dürtüleri yok. Kafesler yok. Aptal şovlar yok.

"Ne zaman" düğmesine ve ardından "soru işareti" düğmesine basıyorum.

"Kapatmamız için bize zaman tanımak üzere iki hafta içinde geri gelecekler," diye alay ediyor, çilek sarısı saç örgüleri sallanıyor. "Sanki babam *hayatının* işini bırakacak da? Herhangi birimiz mi? Çok aptallar. Hepsi."

"Ne" düğmesine basıyorum, sonra "şimdi" ve sonra soru işareti". Elektronik ses cümleyi kuruyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Bana hüznle gülümsüyor ve nedense bu beni huzursuz ediyor. "Evin dışında bu konu hakkında konuşmama izin yok. Ama babam, getireceği parayla ömür boyu olacağımızı söylüyor. Bu

milyonlar olacak. Böylece üniversiteye gidip ailem gibi bilim adamı olabilirim. Ama evet. Seni özleyeceğim." Kulağımın arkasını, neredeyse yetişkin yelemin uzadığı yeri kaşıyor, çalı şapkasını takıyor ve koşarak evine doğru geri dönüyor. Başımı kafesin serin parmaklıklarına yaslıyorum ve cırcır böceklerinin gece şarkılarını dinliyorum. Yıllar sonra ilk kez göğsümde küçük bir umut kıvılcımı yanıyor.

* * *

Yedi gün sonra, erkekler ve kadınlar parka gelir. Farklı aksanlarla konuşuyorlar. Yeni metal gibi kokan tahta sandıklar getirdiler. Skye beni görmeye geldi.

"Sana bunu vermek istedim." Avucunu açıp çok sevdiğim ama çok seyrek aldığım jöleli bebeklerden yığın çıkarıyor ve ben de hevesle elinden kapıyorum. Derin bir nefes alıyor. "Hoşça kal, Lyle. Seni gerçekten özleyeceğim. Ama böyle olması gerekiyor."

Gidiyorduk. Sonunda buradan ayrılıyorduk. PETA'cılar diğer tarafta olmalı, bizi kurtarmaya geliyorlar. Yavru kardeşlerimden biri gelip yüzünü benimkine sürttü. O da heyecanlıydı. Kafesimizin yan tarafındaki sürgülü kapı açılmadan önce ben de ona sokuluyorum. Herkes hevesle en sevdiği oyuncacı kapıyor. Benimki, çenemle kaptığım mavi boyalı ahşap oyma bir melek. Açık kapıdan içeri giriyorum, kardeşlerim de peşimde.

Tünelin sonuna ulaştığımda, parlak parmaklıklar bu tarafta aşağıya iniyor ve beni içeriye kilitliyor. Taze, metalik kokusundan ve yeni gümüş parlaklığından yeni yapılmış olduğu anlaşıyor. Dışarıda kafes yok. Açıkta. Kalbim göğsümde sıcıyor. İşte bu kadar. Özgürlük.

Dışarıda, güneş ışığında metal parıldıyor ve diğer aslanların çıkmayı beklediği başka bir tünel görmek için dönüyorum. Annem diğer tarafta duruyor, geniş ve tetikte gözlerle bana bakıyor. Onun arkasında iki babamı ve ikinci annemi seçebiliyorum.

Ailemiz burada bizimle birlikte. Bir an için şok oldum çünkü daha önce annemizle bir kafesi paylaşmamıza bile izin verilmemişti. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu inanılmaz bir şey. Hepimiz ilk kez bir arada olacağız.

Uzaktan ağır motor sesleri geliyor ve bunların Ulman'ın konukları kutsal alanın etrafına taşımak için kullanmayı sevdiği açık safari kamyonları olduğunu biliyorum. Dördü de görünüyor. Birini Ulman, diğerini Bayan Ulman, diğer ikisini de Skye ve kardeşi kullanıyor. Hepsi yolcu dolu.

Elinde tüfek olan yolcular.

Havada yoğun bir insan heyecanı kokusu var. Bizi yeni evimize taşımak için dart mı atacaklar? Eğer öyleyse, neden bizi açıkta ?

Ulman sırtıyor, kırmızı sakalı seğiriyor. Bir nedenden dolayı kendisiyle gerçekten mutlu ve bu tüylerimi diken diken ediyor. Ne duymak için kulaklarımı zorluyorum.

"Postlarını alabilecek miyiz?" diye soruyor bir dişi insan. Ulman,

"Elbette, ama ekstra olacak," diye yanıtlıyor.

Kalbim kaburgalarımın vuran bir çekiç haline geliyor.

İnsanlardan heyecanlı mırıltılar geliyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve tünelin çıkışına doğru ilerliyorum. Birden istemedim.

"İşaretimle!" Ulman bağılıyor. "Şimdi!" Havaya bir el ateş ediyor.

İki tünelin uzun duvarları toza çarparak dışarıya doğru düşüyor. Çıktık. Özgürüz. Ama nereye gitmemiz gerekiyor?

Kafam karışmış bir halde anneme bakıyorum. Aramızda açık havadan başka bir şey yok. Ona koşmak istiyorum, ama-

Vites değiştiriyor.

Ve hayatımda ilk kez onu insan formunda görüyorum. O kadar güzel ki kalbimi acıtıyor. Beline kadar uzanan vahşi sarı saçları, zengin kahverengi gözleri ve vahşi güzellikte bir yüzü var. Ama korkuyla çarpılmış. Öfkeyle.

Ağzından çıktığını duyduğum ilk insan kelimesi bir çığlıktı. "Kaçın!"

Ateş edildi. Hem de çok sayıda. Ses havayı titretiyor. Annem yere düşüyor, karnında kurşun delikleri beliriyor. Göğsünde. Başım dönüyor. Ulman'ın elinde dumanı tüten bir tüfek var, siyah gözleri öfkeyle dolu. Ciplerdeki insanlar çığlık atıyor.

O zaman anladım. Özgür olmaktansa ölmemizi tercih ederdi.

"Ateş et!" Bayan Ulman ağlıyor.

Yavru arkadaşlarım içgüdüleriyle her yöne kaçıyorlar. Ateş ediliyor ama ben hareketsiz kalıyorum. Arkamdan ağır bir gümbürtü geliyor. Kardeşlerimden biri hırlıyor, sonra bir başka kurşun onu yarı yolda bırakıyor.

Sonra çığlık atıp kükrüyorum ve tek bildiğim iliklerime kadar işleyen ve ruhumu ateşe veren korkunç, şiddetli bir öfke.

Her şey siyaha dönüyor. Yaşadığımı ve bilincimin yerinde olduğunu biliyorum ama bir şey beni derin ve karanlık bir yere hapsediyor. Hafif çığlıklar duyuyorum. Bedenim hareket ediyor ama benimmiş gibi hissetmiyorum. Yine de benim olduğunu *biliyorum*.

Ateşlenen silahların hafif kokusu burnumu sızlatıyor. Ağzımda bir tat var. Bir şeyler yanıyor. Tek yapabildiğim, benden daha büyük, benden daha güçlü bir güç beni sıkıca kavrarken beklemek.

* * *

Kan. Çok fazla kan var. İnsan ellerimde, insan avuç içlerimi kaplıyor ve insan tırnaklarımın altında topaklanıyor. Çıplak bedenim yapış yapış, kurak çölün sıcak ve kuru havası kanı tenime yediriyor. Metalik tadı burnuma doluyor. Ama hissettiğim sadece kan değil.

Gözlerimi ovuşturuyorum, anlamaya çalışıyorum. Beynimi kaplayan sisi temizlemeye çalışıyorum. Dört cip, sanki sahipleri aceleyle onları terk etmiş gibi uzakta etrafa dağılmış durumda.

Ama araçların yan taraflarına da kan sıçramış. Tekrar aşağı bakıyorum. Etrafımda et parçaları var. Sanki bir dev insanları parçalamış ve geride sadece parçalarını bırakmış.

Görüşüm netleşip ne gördüğümü anladığımda dehşet beni boğuyor.

Cesetlerin arasında duruyorum. Hareketsiz ve sessiz yatan bedenler. Kurşun delikleri olan aslanlar ve onları teker teker kovalayıp parçalayan acımasız bir kâbus canavarı tarafından içleri boşaltılmış insanlar...

Bunlar tanıdığım insanlar. Ailemden. Ve düşmanlarım. Bu bir katliam.

Evimin tozlu vahŖi yaŖam sığınağı bir ölüm alanına dönüŖtü ve her nasılsa, ayakta kalan tek ruh benim.

Bir gümbürtüyle insan dizlerimin üzerine düşüyorum ve belimin etrafında kırmızı bir toz bulutu dalgalanıyor.

Bir gurultu sesi başımı sola çevirmeme neden oldu. Yetişkin bir adam büyüklüğünde kanlı bir ceset kendi kanında boğuluyor. Ona doğru çabaladım. Yüzü ve boğazı , sanki bir pençe bir gözünü boydan boya kesip ağzını aşağı doğru bükmüş gibi. Ama kel bir kafası ve kırmızı bir sakalı var...

"Ulman?" İnsan ağzımı kullanmaya alışık olmadığım için boğuluyorum. Kendi kulaklarıma sesim yüz yaşımda gibi geliyor. Haggard ve paslı.

Ailemi öldüren adam sözlerine devam ediyor. "Sen..."

Ulman konuşmak için çok çabalıyor ve ben artık ona bakmak istemiyorum. Yanında uzun saçlı Bayan Ulman var. Ve çilek sarısı saç örgüleri olan bir kız, birkaç adım bir çalı şapkası yatıyor.

Frank Ulman sonunda söylemeye çalıştığı şeyi söylüyor. "Lanet olası *hayvan. Canavar.*"

Kelimeler beni mahkum ediyor. Zihnimi keskinleştiriyor.

Ulman'ın can çekişen bedeninden geriye doğru sendeledim. Kanlı boğazımdan kırık ve canavarca bir kükreme yükseldi.

Bunu ben mi yaptım?

Ve hatırlamıyorum.

Korku, kalbimi parçalara ayıran bir pala.

Ckapt'ca 2W

Aurelia

Lyle'in geçmişiyle ilgili rüyamdan kalbim çarparak ve ter içinde uyandım.

Taşranın kuru sıcağında değil de Animus Akademisi'ndeki yatakhane odamda olduğumu fark ettiğimde dehşet kafatasımda hafif bir fokurdamaya dönüşüyor.

Yeni telefonuma baktığımda saatin daha sabahın biri olduğunu görüyorum. Henry bir soru soruyor ve ben de başını okşuyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, "sadece biraz..."

Bir eş rüyası. Yılan çiftleşme gruplarına özgü bir şeydir. Psişik güçlerinin bir parçası, genellikle yakın temastan sonra ruh gruplarının üyelerinin geçmişlerini görmelerini sağlar. Yılanların birbirleriyle güçlü, derin kişisel bağlar kurmalarını sağlar ve Yılan Sarayı dışında konuşulmaz. Babamın halkı gizemli yaratıklardır ve güçlerini karanlıkta tutmak bir gurur meselesidir. Savage'in geçmiş anılarında bunu kabul etmek istememiştim ama bu kez Lyle'inkinde bunu görmezden gelmek çok zor.

O ilkel dehşeti, o korkunç korkuyu bir kenara itmek imkansızdı. Tüm o parçalanmış bedenlerin travma yaratan görüntüsü yüzünden kalbim hala göğsümde çarpıyor.

Acaba diğerleri bu rüyaları gördüğümü biliyor mu, yoksa onlar da benim yüzümden mi görüyorlar? Alnımdaki ince ter tabakasını silerek yorganı geriye itiyorum ve kapıları açmak için balkona yöneliyorum. Kapılardan birini açtığımda temiz, serin hava tenimi okşuyor,

Gecenin durgunluğunu, geçmişimin eski yaralarını saracak bir merhem gibi içime çekiyorum. Ve Lyle'in hayallerini.

En büyük eşim dehşetlerle dolu korkunç bir geçmişle yaşıyor. Ve eğer şüphelerim doğruysa, hepsi öyle. Hepimizin var. Ama Lyle'in geçmişine dair bu imgelem... sadece daha fazla soruya yol açıyor. Yasadışı bir vahşi yaşam rezervinde büyüdüğünü asla tahmin edemezdim. Annesinin canavar formunda doğum yapmaya zorlandığını ve yavrularının insana nasıl dönüşeceklerini unutana kadar işkence gördüğünü. Bu düşünülemezdi. Tüm bunlardan sonra Lyle buraya nasıl geldi?

Sessiz akademi arazisine bakarken ensemde bir karıncalanma dikkatimi çekiyor. Karanlıkta daha iyi görebilmek için kartal gözlerimi kullanarak av oyunları alanını ve onu üç taraftan çevreleyen okalıptüsleri tarıyorum. Eğer dışarıda bir tehdit varsa, onu hemen görebilmek istiyorum. Eğer babam akademinin güvenliğini aşmış ve fiziksel olarak beni almaya geliyorsa, bunu hemen bilmem gerekiyor. Okulun etrafındaki kalkanlarımı yeterince iyi hissedebiliyorum ama onlardan iyi görüntü alamıyorum.

En az dört çift akademi muhafızı her zaman geceleri devriye , ancak binalara veya akademinin çevresine yakın durdukları için genellikle görünmüyorlar.

Ama sonra tedirginliğimin nedenini anladım.

Anima yatakhanesinin önündeki beton yolda duran bir gardiyan var, sigarasının kırmızı kiraz alevi karanlıkta parlıyor. Binaya bakıyor. Tam bana bakıyor.

Onun tamamen hareketsiz formuna baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Uzun boylu, geniş omuzlu ve tıpkı diğer gardiyanlar gibi tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Tıpkı diğerleri gibi kollarında otomatik bir silah duruyor.

o diğerleri gibi değil.

Görebildiğim tek farklı şey göz bölgesinden gelen hafif kırmızı bir parıltı, muhtemelen gündüz taktıkları gözlüklerdeki sigaranın yansıması. Belki de o bir yırtıcı kuş ve geceleri gözlüklerin arkasını görebiliyordur?

Ben izlerken, gölgelerin içinde kayboluyor gibi görünüyor. Ve sonra gerçekten öyle oluyor; altındaki gölgeler , onu yutuyor.

bütün, o kırmızı parıltı görünür kalan tek şey. Göz açıp kapayınca kadar tamamen yok oluyor. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Gözlerimi ovuyorum. Sonra tekrar ovuyorum. Tenimi bir ürperti kaplıyor, ısıyor ve üşütüyor. Yorgunluk aniden bedenimi ağırlaştırıyor. Şimdi, anima yurdunun altında hiçbir şey durmuyor. Muhtemelen yorgun zihnim, olmayan şeyleri görüyor.

Korumalarımı tekrar kontrol ediyorum ve kendime, eğer insanlar okulun doğal ihlal edecek olsalardı, bundan haberim olacağını hatırlatıyorum. Tüm enerjimi okulu savunmaya harcıyorum ve tüm mesele de bu. Kaynaklarım olmadan o mağarada öylece kalamazdım.

Yiyecekler bana yardımcı olmaya çalışıyor. Ama kesinlikle daha fazlasına ihtiyacım olacak. Yatağa geri ve saniyeler içinde uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, battaniyelerime sarınmış, rahat ve lezzetli bir sıcaklıkta uyanıyorum. Boynum ıslak.

Henry'nin gece boynuma sıçtığını düşünerek gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Eski ormanların ve taze otların kokusu burnumu okşuyor.

Bunlar beni sıcak tutan battaniyeler değil, sırtımın etrafında kıvrılmış ağır, kaslı bir kol ve gövde.

"Uyan bakalım, Regina." Boynumdaki öpücüklerinin arasında, Savage'ın sabah sesi kulağımda derin bir mırıltıya dönüşüyor.

Dik oturuyorum.

İlk gördüğüm şey, balkona açılan çift kapının açık olduğu ve sabahın serin havasının içeri dolduğu. İçeri zorla girildiğine dair hiçbir iz yok.

"Açıktılar," diyor Savage.

Okul onu içeri *aldı* mı? Çünkü dün gece kapattığımda o kapılar kesinlikle kilitliydi.

Yatağımda çırılçıplak yatan Savage'a bakıyorum. Vücudunu gererek bana tembelce gülümsüyor. Gözlerim bronzlaşmış karın kaslarının kıvrımlarını buluyor ve başka yere bakamıyorum.

"Çok derin uyuyorsun, Regina." Parmağını kolumda gezdirmek için uzandı.

Eşyalarımı .

"İstediğin zaman yatağıma girebileceğini sana düşündüren nedir?"

Kollarını başının arkasına koyuyor ve sanki gördüğü en güzel şey benmişim gibi bana gülümsüyor. Bu bakışta ağır bir erkek memnuniyeti var. "Seni görmek için sabaha kadar bekleyeceğimi sana düşündüren nedir?" Sesi suçlayıcı bir hal alırken kaşlarını çatıyor. "Ve bana hiç mesaj atmadın."

"O telefon kaç saat bende kaldı Savage?"

Kurt, yüzünde aç bir ifade belirirken bunu görmezden geliyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Ben karşılık olarak geri çekiliyorum ama o bir yırtıcı gibi beni yatakta takip ediyor.

"Beni her gece yatağına alacaksın, Regina. Her sabah yüzüm bacaklarının arasında olacak."

Yataktan fırlamaya çalışırken, uzuvlarımı çarşıftan kurtarmam bir anımı alıyor ve o anda Savage bana doğru hamle yaparak beni yatağın üzerinde düzleştiriyor. Ama sandığım gibi beni öpmek yerine başını yaslıyor, kollarımı yanlarımdan tutuyor, böylece hareket edemiyorum.

"Uyurken çok tatlı oluyorsun."

Gözümün ucuyla Henry'nin çekmecemin üstündeki donut yatağından başını kaldırdığını görüyorum.

Tek hissedeceği, Savage'ın ince pijamalarım bastıran sert, çıplak vücudundan içimde yükselen sıcaklık olacak.

Ayrıca haftalardır ilk kez kendimi dinlenmiş hissettiğimi fark ettim. Ne düzgün ne de derin uyuyordum. Bu dinlenmeden muhtemelen Savage'ın sorumlu olduğunu fark edince içimde bir şeyler sıkıştı.

"Düzgün yiyor musun, Regina?" Sesi sertti. "Yeterince su içiyor musun?"

Daha fazla enerjiye ihtiyacım var. Herkesin güvenliği için buna ihtiyacım var. Belki de Savage'ı haftada birkaç kez becerme dürtüsüne teslim olabilirim?

Okul tableti yüksek sesle çalıyor ve Savage'ın kafası balkon kapısının yanındaki masamda duran tablete bakmak için dönüyor.

"Posta tebligatınız var mı?" Derin derin kaşlarını çatıyor. "Sana ben değil de kim bir şeyler gönderiyor?"

Aceleyle göğsünü itiyorum ve yataktan kalkıp ne yazdığına bakabilmem için geri çekiliyor. "Biri değil. Sadece alışveriş yapıyorum. Hem bunu nasıl okuyabiliyorsun?"

"Yanında bir kutu emoji var. Regina, bir şeye ihtiyacın olursa bana gel."

Bildirimi taradım ve *Patlıcan Mağazamın* Sevkiyat geldi. "Kendi eşyalarımı alabilirim."

"Scythe'ın bu okula giren çıkan her şeyi bildiğini de bilmelisin. Lyle da öyle."

Sesindeki alçak anlam karşısında kaskatı kesildim. Bu kargoyla ne aldığımı biliyorlar mı? Kurye aracılığıyla ekspres teslimat bile ayarladım. Durumumla başa çıkmak için bu kadar .

"Ne?" İnanamayarak söylüyorum.

Başını salladı. "Evet. Neden, ne aldın?" Tablete bakmaya çalışıyor.

Ne kadar utanç verici. Sikeyim. Onlar.

"Gitmen gerek Savage."

"Ne?"

"Beni duydun. Gün için hazırlanmam gerekiyor."

Bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyor ve mümkün olan en yavaş şekilde yatağımdan kalkıyor. Ayağa kalkarken çıplak vücudunun uzun, mükemmel, ağız sulandıran genişliğine bakmamaya çalışıyorum.

Vahşi bana doğru yaklaşıyor, birkaç uzun adımda aramızdaki boşluğu tüketiyor. Yüce Tanrıça, bu çılgın kurdun tamamen benim olması gerekiyordu.

Bakışlarımı tutarken ela gözlerini sıcaklık dolduruyor, eğiliyor ve sahiplenici elini enseme gezdirerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Alt dudağımlı acı verecek kadar ısırdıktan sonra özür dilemek için dilini dudağımlı üzerinde gezdiriyor.

İtiraz etmek için nefesimi tutuyorum, ama alnını alnıma bastırdığında, bir sonraki hırıltısı her türlü bastırıyor.

"Benim."

Ruhumun duymak istediği tek şey bu. Ama kendime izin vermeye cesaret edebilir miyim?

Bunu gerçeğe dönüştürmesine izin vermeye cesaret edebilir miyim?

Vücudum bu ihtimal karşısında kıpır kıpır oldu. Temelde kendini bana sunuyor. Kullanmam için kendini bana sunuyor.

Cidden hayır mı diyorum?

Ama o kadar parayı bu vibratörlere harcadım ve o adamların bunu biliyor olması beni çileden çıkarıyor. Hayır, önce bu yöntemi denemeliyim. Prensip olarak.

"Hoşça kal," diye .

Doğruldu ve bakışlarını karşılamaya çalıştım, ancak muhtemelen zavallı kalbimin çılgınca atışını duyabildiğini biliyorum. "Sonra görüşürüz, Regina." Ve sıcak, yasak şeyler vaat eden son bir bakışla odamdan çıkıp gidiyor.

Ancak çıplak kıcı ortadan kaybolduktan sonra nefes alabiliyorum. Ne de olsa yapacak önemli işlerim var.

* * *

Kahvaltıda Eugene'i Raquel'e veriyorum, Stacey ve Connor'la kısa bir konuşma yapıyorum ve kıkırdarak yemek salonundan çıkıp öğrenci posta ofisine gidiyoruz. Devasa kutuyu odama götürmek ve her şeyi kontrol etmek için yeterli zamanımız var. Connor ve Stacey istediklerini seçiyorlar ve ben aslan başlı olanı Connor'dan önce kapıp alt çekmeceme saklıyorum.

Bu gece onlara bir şans vereceğimize dair serçe parmağımızla söz veriyoruz ve ikisi de ilk derslerine gitmek üzere odamdan aceleyle çıkıyorlar.

Tam çıkmak üzereydim ki odamdan bir *ping* daha geldi. Ama bu akademi tabletimizden değildi. Heyecanla çekmeceme atlayıp yeni telefonumu çıkarıyorum. Ama bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı okuyunca heyecanım kayboluyor.

Ne yaptığını biliyorum, Snakelet.

Kalbim göğsümde tekliyor. Kimsiniz? Çabucak, Savage'ın rehberine koyduğu numaraları kontrol ediyorum. Scythe, Xander ve Savage'ın numaraları var ve ayrıca... Lyle Pardalia. O zaman bu numara onlardan biri olamaz.

Yenik düşünüyorum ve cevap yazıyorum.

Kim bu?

Cevap hemen geri geliyor.

Uzun zamandır
hayranınızım.

Bu da ne demek oluyor?

Kalbim göğsümden fırlamak istiyor ama ilk zil çalmak üzere ve derse gitmem gerekiyor.

Yeni telefonumu gizleyebileceğim kıyafetler giydiğimden emin oluyorum. Stacey onunkini sütyeninde saklıyor ve ben de telefonumu her zaman yanımda taşıyabileceksem bu zahmete değeceğine karar veriyorum. Bu yeni... *hayran* bana tekrar mesaj atmak isteyebilir ve hemen bilmek istiyorum. Ama ilk mesajlarında neye atıfta bulunuyorlardı? Buraya geldiğimden beri birçok şey yaptım. Cevap vermek zorundayım.

Peki ben ne yaptım?

Vay canına. Güzel bir yılanlık yatağındaki cesedi nasıl unuttur?

Kalbim göğsümden durdu. Duruşmamdan önceki geceyi hiç unutmamıştım. Yatağımda öldürülmüş bir yılan ve babamdan gelen mesaj bulmuştum. Beni Savage, Scythe ve Xander'ın yatakhaneğine götüren şey buydu. Ama bu adam bunu nereden biliyordu?

Neden anlamıyorum.

Zavallı Snakelet. Benden hiçbir şey saklayamazsın.
Elinden geleni yapsan bile.

Bu telefondan kurtuluyorum. Bir daha benimle iletişime geçmeye zahmet etme.

Yalanlara dikkat et. Burnunu büyütür.

Eğer beni lanet bir tukana dönüştürecekse, zaman ben de varım. Bunun yeterli olduğuna karar veriyorum ve telefonu sütyenimin içine sokuyorum. Eğer

Birisi benimle oyun oynamak istiyorsa, bu onların sorunu.

Xander o yılanın cesedini yakıp kül etti, böylece kanıt kalmadı. Ceset yoksa suç da yok... değil mi?

* * *

Yeni bir derse başlamak üzere iki gruba ayrıldık. Süslü bir elektronik beyaz tahtası olan yeni bir sınıfa girene ve kalın el yazısıyla ne yazdığını okuyana kadar bunun ne olduğunu anlamadım.

"Regina dersleri mi?" Minnie dirseğimden boru çalıyor.

Şaşkınlıkla onu kucakladım. Bu sabah Titus ve yedi az pişmiş bifteğiyle birlikte kahvaltı etmişti. Minnie gülüyor ve elimi tutarak beni Savage, Xander ve Yeti'nin yanındaki grup masasına götürüyor. Ama masa seçimi konusunda itiraz edemedim Sabrina ve Raquel'in de arkamızda olduğunu fark ediyorum.

Minnie benden önce söyledi. "Bekle, hepimiz regina mıyız? Bunu daha önce nasıl bilmiyorduk?"

Ama nedenini biliyoruz; animaların çoğu, sürünüzü bulmadan önce anka kuşu kehaneti veya çiftleşme grubu ve sizin bu gruptaki konumunuz hakkında konuşamayacak kadar batıl inançlıdır. Ve bunu sormak bir tabu olarak görülüyordu.

Masamıza oturup, muhtemelen ne öğrenmek için burada olduğumuzu heyecanla konuşurken, birinci ve ikinci sınıf öğrencilerinden kimlerin burada olduğunu görmek için etrafa göz gezdiriyorum.

İlk fark ettiğim şey Scythe'ın burada olmadığı.

İnsanlar onun bir reginası olduğunu düşünürse bunun itibarını zedeleyeceğini mi düşünüyor? Regina'sının olmasının onu *küçülttüğünü* mü düşünüyor?

Minnie kalemlerini ve gökkuşağı not defterini çıkarırken benim etrafa baktığımı fark ediyor. O da gözlerini etrafta gezdiriyor ve neyle uğraştığımı anlıyor.

Şaşkınlıkla bana sıırıttı. "Biliyorsun..." Sesi sinsisi. "Köpekbalığı babası bunları zaten biliyor."

Sabrina ben ona bakakalıyorum ama Raquel başıyla onaylıyor.

"Ne?" Minnie sorar. "Burada olmak için bile neredeyse çok yaşlı. Belli ki sana göz kulak olmak için kandırıp gelmiş."

"Boktan bir şey biliyor," diye onaylıyor Raquel. "Her şeyi bildiği gibi."

Kahretsin. Sanırım ikisi de haklı. Animus Akademisi sadece on sekiz ila yirmi beş yaşındakileri kabul ediyor ve Scythe, Savage'dan birkaç yaş büyük.

Sabrina kolumu tuttu. "Seni şanslı sürtüğ. Ben olsaydım, her gece köpekbalığı babamın yatağında olurdum! Kimsenin ona dokunmasına bile izin vermediğini biliyorsun. Hem de hiç."

"Evet, Savage dün gece benim yatağımdaydı," diye tıslıyorum, kurdun kulaktan kulağa sırtıttığının ve utanmadan konuşmamızı dinlediğinin tamamen farkındayım.

"Seni duyabiliyorlar," diye Raquel.

"Bırakın yapsınlar." Sabrina gözlerini devirir ve Yeti'ye el sallar.

"Sessiz olun." Lyle'in sesi bu sabah sınıfa girerken *soğuktu* ve hepimiz onun ses tonu karşısında susup daha dik oturduk.

İşte . Sanırım dün geceki küçük hediyemi buldu.

Midem kendi üzerine düşüyor. Beni hoppa bir ergen gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Ama yatağını *kutsayan* hoppa bir ergen değildi, değil mi?

Sırtışıma saklamak için çok uğraşıyorum ama başarılı olduğumu sanmıyorum.

Lyle odaya göz gezdiriyor ve buz gibi bakışları bana takılıyor... ve ısınıyor. "Sınıfla paylaşmak istediğiniz komik bir şey var mı, Bayan Aquinas?"

Onun ses tonu başka bir canavarı diğer yöne koştururdu. Arkadaki birinin nefesi bile kesildi.

"Uh oh," diye mırıldanıyor Minnie nefesinin altında.

Sesim çok ama çok tatlı ve onu en güzel gülümsememle kutsuyorum. "Hayır, efendim. Komik bir şey yok. Sadece sizinle birlikte bu dersi dört gözle bekliyorum."

Ve oğlum ben.

Bölüm 27

Xander

T Boneweaver kızı kendini beğenmiş ve bu çok sinir bozucu. Görünüşe göre, Lyle'ı da aynı derecede rahatsız ediyor çünkü öfkeden neredeyse bembeyaz kesilmiş durumda.

Yüzünde yapmaması gereken bir şey yaptığını söyleyen bir sırıtış var.

"Regina'n şüpheli bir şekilde mutlu görünüyor," diyorum Savage'a zihnimden zihnime, Scythe'ı da konuşmaya dahil ediyorum.

Savage gözlerini ondan alamıyor. *"O küçük elbisenin içinde çok seksi değil mi? Bu sabah onu yememe izin vermedi ama daha sonra onu alacağımdan eminim."*

Animaları, yani reginaları tarayan tek kişi ben değilim. Bu sabah gruplara ayrıldığımızda Minnie, Sabrina ve Raquel'in kendilerini regina olarak göstermeleri beni çok şaşırttı. Raquel'in durumunda, ikili olmadıkları için bu onları bir regus yaptı. Rexler, sürülerinin lideri bir rex olan herkesle birlikte kendi gruplarına gönderildi. Reginalar ve sürülerinde regina olan herkes ise Lyle tarafından eğitilmek üzere buraya gönderildi.

Minnie'nin burada olması tam bir sürpriz değil. Titus'un onu yatağında istemesi, onun gücünü fark ettiği ve bu gücün onu cezbettiği anlamına .

Sınıf tıklım tıklım dolu, her hayvan doğal olarak kendilerini odanın ortasına yerleştirmiş olan reginalara bakıyor.

Dikkat çekmeye çalışan bir grup.

Her zaman olduğu gibi, içlerindeki karışık anima'yı memnun edecek şekilde giyinmişler. Aurelia, zeytin tenini öne çıkaran bebek pembesi bir elbise giymiş.

ona babası tarafından verilmiş. Vücuduna yapışan ve bir kadının tüm kıvrımlarını gösteren türden. Kısa ve otururken kalçasının üst kısmına doğru kayıyor. Bonus puan: bugün gerçekten sütyen giymiş, elbisesinin yakasından küçük bir dantel görünüyor.

İlk geldiğimizde, sandalyesinde öne doğru kayarken göğüsleri *zıplıyordu* ve o anda oradan ayrılma isteğimi zorlukla bastırdım. Uzun, siyah saçlarını bir lastikle bağlıyor. Dalgalı bir dağınıklık ve toplarken boynunun altın sütununu ortaya çıkarıyor.

Ejderham homurdanıyor ve dudaklarını yalıyor.

Aşağı, oğlum, mırıldandım. Son zamanlarda böyle davranıyor ve da beni geriyor.

Bu hayvanlardan bazılarının, ayrıldıktan sonra koltuklarını koklamalarına ihtimal vermiyorum. Susamış piçler. Savage dezenfektan mendillerin ne olduğunu bilseydi, kadının kokusunu kamuya açık mobilyalardan uzaklaştırmak için her zaman yanında bulundururdu. Kadınları söz konusu olduğunda zaman kıskanç bir piç olmuştur ve şimdi açıkça regina'sına sahip çıkıyor, onu *açıkça* unvanıyla çağırıyor, bu ona gerçek benliğini gösterme ruhsatı verdi: tam bir tehdit.

Scythe ve benim ondan kurtulmaya bu kadar hevesli olmamızın tek sebebi buydu. Bizim gibi erkekleri kontrol eden tek bir kadın, bırakın beşini, tehlikeli bir şeydir. İyi hazırlanmış planlar için çok fazla. Aurelia küçük kaçış planıyla düşündüğümüzden daha işbirlikçi ve çıkarıcı olduğunu kanıtladı.

Ancak bu sabah, muhtemelen herkes gibi o da Lyle'in peşinden koştuğu için nefes alış veriş biraz hızlı. Sonuç olarak, ikisi arasında bariz, ateşli bir gerilim ipi var.

Aslan ise zar zor ayakta duruyor, ki bu da okulun bu acınası bahanesinde benim yeni eğlencem. Bronzlaşmış teninin altında solgun görünüyor ve kanının nereye aktığını çok iyi biliyorum. Bütün bunlar Aurelia'nın bacaklarını biraz açık tutup ona doğru eğilmesinden kaynaklanıyor.

Marduk'un kendisine verdiği bazı belgelere bakmakla meşgul olan köpekbalığı kardeşime, "*Scythe, bunu görmek için gerçekten burada olmalısın,*" diye sesleniyorum.

Karanlık bir kıkırdama bağımızı gümbürdetiyor. "*Bir dahaki sefere orada olacağım.*"

Lyle slayt gösterisini başlatır. "Pekâlâ, eğer buradaysanız ya bir regina'sınız ya da regus." Raquel'e başını sallar, o da ona başıyla karşılık verir. "Ya da bir regina'ya ait bir animus, onlarla tanışmış olsanız da da."

Sürülerinin merkez üyesiyle henüz tanışmamış olanlardan bazı rahatsız edici homurtular geliyor.

Keşke o kadar şanslı olsaydım.

"Lyle sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu, size bir regina'nın yanında nasıl davranmanız gerektiğini ve karşılaşacağınız zorlukları öğreteceğim bir dizi dersin başlangıcı." Orta masayı işaret ediyor. "Ve reginaların karşılaştığı yaygın sorunlar. Ayrıca tüm hayvanların doğuştan sahip olduğu içgüdüler ve bu içgüdülerle modern bağlamda nasıl başa çıkılacağı hakkında da konuşacağız."

Bu ironiyi ne ben ne de Aurelia fark etti, çünkü koltuğuna geri oturmuş, kalemiyle oynarken yüzündeki sırıtış daha da büyüyordu.

Savage onu her an görebileceği bir pozisyon aldı.

"Bugün temel içgüdüler hakkında konuşacağız," diye devam ediyor Lyle, "birbirinizle ilk kez tanıştığınızda en belirgin şekilde ortaya çıkan şey budur. Kim reginasıyla ilk kez tanıştığını hatırlar ki?"

Savage kollarını kavuşturuyor ve arkamdan bir aslan elini kaldırıyor. Hepimiz onu ilk gün sıralama sırasında reginasına daldığı zamandan tanıyoruz. Arkadaşlarından birkaçı kıs kıs gülüyor.

"Evet, Dion. Bu senin için nasıl bir şeydi?" Lyle ciddi bir şekilde sorar.

" zordu," diye itiraf ediyor Dion. "Sanki animusum beni ele geçirmişti ve ona sahip olmak zorundaydım. Onun içinde olmak istedim. Aynı anda onu becermek, yalamak, öpmek ve beslemek istiyordum. Önce ne yapacağımı bilemedim."

Savage ve diğer birkaç kişi kıkırdar. Aurelia dudağını ısırtıyor, Minnie ve Raquel ise pembeleşmiş durumda.

Lyle'in yüzü ciddileşir. "İlk buluşma bunaltıcı olabilir. İşte burada rızadan bahsediyoruz. Animus aç bir canavardır ve regina'nıza sahip çıkma dürtüsü belki de en güçlü içgüdülerimizden biridir. Yemek ya da su isteğimizden bile daha güçlüdür,

birçok durumda. Bunu gerçekleştirmeden önce öğrenmemiz önemlidir, böylece animusumuzu kontrol edebilir ve regina'mıza zarar vermeyiz."

"Ben de bundan endişeleniyordum," dedi Dion. "Üzerine atladığımda onu ."

"Kesinlikle," diyor Lyle onaylayarak. "Erkeklerin kas kütlesi kadınlardan daha fazladır. Biz daha ağır ve genellikle daha güçlüyüz, bu yüzden onların yanında gücümüzü bilmemiz gerekiyor."

"Ama efendim?" Minnie beni şaşırtarak elini kaldırdı. "Biz bunun için yaratılmışız, değil mi? Reginalar normalde diğer animalardan biraz daha güçlüdür."

"Doğru. Hem fiziksel olarak hem de düzeninizin verdiği güçle daha güçlüsünüz. Bu yüzden reginalar, sürülerinde olsun ya da olmasın, tüm canavarların hissedebileceği bir cazibeye sahiptir. Bu yüzden reginaların inatçı kişilikleri düşünüyoruz. Bir sürü canavarı idare edebilmek ve onlara liderlik etmek kolay bir iş değildir."

Minnie Aurelia'ya gizlice dirsek , ama ben yine de görüyorum.

Savage nefesinin altında kıkırdıyor. "*Onu başka türlü elde edemezdim.*"

"Lyle sözlerine şöyle devam ediyor: "O zaman şu soruya geliyoruz. bir regina *rolü*?"

Aurelia sessizce cevap verince şaşırdım. "Liderlik etmek için."

"Bu da neydi Bayan Aquinas?" Lyle'in sesi kıcına inen bir tokat kadar keskindir.

Savage kaskatı kesiliyor, neredeyse koltuğunun kenarında oturuyor.

Ama Aurelia yılmıyor ve toplayabildiği tüm küstahlığıyla cevap veriyor. "Bir regina'nın işi sürüsüne liderlik etmektir *dedim*. Onların güvenilir merkezi olmaktır." Sesi sanki bir ders kitabından okuyormuş gibi geliyor ve okumaya olan eğilimini bildiğimizden, gerçekten de öyle olabilir. "Sürüyü bir arada *tutmak*."

"Doğru." Minnie, Aurelia'nın görünmez bir tartışmayla savaşmasına yardım ediyormuş gibi kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Bir regina'nın görevi grubun kişilikleri arasında barışı sağlamaktır. Ve bazen bunu yapmak için hiçbir şey yapmasına bile gerek yoktur. Onun varlığı onları sakinleştirir ve canavarca dürtülerini yatıştırır. O... O onları bir aile haline getirir."

Ondan sonra bir sessizlik olur. Biraz özlem, çokça da şehvet.

Lyle'in çenesinde bir kas kasılıyor ve ben onda biraz Scythe görüyorum. İkisi de duygularını çelik bir yumruk gibi tutuyor. Savage insanları yere sermeyi tercih . Bense müziğimin ve sigaramın duygularımı bastırmasına izin vermeyi tercih ediyorum. Bugünün seçimi: Britney Spears.

Lyle'in keyfi kesinlikle yerinde çünkü "Bir dahaki sefere konuşmak için elinizi kaldırın. İkiniz de."

Minnie dudaklarını büzer ve Lyle ona bakarken Aurelia gözlerini devirir.

Müdür yardımcımız sertleşiyor ve birden odadaki sıcaklık yükseliyor. Lyle'in hakimiyetinin odaya yayıldığını hissettiğimde içimde karanlık bir haz dalgası dolaşiyor. Arkadaki birkaç sırtlan istemsiz, yatıştırıcı inilti çıkarıyor.

Lyle, ejderhamın bile başını kaldırmasına neden olacak kadar sessiz bir tehdit , "Az önce bana göz mü devirdin Bayan Aquinas?" dedi.

Aurelia herkesi şaşırtacak şekilde çenesini yukarı doğru eğip ona bakar. Ama cevap verirken mırıldayan sesi fiziksel değil. Sürümüzün telepatik grup sohbetinde yankılanıyor. "*Sanırım yaptım, Lyle.*"

Lyle'in gözbebekleri büyüyor ve animusunun o soğuk bakışların ardında parladığını gördüğümde kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Lyle'a bir kez bakan her erkek onun en kötü türden bir düşmanlığa sahip olduğunu bilir, ama ben onun bu düşmanlığı ölümüne tuttuğu izlenimine kapıldım. Ve sınıftaki toplu nefes çekişlere bakılırsa, daha önce hiç kimse onun animusunun bu tehlikeli, dengesiz parıltısını görmemişti. Regina'sının baskınlığı Lyle'in canavarını ortaya çıkmaya ve onunla buluşmaya zorluyor. Tam grubu uyarmak üzereydim ki Scythe'in sesi sadece benim ve Savage'ın zihnine girdi.

"*Bırakalım oynasın,*" diyor. "*Bakalım aslan kardeşimiz*
.."

Savage yumuşak bir hırıltıyla kabul ettiğini belli eder.

Sınıfta kimse hareket etmiyor. Kimsenin hareket ettiğini sanmıyorum. Nefes almak da. Bu, daha az baskın erkeklerin kendilerinden önce açıkça ölümcül olan erkeği harekete geçirmekten kaçınmak için verdikleri doğal bir tepkidir.

Ama ejderham? O oynamak istiyor. Ona geri çekilmesini söylüyorum, çünkü Lyle'ın Aurelia ile etkileşimini görmek daha çok ilgimi çekiyor.

İkisi de hararetli bir bakışmaya girişir, ikisi de geri adım atmaz. Minnie yutkunur. Sabrina dudaklarını yalar. Raquel müdahale etmek ister gibi görünüyor ve bunun yerine yumruklarını sıkıyor. Akıllı anim. Diğer tarafımda Yeti biraz kıpırdanıyor, baskın kaplanı muhtemelen Lyle'ı alt edip edemeyeceğini merak ediyor.

Sonra öyle bir şey oldu ki Boneweaver kızına ters ters baktım. Elini kaldırdı ve sordu: "Başka bir sorum var efendim. Bir sürü neden doğal olarak regina'larının hâkimiyetini sorgulamak ister? Onu bu kadar çok test etmek istemelerinin sebebi nedir?"

Lanet olası cüret.

Lyle ayağa kalk önce bir süre daha gözlerini kırpmadan Aurelia'ya bakıyor. Savage'a bir bakışım bana kurdunun dinlemek için ortaya çıktığını, gözlerinin patladığını, enerjisinin ilkel bir güçle kaynadığını söylüyor.

"Haklısınız Bayan Aquinas," diyor Lyle o kadar sakın bir sesle ki, tüylerim diken diken oluyor. "Bir regina sürüsü tarafından test edilir." Ona doğru yürümek için masasının etrafında dönüyor. "Tekrar ve tekrar. Değerini kanıtlaması gerekir. Gücünü." Şimdi grup masasının önünde duruyor, reginalara teker teker bakıyor ve büyümlü görüşüm onun gücünün açık bir hâkimiyet gösterisiyle üzerlerine yayıldığını görebiliyor. "Sürüsünün emin ellerde olduklarını görmesi gerekiyor. Bu anima onları idare edebilir. Ancak o zaman onların saygısını kazanabilir. Ve boyun eğmelerini." Masadaki animalar topluca ürperiyor. Lyle devam ediyor ve gücünün bir kısmı elinde olmadan Aurelia'ya ulaşılıyor. "Animus boyun eğmeyi sevmez. Bu onlar için doğal değildir. Birinin boyun eğmesini sağlamak için..." Lyle sanki nerede olduğunu, kiminle konuştuğunu fark etmiş gibi gözlerini kırıştırıyor ve gücü bedenine geri dönüyor. Kaşlarını çatıyor, neredeyse kendine. "Özel bir şey."

Lyle topuklarının üzerinde döner ve sırtını dikleştirerek masasına geri döner.

Aurelia'nın tüm küstahlığı, tavrı ve cüreti gitmişti. Koltuğuna oturmuş, bir hayalete bakar gibi Lyle'a bakıyor.

Şu anda gerçekten bir esrar kullanabilirim.

İkisinin sınıfın geri kalanı üzerinde yarattığı büyü bozulur ve Dion tekrar elini kaldırır. "Efendim, yemek ne olacak? Regina'ma her zaman yiyecek götürmek için güçlü bir dürtü duyuyorum ama ne kadar olduğunu asla bilemiyorum. Patates cipsiyle uyanmaktan hoşlanmıyor."

Ve sanki tüm bunlar bir anda olmamış gibi, ders devam ediyor. Lyle, "Beslenme dürtüsü o kadar ilkindir ki kontrol edilmesi zordur," diyor. "Bu konuda regina'nızın sizi yönlendirmesine izin vermek en iyisi. Ona ne istediğini hiç sordunuz mu?"

Dion'un kulakları sarı saçlarının altında pembeleşiyor. "Evet, muhtemelen daha sonra beni azarlamasını , değil mi?"

"Yine rıza konusuna dönüyorum," diyor Lyle kararlı bir şekilde. "Animus'unuz bir dürtü duyduğunda, beklemeli ve önce regina'nızdan izin istemelisiniz. Bir şeyi vurgulamak istersem, bu sizin altın kuralınızdır. Yemek, yakınlık, seks, her şey söz konusu olduğunda. Ona sormalısınız. Kelimelerinizi kullanın. Eğer bir kurtsanız, diğer emirlere göre işiniz daha kolay ama geri kalanımızın ağzını açıp soruyu sorması gerekiyor."

"Bazen anı efendim," diye sızlanıyor bir yılan.

Dişlerini çıkarıp boynunu kırma dürtüsü neredeyse dönmeme neden olacaktı. Ama Lyle'in kitabından bir yaprak alıp kendime buranın bir sınıf olduğunu ve cinayetin sınıflar için tasarlanmadığını söylüyorum.

Raquel aniden yılanı plastik bir su şişesi fırlatır ve tam burnuna sert bir darbe indirir. Kafası tatmin edici bir "oof" sesiyle geriye düşer.

Herkes kıs kıs güler.

Lyle, "Bunu görmezden geleceğim çünkü iyi bir ruh hali içindeydi," diyor. "Ama fırlatmak yok, Raquel." Kurt başını sallar. Lyle haşaratları işaret ediyor. "Robert. Sessiz bir 'alabilir miyim?' ya da 'yapabilir miyim?' iyi iş görür ve hiçbir şeyi mahvetmez."

"Demek istediğim, *halihazırda* bir anlaşma yapmadıysanız," diyor Sabrina. "Güvenli kelimemi söylemediğim sürece beni her zaman, her yerde becer' diyen bir anlaşma, o zaman sorun yok. Bence herkesin bir güvenli kelimesi olmalı. Bir sarı de kırmızı."

"Yazılı bir yasal sözleşme gibi mi?" Minnie başını bir köpek yavrusu gibi eğerek soruyor.

"Evet," diyor Sabrina heyecanla. "Ve üzerine sevdiğin ve sevmediğin her şeyi yazabilirsin. Böylece"-arkasından biz diğer pislikleri işaret edercesine onaylamayan bir bakış fırlatıyor-"hayvanların kafası karışmaz. Hayvanların net talimatlara ihtiyacı vardır, değil mi Bay Pardalia?"

Ciddi bir şekilde başını sallayan Lyle'in yüzünde belli belirsiz bir eğlence beliriyor. "Gerçekten de öyle Sabrina. Bugünlerde kullanabileceğin uygulamalar bile var ama kâğıt da işe yarıyor."

Animuslar bu fantastik açıklama karşısında gevezeliğe boğulurken Minnie şiddetle notlarını karalıyor.

Toxic'in sesini açıyorum.

Ama Aurelia. Aurelia kalemin ucunu yavaşça ağzına sokup çıkarıyor.

"Kutsal, Vahşi Anne," diye inliyor Savage zihnimde.

Onu emerken yüzünde düşünceli bir ifade var, gözlerini kırpmadan Lyle'a bakıyor ve *neredeyse* ne yaptığının farkında olmadığına inanacağım. Lyle'in dikkati ona kayıyor ve donmuş bir şekilde bakıyor. Gözleri donuklaşırken onu .

"Regina, şu kaleme çekmeyi *bırak*," diye yüksek sesle bağırıyor Savage.

Aurelia'kalemi ağzından düşerken herkes sessizliğe gömülür, eli de sanki o da şoktaymış gibi havada durmaktadır.

Animalar bir anda kahkahalara boğulur. Sabrina başını arkaya yatırıp kıkırdıyor. Minnie Aurelia'nın omzuna yuhalıyor ve Raquel bile bir gülümsemeyi örtüyor.

"Sakin olun," Lyle sanki şu anda masasının arkasında sakladığı yarı sertleşmiş bir aleti yokmuş gibi konuşuyor. "Felix, gel ve şu çalışma kâğıtlarını dağıt." Turuncu saçlı küçük puma aceleyle itaat ederken Lyle şöyle açıklıyor: "Kalan yirmi dakikanı aşına olmadığın konularla ilgili bu kâğıtları doldurarak geçirmeni istiyorum. Bu bana grubun en çok neye ihtiyacı olduğu konusunda bir fikir verecek."

Biz formlarımızı doldururken bu hayvanlar olabildiğince sessiz bir şekilde oturuyorlar. Hiçbir şey bilmek istemediğime dair sert, kesik kesik noktalar yazıyorum, sonra yirmi dakikanın dolmasını bekliyorum.

Sonunda Lyle her masadan birinin çarşafı yukarı kaldırmasını ister. Savage homurdanır çünkü Lyle hâlâ masadan kalkmamıştır.

Masasında.

"Onları ben alırım." Masasındaki kağıtları toplarken Aurelia'nın sesine hastalıklı bir zehir karışıyor.

Ayağa kalktığında arkasındaki her erkek onun yuvarlak kığına bakıyor, tanga izleri görünüyor.

Bunlar gördüğüm elmaslar mı? Lanet olsun.

Savage, Lyle'in masasına ulaşana kadar zevkle hırlıyor. Aslan kararlı bir şekilde ona bakmıyor, onun yerine dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

Gereksiz bir şekilde yaklaşarak eğilir, göğüsleri Henry'nin omzundan bir milimetre bile uzakta değildir ve herkese göğüs dekoltesini gösterir. Henry can havliyle kızın omzuna tutunur.

Masamın kenarını sıkıyorum.

"Buyurun efendim," diye mırıldanarak kâğıtları adamın önüne koydu, eli yukarı çıkarken adamın kolunu okşadı. "*Koleksiyonunuz* için bir tane daha..."

Lyle yazmayı bırakıyor. Çenesi tekrar tekrar titriyor, uyarılma gücü boyunca kalın ve ağır bir şekilde titreşiyor. Sözleri bir şakanın ritmine sahip ve bunun neden buradaki en ölümcül aslanın yüzünü kızarttığını merak ediyorum.

Yeti koltuğunda kayıyor.

Arkadaki bir sırtlan boğazını temizliyor. Birkaçı kendini ayarlıyor. Eğer ondan nefret etmeseydim, bu gösteriyi çok komik bulurdum.

"Ayakkabılarınız nerede?" Lyle o kadar sert havlar ki neredeyse herkes sıçrar.

"Ah!" Aurelia bir kahkaha attı ve sanki onları orada bulacakmış gibi etrafına bakındı. Henry irkilerek kanatlarını kabarttı. "Sanırım unutmuşum."

"O zaman size bir ceza daha, Bayan Aquinas. Bu benim uyulması en kolay kuralımdır." Gözleri, sanki hassasiyetlerine bir hakaretmiş gibi, kızın küçük elbisesine kayıyor.

Ona bakakalıyor ama sonra çenesini kapatıyor. "Eğer istediğin buysa," diyor kibarca.

"Öyle," diye .

"*Oh, bundan çok daha fazlasını istiyor,*" diye kafamın içinde homurdanıyor Savage.

Aurelia masasına döndüğünde Minnie onun elini tutar ve "Ateşle oynuyorsun ve ben buna bayılıyorum" diye fısıldar.

Vahşi Tanrım, hepsi deli.

"Adını ne koyacağımı biliyor musun?" Minnie seçiminden memnunmuş gibi başını sallıyor ve açık avucunu önüne doğru uzatıyor. "Aurelia'nın Dehşet Saltanatı."

"Bir sigara içmem lazım," diye mırıldanıyorum Savage'a ve hemen oradan uzaklaşıyorum.

Bölüm 28

Aurelia

Farklı model ve tiplerde on vibratörüm var ve bir hafta denedikten sonra, hepsi yerini bulamıyor. Klitoris emici olanı kullandığımda bile, tek düşünebildiğim Savage'inkini ne kadar çok istediğim. onun yerine dilini. Ya da parmaklarını. Ya da onun... herhangi bir şey, gerçekten.

Onun topraksı, yaşlı orman kokusunu arzulamam beni çılgına çeviriyor. Her gece, yeni bir vibratörle bir tur daha attıktan sonra uyumaya çalışıyorum. Her sabah, Savage'ın boynumu öpmesiyle uyanıyorum. O küçük savunmasızlık anından sonra, onu kendimden tutuyorum.

Ama o uzak duramıyor ve öpücükleri bile gücüme küçük bir ivme kazandırıyor. Her sabah, kahvaltı için odalarından çıkan animaların sevinciyle, koridorda çıplak adımlarla ilerleyerek dışarı çıkıyor. Beni asla zorlamıyor. Varlığımdan başka bir şey talep etmiyor.

Aslında onun sadece beni istediğine inanmaya başlıyorum.

Minnie'nin yokluğunda kendimi tatmin etmek için biraz mahremiyetim olduğu için şanslıyım, ancak kalkanlarımı yukarıda tutmam gereken gerçek bir güç ve kendi orgazmlarım beni idare ederken, her geçen gün daha da kötü hissediyorum. Ayakkabı giymeyi unuttuğum için Lyle beni bir hafta boyunca ortak tuvaletleri temizlemek zorunda bıraktı ve eğilmek karnımdaki yarayı daha da acıtıyor.

* * *

Yan. Yan. Yan.

Bir sabah, hayalet dişler kalkanlarımı delip geçerken acı içinde tısladım.

Babam benim peşimi bırakmıyor ve bunun yapabileceklerinin sadece başlangıcı olduğunu biliyorum. Bu saldırılarla beni öldürmek istemiyor ama seve seve ciddi zararlar verecek. Korkarak ona geri kaçmamı istiyor.

Ama bunu yapmadan önce öleceğim.

Onları korumak için karnımın etrafına çalıntı bandajlardan bir tabaka sardım, ama şimdi kanayacaklarını biliyorum.

"Neyin var?" Savage'ın kulağıma gelen boğuk sabah sesi tüylerimi diken ediyor. Boynumdaki bir tutam saçı fırçalıyor, böylece oradaki teni öpmeye devam edebiliyor ve kendime küçük bir inilti çıkarma izni veriyorum.

Savage kafasını kaldırdı. Öpücüklerine ilk kez bir sesle karşılık veriyorum.

"Regina, bebeğim, seni yememe izin mi veriyorsun?" Parlak, heyecanlı gözlerle bana bakıyor.

Siktir . Bu acı dahil her şeyin canı cehenneme.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Kurdu ortaya çıkmadan önce dudaklarında hınzır bir sırıtış yayılıyor. Bunu gözbebeklerinin büyümesinden ve etrafındaki havanın vahşi, yabanıl bir yoğunlukla dolmasından anlıyorum. Adrenalin kanımda dolaşıyor ve anima'm neşeyle kükrüyor.

Savage vücudumdan aşağı kayarken kolumdan aşağı öpücükler bırakıyor. Üstüm karnımdaki yaraların hemen altına kadar yükselmişti ve beni uyku şortumun hemen üzerinden öpüyor, hassas derimi nazikçe emiyor.

yayılan karıncalanmayla tıslıyorum. "Oh Tanrıça."

Savage homurdanıyor, parmaklarını şortumun içine sokuyor ve yavaşça aşağı çekip bir kenara fırlatıyor. "Bunun için çok uzun süre bekledim prenses. Beni çok *beklettin*."

Ona izin vermek için sırtüstü yatıyorum ve bacaklarımı açıyorum.

O lanet vibratörler beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Ben zaten-

"Çok ıslaksın Regina," diyor hayranlıkla. Beni mi düşünüyordun?" Bacaklarımın arasından bana bakarken gözleri kararıyor. "Öyle olsan iyi olur."

O, Lyle ve Scythe. Belki Xander da.

İç çamaşırlarımın üzerinden bir parmağını dikiş yerimden geçiriyor ve ben sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum.

"Çok reaktif," diyor şaşkınlıkla. "Peki ya bunu yaparsam?" Dudaklarını ve burnunu cinsel organıma bastırıp derin derin içine çekiyor. "Vahşi Anne." İçime doğru inliyor ve külotumun üst kısmını tutup ikiye ayırıyor.

"Vahşi!" Yırtık pembe pamuğa bakarak protesto ediyorum.

"*Yapma*," diye gürlüyor o derin, gırtlaktan gelen kurt sesiyle, göz bebekleri artık irislerini tamamen kapatıyor. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor ve ona bakarken şaşkınlık içindeyim.

"Senden yememe izin ver," diye hırılıyor. "Bırak seni *yyip* bitireyim."

Ben daha düşünmeden nefes nefese fısıltı ağzımdan çıkıyor.

"Do

o."

Gözleri geri kaymadan önce kelimeleri hatırlarken gözlerini kırıştırıyor Çekirdeğime kadar, ona tamamen açtım.

Bu anın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatarak ileri atılıyor, önce diliyle hafifçe okşuyor. Dilinin ucuyla klitorisimi okşarken iri elleriyle kalçalarımı kavırıyor.

"Siktir!" Ağlıyorum.

Bu hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Savage dudaklarıyla bana hizmet ederken ve dili en hassas yerlerimin üzerinde tatlı daireler çizerken gücüm şimdiden artıyor, *mırıldanmaya* başlıyor. Sorguluyor ama talep ediyor, sanki tüm parçalarımı öğrenmeye ve hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi. Zevk dalgaları bacaklarımdan karnıma doğru yükseliyor ve saniyeler içinde altın bir pus içindeyim.

"Regina," diye inliyor amıma doğru ve sesinin titreşimi içimde tatlı bir ürperti yaratıyor.

Yüksek sesle yemin ediyorum ve o da onaylayan bir ses çıkarıyor. Ellerimi karanlık dalgalarına gömerek, onun hissinde kayboluyorum, nihayet, *nihayet*, anima'ma ve bana her zaman istediğimiz şeyi veriyor. Kalçalarım küçük daireler çizerek yüzüne sürtünüyor ve sıvı zevk merkezimden spiraller çizerek yükseliyor. Şu andan itibaren dudaklarına bakıp başka bir şey düşünmeme imkân yok.

Onun *yerine* mekanik oyuncaklar koymamın imkanı yoktu.

Ona bakıyorum ve gözleri bana doğru kayıyor, o göz bebekleri ihtiyaçla yanıyor. O hassas yumruyu emmeden ve derinden hırlamadan önce şişmiş klitorisimi gürültüyle kucaklıyor.

Sırtım eğiliyor ve adını haykırıyorumsaçlarını dizgin gibi çekiyorum ve yüzüne patlıyorum. Acımasız, benimle birlikte hareket ediyor, ben onun hareket eden diline sürtünürken neredeyse beni kovalıyor, mutlak, lezzetli zevkin her bir şok dalgasını sıkarak çıkarıyor.

Gücüm bir dağ pınarının alttan yeniden dolması gibi yükseldiğinde bu altın değerinde bir şey. Onun gücünün bağlandığımız yerden içime aktığını hissediyorum, sanki Savage bana açılıyor ve ihtiyacım olanı daha derin bir seviyede bana veriyor.

Demek eşiniz tarafından *doldurulmak* böyle bir şey.

Savage önce dudaklarıma, sonra da klitorisime nazikçe, tatlı öpücükler kondururken, nefes nefese, şaşkınlık içinde orada yatıyorum.

Başını kalçalarımın birine yaslayıp gözlerini yarıya kadar indirdiğinde ürperiyorum.

"Senin amınla sarhoş oldum," diye fısıldıyor bana, yüzünün alt yarısı tamamen parlıyor. "Buradan gitmeyi *reddediyorum*."

Minnie zıplayarak odamıza girerken, "zorundasın," diyor. "Yakında dersimiz var. Titus ve ben..." Kızarıyor ve sanki Savage bacaklarımın arasında yatmıyormuş gibi bize omuz silkiyor. "Biz de benzer bir şey yaptık şey Bu Sabah." O İşildayan için kendisi, hülyalı bir şekilde iç çekerek. "Bana hiç oral seks yapmaz ama yatakta harikadır."

Nefes nefese kalıyorum ve kendini dramatik bir şekilde yere bırakan Savage'dan uzaklaşıyorum. "Ne demek hiç yatmıyor? Sen?"

Ne de olsa Sabrina haklıydı.

"Şey..." İkimiz de Savage'ın duymazdan gelirken Minnie boynundaki mor atkıyı düzeltiyor. "Yatakta harika, ama diyor ki... Yani, dışarıda yenmeye ihtiyacım yok gibi."

"İhtiyacın olmadığını mı söylüyor?" Şüpheyile soruyorum. "Kırmızı bayrak," diyor Savage arkamdan.

"Dışarı!" Kapıyı göstererek ona bağıriyorum.

Bana ateşli bir bakış atıyor ve gitmeden önce dudaklarını yalıyor. Çıplak kışının uzaklaşırkenki görüntüsü asla eskimeyecek.

Minnie Vahşi Tanrıça sunağında tütsü yakmakla o kadar meşgul ki fark etmiyor. "Sorun değil Aurelia," diyor usulca. "Onu gerçekten seviyorum ve her konuda çok *tutkulu*. Her beni sevdiğini söyleyeceğini biliyorum. Oh!" diye gülüyor ve sonunda dönüp bana bakıyor. "Aurelia, külot giy!"

Minnie önce eşarbını, sonra da çamaşır torbasını karıştırırken ben aceleyle yatağımı topluyorum. Kaşlarımı çatarak yatağımdan doğruluyorum.

"Min?" Soruyorum.

Sonsuz bir yavaşlıkla arkasını dönüyor ve kalbime korku gibi bir şey dolanıyor.

"Korkma," diyor göz göze gelmeden. Aceleyle yanına gidiyorum. "Tanrıça, Min, ne oldu?"

Kahverengi gözleri neredeyse yalvarırcasına bana bakıyor. Boynuna sarılı ince mor kumaşa dokunuyor. "Dersten önce beni iyileştirebilir misin lütfen? Sadece küçük bir morluğum var." Kumaşı çözüyor ve sonunda boynunda ne olduğunu bana gösteriyor.

Midem boşalıyor. Nefesim kesiliyor.

"Onu bırakmalısın," diye fısıldadım. Çünkü en iyi arkadaşımın boynundan bir parça kayıp. Narin kahverengi teninde belirgin bir ısırık izi var. Derisinin yırtıldığı yerde keskin diş izleri var ve pembe, parlak derisinden kan sızıyor.

"Aurelia, lütfen bunu benim için yapar mısın?" Minnie'nin sesi biraz titriyor ama duruşu sağlam.

"Min," diye tekrarlıyorum. "Onu terk etmelisin." Bunu söylerken bile sihirli güçlerim ona doğru yöneliyor, sanki anima'm korkunç ısırığa bakamıyormuş gibi. Gücüm yarayı ıslatıp kanamayı keserken ve yeni dokuların büyümesini teşvik ederken kendi midem de dayanışma içinde yanıyor. "Akademi buna izin vermeyecek."

"Hayır, istemiyorum," diyor Minnie sakın bir sesle. Derisinin yeniden büyüdüğünü hissederken gözlerini kapatıyor.

"Sen !" Ben de diyorum ki. "Bu doğru değil. Etin *kayıp*."

Odadaki mobilyalar titriyor. Gertie, Minnie'nin diğer omzundan aceleyle ciyaklıyor. Dişi kaplanım derin bir nefes alıyor ve mobilyalar yine hareketsiz kalıyor. "Sen Savage'la birlikteyken, sana asla anlatmaya çalışmadım-"

"Bu farklı!" Haykırıyorum.

"Hayır, değil." Kararlı bir şekilde arkasını dönüp makyaj çantasını kapıyor. "Tek kelime daha duymak istemiyorum, Lia."

Beni duraklatan sesindeki ton. Minnie'den hiç duymadığım sert, inatçı bir ton. Tartışmaya yer bırakmayan bir ton.

"Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim," diyor sessizce, aceleyle banyoya girmeden önce.

O duşa girerken ben de yatağıma uzanıyorum. Minnie için endişelenmek arkadaşlığımız için yeni bir şey. Her zaman olumlu bir yanı vardı ama Titus'un bundan faydalanmasından endişeleniyorum. Boş ver onu. Titus'un ona daha fazla zarar verecek bir canavar olmasından endişeleniyorum.

İlham geldi ve telefonumu iç çamaşırı çekmecemde sakladığım yerden çıkardım.

İlk başta, Savage telepatik konuşma için zihinsel kalkanlarıma vurmaya çalışıyor, ama ona izin veremem. Dinlemek için metinden sese, cevap vermek için de sesteki metne geçtiği için cevapları biraz yavaş oluyor.

Ben de Minnie için bir telefon istiyorum.

Peki karşılığında ne alıyorum?

Ne istersem isteyebileceğimi söylediğini sanıyordum.

Bedava olacağını hiç söylemedim.

Pislik.

Yup

Pembe parıltılı bir kılıfı olmalı

Benden faydalanıyorsun.

Öyle miyim?

Yeniden görüşmek istiyorum.

Pekala, ne istiyorsun?

Hafta sonları yatağımda olmanı istiyorum.

Ama diğer ikisiyle aynı odada uyuyorsun.

Scythe ve Xander, evet. Sevişmemiz umurlarında olmaz.

Sevişmek mi? Midemde bir şeyler kıpırdıyor, ama onu çeviriyorum ve telefonu saklayacak kıyafetler çıkarıyorum.

Titus hakkında ne biliyorsun?

Ondan uzak dur Regina.

Neden ?

Cevap alamıyorum.

Ama en azından kötü bir şey olursa Minnie'nin benimle ya da Stacey ile iletişime geçmesi için bir yolum olacak.

* * *

Savage'ın sonunda beni regina'sı olarak ifşa etmesi hâlâ tuhaf geliyor ama diğer öğrencilerden hiçbiri yorum yapmıyor. Ondan korktukları için, kesinlikle. Yine de bu konu ne zaman açılrsa adrenalinim yükseliyor, özellikle de Lyle'in herkesi düşünceleri hakkında sorgulama ihtiyacı hissettiği sınıfta.

Savage ve ben birlikte çalışmak zorundayız, bu yüzden Xander ile sandalyeleri değiştiriyorum. Birbirimizden beklentilerimizle ilgili bir alıştırmaya kâğıdı dolduruyoruz, yani Savage bana gülümseyip yardımcı bilgiler verirken *ben* de dolduruyorum.

"Her sabah ve her gece bacaklarını açmanı ve dilimi yutmanı beklediğimi yaz."

Sabrina diğer masadan kıs kıs gülüyor. Ona uyarıcı bir bakış attım.

"Ve bir kenara not et, senden hiçbir zaman

"Kaşlarınızı kaldırmayın, bu beni ediyor."

Ama ben hâlâ çekmecemde güvende pembe el çantamı düşünüyorum. "Aynı şey benim için de geçerli," diye mırıldanıyorum.

"Cam bir kavanozun

içinde." "Ne?"

"Bana verdiğin çikolatanın ambalajı." Sözleri karşısında içimden bir şeyler kopuyor.

"sende mi?" İnanamayarak mırıldandım. Hediyelerimi aldıktan sonra

Hepsi.

Dikkatle sol elimi tutuyor ve öpüyor. "Of Elbette."

masadan biri "Emir haini," diye mırıldanıyor.

İşte böyle anlarda Savage üzerinde sıfır kontrolüm olduğunu fark etmekle kalmıyor, onun insan girmiş uçarı bir kurt olduğunu da anlıyorum. Sonsuz bir zaman dilimi boyunca Savage ve ben birbirimize baktık. Endişeli mavi gözler yanan ela bakıyor. Tam olarak kurdunun kontrolü aldığı anı görüyorum.

Ve sonra her şey çılgın, kanlı bir kaosa dönüşür.

Savage etrafta dolanır ve Dante adında sarı saçlı, tıknaz bir kartala saldırır. Savage, Dante'nin kafasına darbeler yağdırırken ikisi de Dante'nin oturduğu sandalyeyle birlikte geriye yuvarlanır.

"Dur!" Lyle emrediyor. Ona şöyle bir bakıyorum ve ellerini uzatmış olduğunu görüyorum ama telekinezi Savage üzerinde *çalışmıyor*.

Sikeyim. Bire bir, çiftleşme grubum aşağı yukarı aynı güce sahip.

"Xander!" Bağırıyorum.

Ama ejderha sadece gözlerini kapatıp omuz silkiyor. "Benim sirkim değil, benim maymunum değil."

O mükemmel ejderha suratına yumruk atabilirim.

Savage yumruklarını Dante'nin yüzüne ve omuzlarına indirirken bir kurt animus tiz ve korkmuş bir sesle "Bir şey yapmalı mıyız?" diye soruyor.

"Hayır." Yeti'nin cevabı sert. "Böyle davrandığında en iyisi işini bitirmesine izin vermek, yoksa kimse güvende olmaz."

Çok fazla kan ve çıtırdayan kemik sesleri var. "Onu öldürecek!" Minnie ağlıyor.

Lyle adımlarını hızlandırıp Savage'ı siyah atletinin boynundan tutup çekiştirirken Dante tamamen gevşektir. Savage, Lyle'in çenesinin sol tarafına isabet eden bir yumruk atıyor. Lyle'in kafası diğer tarafa döner. Odadaki herkesin nefesi kesiliyor.

Ama bu hareket aslanın içinde bir şeyleri tetikliyor gibi görünüyor. Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, Lyle Savage'ı yumruk attı.

Kurdumun kafası belli belirsiz bir *oof* sesiyle geri çekildi. Aynı anda hem tahrik oldum hem de dehşete kapıldım.

Ama Savage gülüyor ve Lyle'a üzerine gelmesini işaret ediyor. "Tekrar!"

Lyle ve Savage birbirlerine bakarken tüm oda elektrikle yüklenir, şiddetli animusları açıkça kontrol altındadır ve birbirlerinin hakimiyetine meydan okumaktadır.

Lyle, Savage'ı tekrar yumruklayacakmış gibi görünüyor-

"Lyle." durduramadan ağızından çıktı. Biraz boğuk bir ses. Bir çeşit uyarı.

Lyle'in kafası bana doğru dönüyor ve gözleri ile yüzeye çıkmasına asla izin vermediği aslanı beni şaşırtıyor. Onun görüntüsü ve arkasındaki iradenin gücü beni şaşkına çeviriyor. İrisleri *titriyor*, sanki Lyle animusuyla aktif olarak savaşıyor ve animusu *hayır* diyor.

Ama bir anda kaybolur ve Lyle kontrolü ele alıp Savage'ı dürtmeye başlar. "Sakin ol," diye tersliyor. Arkasını dönüp birkaç aslanı işaret ediyor. "Dante'yi tıp merkezine götürün."

Hepimiz Dante'nin yukarı doğru havalanışını izlerken Savage homurdanıyor, yüzü kanlı bir karmaşadan başka bir şey değil. Beyaz kemiklerin görüyorum. Midem sıkışıyor ve umarım ölmemiştir, ama tıp merkezi yakında, bu yüzden sanırım .

"Bilin bakalım hafta sonunu kim hücrede geçirecek," diye homurdandı Lyle. "Buna hiç gerek yoktu Sav."

Sav? Ne zamandan beri dostça lakap ?

"Regina'*ma* hakaret etti," diye hırladı Savage, "Aurelia'nın bize karşı bir kaderi olamaz. Siktir git, Lyle."

"Sıraya gir lan."

Tamam, belki dostça değil.

"Sessizce git Savage," diyorum, bu öfkeli haliyle daha fazlasını söyleyeceğinden endişelenerek.

Savage bu büyük bir rahatsızlıkımış gibi iç ama Lyle'in onu dışarı çıkarmasına izin verirken vücudu gevşiyor ve omuzları düşüyor. Tam görüş alanından çıktıklarında Savage'ın dövmeli eli kapıyı kavıyor ve başı beliriyor. Bana bir öpücük konduruyor ve Lyle onu bir kez daha kaçırmadan önce hızla, "Seni seviyorum Aurelia," diyor.

Minnie ona alaycı bir el sallayınca Sabrina homurdanıyor.

Kendi elim karnıma doğru uçuyor, oraya kazınmış iğrenç, yakıcı yaralar yüzünden değil, içim aniden zarif bir çırpınma hissiyle dolduğu için.

Minnie elimi tutuyor ve pembe buklelerini omzuma yaslıyor. "Senin adına çok mutluyum, Lia."

Ve Tanrıça adına, sanırım ben de mutluyum.

Lyle

"H işte senin Liste. randevular Yarın." Gürcistan diyor, düzgünce daktilo edilmiş A4 kağıdını masama doğru kaydırarak.

"Teşekkür ederim," diyorum, ona değil, okulun çevresinden altı güvenlik kamerası görüntüsü aldığım bilgisayar ekranıma bakarak. Beşi sadece göstermelik olarak orada, çünkü ben sadece bir tanesiyle ilgileniyorum.

Aurelia, kuşlara özgü bir sınıfta Beak ve Eugene'in arasında oturuyor. Theresa'nın masasında sabırla oturan sakallı akbabalardan birinin kanat sağlığının nasıl kontrol edileceğini göstermesini izliyorlar.

Gaga, Aurelia'nın kulağına bir şeyler fısıldamak için çok daha uzun boyundan aşağı eğilir. Aurelia bıyık altından güler.

Gaga'ya ve ikisi arasındaki çok kısa mesafeye bakıyorum. Gaga, Aurelia'nın tenine kokusunu bulaştırmamaya dikkat ediyor ama aralarında ancak santimetreler var. Kartal kollarını germek için uzanıyor ve giydiği beyaz tişörtten taşan pazularını esnetiyor. Eugene'in diğer tarafındaki cassowary Aurelia'ya bakıyor ve dövme eli omuz hizasındaki mavi uçlu kahverengi saçlarında gezdiriyor.

Duruşlarına bakarken göğsümde kırmızı bir öfke sarmalı dolaşıyor.

Dalgın bir şekilde kalemimi çevirmekte olan Aurelia, biro'ya olan hakimiyetini kaybeder ve kalem düşerek masanın altına savrulur. Aniden, etrafındaki tüm erkekler masanın altına dalar, kendileriyle birlikte olmaya çalışırlar.

kalemi ilk alan... ve şüphesiz bunu yaparken elbisesine de bir göz atacaklar.

Aurelia sandalyesini aceleyle geriye iter ve kazanan şahin, önünde hala diz çökmüş bir şekilde ona biro'yu gururla sunarken başını sallar.

Siktiğimin
salakları.

"Pardon?"

Telaşla ofisime geri döndüm ve yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

Georgia'ya bakıyorum ve aceleyle akademi arazisinin önünü ve Av Oyunları ovalindeki beyaz kuş kolonisini gösteren başka bir kamera görüntüsünü işaret ediyorum. "Kakadular geri döndü."

Boğazını temizler ve güler.

Sandalyemde arkama yaslanıp hazırlanmak için kıvrılan kaslarımı gevşetmeye çalışırken, kendi davranışlarımdan dolayı kendimi azarlıyorum. Aurelia'yı güvenlik kameralarından izlemeye bağımlı hale geldim. Onu sınıfta izliyorum; yemekhanede izliyorum ve hatta kendimi günün sonunda yurtlarına giderken kampüste yürüyüşünü izlerken buluyorum. Toplantılarda bile dikkatim dağılıyor ve çareyi telefonumu çıkarıp kamera görüntülerini açmakta buluyorum. Zaman çizelgesini ezberlediğim için onu her zaman çabucak buluyorum.

Ve eğer bir sebepten dolayı olması gereken yerde değilse, kendimi aceleyle her kamerayı karıştırırken buluyorum, kalbim onu tekrar görene kadar çarpıyor. Onu takip ettiğim , daireme nasıl girdiğini ve küçük *hediyesini* nasıl bıraktığını öğrenebilmeliydim.

Yatağımın her tarafına kokusunu yayarak tehlikeli bir oyun oynamıştı. Yakalanmışım ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ama bunun beni utandıracağını düşündüyse, yanılmıştı. Bu beni sadece ona daha çok bağladı.

Damarlarımda sıcaklık birikiyor ve gerginliğimi biraz olsun azaltmak için boynumu kırıyorum, bir yandan da Gaga'nın masanın üzerinde duran ve Aurelia'ya bana göre fazla yakın olan koluna bakıyorum.

Ekranımda bir delik açmadan önce gözlerimi onlardan ayırıyorum.

"Bu hafta sonu buralarda olacağım," diyor Georgia, masamın yanında dolanırken. "Gelecek hafta ailemi ziyaret edebilirim."

"Harika," diyorum belli belirsiz. Şehirden birkaç saat uzakta olduğumuz için, personelin ve gardiyanların çoğu okul haftası boyunca yirmi dakika uzaklıktaki küçük kasabadaki konaklama yerlerinde yaşamayı tercih ediyor. Çoğu hafta sonları evlerine gidiyor.

"Yarın gece ne yapacaksın?" diye .

"Çalışıyorum," diye cevap veriyorum, e-postalarımı tararken son on dakika içinde beş yeni e-posta geldiğini görüyorum. Bunlardan biri Serpent Court'tan gelen bir başka toplantı talebi. Telefon kılıfım çatlama tehdidiyle gıcırdayana kadar bilinçli olarak gevşetiyorum.

Georgia kahkaha atıyor ve kahkahanın temposu omurgamdan aşağıya doğru yanlış şekillerde akıyor. "Çok sıkı çalışıyorsun, Lyle. Benimle sinemaya gelmelisin. İşte yeni bir tane-"

Başımı kaldırıp ona ciddiyetle bakıyorum ve o da hemen ağzını kapatıyor. Georgia haftanın her günü kedi erkeklerinden istediğini seçebilir ama henüz sürüsünü bulamadı. Öğrencilerimi korumak için sadece çiftleşme grubunda olan personeli işe alırım. Georgia sekreter olarak benim tercihim değildi ama kedi kralının yeğeni olduğu için geçen yıl başvurduğunda onu işe almak zorunda kaldım.

Beni hemen yatağına almaya çalıştı. Merkezdeki iç bölgelerde seçeneklerim kısıtlı olduğu için teklifini kabul ettim.

Ta ki Aurelia'yla tanışana kadar. Ve birden sekreterime bakmak bile bende derin bir tiksinti duygusu uyandırdı. Böyle devam ederse, onu kovmak zorunda kalacaktım.

"İyi akşamlar Georgia," diyorum kesin bir ifadeyle.

İşten çıkarılmam karşısında sertçe başını sallıyor ve ofisimden çıkıp gidiyor. Damarlarımda hala ateş varken, biraz stres atmam gerektiğine karar verdim.

* * *

Celeste on yedi yaşında benimle çalışmaya başladığında, eğitim programındaki her şeyin pazarlık konusu olamayacağını açıkça belirtti. Sakin kalmam gerekiyordu. Kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. Bu yüzden, meditasyon, kompozisyon yazma, kendi hayatım hakkında konuşma gibi katı bir günlük rejim uyguluyordu.

duygular, sıkı fiziksel egzersiz, karma dövüş sanatları ve genel eğitim. On sekiz yaşına geldiğimde, düzenli olarak seks yaptığımdan da emin olmak zorundaydım. Bir hayvan hapishanesinin insan hapishanesine kıyasla farklı yanlarından biri de hayvanların uçarlıklarını yatıştırmak için seks yapma ihtiyacıydı. Blackwater'da çok sayıda seks işçisi vardı, bu yüzden cinsel dürtülerimi tatmin etmek benim için hiç zor olmadı. Ancak burada çalışmaya başladıktan sonra kendi listemi yapmak zorunda kaldım ve Georgia uygun bir müdavimdi.

Kadrom artık mevcut olmadığına göre, günlük disiplinlerimin geri kalanına odaklanmak benim için daha önemli hale geliyor.

Tüm animus erkeklerinin dengede kalabilmek için her gün fiziksel enerji harcaması gerekir. Bu nedenle okulun arka tarafındaki depoda bulunan orman jimnastiği ve geleneksel jimnastik aletlerine bu kadar çok yatırım yaptık.

Öğrenciler günün son dersini henüz bitirdiği için spor salonu bomboş. Soyunma odalarında üstümü değiştirdikten sonra doğruca boks ekipmanlarına gidiyorum. Bir dizi hayvan gücünde kum torbamız, hız toplarımız ve hatta Savage'ın girmesini yasakladığım bir boks ringimiz var.

Son dört yıldır her gün vurduğum boks torbasına yöneliyorum ve çalışmaya başlıyorum, tanıdık bir ritimde istikrar buluyorum.

Zihnim Aurelia'ya geri dönüyor. Gaga'ya ve etrafını saran erkeklere. Lanet olsun. Sınıfına. Savage'ın her fırsatta ona sahip çıkan kollarını dolmasına. Her erkeğin gözlerini onun yüzüne, vücuduna, bacaklarına dikmesine.

Dudaklarını yalayışını ve kalemmini ısırışını. Bana o büyük efsanevi mavi gözlerle bakışı, aletimi sertleştirmesi ve vücudumdaki her hücrenin ona dokunabilen, onunla gülebilen ve onunla eşit olarak konuşabilen herkesi kıskanması-

Ama sonra havaya çarpıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyorum, görüşüm açılıyor.

Bir kum torbasının olduğu yerde şimdi parçalanmış bir deri ve dolgu yığını duruyor. Soluma bakmama bile gerek kalmadan bir sıra öğrenci bana bakıyor, hareketsiz ve sessizler, korkularının ve şehvetlerinin kokusu havada güçlü.

Gözümün yanından, içlerinden biri yavaşça bana yaklaşıyor, hareketlerini bir yırtıcıyı tetiklemek istemeyen hayvanlar gibi yavaş ve tahmin edilebilir tutuyor. Kıpırdamadan duruyor, kendini göstermesini bekliyorum.

"Efendim?"

Geçen yıl birkaç adam öldürme suçlamasıyla mahkemede eşlik ettiğim üçüncü sınıf bir panter. Öfke kontrolü sorunları üzerinde çalışmak için onu hala aylık seanslar için görüyorum, bu yüzden onu iyi tanıyorum.

Sesimin sakince çıkması için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor. "Ne oldu Maddox?"

Çekinerek bir şey uzatıyor, eli biraz titriyor. "Sende kalabilir."

Avucundaki nesneyi almak için dönüyorum ve onu tanıdıktan sonra burnumdan bir iç çekiyorum. Bu, öğrencilerden bazılarının proje olarak tasarladığı bir akademi stres topu. Ön yüzünde kabarcık harflerle şöyle yazıyor: 'Sık beni bebeğim'. Arkasında ise: 'Sert severim'.

"Teşekkürler,"

diyorum kuru bir
sesle. "Merak etme
patron."

Ruben'e yeni bir boks çantası sipariş etmek için bir e-posta göndermeden önce birçok dikkatli bakışı görmezden gelerek spor salonundan çıkıyorum.

Bölüm 30

Scythe

Xander gecenin karanlığında, kambur bir ayın altında, şehir merkezinden biraz uzakta, her zamanki iniş noktalarımızdan birine iniyor. İki araba elli adım ötede beni bekliyor.

"Birkaç gün sonra görüşürüz kardeşim," diyor.

Sırtından inip tarlaya atlarken *"İyi avlar,"* diye cevap veriyorum.

Gidişini izliyorum, güçlü bedeni gökyüzüne doğru fırlıyor, fiziğe meydan okuyan bu hareket her zaman görülmeye değer. Gökyüzü onu bütünüyle yutana kadar pulları ayın altında mavi-siyah parlıyor.

Ülkenin kıyısında gelgit yaşanıyor ve orayı görmeyi çok istesem de zamanım yok. Rufus ilk arabadan iniyor ve elimi sıkıyor. İkinci arabanın anahtarlarını bana verip gitmeden önce birkaç kelime konuşuyoruz.

Kendimi en sevdiğim ikinci siyah Maserati'nin sürücü koltuğuna atıyorum ve yolu bulmak için yola çıkıyorum. Ejderha uçuşundan sonra araba kullanmak çocuk oyuncağı olmalı, ancak sonsuza dek peşimi bırakmayan hayaletin artık yakınımda olmak için bir nedeni var.

Yolcu koltuğunda beliriyor, ıslak mavi-gri teni parlıyor, tel tel siyah saçları ve jilet gibi dişlerle dolu bir ağzı var.

Onları bul, takip et, parçalara ayır, diye fısıldıyor kafamın içine. *Arabayı yoldan çıkar, çarp, çal, boğ.*

Uzun ve acı dolu bir nefes veriyorum. Arazi psikoza genellikle üstesinden gelebildiğim bir şey. Her zaman benimle, ama uzakta olmak

Kardeşlerim her zaman onun tasmaşını uzatır. Xander benimle gelmek istedi ama bu sefer gelmemesi için onu ikna ettim. Araştırmalarım için birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor ve Lyle'ı ikimizin de tamamen ortadan kaybolmasına neden olacak kadar zorlayamayız. Bu yüzden fısıltıları başka bir şeyle geçiştirdim.

Akademiye uzanarak, kükreyen beynimin dikkatini dağıtacak o tanıdık altın enerjiyi buluyorum.

Bir bariyerle karşılaştığımda tahriş damarıma doluyor. Akademinin etrafında, içerideki herkesi dış glerden koruyan ve benim girmeme izin vermeyen yeni bir baloncuk var. Bu eski bir büyü, şüphesiz içindeki gizli ejderha gücü tam olarak ortaya çıktığında uyanmış. Ama zamanlaması son derece ilginç. Nedense okul Aurelia'yı akraba bir ruh olarak kabul etti.

Ama bir de ejderha-kardeşim var. Kendini yeni bağlanmış hissettiğini biliyorum. Sanki içindeki efsanevi yaratık bu yeni glere karşı misilleme yapıyor.

O da ben de bundan ne anlam ıkaracağımızı bilmiyoruz. Ejderhaların iftleşme bağı kurma yöntemleri biraz farklı. Bu bizimkinden bile daha ilkel bir süreç. O kadar ilkel ki ejderhalar genellikle sadece bire bir çiftleşir.

Xander'ın ailesinden dışlanmasının pek çok nedeninden biri de bu. Ana neden değil, ama duruma eklenen bir başka şeydi.

Ana şehre iki saat sonra, gece yoğunluğunun zirvesinde varıyorum ve bu neredeyse hayaletin dikkatimi dağıtmasına yardımcı oluyor. Görülecek, koklanacak ve tadılacak çok fazla şey var. Etrafımda uyuşturucu, alkol, şehvet ve adrenalin kokteyli içinde akan çok fazla kan var.

İnsanlar, Cumartesi gecelerini en iyi ya da en kötü şekilde değerlendirmek için en iyi ya da en kötü kıyafetlerini giyerek tkezliyor ve gürültü yapıyorlar. Sadece hayvanların gittiği kulüpler de var ama insan kulüpleri bile insan fedailerden vazgeçip ayıları ve aslanları tercih ediyor. Bir de hayvanları cezbetmek ve para kazanmak için çiftleşmemiş regina kiralayan striptiz kulüpleri var. Bunlardan birkaçı benim. Büyük oyunu oynayan her birimizin ana şehirde bir bölgesi var. Yasadışı faaliyetleri izlemek için gözcü ve muhafızlarla birlikte tek yetkimiz altında olan birkaç sokak. Bu şehir, sadece bizim için çok büyük.

Bu anlaşma olmasaydı tek bir canavar hüküm sürecekti ve büyük kan dökülmesine yol açacaktı. Bu şekilde, olabildiğimiz kadar mutluyuz.

Kendi bölgeme ve Marduk'la buluşmak için anlaştığım otele doğru yol alıyorum. Çiftleşmemiş, erkeksi bir kaplan olarak huzursuzdur, çiftleşme grubunu bulma umuduyla bir yerde asla uzun süre kalmaz.

Bu otel benim büyük otellerimden biri ve anahtarlarımı valeye veriyorum, beni görünce neredeyse sendeleyeni cılız bir genç kurt.

Fark etmemiş gibi yapıyorum ve o da kekeleyerek selam veriyor, arabama göz kulak olacağına söz veriyor.

"Olsa iyi olur," diyorum ona. "Bu benim favorim."

Neredeyse altına yapacaktı, ben de ona bir gülümseme verdim. Neredeyse yine altına yapacaktı, ben de telafi etmek için ona bir ellilik uzattım. Kulübe gitmek için avludan sola dönerek içeri giriyorum.

Savage, ben devraldığım da adını *Bouncing Bazookas* olarak değiştirdi ve girişin üzerindeki neon sarı tabelayı her başımı sallıyorum. Buraya gelmeyi seven daha zengin müşteriler için her şeyi şık tutuyoruz.

"Sizi görmek bir zevk efendim." Ön taraftaki iri yarı aslan Ragnar kırmızı kordonlu bandı açıyor ve beni içeri alıyor. Yanından geçerken başımla onaylıyorum.

Ön tarafta yeni bir RnB çalışıyor ve dans pisti Cumartesi gecesi en iyi kıyafetlerini giymiş zıplayan genç Y kuşağı ile dolu. Barmenler ben geçerken başlarıyla beni selamlıyor ve arka taraftaki VIP alanına doğru ilerliyorlar. Kulüp üniforması içindeki yakışıklı, çapkın aslan Adonis -siyah takım elbise ve kravat- bana sırtıyor ve geçmeye çalışan bir çift cesur dişi kurdu işaret ediyor.

Çakırkeyiften de öte, ben yanlarından geçerken ağızları açık bana bakıyorlar.

Kapı arkamdan kapandığında ve hayalet bir kez daha aralıksız mırıldanmaya başladığında kulüp müziği boğuklaşıyor. Geniş, kırmızı desenli bir koridordan ayrılan birçok oda var. Bu odaların ve oyukların bazıları perdeli, diğerlerinin cam kapıları var, böylece içeride ne tür sefahatlerin döndüğünü tam olarak görebiliyorsunuz.

Bu sefahatin bir kısmı tatsız anıları geri getiriyor ve hayaletin fısıltılarını daha da karanlık hale getiriyor, bu yüzden bu kapılarla uğraşmıyorum.

Ama koridorun sonundaki bir kapıdan geçiyorum.

İlk gördüğüm şey Blair ve Blade, bir çift çita ikiz Eyfel Kulesi, kırmızı deri kanepede elleri ve dizleri üzerinde kırmızı iç çamaşırı giymiş söğüt gibi bir esmer. Her iki erkek de tamamen çıplak, güçlü vücutları birbirini itiyor. Jaguar dişisi Blair'in sikinin etrafında inlerken Blade arkadan onun göt deliğini sikiyor. Kadının kıcını tokatlıyor ve sonra aynı eliyle bana el sallıyor, kalçaları hiç hız kesmiyor. Dili uzun yıllar önce kesilmiş, bu yüzden konuşamıyor.

"Efendim," diyor Blair, bana resmi bir şekilde başını sallayarak. "Her zaman bir zevktir."

Loş ışığın altında her ikisinin de kaslı göğüslerinde parlayan ince ter tabakası ve havayı doyuran güçlü uyarılma kokusu bana bir saat ya da daha fazla süredir bu işi yaptıklarını söylüyor.

Bu üst düzey seks işçisi ve onun gizliliği için memnuniyetle ödeme yapıyorum çünkü bu çitalar işe alma zevkine eriştiğim en iyi suikastçılar. Etkili, verimli ve en iyisi de sessizler. İşlerinden stres aldıklarını gösteren tek şey, kadınlarını yorulana kadar sikmeyi sevmeleri, bu yüzden onlara şehirdeki en iyi seks işçilerini alıyorum.

Bu gibi bakır, çiftleşmemiş animusların sakın kalmak ve işlerine odaklanmak için düzenli olarak sevişmeleri gerekir. Hayal kırıklığına uğramış erkekler hesaplanmamış riskler almaktan çok mutlu olurlar ve çılgın kararlar genellikle kötü kararlardır. Bunları ekibime almayacağım.

Marduk onlara bitişik kırmızı bir koltukta oturmuş, uzun, dövmeli parmaklarını dikmiş, klinik, dar gözlü bir değerlendirmeye üçlüyü izliyor. Ona yaklaştığımda ayağa kalkıyor ve bir selam veriyor. Hazar kaplanı siyah takım elbisesi içinde iyi görünüyor, omuz hizasındaki siyah saçları parıldıyor. Koyu renkli delici gözleri beni her zamanki keskin bakışlarıyla değerlendirdikten sonra bitişikteki bir odaya geçmemi işaret ediyor.

İçeri giriyorum ve kapıyı kapatıyor, her sesi kesiyor. Önümüzde kulübün dans pistini ve iki şık koltuğu, küçük yuvarlak bir masayı gösteren tek yönlü bir cam var.

"Titus Clawson hakkında verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim," diyorum ve oturup bir sigara yakıyorum.

Marduk hafif aksanlı, eski dünya baritonuyla, "Rica ederim," diye yanıtlıyor. "Clawson ailesinin Halfeather'lar ve Nagalar ile olan ittifakı bir sorun teşkil edebilir."

Gerçekten de sorun. Titus'un babası benim yeni işgal bölgenin sınırına sahipti. Ayrıca iki oğlunu da kasıtlı olarak kuduzlaştırdı, sadece tetikçi olarak kullanması için ona cevap veriyorlardı.

Titus'un ben oradayken Animus Akademisi'nde görünmesinin tesadüf olmadığından hiç şüphem yok. Halfeather ve Yılan Sarayı ile ateşkes yapmış olsalar da, *benimle* kesinlikle ateşkes yapmadılar.

"Sıradaki iş." Marduk bana üzerinde basılı yazılar olan bir kâğıt uzatıyor. "Bu onun bulunduğu adres."

sonra ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biliyorum," diyor kuru bir sesle. "Tehlikeli bir operasyon olacak. Ve onu koruyan canavarla mı? Neredeyse imkânsız."

Gerçekten de bir canavar. "İstiyor musun?"

"Evet, tabii ki." Sanki benim için çok açık olması gerekiyormuş gibi söylüyor.

Nadir bir gülümseme dudaklarımı kıpırdatıyor.

"Tüm sürü üyeleri mi?" diye ciddi bir şekilde soruyor. "Leydi

Celeste üçünü de doğruladı."

"Aurelia ile tanışmak isterdim," diye düşünüyor.

Tepkim anında oluyor; boğazımdan beklenmedik bir şekilde kopan ilkel bir hırıltı.

Hazar kaplanı başını sallıyor, siyah saçları dans pistindeki çok renkli ışıkları . "Ne demek istediğimi anlıyorsun, köpekbaliğı dostum. O da ben de türümüzün son örneğiyiz. Belki de benimle paylaşacağı bazı bilgelikleri vardır."

"Daha yirmi yaşında, Marduk," diye mırıldandım. "Ve ne gerçeğiyle daha yeni yeni yüzleşiyor."

"Peki yirmi yaşında ne yapıyordun? Karanlıkta yürüyen bizler arasında çoktan bir isim yapmıştın. Ona öğretmelisin," diyor son kısmı kuşkuyla. "Öyle değil mi?"

Hayır, tam tersini yapmaya çalışıyordum. Çok uzun zamandır düşmanlarımı kendilerine karşı kullanıyordum. Bir şey vardı.

Saldırgan bir saldırıyı onlara geri çevirmek doğası gereği çok tatmin edici. Ve yine de.

"Onu bir müttefik olarak görmüyorsun," diye kestirip atıyor. "Bu hiç iyi değil."

Şu anda bile ona dönme ve kanını burnuma yaklaştırma ihtiyacı hissediyorum. Savage'dan ve onunla geçirdiği *zamandan* aldığım çeşitli görüntüler yeterince işkenceydi - birden fazla şekilde.

"Onunla tanışmadın," diyorum, çakmağımı çıkarıp kâğıdı ateşe vererek. İkimiz de kendi üzerine kıvrılmasını izliyoruz.

"Ben, adıma, regina'mla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Marduk parmaklarını dikleştirir ve camdan gözlerini kırpmadan kıvranan dansçılara bakar. Stroboskop ışıkları aristokrat yüz hatlarında dans ediyor. "O pekâlâ kel, çıplak göğüslü, sivri dişli bir harpi olabilir ve ben onun ayaklarına seve seve kapanabilirim. Bu bizim sorumluluğumuz. *Tek* sorumluluğumuz. Çok fazla ıvır topluyorum ama ne dişiye ne de harpiye hediye edebiliyorum." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Kanımda görebileceğin bir şey yok mu?"

Marduk'un kanından edindiğim izlenim başımı ağrıtıyor ama orada ne olduğunu anlayamadığım bir parıltı var. Ulaşamayacağım bir düşünce gibi.

Ona bunu söyledim ve onu tanıdığımdan beri ilk kez kaşları hafif bir ifadeyle kalktı.

"İlginç," diye mırıldanıyor.

Marduk beni iki odadan da çıkarıp koridora götürürken, bir erkek çığlığı duyduğum bir odanın önünden geçiyoruz. Kapıdan turuncu ve siyah, umutsuz bir enerji yayılıyor. Marduk sakince kapıyı açmak için arkamdan geliyor.

Çığlıklar aniden kesilir.

"Şşşt," diyor parmağını dudaklarına bastırarak. "İnsanlar çiftleşmeye çalışıyor, diğer şeylerin yanı sıra." Tıklayarak kapatıyor. "Bunun için üzgünüm dostum. Görünüşe göre son mahkûmumuzun hiç terbiyesi yok. Ama sondan önce bana planlara erişim izni verecek."

Ona nadir bir gülümseme sunuyorum. Marduk da hafifçe gülümsüyor.

Bölüm 31

Aurelia

O Pazar gecesı Minnie ve Stacey ile birlikte öğrenci köyünde, bir çift iddialı kurt kız kardeş tarafından işletilen küçük şirin bir kafede sıcak çikolata alıyoruz. Neredeyse kapanma vakti geldi ve biz Kafeden son ayrılanlar.

"Peki kaç canavara dönüşebiliyorsun?" Stacey heyecanla fısıldıyor.

Sıcak çikolatamın sonunu da bitirdim. "Onlara dönüşebilmek için onlara dokunmam gerekiyor." Sessizce söyledim. "Ama ilkokulda hayvanat bahçemiz vardı ve bir alpakaya, birkaç fareye, tavuklara, koyunlara dokunabiliyordum-"

"Oh ama!" Minnie fısıldıyor. "Çiftlik hayvanları mı, Lia?"

Onlara sırtıyorum. "Bir keresinde bu tuzlu suya dokunmuştum-"

Stacey gözlerini kaçırıyor ve ben de tam zamanında çenemi kapatıp bir gardiyanın parke taşlı koridorda salına salına yürüdüğünü görüyorum. Dışarıdaki küçük masamızın önünde duruyor ve bana sessizce siyah bir randevu zarfı uzatıyor.

İnanılmaz boyuna bakarak kaşlarımı çatarak ondan alıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Diğer tüm muhafızlar gibi yüzünü ve kimliğini gizleyen siyah bir tozluk ve güneş gözlüğü takıyor ama onda farklı bir şeyler olduğunu hissetmeden edemiyorum. Oldukça uzun boylu, Savage ile aynı boyda ve siyah savaş üniforması kaslı bir sarıyor.

"Yeni misin?" Stacey mırıldanıyor, onu süzüyor.

Hiçbir şey söylemiyor ve eldivenli eliyle bana zarfı açmamı işaret ederken tepemizdeki peri ışıkları koyu renk güneş gözlüklerinin üzerinde parlıyor.

"Yeni görünüyorsun," diye onaylıyor Minnie, nazikçe koklayarak. Boğazımı temizliyorum ve ilanı açıyorum.

Bu kez beklediğim gibi Lyle'ın eliyle değil, çok kadınsı, kendinden emin bir el yazılmış.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Kızlara gösteriyorum.

"Müdür mi?" Minnie fısıldıyor. "Seni mi görmek istiyor?" "Zamanı gelmişti," diyor Stacey.

"Sanırım sana tekrar yerleşmen için zaman tanıyordu." Minnie başını sallıyor. "Ve belki de konsey için bir plan yapıyordu."

Tüylerim diken diken oldu. "Umarım öyledir. Bir anka kuşu emri ne kadar bilmiyorum."

Theresa'ya birkaç kez sorduk ama bilmiyordu; hatta kütüphanedeki vakalara baktı ama yakın tarihte bir şey bulamadı. Ama beni üzen şey, tüm haberlerde bu olayın yer *almasıydı*. Savage bana telefonumu verdiğinde yaptığım ilk şey *Animalia Today* haber uygulamasını indirmek oldu. Artık sıcak haber listelerinin ortasına düşmüştü, ama yine de varlığını sürdürüyordu.

"Sokağa çıkma yasağı, hadi gidelim," diyor Stacey. "Ve beni animus yurduna bırakacaksın."

Ama başımı kaldırdığımda muhafızın hâlâ tepemizde dikildiğini ve dikkatle bizi dinlediğini fark ediyorum.

Ne ama.

Önünden gitmemizi işaret ediyor, sanki bize dışarı kadar eşlik edecekmiş gibi. Adamı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra omuzlarımızın üzerinden bakışlar atarak ilerledik. Keşke arkadaşlarım arkadaşlarını bulsalar da birlikte şikayet edebilsek diye düşünsem de, en azından bu arada kendilerini nasıl oyalayacaklarını biliyorlar. Birden fazla animus bir gardiyanla kavga etti, hepimiz bu ortak sırrı biliyorduk, ancak yurttan aralarından seçim yapabileceğimiz çok sayıda animus vardı, bu genellikle bir sorun değildi.

O dikkat dağıtıcılardan biri, elinde siyah alışveriş çantasıyla erkek giyim mağazalarından birinden sinsice çıktı.

"Hanımlar." Beyaz saçlı Sibiryalı kaplanı Yeti bize başıyla selam veriyor ama mavi gözlü bakışları sadece Minnie'nin üzerinde. Titus gelmeden önce okulun tehditkâr kaplanıydı ve Scythe'a sadık. Buralardaki en iri erkeklerden biri ve Scythe'ın grubuyla birlikte olmadığı zamanlarda hep yalnız. Postunun saçıyla aynı renkte olduğunu tahmin ediyorum: kemik beyazı.

"Merhaba, suçlu," Minnie onu rahatsız ediyormuş gibi konuşuyor. "Yine birini dövmeye mi gidiyorsun?"

"Bilezikler." Eğiliyor ve gümüş takıları kızın sol bileğine takıyor. "Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

Minnie alay ediyor ve bir eliyle bileziklerini kapatıyor. "Ve seni her gördüğümde daha da kabalaşıyorsun!" Onun yanından geçip gidiyor ve Stacey ile ben de kıkırdayarak onu takip ediyoruz.

"Tanrım, Min!" Köyden çıkarken heyecanla tıslıyorum, çıkıştaki muhafızlara çantalarımızı gösteriyorum. "en kötü iki kaplan seni arzuluyor!"

"Yeti pisliğin teki," diyor ama yanaklarının kızardığını fark ediyorum.

Ayrılırken, aynı uzun boylu koruma bizi uzaktan takip ediyor. Sanırım ekstra güvenlik için minnettarım, ama bunu tuhaf buluyorum çünkü genellikle çiftler halinde yürüyorlar.

Ensem karıncalanıyor ve ona bir kez daha bakıyorum. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi arkamızdan geliyor. Gözlerim, köyün peri ışıklarının aydınlattığı bacaklarının uzun çizgisine ve omuzlarının genişliğine takılıyor. Silueti korkutucu ve beni tedirgin ediyor.

Buradaki muhafızların çoğunun Scythe'ın maaşı altında olduğunu biliyorum ama babamın kendi adamlarından birini buraya gizlice sokması o kadar zor olur mu? Bunu düşünürken kalbim hızla çarpıyor. Ama beni doğrudan okulun içinden yakalamak, kendime koyduğum tüm korumaları göz önünde bulundurursak neredeyse imkânsız olurdu.

Henry omzumda oturduğu yerden nefesinin altında usulca gıdaklıyor ve bana onun başka bir koruma biçimi olduğunu hatırlatıyor. Peki ya tek bir animus? Aptalca bir şey yapmaya kalkarsa o piçle başa çıkabilirim.

Animus yatakhanelerini geçtik ve iki arkadaşım da durdu.

"Burası benim de durağım," diye itiraf ediyor Minnie usulca. Eşyalarının içinde olduğunu belirtmek için gökkuşağı gece çantasını işaret ediyor. "Yarın sabah toplantıdan sonra görüşür müyüz?"

"Evet!" İkisine sarılırken tedirginliğini gizlemeye çalışıyorum, sonra da animus yatakhanesine nasıl atladıklarını izliyorum. Dinlenme odasındaki stereo sisteminden rock müziğı yükseliyor ve onları takip etme dürtüsü kapıya doğru gerçek bir adım atmama neden oluyor. Savage tek başına yatarken iki arkadaşımın odalarında şüphe yok. Ne yaptıklarını merak ediyorum. Geceleri beni mastürbasyon mu yapıyorlar?

Savage hala ameliyatta olduğu için bu gece bir şey yapmam mümkün değil. Görünüşe göre sadece ben ve tercih ettiğim vibratörüm var ve aslan başlı olanı çıkarmaya gerçekten hevesliyim.

Minnie ve Stacey güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra iç çekip aceleyle anima yatakhanesine gidiyorum, arkama bakıyorum ve gecenin serin esintisinde titriyorum. Ağustos böcekleri gecenin içinde cıvıltıyor ve okalıptüsün taze kokusu zihnimi keskinleştiriyor.

Ve o yalnız muhafız hala takip ediyor.

Kaşlarımı çatarak yatakhaneme ulaştım, kimlik kartımı çıkardım ve neredeyse sensöre çarpacaktım.

"Aurelia!" Christine kapının kilidini açmadan mutlu bir şekilde, "Aurelia!" dedi. "Bugün hiç sohbet etmedik."

"Beni içeri al Christine," diyorum kartıma tekrar dokunarak.

"Geç oldu." Ve karanlık.

"Oh, merhaba arkadaşım!" Christine neşeyle söylüyor.

Tam korkutucu muhafızı görmek için dönüyorum. Eldivenli elini selamlamak için Christine'e doğru kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

Kalbim kafamın içinde çarpıyor.

"Neden beni takip ediyorsun?" Talep ediyorum. "Artık buradayım. Gidebilirsin."

Gecenin karanlığında, uzun boyuyla bana bakan pusuda bekleyen bir canavardan başka bir şey değil. Xander kadar uzun olmalı. Ter içinde kaldım. Onunla ilgili hiçbir şey göremiyorum, ne tenini ne de yüz hatlarını. Gözlerini bile. Üniforması her yerini . Elleri, önünde duran otomatik tüfeğinin üzerinde, uzun yıllar tüfek kullanmış birinin rahatlığıyla duruyor.

Bana bir soru sorar gibi başını eğiyor. Ne olup bittiğini anlayamadan kendi başımı sallıyorum. Ama bana bakma şekli vücudumu titretiyor.

Bekle bir dakika.

"Artık gidebilirsin," diye tekrarlıyorum, paniğimi belli etmemeye çalışarak.

"İyi geceler, efendim!" Christine borular. "Yarın gece flört hayatınız hakkında sohbet edebiliriz!"

Başka bir seçeneği olmadığı için başını eğiyor ve uzaklaşıyor. Gecenin gölgeleri bedenini yutana kadar onu izliyorum.

Onun gidişini fiziksel bir his gibi hissediyorum. Omuzlarımın rahatlamasına neden oluyor.

"Ürkütücü," diyorum çirkin yaratığa, titrediğimi ve ani kuşkuyu gizlemeye çalışarak.

"Ah, bilemiyorum," diyor, gözlerini onun ardından dikerek. "Onun ölümcül bakışları beni cezbederdi."

Christine'e bakma sırası bende. "Ne dedin sen?"

Burnunu çekiyor. "Beni suçlayabilir misin? Ben bir ejderha malikanesinin ruhuyum. Efsanevi emirler beni heyecanlandırıyor. Onlara yardım etmek istiyorum. Benim sana yardım ettiğim gibi."

İçim içime sığmıyor.

Odaya geri döndüğümde, hemen dağıtan yüksek sesli bir viyaklamayla karşılaşıyorum.

Refleks olarak bir çığlık attım.

İrkilerek ışıkları açtığımda Eugene'i yatağımın başucunda kanatlarını kabartırken buluyorum.

"Tanrıça aşkına, Eugene!" Henry merhaba demek için yanıma gelirken rahatlayarak söylüyorum. Henry çörek yatağına uzanmadan önce birbirlerine gaga vurup gıdaklıyorlar. Eugene beni her yerde takip ediyordu ama bu gece evde kalmak istemişti. Küçük bacaklarının bütün gün peşimden koştuktan yorulduğunu hissediyordum. "Biz üç kuş kendimiz için bir parti , değil mi?" Mutlu bir şekilde söyledim.

Yıllarca Minnie ya da Savage'ın arkadaşlığı olmadan tek başıma uyuduktan sonra bile, birdenbire yalnız kaldım.

Yan masamdan Henry için sakladığım birkaç küp şekeri çıkarıyorum. Birazını Eugene'e yediriyorum, onu usulca okşamama izin veriyor. "Savage ile ne yaptığını merak ediyorum," diyorum aniden. Onun tüyleri

Gölgeler kadar siyah ve başının tepesindeki fırfır kırmızı. "Söylemem gerekirse, oldukça güzelsiniz."

Anlıyormuş gibi başını eğiyor ve birden Eugene'in normal bir horoz *olmadığını* . "Umarım Savage seni esir tutmuyordur." Başını tekrar eğiyor ve sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüp sallıyor. "Bunun evet mi hayır mı olduğunu söyleyemem. Ama eğer kaçmak istersen bana haber verirsin, değil mi?" Eugene bir ses çıkarır ve bu biraz üzücüdür.

* * *

Ertesi sabah, Eugene kapıdan çıkarken beni takip etmekte ısrar ediyor. Tuvaletini yapacağını ya da bir şeyler yiyeceğini sanıyorum ama yemekhaneye kadar beni takip ediyor ve küçük bir koruyucu gibi yanımdan ayrılmıyor. Kızlar onu çok seviyor ve sonunda Stacey tabağından ona bir şeyler yedirirken Raquel'in kucağına oturuyor.

Arkadaşlarıma veda etmeden önce hızlı bir kahvaltı yapıyorum ve yemekhanenin dışındaki iki *normal*, sıradan görünümlü, ürkütücü olmayan gardiyana müdireyle olan randevu notumu gösteriyorum.

"Önemli bir şey olmalı Aquinas," diyor dişi olan ve beni Lyle'in ofisine doğru götürüyor. Yemek salonundaki muhafızlar arasında en konuşkan olanı o ve bazı animuslar aç gözlerle Eugene'e baktığı için onu tutuyor. "Müdire hanım kimseyle görüşmüyor. Burada işe başladığımda onunla tanışmamıştım bile."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Ne kadar tuhaf."

Daha fazla soru sormak istiyorum ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Müdiremizin bir anka kuşu olduğu gerçeği, hakkında çok konuşulacak bir şey ama yine de konuşulmuyor. Bunu bilen var mı?

Üst düzey ofislere giden asansöre ulaşıyoruz, ancak Lyle'ı görmek için normalde yaptığımız gibi 3. kata basmak yerine, güvenlik görevlisi asansörün düğme panelinde üç kat daha gösteren bir bölme açmak için bir anahtar kullanıyor. 5'e basıyor ve gidiyoruz.

Lyle'in dairesinin 4. katta olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var, oraya ulaşmak için gizli kapımdan ne kadar yukarı tırmanmak zorunda kaldığıma bakılırsa. O ilk seferden beri içeri girmeye çalışmadım ama Lyle etraftayken bunu riske atmak istemiyorum. Christine'i başka bir tür dikkat dağıtıcı bulmaya ikna etmem gerekebilir.

Asansörün kapıları açıldığında, Lyle'in ofis katıyla neredeyse aynı olan, pelüş bordo halılı ve duvarlarında muhtemelen çoktan ölmüş insanların süslü yağlıboya portrelerinin bulunduğu bir alan ortaya çıkar. Ancak bu oda sadece bir resepsiyonist masası yerine, uzun siyah bir masa üzerinde on adet oyma sandalyenin bulunduğu bir toplantı odasıdır. Sol tarafta, içinde su ve sürahi bulunan bir büfe ve uzun boyunlu bir ejderha şeklinde, obsidyen pulları sıcak lamba ışıkları altında turuncu renkte parlayan küçük, şişman bir çirkin adam var. Ejderhanın ağzı açılıyor.

"İsim?" Burnunda ağır bir törpü var.

"Aurelia Aquinas," diyor kadın muhafız, merakla etrafına bakınarak.

"Onu burada bırakın ve dışarı çıkın," diye emrediyor gargoyile üstün bir ses tonuyla.

İki muhafız asansöre geri adım atmadan önce bana başlarıyla selam veriyorlar.

Ancak kapılar kapanıp yalnız kaldığımızda çirkin adam gürledi: "Draykaris Evi'nin müdürü Leydi Celeste Agra'nın huzuruna girmek üzeresiniz. Ona gereken saygıyı gösterin, Leydi Boneweaver."

Adresini ve gerekli uyarıyı duyunca küçük bir şok geçiriyorum. "Evet, elbette," diye mırıldanıyorum, omurgamı dikleştirerek. Aşağı bakıyorum

bodycon mini elbiseme ve kot ceketime bakıyorum, aniden inanılmaz derecede az giyinmiş hissediyorum. Saçlarımı düzeltiyorum ve nefesimi üflüyorum. Henry de sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi kendini beğenmiş.

"Uzak taraftaki kapıya gelin. İki kez vurun. Horoz burada kalacak."

İtaat etmeden önce Eugene'i hafifçe korkutucu görünen sandalyelerin yanından geçiyorum, kapıyı çalarken kalbim dengesiz bir ritimle çarpıyor.

Minnie müdireyi güzel olarak tanımladı. Sabrina ona seksi diyordu. Connor onu güçlü ve moda anlayışı yüksek biri olarak tanımlıyordu. Ama

Kapıyı açan kadın ciğerlerimdeki nefesi fiziksel olarak kesiyor.

Bir anı geri geliyor, cesur ve ısırmacı. Onunla bir ofiste otuyordum ve o karanlık, ritmik kelimelerle dünyamı parçalıyordu.

"Aurelia." Sesi sessiz, boğuk bir mırıltı. "Seni tekrar görmenin ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu söylemek istiyorum." Bana gülümsüyor, parlak beyaz dişleri parlıyor.

Ellili yaşlarında görünüyor ve onu son gördüğümde bu yana yedi yıl geçmiş ama güzelliği hiç solmamış. Aksine, kızıl saçları daha parlak, bilge, siren gözleri daha da derin ve kırmızı dudaklı gülümsemesi daha nazik görünüyor. Bir anlık anımsama bana mağarama beni görmeye geldiğinde beyaz bir pantolon giydiğini hatırlatıyor. Bugün ise siyah giyiyor. Varlığında açıklayamadığım bir ağırlık var; efsanevi emirlerin kesinlikle paylaştığı bir şey. Sanki onun türünü tanımlayan görkemli ateş, ısı değil de enerji dalgası halinde etrafında titreşiyor. Bunu derisinin altında tutuyor ve içten içe parlamasını sağlıyor.

Birdenbire kendimi burada sıradan bir öğrenci gibi hissetmemeye başladım.

Duruşum düzeliyor.

"Bu neşe benim, Müdire Hanım."

Gülümsüyor ve göğsümde bir şeyler sıkışıyor. "Lütfen içeri gel, Aurelia."

Lyle'in onun arkasında, eski siyah masasının önündeki iki sandalyeden birinden kalktığını görünce irkiliyorum.

"Oh, onun için endişelenme," diye mırıldandı. "Uslu duracaktır." Kendimi silkeliyorum ve ona dönüyorum.

"Ben de seninle tekrar karşılaşabildiğime çok sevindim," diye mırıldanmayı başardım. "Hep merak etmişimdir, ... o gün... benden haberin var mıydı?"

Kapıyı kapatıyor ve masasına doğru ilerliyor, oturmuyor ama masanın kenarına tünüyor.

Lyle oturuyor ve ben de onun yanındaki koltuğa oturuyorum, onun genel tehdit ve buz aurasını görmezden gelmeye çalışıyor ve neden burada olması gerektiğini merak ediyor ama de onun varlığını arzuluyorum.

Leydi Celeste bilmiş bir gülümsemeyle konuşurken gözlerinin başımın yan tarafında yandığını hissediyorum. "O günü biliyordum," diye onaylıyor. "Ve baban o zamandan beri peşimi bırakmadı. Ne yazık ki

iki isim verdi." Bana sempatik bir bakış attı. "Ama elini tuttuğumda gördüklerimden dolayı sarsılmıştım. Dört yüz benim için netti."

Bu olay beni sarstı çünkü babam bana açıkça yalan söyledi. Hafızama kazınmış olan o gün, her gözeneğinden sızan soğuk bir öfkeyle ofisinden hışımla çıktı ve bana hiçbir şey bulamadığını söyledi.

Ama ona iki isim verildi. Ve hangi ikisi olduğunu tahmin edebilirim.

Ama... *dört* yüz onun için açık mıydı?

Kaşlarım havaya kalktı. "Peki ya beşincisi?"

"Gölgelerle kaplı; kehanet bu konuda oldukça gerçekçiydi."

Yavaşça nefes veriyorum. Demek beşincim bir sorun olacak.

Ama aynı zamanda derin bir nefes alıyor ve bu kendinden emin, çarpıcı kadın için bu beni endişelendiriyor.

"Aurelia, sana çok ciddi bir şey sormak istiyorum," diyor, altın gözleri benimkilere dikilmiş ve beni orada tutuyor. "Bunu dikkatle düşünmeni istiyorum. Cezanı ertelemek için sana biraz zaman kazandırabildim, ancak bu tür şeylerin bir zaman sınırı vardır. Konsey tedbir kararı için bir neden isteyecektir. Hem de çok iyi bir sebep isteyeceklerdir."

Dehşet bir anakonda gibi vücudumun etrafında dolanıyor ve beni sıkıyor. Bu oda birdenbire çok küçük gelmeye başladı. Bir parçam bunun olacağını biliyordu.

Boğazım düğümlenerek yutkunuyorum. "Ne öneriyorsun?" O altın rengi gözler Lyle'a kayıyor ve ben de ona dönüyorum.

Aslan dikkatle şöyle der: "Bayan Aquinas, bir Boneweaver olduğunuzu açıklamanızın sizin yararınıza olacağına inanıyoruz."

Eski, kara çarşafli dehşet kalbimi kavırıyor.

"Hayır!" Kelimeler tamamen içgüdüsel olarak ağzımdan çıktı. Kolçaklarımı morartacak kadar sert kavırıyorum. Panik içime işliyor ve karnımdaki yara düşük, sabit bir zonklama ile atıyor. Kartal formuma geçmek için ani bir dürtü yükseliyor ve anima'mı tekrar yere çarpıyorum.

Celeste, "Aurelia, baban sana büyük bir korku aşılarmış-" der. "Sırtıma hedef tahtası koymaktan başka bir işe yaramaz!" Kanatlar hışırdıyor. Başımdaki tüyleri tekrar aşağı itiyorum. "Bir amacı olan her canavar benim için gelecek."

Henry kulağıma usulca mırıldanıyor ve ben onu titreyen ellerimle tutmak için omzumdan tutuyorum.

"Ama aynı zamanda idamını da durduracak." Lyle'in sözleri dehşetimi kesen bir bıçak gibi. Beni odaklıyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum. Sözcükler içime işliyor ve aramızda sessizlik uzuyor.

Sonsuz bir şekilde öne eğiliyor, kehribar rengi gözleri niyetli. "Rıza göstermezsen bunu yapmayacağız," diyor nazikçe, sanki korkmuş bir geyiğe seslenir gibi. "Ama başka pek fazla seçeneğimiz olmadığını düşünmeni istiyorum."

Lyle ve ben birbirimize bakarken dünya sessizleşiyor. Kehribar rengi gözlerinde bir şey titreyiyor. Tamamen soğuk olmayan bir şey.

Celeste, aslanla benim aramdaki büyüyü bozarak, "Şimdilik B planıyla devam edeceğiz," dedi, "ve uzatma isteyeceğiz. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

İçimden ılık bir yaz yağmuru gibi rahatlama akıyor. Neredeyse koltuğuma yığılacaktım. Sırrım *asla* ortaya çıkmamalı. Hiçbir nedenle.

Boğazımı temizliyorum. "Diğer anka kuşları kabul edecek mi?" "Bu durumun... hassaslığının farkındalar."

Rahatladım. Yani zamanım var. Daha zaman var.

"Peki, ben ne yapacağım?" Onunla Lyle'in arasına bakıyorum ve Celeste'in Lyle'in cevap vermesini beklediğini görünce şaşırıyorum.

Bana kendi gözlerimi arayan gözlerle bakıyor. Sanki içimde çok özel bir şey aramaya çalışıyor. Aradığı şeyi bulamayacağından korkuyorum. Korkarım bulacağı tek şey, intikam için kendini onun yatağına atan bir kız olacak. Ölüm cezası ilmik gibi asılı bekleyen bir kız. Beni kaybedilmiş bir dava olarak mı görüyor?

Çenesi sıkılır. "Elimizden geleni yapacağız Aurelia."

Hayal kırıklığına uğradım. Neden bir aşk ilanı ya da benzeri bir şey beklediğimi bilmiyorum. Onun geçmişini görmek ve bende benzer bir ruh bulabileceğini düşünmek hayalperest bir düşünceydi. Vahşi'nin beni sevebileceğine ya da sevmeye çalışabileceğine inanabilirim. Ama *bu* aslan? Düşmanıyla savaşıyor ve her savaşı kazanıyor.

Ama savaşmak hakkında her şeyi bilirim. Özellikle de görünmez güçlerle savaşmayı.

"Şimdi gidiyoruz," diyor Lyle. "Celeste ve ben Konsey ile yapılacak toplantıya katılacağız ve elimizden geleni yapacağız."

"Harika," diyorum sıkıca, hızla Lyle'a bakıyorum ve sonra tekrar uzaklaşıyorum. "Teşekkür ederim."

"Hm." Celeste ilgi ile hayal kırıklığı arasında bir ses çıkarıyor. Ama ona baktığımda bana gülümsüyordu.

Ve hayal kırıklığına uğrayanın *ben olmadığımı* hissediyorum.

Bölüm 32

Lyle

T Hata. Aurelia'nın büyüleyici mavi gözlerinde gördüğüm şey saf, çiğ kemikli bir dehşetti. Gözbebekleri büyümüş, adrenaline titriyordu. Hayatımda bir başkasının gözlerinde bu kadar derin bir dehşet görmemiştim. I

neredeyse ona elini uzatacaktı.

Nefesimin altında yemin ettim. Neredeyse çıplak tenine dokunacaktım. Elbette, görüş alanıma her girdiğinde tek arzuladığım şey bu, ama bunu yapmak korkunç bir hata olurdu.

Celeste ve ben sessizce ofisinden çıkıp akademinin yeraltı garajına doğru yürürken, onun onaylamadığını hissediyorum. O söylemeden benim hakkımda ne düşündüğünü bilecek kadar uzun süredir akıl hocamdı.

Farkındalığımı yeni keşfettiğim bir beceriyle dışarı gönderiyorum.

"Scythe?"

"Evet, Lyle," diye soğuk ama belli belirsiz bir cevap geliyor. Akademide olmadığını fark ettim. Başka herhangi bir öğrencinin okulumu açıkça terk etmesi beni ne kadar rahatsız etse de, Scythe hiçbir zaman burada öğrenci olmadı. Bunu kabul edecek kadar erkeğim.

"Kendisini açıkça ilan etmeye istekli değildi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Beşikten beri ona sessizlik ve sağduyu öğretili. Yılanlı Saray'ın yolu budur. Bunu biliyorsun."

Benim var. Hepimizin var. Ama bu onun içinde çok ilkel bir yere oturdu. Bu uzak durma ihtiyacı. Sessiz kalma ihtiyacı. Eminim o garip kuduzluğa yenik düşmesinin bir nedeni de buydu.

"Bunun sırtına bir hedef tahtası koyacağını düşünüyor gibiydi." "Öyle olacak."

"Ama bunun alternatifi, sözde üremesi için babasına gitmek. Neden bu daha iyi bir seçenek değil?"

Bir duraksama oldu ve sonra, *"Toplantıda görüşürüz, Lyle."*

Scythe'ın varlığı telepatik telefon hattını kapatarak . İlk şaşkınlığıma rağmen bu telepatik sohbetlerin kullanışlı olduğunu itiraf etmeliyim. Buna rağmen, şu anda toplam üye sayısı iki olan Boneweaver sürüsünün bir parçası olmadığımı açıkça belirttim. Yine de Aurelia savaşında yalnız değil. Karşılaştığı sorun kendisinden çok daha fazlası. Doğru olanı yapmakla ilgili.

Celeste de gizliliğin korumasından çıkıyor, Animus Akademisi'nin Müdiresi olarak ilk kez Canavarlar Konseyi'ne katılarak kendini riske atıyordu. Gergin olsa bile bunu belli etmiyordu. Lyle konuyu ona açtığında sadece gülümsedi ve "Zamanı geldi Lyle. Zamanı çoktan geçti." Kendini koruyabilirdi elbette. Ama... eşini hiç bulamamıştı. Bunu azalan anka kuşu nüfusuna bağlıyordu. Sadece bu eyalette on tane kalmıştı ve sadece bir çiftin çocuğu vardı.

Eğer dikkatli olmazlarsa, türlerinin sonu Boneweavers gibi olabilirdi. Hayatta kalan tek bir kişi meşaleyi korkmuş, titreyen ellerinde taşıyacaktı.

Animus'um zincirlerini takırdatıyor, kuduz canavarları alçaktan ve derinden hırlıyor. Eski korku yüzeye çıkıyor, ellerimde kan parlıyor, tırnaklarımın altında et. Kanayan bir gökyüzü, kuru bir sıcaklık. Bir daha asla. Uzun zaman önce Blackwater Cezaevi'nin derinliklerinde kendime bir söz vermiştim. Bir daha asla kuduz düşmanlığımın ortaya çıkmasına izin vermeyecektim. Bunu sağlamak için de Aurelia'dan uzak durmam gerekiyordu.

Bölüm 33

Aurelia

Celeste ve Lyle bana veda ettiler ve ben de Eugene'in yedeğinde aceleyle beşinci seviyeden ayrıldım.

Nereye gittiklerini düşündükçe kan beynime sızıyor. Esasen, Canavarlar Konseyi'ni beni sahte bir infaz için babama göndermemeye ikna etmek için.

Bunun yerine, eski aile soylarını sürdürmek için en yüksek teklifi verenle çiftleşmeye zorlanmak.

Gerçek bir idam merhamet olurdu.

Yine de bunu düzeltmek için benden istedikleri şey imkânsız. Bunun infaz emrini durduracağını düşünüyorlar ama benim tek bildiğim bunun her şeyi yüz kat daha kötü hale getireceği. Ve birçoğu suç ailelerinden ve çetelerden gelen yeni yetme suçlularla dolu bir okulda, kurtlar sofrasındaki bir tavşanım.

Minnie'yi bulmalıyım. Başka ne gibi seçeneklerim olduğunu görmeliyim. Kendimi ifşa etmek aptalca bir fikir ve başka bir yolu olmalı. Sadece kokusunu almamız gerek.

Çılgın düşüncelerime o kadar dalmışım ve Henry'ye o kadar sıkı sarılıyorum ki ikimiz de kaçırıyoruz.

Havadaki sessizlik. Arkamızda bir yırtıcının dolaştığına dair küçük bir ipucu. Eugene'in son on saniyedir beni takip etmediği gerçeği.

Siyah kukuleta bir yılan saldırısı gibi, hesaplayamayacağım kadar hızlı bir şekilde kafama geçiriliyor. Ellerim ve ayak bileklerim yakalanıp bağlanıyor. Gücüm yanıp sönüyor, bir mum gibi . Dehşet içinde

Bunun bana turmalin pranga taktıkları anlamına geldiğini fark ettim. Henry aniden ellerimde değil. Eugene hiçbir yerde görünmüyor.

İşte bu kadar. Benim için geldi.

Panik zihnimi tüketiyor ve alçalıyorum. Kuduz bir hayvandan başka bir şeye dönüşmüyor, tüm bedenimi savuruyor ve çırpınıyorum. Eğer gücüm olsaydı, sağa sola kayıyor ya da saldırıyor olurum ama şu anda sahip olduğum tek şey insan kaslarım ve etim.

Biri küfrediyor ama eller sert, birden fazla animusun beni çelik gibi kavradığını söyleyecek kadar güçlü. Henry diye bağıriyorum ama bu sadece bezin ağzıma dolmasına neden oluyor.

Omzuma bir şey batıyor ve bir yılanın dişlerinin acısını fark ediyorum, tam o sırada belli belirsiz tanıdık gelen iğrenç bir kadın sesi kulağıma süzölüyor.

"Kral Kobra merhaba diyor, kuş boku."

Zehir kan dolaşımımı yakıyor. Panik dehşete dönüşüyor ama bu sadece kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor. Üç saniye sonra zehir boynumdan yukarı fırlıyor, beynime ulaşıyor ve her şey kararıyor.

* * *

Yüzüme soğuk su sıçırıyor ve gözyaşlarımı ve bulanık görüşümü kırıştırarak bir nefesle kendime geliyorum.

"Bunun onu etkilemeyeceğini söyledi," diyor boğuk kadın sesi. "Gördün mü? O iyi."

"Zehrimle bunu yapan birini hiç görmemiştim." Sessiz bir erkek sesi rahatsız edici geliyor ve onu da tanıyorum.

Birden zihnim devreye giriyor ve babamın beni küçüklüğümde beri eğittiği şekilde durumumu değerlendirmek için hızla çalışmaya başlıyor.

Bir sandalyeye bağlıyım, kollarım arkamdan bağlı, ayak bileklerim sandalyenin her iki ayağına bağlı. İp o kadar sıkı ki bir santim bile kıpırdayamıyorum. Tekrar gücüme uzanıyorum ama hala bir şey yok. Telefonum sutyenimin içinde sıkıca duruyor ama ona ulaşmamın hiçbir yolu yok.

Bir yeraltı mağarasındayız; hava nemli ve karanlık, tek ışık köşedeki yumuşak turuncu bir lambadan geliyor. Toprak zemine hızlı bir bakış, bunun bir dökölme olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor.

Mağaranın köşelerinde eski, ölü yılan derileri var. Lyle'ın yılan öğrencilerine yıl boyunca deri dökebilecekleri bir yer vermesi çok hoş. Onu bir daha gördüğümde tebrik etmem gerekecek.

Üzerimde beş figür beliriyor, hepsi de yırtık siyah kot pantolonlar, siyah tişörtler ve kapüşonlular giymiş. Bunlar akademiden yılan öğrenciler. Babamın yakın çevresindeki generallerden hiçbiri değil. Küçük bir parçam rahatlıyor.

Biri önüme geçiyor ve sıkı parmakları boğazıma dolanıyor. Bir ses kulağımda hırıltıyor. "Senin sırrın ne Aquinas?"

Hava akışımı kısıtlayan kazıcı parmaklara karşı dişlerimi sıkıyorum.

Babam zehir numaramı biliyor çünkü annem de aynıydı. Herhangi bir yarattığın zehrine karşı bağışıklığımız var, muhtemelen herhangi birine dönüşebildiğimiz için. O parmaklar nefes yolumu daha da sıkıyor ve sesli bir şekilde hırıltıyorum. Ama görüşümü daraltıyor. Taze bir panik dalgası gözlerimi açıyor ve yüzü tanıyorum-

"Kes , Thaddis," diye tıslıyor yalnız dişi anima, elindekini sürükleyerek tıpkı vahşi gibi.

Sarışın, kaslı bir anakonda olan Thaddis elini bırakıyor ve ben nemli havada soluk soluğa kalıyorum, her nefesim acı veriyor ve zorlanıyor. Tutuşunu kaldırırken elinin arkasında Thomas Krait'in eline kazınmış olan siyah ve yeşil dövmenin aynısını fark ediyorum. Uzun, tırtıklı dişleri ve ürkütücü kızıl gözleri olan siyah bir yılanın çevrelediği stilistik bir 'B' harfi.

"Ne istiyorsun lan?" Hırıltıyla söyledim. Planlarını öğrenmeliyim. Onları konuşmalıyım.

Tek dişi olan Natalia, Thaddis'in etrafında dolanıyor ve ben de beşinin yüzünü işaretliyorum. Natalia bir kobra, iki piton, bir kara mamba ve anakonda Thaddis var. Thaddis ve Natalia'yı babamın sarayından tanıyorum. Diğer üçü yakınımnda büyümedi ya da çocukken onları etrafta görmedim.

"Tali," diyorum usulca. Yüzümden hala su damlıyor ve alnımdan aşağı kayarak gözüme geliyor. Sinirli bir şekilde göz kırptıyorum. "Onuncu yaş günü partime gelmedin mi? İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

Yanağında zehirli bir kimlik numarası olan çelimsiz bir esmer ve çocukken mızız, uysal bir kızdı. Zaman ne kadar da değişmiş.

"Hepimiz senin aptal partine gelmeye zorlandık," diye küçümsüyor beni. Gözlerinin altındaki siyah eyeliner, yeşil irislerini vurgulayarak onu yırtıcı ve zalim gösteriyor. Siyah taytı stratejik olarak yırtılmış ve giydiği siyah kapüşonlu tişört bedenini cüceleştiriyor. İki pitonun onu sahiplenici bir şekilde çevrelemesinden, onları bir çiftleşme grubu olarak görüyorum. "Senin hiç gerçek arkadaşın olmadı."

"Yine de harika bir partiydi," diye . Korktuğumu göstererek bu kaltağa üstünlük sağlamayacağım. "Pembe pastanın tadı çok güzeldi."

Natalia ayaklarıma tükürüyor ve beni işaret ediyor. O zaman onun elinde de aynı 'B' dövmesinin olduğunu görüyorum. "Bunların hiçbirini hak etmedin, seni çirkin fahişe. Özellikle de Theo'ya yaptıklarından sonra."

Bu, söyleyebileceği diğer her şeyden daha derin bir kesik. Kalbim sıkışıyor ama sessizce söylerken bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum. "Babam ne istiyor?"

Mağara duvarlarının odalarında yankılanan kolektif bir tıslama var. Burayı nasıl buldular ki? Beni ne kadar uzağa taşıdıklarını bilmiyorum ama eğer okuldaysam, yardım uzakta olmayacaktır.

Elbette bunu planlamak için haftalar harcamışlardır. Hem müdire hanımın hem *de* müdür yardımcısının akademiden ayrılacağı günü beklemiş olmalılar.

"*Majesteleri* senin baban değil," diye tersliyor Thaddis. "Sen sadece bir malsın. Çiftlik hayvanı." Mürekkepli saçları olan siyah mamba'yı işaret ediyor. Kısa boylu, ince yapılı, dudaklarında ve kaşlarında piercingler var ve sırt çantasından bir rulo malzeme çıkarıyor.

Önümde diz çöktü.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve beni sandalyeme bağlayan ip ve prangalardan kurtulmaya çalışıyorum. Gücümü bir kez daha toplamaya çalışıyorum... ama bu boşlukta nefes almaya çalışmak gibi bir şey - çekecek hiçbir şey yok.

"Yuran'ın özel bir yeteneği var," diyor Natalia kendini beğenmiş bir şekilde. "Ona babası öğretmiş."

Bu isim bir şeyler . Babamın maaş bordrosundaki yılanları hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

"Senin için," Yuran'ın sesi ancak fısıltıyı aşıyor, "özel bir şey yapacağız."

Benim için bu anıyı tetikleyen şey, kumaş rulosunun düşerken çıkardığı gümbürtü.

Babamın taht odasının karamsar ışığında parıldayan metal aletler, farklı uzunluk ve genişlikte bıçaklar, metal penseler, vidalar, küçük, sivri uçlu bir testere...

Yüzümdeki tüm kan boşaldı.

Babamın altı maskeli generalinden birinin oğlu. Ona-

"Demek Yılan Büyücüsü'nü hatırlıyor," diye alay ediyor Natalia.

Hay sikeyim.

Yuran işkence setine sevgiyle bakarken belli belirsiz gülümsüyor ve ardından parmaklarımın biri kadar geniş siyah bir bıçak seçiyor. "Majesteleri her şeyi biliyor. Saklanmaya çalışmanın bir anlamı yok."

"Madem her şeyi biliyor, o zaman neden beni sorgulama zahmetine giriyor?" Hızlıca söylüyorum, gözlerim tüm o ölümcül metalin üzerinde.

"Sorgulama hakkında kim bir şey söyledi?" Yuran bıçağa bakıyor, sanki keskinliğini kontrol ediyormuş gibi havaya kaldırıyor. "Bu bir mesaj."

Karnım alt bölgelerime doğru iniyor. "Gerçekten mi?" diye . "Peki sevgili babacığım bana ne söylemek istiyor?"

Yuran saldırıyor, demir parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve bıçağını boynumun sağ tarafına doğrultuyor.

Çiftleşme işareti tarafım.

Ve tenimi kavuran sıcak acıya gerçekten hazır değilim.

Çıglık atıyorum ve beni hemen bırakıyor. Hepsine şok içinde bakarken boynumdan aşağı ılık sıvı damlıyor.

Beş yılan da bana kıs kıs gülüyor, sanki kanadığımı görmek onlara zevk veriyormuş gibi.

Yuran ağartılmış beyaz bir bez çıkarır ve kılıcını gelişigüzel temizler. "Cezanı onurlandır. Kendini Kral'a teslim et."

Sözleri havada bir giyotin gibi asılı duruyor.

"Yoksa?" Gözlerimin yanmasını engellemek için gözlerimi kırıştıyorum. "Başını tut," diye fısıldıyor Yuran.

İlkel dehşet beni kavıyor ama yalvarmayı, yakarmayı ya da soru sormayı reddediyorum. Can sıkıcı bir gözlerimden yaşlar *akıyor*, köprücük kemiğimden kan süzülüyor ve derim *yanıyor*.

Ama kendimi tutma çabalarım onları daha da cesaretlendiriyor. Natalia en iyi müşteri hizmetleri gülümsemesinden başka bir şey yapmadan arkamdan geliyor ve başımı iki eliyle kavrayıp kanayan deriyi Yuran'a bir kez daha sunmak için yana doğru çekiyor.

"İşareti tamamen kesersek," diyor Thaddis, heyecanla bakarak, "tekrar büyür mü?"

"Evet ama acıtacak," diye mırıldanıyor Yuran, ayaklarımın dibinde başka bir alet seçerken. Sesindeki güven beni ürpertiyor. Bunu daha önce yapmış. Ya da görmüş. Babamın hayvanlara işkence ettiğini biliyorum, ama *bu*?

Natalia elini çeneme koyarak çenemi kapatıyor ama ben yine de "Bunu yapmanı gerçekten babam mı söyledi?" demeyi başarıyorum.

Kobra yüzümde ve baş aşağı bir canavara benziyor. "Evet, Majesteleri yaptı. Ve ne isterse alır."

"Kartal," diyor Yuran, önümde durarak. "İki Cumartesi günü Kral Kobra'ya teslim ol, yoksa arkadaşlarını teker teker indirecek. Onların kim olduğunu çok iyi biliyor."

"Denemesini görmek isterdim," diye tükürdüm.

"Böyle diyeceğini söyledi," diye başını sallıyor Yuran. "O da dedi ki, *arkadaşlarını* teker teker indireceğiz. Kim olduklarını da biliyor. Küçük pembe saçlı kaplan. O sürtük leopar. O inek dişi aslan ve kurt anim."

Dehşet kaburgalarımın etrafında canlı bir yılan oluşturuyor. Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Connor'ı unutma," diye öneriyor Thaddis. "Bizim yurttta kaldığı için en kolay ulaşılacak kişi o olacaktır."

Yuran bana bakıyor, siyah gözleri kocaman ve kanayan boynuma sabitlenmiş, sanki onu görünce boşalıyormuş gibi. Çok ürkütücü ve adamın her an kendini ayarlamasını bekliyorum.

Aniden, eski, nekrotik yaralar yeniden açılırken karnımda acı patlıyor.

Ağzımı kapatmadan önce ikinci kez boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Şiddetli dişleri yavaşça karnımı sıyırırken, derimi yırtarken, kaslarımı yakarken ve zehrini içime akıtırken gözlerimi sıkıca kapatıp bir iniltiyi bastırıyorum. Sanki gerçekten buradaymış, devasa kral kobra dişleriyle derin yaralar açıyormuş gibi geliyor. Kafamın içinde bir kahkaha yankılanıyor, alçak ve ürkütücü.

Bu saldırıyı koordine ettiler.

Omurgamdan aşağı ter damlıyor, beynim kör edici acıya dayanamıyor. Bayılmak istiyorum, durmasını istiyorum, durmasına ihtiyacım var.

Burada tamamen güçsüzüm. Kaslarım geriliyor, yer değiştirmek istiyorum, dişlerimin inmesini istiyorum, pençelerimin yırtılmasını ve kanatlarımın istiyorum. Ama yapamıyorum ve bunun yerine psişik bir işkence masasına yatırıldım, babamın vücudumu tam olarak kullanması için dayanılmaz bir şekilde açıldım.

Natalia gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en çirkin ses. "Majesteleri onu alıyor, değil mi?"

Yuran parmağıyla karnımı dürtüyor. Acı taze yaralarım vuruyor ve hem ben hem de anima saf ıstırap içinde çığlık atıyoruz. Ağzımı kapattığımda gözlerim sulanıyor ve bağlarımla bir kez daha savaşıyor sandalyeyi geriye doğru sallayacak kadar sert bir tekme atıyorum. Natalia küfrediyor ama ben zar zor duyuyorum. Uzaklaşmam gerekiyor. Minnie'yi bulmalıyım. *Arkadaşlarımı*. Ailem haline gelen insanların peşine düşecek. Bu ölümden daha kötü bir ceza. Kendimle yaşayamayacağım.

"Düşünsene," diye fısıldıyor Yuran huşu içinde. "Bu kadar uzaktan bir saldırı yapabilecek kadar güçlüyse, başka neler yapabilir? Arkadaşlarınıza zarar vermek için burada olmasına bile gerek yok."

Minnie. Tanrım, *Minnie*. Yine mi, lütfen yine mi?

Natalia vurgulamak için boynumu çekiştirerek, "İki cumartesi içinde burada olacak," diyor. "Tahsilat için kendini göster yoksa arkadaşların acı çekecek. Senin şehit olmana izin yok ama diğerleri olabilir."

Tekrar çırpınıyorum, sözlerine ve imalarına karşı çıkıyorum. Yılanlar güler.

"Vay, vay, vay," derinden gelen bir ses tiksintiyle alay ediyor, "bakın burada neyimiz var."

Karanlığın içinden bir dizi beyaz parlayan göz gözlerim hızla açılıyor.

Bölüm 34

Xander

H Bir Boneweaver'ı kaçırmak için kaç tane haşarat gerekir?
Görünüşe göre beş.
İlk gördüğüm şey, loş ışıktaki parlayan o iğrenç sembol. Kıvrılan beş ışık huzmesi olan bir kafatası.
"Çiftleşme işareti" denen şeyi üçüncü kez görüyorum ve sanki eski, çürüyen bir cesedi kazıyormuşum gibi hissediyorum.
Neredeyse öğürecektim.
Eugene gölgelerden ciyaklayarak bir soru soruyor.
"Evet, evet," diye onu temin ettim. Çılgına dönmüş bir şekilde yanıma geldi. Bana neler olduğunu anlatmadan önce onu esrarımın dumanıyla sakinleştirmek zorunda kaldım.
Çoğu insan tavukların diğer kuşların sahip olduğu iyileştirici güçleri kullanamayacak kadar aptal olduğunu düşünür. Bunun yerine, Vahşi Tanrılar onlara düşük zekâlarıyla hayatta kalmalarına yardımcı olacak küçük bir şey vermiş. Pek işe yaramıyor ama beklenmedik bir şey olarsa beş saniye sonrasını görebiliyorlar.
Böylece Eugene haşaratın dışarı fırladığını görebilmiş ve son anda yoldan çekilebilmişti. Kendimi yataktan dışarı sürükledim ve sırf buraya gelebilmek için üzerime bir şeyler giymek zorunda kaldım.
Onu güç azaltıcı prangalarla bir sandalyeye bağladılar ve beş pis, yüksek solucan gibi etrafını sardılar.
Varlığımı duyuruyorum ve solucanlar ağızları açık bir şekilde etrafımda dönüyorlar.

İç çekerek kulaklığımı çıkardım ve cebime koydum.
Red Hot Chili Peppers beklemek zorunda kalacak.

Beş solucan geri çekilir ve dehşet etraflarında ateşli, kırmızı yıldızlar gibi parıldar.

Vurmasını bekliyorum -görüşümü kırmızıya çeviren ve odadaki herkes için ölüm anlamına gelen öldürücü öfke.

Ama- Bekle, ne?

Gelmiyor. Kulaklığım takılı değilken genelde olduğu gibi gözlerim kanamıyor.

Hâlâ sakinim. Tüm yönetici fonksiyonlar sağlam.

Ve sonra odadaki herkes bunun farkına varıyor.

Hepsi birden üzerime geliyor ve zamanım yok. Ateşi kullanmama *gerek yok* ama yanmış et kokusu hoşuma gidiyor. Her iki elimden birer kıpkırmızı ateş topu fırlatıyorum ve ilk iki solucanın göğsüne o kadar hızlı saplanıyorki ki kaçmaya çalışacak zamanları olmuyor. Alevler kıvranan bedenlerini yutuyor. Çığlık atıp yere düşüyorlar, etrafta yuvarlanıyorlar, kolları hamamböceği gibi sallanıyor.

"Mmm. Kızarmış yılan," diye törpüledim. Konu öldürmek olduğunda ejderham izlemeyi sever. Eğlenceyi kaçırmak istemiyor ve ben de onu suçlayamam.

Sonraki iki solucan ceplerinden bıçaklar çıkarıp hep birlikte kafama fırlatıyor ama ikisinden de kaçıyorum ve işe yaramaz bir şekilde toza karışıyorlar.

Arkadaşlarının çığlıkları sönüp iki alev topu cenaze ateşine dönüştüğünde, kalan üçünü ilkel bir korku ele geçiriyor. Haşarat formlarına bürünüyorlar, iki dev solucan, bir anakonda ve bir Kara Mamba, dişi kaçmaya çalışırken üzerime doğru kayarken kıyafetleri yere yığılıyor.

Ama bilmiyorlar ki ben onları en çok bu halleriyle seviyorum. Gerçekten, buna değer veriyorum.

İki turuncu ateş ipiyle saldırıyorum ve onları boyunlarından kement gibi yakalıyorum. Boğazları tamamen yanarken iki saniye boyunca çığlık atıyorlar ve sonra yere düşüyorlar. Kobra anima, şüphesiz onların pis lideri, şimdi şaha kalkıyor, dişlerini bana doğru gösteriyor ve kobraların yaptığı o garip hırıltılı tıslamayı yapıyor.

Kobrayı daha iyi görebilmek için Boneweaver'ın etrafında dolanırken, "Devam et," diye alay ediyorum usulca. "Bize biraz ısırik ver."

İğrenç, çatallı bir dil dışarı kayıyor ve havayı tadıyor. Bu benim için kara tahtaya çivi çakmak gibi bir şey, bu yüzden bir elimi uzatıp ince bir alev şeridiyle boğazından yakalıyorum. Bunu canlı istiyorum.

Anakonda şimdi ateş kementimin altında ölü yatıyor. Üçüncü bir cenaze ateşi yapmak için alevlerin onu tamamen sarmasına izin veriyorum. Cesetleri yakıp kül edersek ve hiçbir kanıt bırakmazsak daha temiz olur.

Ancak Kara Mamba hâlâ kementine karşı çırpınıyor. Siyah kumaştan bir rulo, kesmek, açmak ve sadece acı vermek için çeşitli aletlerle birlikte açıkta duruyor.

Öfke içimde yükseliyor, kendi canlı alevlerim gibi sıcak ve ateşli.

olduğunu anlayamadan elim bir anda dışarı ve kan ve bağırsaklar her yöne doğru patlıyor. Benim sihrim kedi telekinezisi gibi değil. Saf güç ve bu durumda saf basınç. Çok sık kullanmıyorum çünkü genellikle gerekli ya da eğlenceli olmuyor.

Dört haşarat öldürüldü, bir tane kaldı.

Kobra anima bayılana kadar hava yolu üzerindeki baskıyı arttırıyorum.

Sonra sadece dört cesedi tüketen odun ateşinden çıkan alevlerin sesi duyuluyor.

Hayır, bu doğru değil, havada belli bir melodi var. Saf ve berrak. Ay ışığı altında çınlayan ayak bileği çanları gibi. Baştan çıkarıcı, vahşi, çekici-

Kulaklığımı geri .

Aurelia bana neredeyse boş boş bakıyor, sanki son beş dakikada gördüklerine inanamıyormuş gibi. Sonra bir nefes alıp yanan cesetlerin kokusunu alınca burun delikleri parlıyor.

Kabuslarıma giren o yüz öfkeyle buruşuyor. "Onları sen öldürdün!"

Aptallığının sınırı yok.

Ben de ona çocukmuş gibi açıkladım. "Savage için bir tane bırakmam gerekiyordu, yoksa üzülürdü." Ayaklarımın dibinde baygın yatan kobraya küçümseyici bir el hareketi yapıyorum.

Ejderha benliğim bana güçlü, tehditkâr bir nefesle duman ve kor gönderiyor. *Sakin ol, kendime . Görmüyor musun kurtarıyorum*

Onun zavallı kışını mı?

Acele et, ahmak, geri çekiliyor. Onu odamıza götür de yaralarını dilimizle saralım.

Hayır, bu hayatta değil.

Kobra animası lider gibi görünüyordu, bu yüzden anahtarlar çalana kadar kıyafetlerini tekmeledim ve Kemik Kunduz kızına döndüm.

Boynundaki parlayan izden kan damlıyor ama pıhtılaşmış, yani derin değil. Korkudan ödü patlıyor, terliyor, titriyor ve bir kuluçka yavrusu gibi adrenaline kekeleyor. Korku, acı ve bir o kadar da rahatsız edici bir şey kokuyor.

Önünde çömelerek önce sol, sonra sağ ayak bileğindeki prangaları kabaca çözüyorum ve şimdi çıplak bacakları yüzüme bakıyor. "Gittiğin her yerde neden bu kadar dram var?"

"Ben mi dramım?" diye gözyaşlarını tutamayarak sığıyor. "Sağda solda *cinayet işleyen sensin*."

"Bunu yapmak için fazla bir nedene ihtiyacım yok, gerçekten," diye onu rahatlatıyorum. "Sıradaki sen olabilirsin."

"Bunu zaten denemiştin, hatırladın mı? İşe yaramadı."

Hüngür hüngür ağlıyor, cesur olmaya çalışıyor ama sürekli titremesi onu ele veriyor.

"Zar zor. Zehirli dişlerin sayesinde kaçabildin." "Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye soruyor.

"İpucu."

Eugene arkamdan ciyak ciyak bağırarak kendi payına söylüyor. Gerçi bu fırsat için ona teşekkür etmeliyim.

Kaçmam gerekiyor. İplerini çözmeye zahmet etmiyorum ve bunun yerine işkence aletlerini ve obsidyen prangaları topluyorum. "Scythe bundan hoşlanmayacak. Hem de hiç."

"Neden? Onları bilmediği için mi?"

"Sıradan bir varsayım," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum. İşkence aletlerini kastettiğimi sanıyor ama Yuran Black'i öldürmeden önce kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Eugene, artık güvende olduğunu hissederek köşeden sallana sallana gelir. Mağara duvarına yaslanmış baygın yatan mavi tüy yumağına, yani Henry'ye doğru ilerler.

İnce ateş kementimin gevşek ucunu alıyorum ve kobra anima olan dev tenyayı benimle birlikte dışarı sürüklemeye devam ediyorum. Neye dönüştüm ben? Bir kurye mi? Ayakçı mı? Tanrılar adına.

Hâlâ iple sandalyeye bağlı olan Aurelia yine bir şeyler zırvalamaya başlayınca sözünü kestim. "Haşereler gittiğine göre artık kendini dışarı atabilirsin."

"Bunun için başın belaya girmeyecek mi?" diye kekeliyor, beni önemsiyormuş gibi davranıyor.

Omzumun üzerinden ona bir sırtıma fırlatıp dışarı çıkıyorum. Bir haşarat yuvasını öldürmek için kaç ejderha gerekir? Görünüşe göre bir tane.

Bölüm 35

Aurelia

Dört uzvumun etrafındaki iplerin her birini telekinetik olarak çözmek yarım saatimi alıyor ve bu süre boyunca nefesimin altında o dev sürüngene küfrediyorum. Telekinezi konusunda henüz çok iyi değilim çünkü

Çok fazla pratik yapmadım. Kalkanlarım dışındaki güçleri kullanmam o kadar uzun süre yasaklanmıştı ki, buraya gelip Minnie ve diğer kedigillerin onları sık sık kullandığını görene kadar onlara sahip olduğumu neredeyse unutmuştum.

Ama o ejderha büyüklüğündeki pislik Xander Drakos, sanki atılacak bir çöpmüşüm gibi, ikinci bir bakış bile atmadan beni burada bıraktı. Ve o yılanları gözlerindeki nefretle *öldürme* şekli... Tüyler ürperticiydi. Ta ki her yeri ateşe verene kadar. dört tane yalayıcı alev yığını yığıldı ve onlardan gelen ısı bu mağarayı bir fırına dönüştürüyor. Kendimi dışarı attığımda kıyafetlerim terden sıırılsıklam olmuştu.

Serbest kalır kalmaz, Eugene'in bebeğimin minik bedenini uyandırmaya çalıştığı Henry'nin yanına koşuyorum. Hemen Henry'yi tarayıp herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ediyorum. Nefes alıyor ve küçük kalbi işaret parmağımın altında normal bir şekilde atıyor, yani bir şey tarafından bayıltılmış gibi görünüyor. Onu zehirlemişler mi? Panikliyorum ama herhangi bir diş izi bulamıyorum ve semptomatik değil. gücümü ona gönderiyorum ama büyüm iyileştirecek bir şey hissedemiyor.

Nefesimin altında lanet okuyarak, ejderha ateşinden dört tepeciğe bir bakış attım. Evet, beni esir almışlardı ama ölmeyi hak ediyorlar mıydı?

Bunun için mi? Natalia'nın şimdi ölmüş olan iki arkadaşını ve Xander'ın onları gözünü bile kırpmadan nasıl infaz ettiğini düşündükçe boğazım düğümleniyor.

Bu kötü bir ifade oldu çünkü Xander aslında göz kapaklarını kullanmıyor ama bu insanları bir hiçmiş gibi infaz etti.

Eugene aceleyle ciyaklıyor ve ben ona bakıyorum. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor.

"Hadi," diyorum. Beni takip etmeye hazır bir şekilde gıdaklayarak onaylıyor. Henry'yi göğsüme bastırarak bu lanet mağaradan hızla çıkıyorum ve bunu kime nasıl açıklayacağımı düşünüyorum.

Kimsenin bilmemesi en iyisi, değil mi? İnsanların kaçırılacak kadar aptal olduğumu bilmesini istemiyorum ve arkadaşlarımda da bunu öğrenmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda, cinayet girişimlerine karşı tetikte olmaları gerekiyor.

Lanet olası cinayet girişimleri! Hepsi benim yüzümden. Kalkanlarımı tekrar gözden geçirmeliyim. Babamın tehditlerinin çok gerçek olduğunu ve kendisinden dört kişinin öldürüldüğünü duyduktan sonra intikam için cinayet işlemekten çekinmeyeceği gerçeğini göz önünde bulundurmalıyım.

Ve Xander'ın Natalia'ya ne yapacağı konusunda içimde kötü bir his var. Ama akademide daha çok yılan var ve de babama sadık.

Uzun merdivenleri koşarak çıkarken nefes nefese kalıyorum ve sonunda başım dönüp titremeye başlayınca yavaşlayarak yürümek zorunda kalıyorum. Zehir hâlâ sistemimde olmalı ve beni öldürmese de vücudumu tehlikeye attığı kesin.

Sonunda yer seviyesine çıktığımda, nerede olduğumu bilmediğimi fark ediyorum. Koridorda devriye gezen bir grup muhafız görene kadar etrafta dolaşmak zorunda kalıyorum.

Kanlı bir el kaldırıyorum. "Yardım edin, lütfen."

"Ne , Aquinas?" İçlerinden biri bana doğru koşuyor.

Bok gibi görüldüğümün teyidi. "Evet, bana saldırdılar. Sağlık merkezi nerede?"

Bizi acile götördüklerinde ağlamaktan bir nefes uzaktaydım. Boynum ağrıyor ve kanla yapış yapış olmuş durumda, midem tam bir orospu gibi yanıyor ve bu zehir tüm dolaşım sistemimi yakıyor. Kendimi iyileştiriyorum ama

Tüm kalkanlarım tarafından kullanılan güç, terletiyor, neredeyse bayıltıyor.

En kötü kısmı? Gardiyanları durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Lyle'ı arıyorlardı.

Daha da ? Onu *aradıklarına seviniyorum* ve Savage'ı *kaçırdığımı* bir tür uyuşuk şokla fark ediyorum.

Keşke burada olsaydı da kocaman kollarını bana dolasaydı. Muhtemelen beni daha iyi hissettirmek için bir şaka yapardı. Ayrıca muhtemelen gördüğü her yılanı öldürürdü.

Tek iyi şey, en sevdiğim hemşire Hope'un Acil'de nöbetçi olması. Bana doğru koşuyor, korumaları, beni, Henry'yi ve Eugene'i incelerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Beni içeri soktu ve bir yatağa oturttu. Eugene korumalardan kaçıyor ve bizi takip etmek için acele ediyor.

"Buraya kendim için değil, Henry için geldim." Onu incelemesi için uzatıyorum ve kaşlarını çatarak minik kürk topunu alıp döner masanın üzerine koyuyor. "Biri ona bir şey yapmış," diye açıklıyorum, ayağa kalkıp onun çalışmasını dikkatle izliyorum. "Kalp atışı yüz yirmide sabit, solunumu altmış ve diş izi ya da yaralanma belirtisi yok ama iğneler konusunda emin olamadım."

Bana bir bakış atıp boynuma ve kanlı giysilerime bakıyor. "Sakin ol Aurelia. Bir nefes al. Bayılacak gibi görünüyorsun. Kavgaya mı karıştın? Kan kaybetmişsin."

Kendimi tekrar yatağa bırakıyorum ve o hüzünlü *pufu* çıkarıyor. tüm hastane yataklarının çıkardığı ses; nasıl hissettiğimin bir yankısı.

Başım dönüyor ve engellemek için ellerimi sıkıca birbirine kenetliyorum. Eugene ekipman tezgahının üzerine tünemiş, komik kahverengi gözlüklerinin ardından bizi izliyor. Kendini *topla Lia*, diyorum kendi kendime. *Kendini toparla*.

"Lia?" Hope'un sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Bana ne sormuştu? Bu bir kavga bile değildi. Yakınından bile geçmedi.

"Hayır. Yani evet."

"Hangisi?"

İç çekiyorum, boynumu ovuyorum. Elim yapış yapış oluyor ve neredeyse öğürüyorum. Kendi kanımın metalik kokusundan değil ama

yapmak üzereydiler.

Çiftleşme izimi çalıştılar. Sanki pişirilmeye hazırlanıyormuşum gibi derimi yüzerek vücudumdan ayıracaklardı.

İçime bir yük treni gibi çarpan bu gerçek karşısında görüşüm bulanıklaşıyor. Hope'un telefonunu çıkarıp Henry'ye afyon ilacını geri verme, ayrıca serum ve sıvı verme konusunda birilerine talimatlar yağdırdığını zar zor duyuyorum.

Birazcık rahatladım. Henry iyi olacak bir arkadaş. Benimle ilişkilendirilerek öldürülmeyecek bir arkadaş.

Saniyeler içinde kirli ellerime hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum; hırçın, omuzları parçalayan hıçkırıklar. Animam yer değiştirmek isteyip istemediğimizi soruyor ve ben gerçekten tüylere ve pençelere dönüşmek, okulun altındaki yuvama geri dönüp kıvrılmak ve bu karmaşadan saklanmak istiyorum. Ama bunu yapamam. Burada kalmalı ve tetikte olmalıyım. Arkadaşlarımdan zarar görmemesi için babamın saçmalıklarına katlanabilirim. Gücümdeki bir değişimle kalkanlarımı yeniden yönlendiriyorum. Okula yapılan tüm psişik saldırılar bana yönlendirilecek. Arkadaşlarımdan güvenliği için en azından bunu yapabilirim.

Henry götürülürken kucağıma bir mendil kutusu bırakılıyor ve yanıma bir bardak su konuyor. Bu beni daha da hıçkırıklara boğuyor çünkü artık zaman nefes alacağımı, nasıl nefes alacağımı ve hatta *neden* nefes almam gerektiğini söyleyecek kimse yok.

İçimde bir fırtına kopuyor ve sahip olduğum tek şey içinde kürek çekmeye devam ettiğim köhne bir sandal. Kenarlarında delikler var ve içi suyla doluyor ama ben yine de kürek çekmeye devam ediyorum.

Babam beni terk ettikten sonraki en karanlık annemi hatırladım. Hayaletinin küçük tekneyle benimle birlikte olduğunu hayal ettim, ince ellerini süsleyen ikinci bir kürek. Bana arkadaşlık etti. Beni güçlü tuttu. Ama şimdi büyüdüm ve cevaplanamayan sorular soruyorum. Neden ikimiz de hayatlarımızı yaşam için bu kadar çok mücadele ederek geçirdik? Onun kaderi benim de kaderim mi? Gelecekte yenik düşmek için şimdi devam mı edeceğim?

Kalbim çok kötü acıyor ve diğer her şey de öyle. Ağır bedenimin yatağa düşmesine izin veriyorum, yastıktan tamamen uzağa düşüyorum ama umurumda değil.

Ama benim hayatım gibi değil.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde birkaç altın an için, güzel olabilecek bir geleceğe dair bir anlık bir görüşüm oldu. Güneş parlak bir yer. Dostlarla dolu bir yer. Henry'm, Eugene ve Minnie, Sabrina, Raquel, Stacey ve Connor gibi nazik, şefkatli yaratıklar. Vahşi. Bu umut için savaşmak zorundayım. Çok erken kaybettiğim annemin hatırası için. Onu gururlandırmak ve soyumuzun hakkını vermek için savaşıyorum. Boneweaverlar bir zamanlar kral ve kraliçelerdi. Damarlarımda onların ruhunu taşıyorum. Onlar da benimle birlikte savaşıyor.

Üzerime ısıtılmış bir battaniye örtülürken sıcaklık beni sarıyor. Battaniyenin içine girip kenarlarını vücudumun etrafına çekiyorum, kendimi mutsuzluğumla kozalıyorum çünkü yapmam gereken son şey onu etrafa yaymak. Neredeyse battaniyenin benim kanatlarım olduğunu hayal edebiliyorum, etrafımda katlanıyor, güvenli ve emniyetli.

Tüm kalkanlarımın, yedisinin de ve hepimizi güvende tutmak için *her şeyin* etrafına yerleştirdiğim kalkanın tekrar devreye emin oluyorum. Belki de bu yüzden, ama derin bir uykuya dalıyorum ve onu kontrol bile edemiyorum.

* * *

Tanıdık bir baritonun sesi beni karanlık bir denizden uyandırıyor. Bu ses derin ve bütün, bir bas davul gibi ve bir anıyı canlandırıyor. Loş ışık altında yumuşak eller. Nazik, yatıştırıcı bir ses. Ama bugün, o derin davulun içinde şiddetli bir güç akıntısı var. Patlamaya az kalmış bir volkan gibi.

İçimdeki ilkel bir şey bu korkunç, derin öfke karşısında ürperiyor.

Gözlerimi zorla açtığımda perdenin odamın etrafına kadar çekilmiş olduğunu ve Eugene'in döner masanın üzerinde oturup beni izlediğini görüyorum. Büyük, mükemmel cilalı iş ayakkabıları perdenin altında, yıpranmış bir çift mavi crocs'un karşısında duruyor. İçimdeki kedi uzanıyor ve tembelce esniyor. Adını fısıldıyorumkimseye ya da hiçbir şeye değil, sadece ağzımın içinde ve çevresinde *hissetmek* istediğim için.

Perde bir anda açılıyor ve kaşlarımı çatarak yeni, sert ışığa rahatsızlıkla göz kırpyorum. Ama orada duran o. Yüksek bir güç figürü ve-

"Bayan Aquinas?"

Tanrı aşkına, bana öyle demeyi bırakmalı. Adımı onun ağzından duymak istiyorum. Ama ilk defa söyleyişinde bir belirsizlik var. Sanki artık o kadar emin değilmiş gibi.

Aslan içeri giriyor ve ben battaniyeme kıvrılmış, kıpırdamadan duruyorum, çünkü bedenim bir kaya gibi hissediyor. Üzerime doğru gelen devasa vücudu sert tıbbi ışıkları engelliyor. Birden kasıklarına ve yanlarından sarkan damarlı ve güzel büyük ellerine doğru hizalandım.

O eller bir zamanlar kürkümü okşamıştı. Bunu şimdi hatırlıyorum.

Pekâlâ, *bir şeyler* için yeterli enerjim olabilir.

Battaniye kozamın içinde elimi bulmayı başarıyorum ve uzanıp o güzel, davetkâr ellerden birini tutuyorum. Nedense bana izin veriyor. Çok sıcak. Tanrım, kemiklerimdeki soğuğu uzaklaştıracak kadar sıcak. Teni altın sarısı ve bronzlaşmış ve *evet*, o damarlar rüyaların malzemesi. Hiç düşünmeden anatomisinin mükemmelliğini yüzüme taşıyor, dudaklarımı ve burnumu usulca tenine bastırıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bu sanki aldığım ilk nefes gibi. Şafak güneşi ve baskıdan yeni çıkmış taze kâğıt yaprakları.

İlemelerim zayıf ve ahlaksız. "*İhtiyacım* var," diye fısıldıyorum tenine karşı, dudaklarım elinin arkasında geziniyor, temastan vazgeçmek istemiyorum. Altındaki canavarın kokusunu almak istiyorum. Tüm o kendini beğenmiş kontrolün altında olduğunu *bildiğim* vahşi, kırık aslanın. *Onu* ve çıplak vücudunun her parçasını tatmak istiyorum. Aleti bana çok yakın. Yüzüme o kadar yakın ki onu da yalayabilirim.

Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor.

İzin mi? Mükemmellik.

Ben de öyle yapıyorum.

Dilimin ucu dışarı fırlıyor ve eline küçük bir yalama yapıyorum.

O misk, insan ve *aslan*. Ona karşı usulca hırlıyorum. "Bu sana

Bayan Boneweaver," diye fısıldıyorum belli belirsiz.

"Uyu," diye emrediyor, yine tüm keskinliğıyle. Ama ne yazık ki hâlâ elimi tutuyor! Bir zafer.

Çünkü itaatsizlik edecek iradem yok, gözlerimi kapatıyorum. Ve bu bana garip, lezzetli bir tatmin duygusu veriyor.

Ckapt'ca TW

Lyle

Celeste ve ben Konsey toplantısından ayrıldık ve bunu bir başarı olarak nitelendirdik. İstemeyerek de olsa bize daha fazla zaman verildi. Karar verildiğinde Mace Naga'nın tepkisi kafa karıştırıcıydı. Kızgın ya da öfkeli olacağını düşünmüştüm.

Ama onun yerine gözlerimin içine baktı ve sırttı.

Sanki bizim bir şey biliyormuş gibi. Bu beni de Scythe'ı da tedirgin etti ve bunun için yılanı boğazlamak istedim. Ama sonra ayrılma vaktimiz geldi ve Scythe, Celeste ve ben yollarımızı ayırdık, Anka kuşu hanımefendi tarikatının geri kalanıyla bir toplantıya gitti ve ben de buraya geri döndüm. Scythe nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gitti ve ben de ona nereye gitmesi gerektiğini sormayacaktım.

Akademiden yarım saat sonra Ruben'den bir telefon aldım ve tamamen içgüdüsel olarak telepatim BMW'mi yerden kaldırıp ziftli yola fırlattı.

Benim okulumda mı? Ona *benim* bölgemde mi saldırdılar? Sadece boş bölge yoluna odaklanmak öfkesini dizginlemesini sağladı.

Ta ki buraya gelip Aurelia'nın cenin pozisyonunda kıvrılmış, bitkin ve kanlar içinde olduğunu görene kadar.

Onun kanı.

Çiftleşme işaretini kesmeye çalıştılar ve ben de bunu canice gerçekleştirdim.

Eugene yüksek sesle ciyaklıyor ve ben kafamı sallıyorum, kırmızıyı temizlemeye çalışıyorum, birinin boğazını parçalamak için yanan ihtiyacı.

"Teşekkür ederim," dedim sertçe.

Buradaki tüm muhafızlar ve hayvanlar arasında Aurelia'yı kurtaran horoz oldu. Savage ve onun Boneweaver çiftleşme grubunun beşinci üyesi hakkındaki paranoyası için şanslıydı.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kanının ve acısının kokusu burnuma doluyor ve beni neredeyse delirtiyor. İki kalp kafamın içinde çarparken adrenalin damarlarımı ısıtıyor.

Renkler değişiyor, görüşüm daralıyor ve zincirler gıcırıyor. Teni kül rengi, gözleri uykuda kapalı, kan ve ter içindeyken bile acı verecek kadar güzel.

Onu koru.

Bu derin ve ilkel bir emir, varlığımın karanlık derinliklerinden geliyor. Her türlü gururun, egonun, beni ben yaptığımı düşündüğüm her şeyin altından. Uzaklardan gelen bir kükreme zincirlerin bir katmanını parçalıyor.

Sikeyim.

Panik vücudumdaki her kası kaskatı yapıyor.

Tamam, hemen animus'uma söylüyorum. *Pekala*.

Ne istediğini biliyorum.

O çiftleşme içgüdüsüne teslim olarak, bu yönün beni kontrol etmesine izin verdim.

Aurelia'yı kollarıma aldıktan sonra animus'um kapısının arkasına uzanıyor. Hastane battaniyesinin kokusu zihnimi işgal ediyor ve bir anlığına onun kanını yalayarak temizlememi engelliyor.

Hope içeri girerken boğazımdan kısık bir gümbürtü kopuyor. "Bay Pardalia-"

"Onu alacağım." Kelimeler ağızımdan zar zor tanıdığım gırtlaktan gelen bir tınıyla döküldü.

Kartal anima içgüdüsel olarak bir adım geri atıyor, gözleri geniş ve değerlendirici. Ne gördüğünü biliyorum: Kendisinden çok daha güçlü, zorlukla kontrol edilen bir animus, bir dişi üzerinde hak iddia ediyor.

Gözleri acil durum bölmesinin girişindeki nöbetçilerin olduğu yere kayıyor. Onları aramalı mı diye düşünüyor. Ama zekâ ilkel içgüdüsünün önüne geçiyor ve bir şey yapmamaya karar veriyor. Bana engel olmadığını göstermek için başını eğiyor ve vücudunu yana doğru hareket ettiriyor. "Elbette efendim."

O mükemmel bir şekilde eğitildi. Biliyorum çünkü onu ben eğittim. Ve şu anda onu kurtaran tek şey bu.

Aurelia'yı güvenli bir şekilde kollarıma alarak acil durum bölmelerinden çıkıyorum. Ruben dışarıdaki koridorda ekibinden üç kişiyle konuşuyor. Gözleri Aurelia ile benim aramda gidip geliyor ve yüzünde bir kaş çatma ifadesi . Konuşurken fiziksel olarak örnek almam gereken nadir erkeklerden biri.

Yürümeyi bırakmadığımda Ruben de benimle birlikte adım atmaya başlıyor. Ayaklarım otomatik pilotta çalışıyor; Aurelia'yı buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmem gerekiyor.

Emirleri sıralamaya başladım. "Yılanın döküldüğü mağarayı ve araştırın. Bana görüntü gönderin."

Ruben başını sallıyor ve aramızda bir metre mesafe bıraktığını görmek beni memnun ediyor. "Sorgulandı mı?"

"O uyuyor," diye bağırdım. Bunu yapmak istememiştim ve bunun farkındalığıyla içimde bir şeyler geriliyor.

Ruben'in bunu benden farklı olarak algılayıp algılamadığını söylemiyor, sadece sakalını sıvazlıyor. Onu diğer hayvanlar üzerindeki gücünün yanı sıra sağduyusu için de tuttum. Konuşmanın bittiğini anlıyor ve kesişen bir koridora sapıyor.

Koridorlardan geçerek yönetim binasına ve asansöre doğru ilerliyorum. Gizli paneli açarak gücümle dört numaraya basıyorum ve asansörün bizi salyangoz hızıyla yukarı çıkarmasını beklerken ayağımı yere vuruyorum.

Aurelia'yı ilk gördüğümde, yatak odasının karanlığındaydı ve ben benden daha büyük bir güç tarafından çağrılan bir hayaletten başka bir şey değildim. Önce onunla savaştım, sonra savaşmanın animusumu ortaya çıkardığını ve beni yarı deliye çevirdiğini fark ettim. Bu yüzden Regina'nın şarkısının beni yılan bölgesinin derinliklerindeki bungalovuna götürmesine izin verdim. Yatağında yatıyordu, üzerinde küçük bir gecelik vardı ve bu beni bir şimşek gibi çarptı. Ağırılık merkezim değişti ve o kendi zevkine kapılmış bir şekilde kıvranıp inerken başka tarafa bakmadım.

Ahlaksız ve şehvet düşkünü hissettirdi. Ve tüm sağduyuma rağmen, o zamandan beri bunu arzuluyordum.

Benim gibi erkeklerin arzulamasına, istemesine izin var. Ama *sahip olmak*? Aurelia'ya sıradan bir animus gibi bedenen ve ruhen sahip olmak mı?

İmkansız.

Daireme vardığımda ve yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtığımda bu düşünceyle ürperiyorum. Aurelia bana , şefkatle göğsüme sokuluyor ve aniden onu yatak örtülerime sarıp sonsuza kadar burada tutmak için yoğun bir dürtü duyuyorum.

Onu nazikçe yatağın ortasına yatırıyorum ve hiç kıpırdamıyor.

Ve çekilmiyorum. Çekemem.

Kokusu çok güçlü, kanı teninde çok canlı ve bana onun savunmasız olduğunu söyleyen ilkel his kollarımın onu bırakmasına izin vermiyor.

Dişlerimi sıkarak yanına uzanıyorum, sanki kaslarımın iriliğiyle onu koruyabilecekmişim gibi vücudumu küçük bedeninin etrafında kıvırıyorum. Celeste'in ofisindeki toplantı ile acil servis arasında bir yerde kot ceketini kaybetmiş ve üzerinde sadece bu ince elbise kalmış. Koyu renk saçları dağınık ve dağınık bir haldeydi ve onları düzene sokma isteğime karşı koyamıyorum. Parmaklarım alnının ve yanaklarının derisini okşarken saçlarını nazikçe yüzünden süpürüyorum.

Temas yüzünden elim karıncalanıyor ve yanağının narin, pürüzsüz zeytin derisini koklamak için eğilmeden önce bir nefes için duraklıyorum. Kokusu tatlı bir çiçeğe benziyor ama çiçeksi olmaktan çok baş döndürücü. Kapının ardındaki ölümcül canavarı sakinleştiriyor ve yumuşak bir mırıltı çıkarmasını sağlıyor. Belki de onu biraz koklarsam, normal halime dönecek kadar sakinleşeceğim. Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, burnumu çenesinin çizgisine değdiriyorum. Çok yumuşak. Çok güzel.

Ne yapıyorum ben?

Aurelia uykusunda mırıldanıyor ve bu ses beni avucunun içine alan bir siren şarkısı gibi. Başımı geriye yaslayıp ona sıkıca sarılmaktan, kokusunu içime çekmekten ve onu ilk kez gördüğüm o uğursuz geceyi ve birkaç gün sonra gün ışığında benden kaçışını hatırlamaktan başka çarem yok.

Birden fazla parçam sertleşiyor.

Onun için öldürdüm. Yıllarca cinayetten uzak durduktan sonra, sözümü tutarak, saf içgüdüyle, benden başka biri tarafından kovalandığını görünce öldürdüm. Beş yılan ruhu

VahŖi Tanrıça çünkü animusum onun tarafından tetiklenen kuduz bir canavar.

Kan yüzünden. Dökülen kanının görüntüsü beni bu şekilde davranmaya itiyor olmalı. Büyük bir irade gücüyle burnumu onun çenesinden . Tek bir hareketle ondan uzaklaŖtım, yataktan sıçradım ve banyoya girdim.

Döndüğümde, Aurelia ıslak bezin sürtünmesiyle uyanmıyor ve içimdeki ilkel piç, reginamızı temizlemekten memnun, alçak sesle ve sertçe mırıldanıyor. Ona dokunmamızı, hak ettiğı nazik şekilde okŖamamızı seviyor.

Öğrencilere sürekli öğrettiğimiz gibi, bu sadece hijyen. Müfredatın bir . Akademinin ilk kuralı bu. Öğrenciler temiz kalmalı.

Görüntülü arama geldiğinde onun üzerini örtüyordum ve arayan Ruben'di, yüzü kasvetliydi. "Patron, Ŗuna bir bak."

DıŖarı bakan kameraya geçiyor ve gördüğüm Ŗey görüşümü kırmızıya çeviriyor.

"Ejderha gibi kokuyor," diyor Ruben, sanki dumanı tüten üç kül yığınını, yukarı doğru yalayan birkaç başıboŖ kırmızı alevi göremiyormuşum gibi. Telefonumu duvara fırlatamadan telefonu yüzüne kapatıyorum.

O kadar öfkeliyim ki aramızdaki yeni telepatik bağlantıyı kullanmaya dayanamıyorum. Scythe'ı arıyorum ve ikinci alıŖta telefonu açıyor. Ŗimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

"Beni hemen Xander'a bağla yoksa VahŖi Tanrı adına hepiniz ölürsünüz."

Bölüm 37

Aurelia

W Uyandığımda, *kesinlikle* bana ait olmayan ipek çarşafı büyük, lüks bir yataktayım. Bunların hiçbirisi benim değil.

Gözlerimi açtığımda siyahı görüyorum. Büyük bir yatağın üzerinde siyah çarşaf ve yatak odasının kapısına yakın ve benden olabildiğince uzakta bir koltukta oturan bir aslan.

"Ne?" Kendime sordum.

Lyle iç çeker ve bu gergin, kendini cezalandıran bir .

"Seni buraya ben getirdim," diye itiraf ediyor, bana bakmıyor ve kolçaklarını eklemlerini beyazlatacak kadar sert kavıyor. Pişmanlık duymak isteyen bir adam gibi. "Bir süre senin yanında uyudum. Sana sarıldım." Birden ayağa kalkıyor, sanki öfkeliymiş gibi, nefret dolu şeyler düşünüyormuş gibi sertçe duvara bakıyor. "Hangi çılgınlık beni ele geçirdi bilmiyorum."

Gözüm bu hareketin akışkanlığına takılıyor, sanki vücudu güçlü, sert kaslardan değil de ipektenmiş gibi dünyada nasıl hareket ettiğine.

"İkimiz de seni neyin ele geçirdiğini biliyoruz," diyorum usulca, kendi elim beni saran yumuşak malzemenin üzerinde sıkılaşıyor. "Geçen gün beni buraya gelmeye iten şeyle aynı şey."

Diğer yandan ben mi? Yaptıklarımın hiç pişman değilim. Bunun bilgisinin aramızdaki boşlukta durmasına izin verdim.

"Christine'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum." Elini saçlarında gezdiriyor, alışılmadık bir şekilde gevşek, en büyük düşmanıymış gibi yatak odasının kapısına bakıyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Benden önce babamın geri getirme yılanlarını rahatça öldürdüğünde değil.

buraya geldi. Onu bana kızgın ve öfkeli gördüğüm birçok seferde değil. Sözcük bulamadığını hiç görmedim. Onu hiç kaybolmuş görmedim.

Başka bir şey daha yerinde değil ve aşağı baktığımda kendimi onun gömleklerinden biriyle kaplı buluyorum. Elbisem altımda, neyse ki onu çıkarıp yaralarımı görmedi, ama erkeksi bir vücut yıkama kokusu alıyorum ve yüzümün, boynumun ve göğsümün derisi yumuşak ve temiz, sanki-

"Sen..." Şok içinde fısıldadım. "Sen..." Sertçe başını sallıyor. "Seni yıkayayım mı? Evet."

Bacaklarımda bir karıncalanma hissediyorum. "Neden?" Gömleğini göğsüme koklamanın uygunsuz olup olmayacağını düşünerek fısıldıyorum.

Sonra adamın elini *yaladığımı* hatırladım.

"Her tarafın kan içindeydi," diye yanıtlıyor. "Kendi kanın. Ve bu hiç yardımcı olmuyordu... şeylere."

Bana bakmak için dönüyor, kehribar rengi gözleri sanki her şeyi yeniden görüyormuş gibi boynuma kayıyor. Bunu mideme inen bir sarsıntıyla fark ediyorum. Kanıma bakmak onun için dayanılmazdı. Beni buraya, özel bir yere getirme, üzerimi örtme ve temizleme dürtüsüne karşı koyamadı. Göğsümden bir sıcaklık ve biraz daha korkutucu bir şey akıyor.

"Teşekkür ."

Yüzü *ciddi misin* diyor?

Benimki "evet, *öyleyim*" diyor.

Ne de olsa bunu tek başıma yapacak enerjim yoktu. Şu anda gücüm hala tükenmiş olsa da, daha önceki çaresiz yorgunluğum azaldı.

"Henry nerede?" Ben soruyorum.

"O o olmak kabul edildi için soruşturma," Lyle diyor, hala Bana bakmadan. "Eugene onunla birlikte."

İki bebeğimin de iyi olduğuna sevinerek, artık saçım olan kuş yuvasını taramaya çalışıyorum.

Lyle devam ediyor, "Onu etkisiz hale getirmek için ne kullandıklarını bilmek istiyorum. Ve-"

Gözleri, uzun siyah buklelerimin düğümlerini tararken ellerimin hareketlerini takip ediyor. "Ve?" Soruyorum.

Lyle bir hayalden uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve ben de bundan memnuniyet duymaktan kendimi alamıyorum. Yüzü fırtınalı bir hal alıyor, öfkesi neredeyse korkutucu. Ama bu bana yönelik değil. Lyle'in, Regina'sının saldırıya uğradığı gerçeğine öfkelenildiğini iliklerime kadar biliyorum.

Anima'm karnımda çırpınıyor. Uyarılma damarlarımda dolaşıyor, yavaş ve yoğun.

Lyle zorlukla bastırılmış bir öfkeyle, "Ve ne olduğunu bilmem gerekiyor, Aurelia," dedi. "Xander bana bilinenlerden fazlasını anlatmayacak."

"O piç kurusu." Beni orada *bıraktığını* unutmadım.

Muhtemelen Lyle'a bir şey söylemek istememesinin nedeni de buydu.

Aslanım kötü bir kelime kullandığım için beni azarlamak ister gibi kaşlarını çatıyor.

Dene beni, yüzüm ona söylüyor.

Bunu almana *izin* vereceğim, dedi.

Tanrım, sinirlendiğinde çok ateşli oluyor. Ve benim adıma kızgın? Klitorisim titreşirken kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Gömleğimin içinden sert meme uçlarımı görüp görmediğini merak ediyorum.

Gömleği.

Bu, beni idama gönderdiği zamanı telafi etmeye başlıyor. "Telafi etmeye başlıyor" önemli bir ifade.

Anima'm onun için cıvıldıyor ve aniden aramızdaki mesafeye dayanamıyorum.

Çarşafı geriye atıyorum ve bacaklarımı pelüş halının üzerinde sallıyorum. Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve başımın dönmediğini, sıcak ve karıncalı olduğumu fark ederek yataktan uzaklaşıyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatırken gözlerini benden hiç ayırmıyor ve bedenlerimiz arasında elektrik akımı varmış gibi hissediyorum, keskin ve ısıracı ama aynı zamanda lezzetli ve tatlı. Ondandır birkaç santim ötede durup yüzüne baktığımda bu his daha da artıyor. Uzanıp ona dokunma isteğimi bastırıyorum, bunun yerine kalçalarımın sarkan gömleğin alt kısmını kavriyorum.

"Öfkelenildiğinde başka bir şey oluyorsun," diyorum usulca.

Bedenim ona doğru sallanıyor, onun güçlü cazibesine teslim oluyorum.

Elleri pazularımı kavriyor, ilerlememi durdurmak için sıkıca sıkıyor. Belki de kendini durdurmak için. Ona bakmayı seviyorum ve biliyorum ki

Arzu yüzümden okunuyor. Kokumda. Ama bekle. Tüm kalkanlarım devrede ve o benim kokumu alamayacak.

Ben de koku kalkanımı indirdim.

Lyle Pardalia'nın göz bebekleri büyüyor ve dudaklarını yalıyor, gözleri ağzıma doğru . Ve Tanrıça adına, benden gerçekten tahrik olduğunu bilmekten duyduğum zevk.

"Bana orada neler olduğunu anlat Aurelia," diyor sertçe, gözlerime değil dudaklarıma bakarak. "Tek bulduğumuz kül yığınlarıydı."

Ve ipli bir sandalye. Gerçi bunu yüksek sesle bile söyleyemiyor.

"Lyle." Adını yumuşakça söylüyorum. Bu bir okşayış. Satene karşı kayan bir ten. Birdenbire ona neden hiç dokunmadığımı hatırlayamıyorum. Neden hiç öpüşmediğimizi. "Beni öpersen sana söylerim."

Yüzü değişiyor. Saf ıstırap, yerini hayal kırıklığına bırakmadan önce bir anlığına yüzünde parlıyor.

"Kes şunu Aurelia." Çenesi bir ileri bir geri gıcırıyor.

"Neden?" Yavaşça soruyorum, çenesinden ve kokusundan tamamen etkilenmiş bir halde. Elleri kollarımda sıkıca duruyor ve ben daha fazlasını arzuluyorum. Sert ellerini her yerimde istiyorum. Beni inkar etmek için kullandığı aynı yoğunlukla beni tahrip etmesini istiyorum. Derin nefes alıyorum. "Çok güzel kokuyorsun."

"Böyle hissetmen çok doğal," diyor yüzünü buruşturarak. Ama engelleyici ellerinin bir nebze gevşediğini fark etmeden edemiyorum.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimle ona yalvarmaya çalışıyorum.

"Yapamazsın." Ama o eller biraz daha gevşiyor ve şimdi gözlerimin içine sertçe bakarken beni nazikçe tutuyorlar.

Dudakları pembenin mükemmel bir tonu, ne çok ince ne de çok dolgun, mükemmel şekillendirilmiş bir aşk tanrısı yayı var. Birden dilimi üzerinde gezdirme ihtiyacı duyuyorum.

"Seni ilk gördüğümde bir başmeleğe benzediğini düşünmüştüm, biliyor muydun?" derken gözlerimi dudaklarından alamıyorum. Yakışıklı ve çok sert."

Ellerini üzerimden çekti. "Ne?" Sesi gergin ve gergin, sanki kendi tasmaını o kadar sıkı tutuyor ki tamamen kopabilir. Ama o anda gücü beni çevreliyor, tıpkı

O gün sınıfta, Regina dersinde. Kollarımı, omuzlarımı okşadı. Boynumu.

Kelimeleri oluşturma şekli bile büyüleyici. İster keskin ister yumuşak olsun, ağzı her zaman mükemmel. Elim dudağına dokunmak için kalkıyor ve teninin yumuşak hissi beni zevkten başka bir şeyle doldurmuyor.

Lyle kıpırdamıyor ve sanırım o da nefes almıyor. Elimde olmadan ona daha fazla dokunuyorum, parmaklarımın çenesinin güçlü düzlemini, çenesini, boğazını okşamasına izin veriyorum. Ama orada bir şeyler eksik. Kendi boynuma dokunuyorum ve tısılıyorum, kesik hâlâ acıyor. Tekrar boğazına uzanıyorum ama elimi kendi eliyle yakalıyor. Bir uyarı.

Ama tekrar görmek istiyorum. Sadece bir kez gördüm ve gerçek olduğunu görmem gerekiyor.

Çiftleşme işareti kalkanımı bırakıyorum. Eski kıyafetler gibi atıyorum.

Boynunun yan tarafında göksel bir ışık canlanıyor, ne altın ne de gümüş. Beş ışık huzmesi olan o kafatası. Anima'm sevinçle garklıyor.

Lyle elimi bırakıp geri çekiliyor, gözleri dehşetle karışık bir korkuyla açılıyor. Gözlerinin kenarları parlıyor.

"Ah Tanrıça," diye fısıldadım. İşaretin her zaman güzel olduğunu düşünmüştümdür. Lyle'in her zaman güzel olduğunu düşünmüştümdür.

Peki ya ikisi birlikte? Görüntü yıkıcı.

değil. Yavaşça öne çıkıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum. İstese de istemese de gücü bana ulaşıyor.

"Lyle," diye fısıldıyorum.

Yüzü alçalıyor, benimkiyle buluşuyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Yapamayız Aurelia," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı onunkilere sürüyorum. "Biliyorum."

Kolları kalçalarımın dolanıyor ve uzun zamandır arzuladığım bu temas karşısında bir inilti çıkarıyorum.

"Biz-"

Ama bitirmesine izin vermiyorum, dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, o erkeksi kibrin tadına bakıyorum. İsteksizliğini yalayarak yok ediyorum.

İnliyor, bedenimi kendi bedenine bastırıyor ve gökler açılmış gibi görünen bir şekilde ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Ağzını dilimle istila ediyorum, ellerimi ensesine, gevşek, görkemli saçlarının arasına gömüyorum.

Ağzımın içine doğru iniyor ve bu korkunç, baskın bir ses. Dilini dudaklarımın arasından geçirip beni sahiplenmeden önce üst ısıyor. Boğazımda inliyorum, omuzlarını, göğsünü pençelerken nefesim bitkin ve muhtaç.

Ama ne kadar agresif ihtiyacım olursa olsun, Lyle'da daha fazlası var.

Bu kadar güçlü bir eşe sahip olan bir regina, egemenliğini bir andan fazla sürdürmeyi asla umut edemez.

da.

Onun tarafından yutulmak istiyorum; tarafından istila edilmek istiyorum. Gücü değişiyor, beni eziyor ve kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken ediyor.

Lyle beni üzerinden itiyor ve geriye doğru sendeliyorum, *buna cüret* edebildiği için şok ve öfke içindeyim. Pantolonunu indiriyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve gözlerinde yakıcı bir sıcaklık ve öfkeyle bana bakıyor. Yemin ederim derisinin altındaki o kuduz hayvanı görebiliyorum, pençelerini çıkarıp bana gelmeye çalışıyor.

Bakışları birkaç düşmenin gevşeyip göğüslerimin kıvrımlarını ortaya çıkardığı göğsüme kayıyor.

Bununla savaşıyor gibi gözlerini kapatıyor, yüzündeki acı beni yumuşatıyor, öfkemi yatıştırıyor, sonra gözlerini açıyor ve bakışlarının saf yakıcılığı bende kaçma isteği uyandırıyor.

Ve kovalanmak.

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme kıvrılıyor.

"Yapma," diye uyarıyor ama sesi neredeyse hiç insani değil.

Kapının koluna doğru döndüm ama o çok hızlıydı. Beni yakalıyor, döndürüyor ve yatak odasının duvarına doğru itiyor, vücudu sırtıma sertçe dayanıyor. Yanağım duvara yaslanmışken, Lyle eğilip kulağıma fısıldıyor.

"*Koşmanın* bana ne yaptığını biliyorsun." Küfür eder gibi zorla söylüyor. "Benden *üç kez* kaçmaya çalıştın Aurelia."

Tek bir hareketle gömleği ikiye ayırdı. Düğmeler her yöne sıçırıyor.

"Üç kez mi?" Nefes nefese kaldım. Beni babama gönderdiği zamanı da dahil ediyor mu?

"Evet," diye homurdanıyor ve gömleğimi kollarımdan çekip yere fırlatıyor. Elbisemin sol spagetti askısı omzumdan kayıyor.

Sırtımı ona dayadım, gömleğinin yumuşaklığı altındaki sert vücutla büyük bir tezat oluştuyordu. Ve daha da sert olan siki kıcıma bastırıyor. Elbisemi yukarı itiyorum ve parmaklarımı külotumun içine sokup aşağı çekmek istiyorum, ama o iri ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, onları tamamen içine alıyor ve önemli işlerinde durduruyor.

Nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değiyor. "Geçen hafta yatağımda yaptıkların için kıcına şaplak atmalıyım."

Ellerinden biri boğazıma dolanana kadar gülüyorum.

"Sence bu komik miydi?" Sesi alçak ve tehlikeli. Boyun eğmeyi talep eden baskın bir erkek.

Artık gülmüyorum. İkinci eli sol göğsümün yanından aşağı kayıyor, yan tarafımın eğimini ve kıvrımını takip ederek külot çizgime kadar geliyor. Dokunuşunun altında titriyorum, kalçalarımı oynatarak daha aşağı inmesini sağlamaya çalışıyorum.

"O zamanlar komikti," nefes nefese.

Homurdanıyor, sonunda elini iç çamaşırımın altına kaydırıyor. İki parmağı yarığı buluyor ve aralarından kayıyor.

Parmaklarını nemin içinden geçirip "Neden bu kadar ıslaksın?" diye mırıldanmadan önce keskin bir nefes alışı var.

Cevap olarak ona doğru eğiliyorum, boğazımdan tiz bir inilti kopuyor. Başparmaklarından biri çiftleşme izimin üzerinde gezinirken diğeri de iyice şişmiş, ıslak klitorisimin üzerinde daireler çiziyor.

Aleti arkamda seğiriyor ve bana yaklaşıyor.

"Bana ne yapıyorsun lan?" diye fısıldıyor, dudaklarını çiftleşme işaretime, çiftleşme işaretimize bastırırken, parmakları aşağı kayıyor ve muhtaç girişime giriyor.

Kekeleyen, titreyen bir karmaşaya düştüm.

"Kahretsin, Lyle," diye inliyorum koca bir parmağını içeri sokup çıkarırken. kadar ıslağım ki, ikinci bir parmak daha ekleyip yavaş, durgun hareketlerle sanki hissin tadını çıkarıyormuş gibi hareket ederken ikimiz de bunu duyabiliyoruz.

Alçak sesle homurdanıyor ve aniden eli kayboluyor. Fermuarının inerken çıkardığı ses beni çılgına çeviriyor ve arkamı dönmeye çalışıyorum ama o devasa vücuduyla beni yerimde tutuyor.

"Beklediğim sen değildin," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Olması gereken bu değildi."

Parmakları tekrar girişimi buluyor ve ona sahip olma yeteneğimi test ediyormuş gibi beni uzatıyor.

Avuçlarımı duvara bastırarak, "Buna ihtiyacım var," diye nefes alıyorum. "Buna çok uzun zamandır ihtiyacım var. Sadece *bana teslim ol.*"

Bir eli boğazıma dolanıyor ve beni ona bakmaya zorlamak için çenemi yukarı kaldırıyor. Güzel yüzü gerginlikle parlıyor. Sanki yanmak üzereymiş gibi.

"Lyle-"

Eğilip ağzımı kabaca kapatıyor ve içindeki sahiplenme beni kendimden geçiriyor.

"Ben küçük değilim Aurelia," diye haykırdı. "Umarım Savage seni benim için hazırlamıştır."

Hâlâ takım elbisesinin içinde, çıplak siki kıcımlı zorluyor ve bir şekilde bunun başka türlü olmayacağını biliyorum. Bacaklarımı ayırdım ve sikini kavramak için geriye uzandım.

Keskin bir nefes alıyor ama ona dokunmama izin veriyor, onu ilk kez hissederken beni izliyor. O kadar büyük ve mükemmel bir alet ki, kalın ve uzun; yakında ağzıma almam gerekeceğini hemen anlıyorum. Çok büyük, düşündüğümde daha büyük ama endişelenecek kadar da büyük değil. Ne de olsa Savage'ı ben aldım.

Lyle'in yüzünü izliyorum. Yüzü gerginlikle kızarmış, saldırganlığını dizginlemiş ve biliyorum ki hâlâ animusuyla savaşıyor ve savaşı kaybediyor. Sikini girişime yerleştiriyorum, ıslak tacının girişi talep edişi karşısında inliyorum.

"Ben senin Regina'nım, Lyle. Senin siki için yaratıldım."

İçime girmek için kalçalarını öne doğru bükmeden önce sıcak gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayıyor.

Onu içime çekerek haykırıyorum.

Lyle da içeriye doğru ilerlerken boğuk bir inilti çıkarıyor, beni yavaşça açıyor çünkü amım ona tutunmak istiyor.

Tanrıça, yanıyor ve yıldızları görüyorum, ama olmak tatlı bir işkence en mahrem yerimi ele geçirdiğini hissetmek için.

Sonra kadar kılıfına sokuyor ve birbirimizin nefeslerini dinleyerek yoğunluğunu hissediyoruz. Onunla o kadar doluyum ki

başımı döndürüyor. Beni ayakta tutan tek şey boynuma doladığı eli ve belime doladığı diğer eli. Geri çekiliyor ve ben protesto için inliyorum, hemen tekrar onunla dolu olmayı arzuluyorum.

"Sen rıza göstermedin Aurelia," dediğinde kendi arzusunun gücüyle titriyordu.

"Ne?" Şaşkınlıkla fısıldadım.

Tam önümde duruyor ve tekrar içimde olmadığı için o kadar sinirliyim ki kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Kehribar gözleri ağır bir altın renginde yanıyor. "Buna rıza göstermelisin." Gıcırdayan kığım ve muhtaç inlemelerim yeterli değil mi?

"Söyle," diye kulağıma nefes veriyor. "Beni içinde istediğini sözlerinle söyle."

Şok içinde sessiz kaldım. Bunu duyması gerektiğini. Ama o Lyle. Tabii ki .

Sonra sıırttım ve alçak, nefesli bir sesle, "Lyle Pardalia, beni çıplak sakinle becermeni ve hemen şimdi içime boşalmanı istiyorum," dedim.

Sanki tek duymak istediği buymuş gibi gözlerini kapatıyor ve arzusunun gücüne teslim olarak kendini bir kez daha içime bırakıyor.

Işık içimde dans ederken inliyorum, fraktallar yeni bir şey oluşturmak için bir araya geliyor.

O anda benim aslanımın içinde de bir şeyler değişiyor sanki. "İstedğin bu muydu?" Sesi hırıltılı.

kulağıma ve tekrar içime soktu. "İstedğin bu muydu? Kontrol edilemeyen, içinde olmak için yalvaran ben mi? Tekrar tekrar içinde olmak mı?"

"Evet," diye inliyorum. "Lanet olsun, Lyle, *evet*."

Cevap olarak saf erkek zevkine dair bir ses çıkarıyor, beni sıkıca tutuyor, yüzünü çiftleşme işaretimize gömüyor ve beni beceriyor. Aletinin gücü altında titriyorum ve inliyorum, yoğunluğu beni aşağıya göndermekle tehdit ediyor, ama aynı zamanda beni dolduruyor, gücüm ruhumun parçalarından biriyle birleşmenin tadını çıkarırken onunkini okşuyor.

Adını fısıldıyorum ve bu onu ürpertiyor, beni derin, altın bir tatminle dolduruyor. Homurtuları öfkeli ve güçlü, ama

İçgüdüsel olarak beni kollarıyla ve kalçalarının dikkatli hareketleriyle koruyor. Ten tene çarpıyor ve zevk, içimde beni çözmeyi bekleyen bir ışık topu gibi birikiyor.

"Angel," diye fısıldıyor.

Bu yeni isim beni patlatıyor. Işık vücudumda patlıyor, amımdan başlayıp mideme ve ciğerlerime doğru akıyor. Zevk varlığımdaki her parçacığı parlatıp yaldızlarken onun adını haykırıyorum ve bu dünyada iyi, doğru ve gerçek hissettiren tek şey bu.

Bölüm 38

Lyle

"A ngel." Bu kelime, uzun zamandır kapalı tuttuğum bir parçamdan doğarak, isteğim dışında boğazımdan kayıyor. İçinde bir hürmet var Canavarın onu bedenime yaslayışını. Sanki kasvetli, ıssız bir ovadaki berrak vahammış gibi ona yapışıyor.

Ama sonra Aurelia sikimin etrafında spazm geçiriyor, iç duvarları titreşiyor, kavırıyor, *çırpınıyor*.

Kendimi tamamen onun içinde kaybediyorum. Sadece o var. Regina'm, karanlıktaki ışığım. Onun gücü benimkini çevreliyor, okşuyor, çaresiz, mutlak bir ihtiyaçla benim için inliyor. Her şey saniyeler içinde oluyor ama gücü çırılçıplak duruyor. Altın rengi, parlak ve o kadar büyük ki sadece hayret edebiliyorum. Etrafımızda, odada, tüm okulda nabız gibi atıyor. Regina'mın ilkel varlığının derinliklerinde yankılanan bir şarkının ritmiyle titreşiyor.

Daha önce hiç güçlü bir canavar görmemiştim.

Eşitten *daha fazlası*.

Bu korkunç bir kavram. Benim kendi animusum, medeni bir dünyada hayatta kalabilmem için zincirlenmem gereken bir canavar.

Yine de onun gücü içimdeki o yarı deli, ölümcül gücü sanki akrabaymış gibi okşuyor. Korku yok, sadece sessiz, nazik bir güven var. *Buraya gel*, diye fısıldıyor gücü. *Birçok yaşam boyunca birbirimizin yanında koştuk*.

Cevap olarak, o ruhu parçalayan farkındalıkla , sikimin itişi onun en mahrem yerini dolduruyor.

Aurelia, onu d llerimin sıcak patlamalarıyla doldururken yüksek sesle inliyor, onu alıyor, *beni* mutlak bir zevk yüzüyle alıyor. Onu kendime yakın tutuyorum ve o da bana g veniyormuş gibi arkasına yaslanıyor. Onun gevşemesini ve d l m  almasını izlemek kalçalarımı titretiyor, animus'um ona bizden bir parça verdiğimiz için memnun. Teslim olmasından memnun.

On yıldır ilk kez, animusum zincirlerini ekiştirmiyor. Animus'um kanla ıslanmış bir  l ovasında uyandığından beri ilk kez onunla savaşmama gerek kalmadı.

Bu sonsuz derecede *doğru* hissettiriyor. Onu kollarımın arasına alıyorum ve birkaç dakika boyunca birbirimize karşı nefes nefese kalıyoruz.

Ama Aurelia'nın gizli gücünün anısı bana tehlikeli bir oyun oynadığımızı hatırlatıyor.  rk t c  bir şekilde, aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Yavaşça içinden çıkıyorum ve küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkartıyor. Bunun  zerine sikim seğiriyor ama geri çekilip kendimi pantolonumun içine sokuyorum.

Yavaşça dönüp bana bakıyor ve bir an için sadece Regina'ma bakabiliyorum. Ne kadar güzel olduğunu bildiğini sanmıyorum. Yüzünün, hatta bakışlarının bile beni nasıl derinden etkilediğini. Ağzının yumuşaklığı şimdi bile beni çağırıyor, neden onu bırakmak zorunda kaldığımızı soruyor. O kadar m kemmelken neden ona sahip olmayı hak ettiğimizi soruyor.

Onu elimde tutmaya niyetim yokken ona bu şekilde dokunduğum için cehennemde yanmayı hak ediyorum.

Onu tutamam.

Onu tutamam.

Onu tutamam.

Onu terk etmek istemiyorum. Mümkünse asla. Tüm vücudum onu yatağa yatırmam için çığlık atıyor, böylece yanına kıvrılıp yaralarının iyileşmesine yardımcı olabiliriz. Böylece uyuyabilir ve onu sonsuza dek koruyabileceğimiz bir yerde güvende olabilir.

Ama tekrar yenik düşmeden önce bu kadını terk etmeliyim.

"Aurelia." Ağzımda onun adı bile beni etkiliyor. Ama dişlerimi sıkıyor ve bir zamanlar beni delilikten kurtaran kararlılığa güveniyorum. "Buraya gel." Yardım edemiyorum ama elimi uzatıyorum. İçimdeki piç onun tenini tekrar tenimde görmek istiyor.

Sesli bir şekilde yutkunarak bana uyuyor ve elini benimkine koyuyor. Kolumda bir karıncalanma hissediyorum ama bunu görmezden gelip onu yatağıma götürüyorum.

Benim yatağım. Zaten içinde uyuduğu. Ona vermek istediğim.

"," diye emrediyorum.

Mutlu bir şekilde uyuyor. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Ruhum karanlığa ve en karanlık gecenin derinliklerinde çürümeye gönderilsin. Benim gibi bir adama layık olan tek kader bu. Mükemmelliği gören ve onu bir kenara atmak zorunda olan bir adam.

Yatağımın başucundaki masanın üçüncü çekmecesine uzanıyorum ve manzarayı ondan saklıyorum. İçinde Celeste'in geçen Noel'de bana şaka olsun diye hediye ettiği bir dizi mor, kabarık kelepçe var. Elini kavriyorum ve bir kelepçeyi etrafına sabitliyorum.

Ayağa kalkmaya çalışmadan önce bir an inanamayarak gözlerini kırıştırıyor. Göz açıp kapayınca kadar diğer kelepçeyi yatak başlığımdaki dökme demir parşömenlerden birinin iç kısmına sabitliyorum.

"Burada güvende olduğunu bilmem gerekiyor," diyorum sertçe. "Aksi takdirde seni bırakamam." Aksi takdirde, onun kokusunu almadan duramayacağım.

Bana bakakalıyor, hâlâ orgazmın verdiği şaşkınlıkla gözleri kamaşıyor. Teni birleşmemizden dolayı parlıyor. Dudakları hala arzumun gücüyle şişmiş durumda. Kokusu hala döllerimle dolu.

Söylemek üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum. Söylemem gereken şey. Bu onu güvende tutmak için. Benden ve diğer her şeyden. Ama söyleyebiliyorum ve baloncuğunun tamamen paramparça olduğunu gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. "Aurelia, bunu bir daha asla yapamayız."

Ruhum ölüm ve yıkım vaat eden çığlıklar atıp içimi döverken bile ondan uzaklaşıyorum.

"*Scythe*," diye etherin içine. Üç farkındalık gücü kafalarını kaldırdı. "*Aurelia hakkında konuşmamız gerek.*"

"*Ona melek dedin*," diye cevap geliyor. Normalde buz gibi olan sesinde kötü niyet yok. Sadece merak.

Hepsi görmüştü.

Oturma odamda duruyorum. Sonra arkamı dönüp siyah yemek sandalyelerinden birini alıyorum ve eski ahşabın tepesine çarpıyorum.

Masayı ikiye böler. İki yarım, eski bir savaş alanındaki düşmanlar gibi birbirine çarpıyor, her ikisi de sonsuza dek savaşmaktan yorgun düşüyor.
Bu görüntü çektiğim acıyı azaltmıyor.

Ckapt'ca T7

Xander

Scythe ve ben öğrenci köyündeki Moonlight Stroll kafenin dışında oturmuş, akli dengesi yerinde olmayan Lyle ile buluşmamızı değerlendirmek için kaliteli purolarımızı tütürürken bir şey gördük alışılmadık.

Minnie patikadan aşağıya doğru zıplıyor, pembe bukleler zıplıyor, bale ayakkabıları zıplıyor ve tamamen kendi başına, yanında başka hiçbir hayvan yok. Bu kafe, sigara içmemize göz yuman Savage'ın kurtlarından biri tarafından işletiliyor, bu yüzden buraya daha sık geliyoruz. Peri ışıkları, minik çay lambası tutucuları ve alçıpan boyunca dolunay altında koşan elle boyanmış kurtlarla iyi yapılmış.

Minnie bugünlerde Aurelia'yı kendi maceraları için terk ediyor. Boneweaver kızını geceleri yalnız bırakmak.

Midem tuhaf bir şekilde dönüyor ve onu uzaklaştırmak için bir nefes daha çekiyorum. Scythe dışı kapları gördüğünde kaşlarını kaldırıyor çünkü omuzlarını gösteren uzun, dökümlü pembe bir elbise giymiş ve makyajı ışıltılı göz farlarıyla ekstra güzel yapılmış. Köpekbalığı kardeşim ve ben ona katılacak biri olup olmadığını görmek için etrafı tarıyoruz çünkü bir animanın gece vakti refakatsiz dolaşması buralarda normal değil. Ama ona katılmak için koşan başka kimse yok çünkü Minnie bizi görünce bir iki adım atıyor, bariz bir nefes alıyor, bizi görmezden geliyor ve içeri girip iki kişilik bir masaya oturuyor. Öğrenci garson gelip sorunca bir buzlu çay sipariş ediyor, sonra kısa bacaklarını sallamaya ve içinden mırıldanmaya başlıyor.

Her şey *romantik* görünüyor.

On beş dakika geçmesine rağmen hâlâ orada tek başına oturuyor ve dışarıya bakmamaya çalışıyor. Sinir derecede olumlu tavrı, belki de onu bu akademide gözlemlediğimden beri ilk kez bocalıyor ve her iki bileğine taktığı çok sayıdaki gümüş bilezikle gergin bir şekilde oynamaya başlıyor. İçimdeki ejderha onları kalite açısından değerlendiriyor ve içgüdüsel olarak saf platin ve beyaz altın olduklarını anlıyorum. Araştırmalarımıza göre Minnie varlıklı bir aileden geliyor. Babası Animalia'ya ait bir banka zincirinin eyalet müdürüymüş. belaya sokan şeyin beyaz yaka suçları olduğu düşünülürse, burada el altından çalışıyor olması mantıklı.

"Yangınların hepsi söndü." Yeti yanıma bir sandalye çekti ve iri cüssesiyle oturdu. Beyaz saçlarında siyah küller var ve güç ve is gibi kokuyor. Ona bir puro uzatıyorum ve dövmele parmaklarıyla puroyu alıyor. "Külleri ayrı kutularda topladık."

"Güzel," diyorum, purosunu parmak aleviyle yakarak. "Peki geriye kalan güvenli mi?"

Toz mavisi gözleri dans ediyor. Acımasız piç, tıpkı bizim gibi. "Evet. Bayıldı."

Yeti'nin dumanı bizimkine ekleniyor ve ben gümüşü bulutun tadını çıkarıyorum. Natalia haşarat sırlarını için savaştı ama kendi ilacından biraz doz ve Scythe'ın acımasız eliyle biraz daha fazla bilgi edindik. Savage'ın tecritte olması büyük şans, çünkü onu o kadar çabuk parçalardı ki ondan hiçbir şey öğrenemezdik.

Scythe ve ben sessizce dinlerken Yeti nefesinin altında bir şeyler daha ve o konuşurken küçük yorumlar yapıyor.

Sonunda Minnie'nin önündeki çay lambası sönüyor, mum tamamen bitmiş. Kaşlarını çatarak ona bakıyor ve ben onun alt dudağının titrediğini görene kadar içimi çekip sadece kendi gücümle onu yeniden yakıyorum. Fokurdayarak canlanıyor ve Minnie şaşkınlıkla irkiliyor, sonra da kafası karışmış bir şekilde ona bakıyor.

Kafenin öğrenci sahibi Clara, Minnie'nin reddetmeye çalıştığı bir sempati keki getirir, ancak kurt sadece gülümser ve masanın üzerine bırakır. Dişi kaplan keki meydan okurcasına itmeden önce birkaç kez göz kırıyor. Usulca kokluyor.

Yeti aniden hareketsiz kaldı.

Sessizce ayağa kalkıyor, purosunu söndürüyor ve içeri giriyor. Yetiştirilme tarzım göz önüne alındığında bir tür görgü sahibi olduğumu düşünmek isterim, ancak bunu duymak istiyorum ve her şeyi gizlice dinlemeyi planlıyorum.

"Bangles," diye selamlıyor Yeti, karşısındaki koltuğu çekip iri gövdesini oturarak.

"Suçlu," diyor Minnie sıkıca. "Burada ne yapıyorsunuz? Sinir bozucu birinden kurtulmaya yardım etmek mi?"

"Bugünlük işim bitti aslında." Keki kapıyor ve dişleriyle parçalıyor.

"Hey, o benimdi!" diyor öfkeyle. Yanakları pespembe ama aurasını okuyamıyorum. Aylardır da okuyamıyorum. Ancak Yeti'nin enerjisi önce Minnie'nin saçıyla aynı renkte pembe, sonra kırmızı, sonra da yeşil titreşiyor.

"İstemiş gibi görünmüyordun"

Tüm gücüyle ona bakıyor, küçük yumrukları kucağında sıkıca kenetlenmiş.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez, *animus*."

"Demek öyle." Yeti'nin gözleri onun üzerinde geziniyor. Gözbebekleri sönük olduğu için hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor. Bu güç gri renkte titreşiyor.

Minnie dudaklarını birbirine bastırır.

"Bu bakışla beni öldüreceğini mi sanıyorsun?"

"Belki."

"İşe yaramaz. Gözlerin çok güzel." "Siktir git."

"Keşke."

Minnie alay eder ve koltuğunda kayar.

Yeti kekin geri kalanını ağzına tıkıyor ve çiğnerken Minnie'ye bakıyor. Dişi kaplan ona ters ters bakıyor, göz temasını hiç kesmiyor. Aralarında sıcaklık ve şaşırtıcı miktarda şehvet dans ediyor. "Şimdi bana bir kek borçlusun."

Yeti'nin sesi birden o kadar hırçınlaşıyor ki yarı vahşi bir hal alıyor. "Bu gece hangi orospu çocuğunun seni ektiğini söylersen sana beş yüz kek veririm."

Minnie'nin yüzü kızarıyor ve Aurelia'nın ona vermemizi istediği pembe simli telefonla oynamak için göz temasını kesiyor. Ama Yeti hiç acımasız değil. Bir kırbaç kadar hızlı, saldırıyor ve telefonu elinden kapıyor. Minnie çığlık atıyor ama Yeti muhtemelen mesajlaşma uygulamasında gezinirken hiçbir şey yapamıyor.

Yüzü giderek daha öfkeli bir hal alıyor ve özel görüşümle siyah ve gri tüyler halindeki şiddeti göremesem bile, ejderham ondan yayılan şiddeti hissedebiliyor. Aniden telefonu bırakıyor, geniş kollarını kavuşturuyor ve ağzı sert bir çizgi oluşturarak Minnie'ye bakıyor.

Yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi kıpkırmızı oldu ve hiddetle "Ne?" diye çıkıştı.

Sibiryalı kaplanı yavaşça ayağa kalkıyor ve 180'lik boyunu açıyor. Teklif için ona bir el uzatıyor. "Hayır!"

Minnie kuşkuyla "Hayır!" der.

Telefonu ona geri veriyor ve iki elini masanın üzerine koyarak kişisel alanına doğru eğiliyor. Çoğu hayvan bu açık baskınlık gösterisinden korkabilir ama aptal kedi Minnie gerçekten de dudaklarını yalıyor. Bu kadar ilginç olmasaydı gülebilirdim.

"O zaman yavru kedi," diye homurdanıyor Yeti, "yatakhanene geri dön." Bu okuldaki kedigillerin emir liderinden gelen doğrudan bir emir, kendi kedigillerinden biri tarafından reddedilemez ve sesinde saf emirden başka bir şey yoktur.

Başka bir kedi olsa kaçardı.

Ama Minnie orada öylece oturuyor ve ben onun yuvarlak yüzündeki şaşkınlık ve öfke karışımı ifadeye içimden kıkırdıyorum. Tam olması gerektiği gibi itaat edeceğini düşündüğüm anda kollarını kavuşturuyor ve gözlerini ona diyor.

"Hayır, seni büyük boy kar kedisi," diye alay ediyor. "Yurduna geri dön ve burada hiçbir şey görmemiş gibi davran." Eliyle telefonunu işaret ediyor.

Birbirlerine bakıyorlar, ikisi de geri adım atmıyor. Akademideki en büyük kaplan en küçüğüne karşı.

Büyük bir şaşkınlıkla Yeti doğruldu. Üzerindeki ısı tahrik edici bir şekilde yuvarlanır ve Scythe eğlenen bir ses çıkarır. Yeti bir elini

temiz traşlı çenesiyle kafeden çıkıp arnavut kaldırımlı yoldan aşağı doğru yürüdü... belli ki emredildiği gibi yatakhane sine geri dönüyordu.

Ben olacağım.

"Bu... oldukça ilginç," diye mırıldanıyorum, Scythe'a bakarak.

Köpekbalığı kardeşim klinik olarak Minnie'ye odaklanmış durumda, sanki o çok ilginç bir denizyıldızı türü.

Sonunda, ayağa kalkarak homurdanıyor. "Kesinlikle öyle, kardeşim."

Bölüm 40

Lyle

Ten years ago

T Güçlü, kel kafalı bir kaplan olan Animalia Polis Şefi bana şaşkınlıkla .
"Kendini... teslim mi ediyorsun?"

"Evet," diyorum ciddiyetle. "gerekiyor."

"Anlamıyorum" diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Hangi suçu itiraf ediyorsun?"

Yutkunuyorum. "Hatırlamadığım suçlar. Hafızam bomboş. Bilmiyorum bile. Haberlerde gördüğüm canavarca cinayetler. Onları benim yaptığımı düşünüyorum ama emin olamıyorum."

İç çekiyor. "Evlat, her zaman yapmadıkları şeyleri itiraf eden insanlar oluyor. Dikkat çekmek için, şöhret için,-"

"Sana göstermem gerek," diye bastırıyorum. "Ne olur ben..." Artık söyleyemiyorum bile.

"Vardiya mı?"

"Evet."

"Pekala, evlat. Bu tür şeyler için doktorlarımız var. Uzmanlar. Bizimle buluşması için bir ekip ayarlayacağım."

Ve yaparlar. Sözünün eri polis şefi bir ekip ayarladı. Beni hapishane isyan kıyafetleri giymiş altı hayvani gardiyanla birlikte yastıklı bir odaya koydular. Ağır plastik kalkanlar, kasklar, coplar. Sığır sopaları.

Yine oluyor. Dünyam kararıyor ve sanki bir tünelden geçiyormuşum gibi, çok uzaklardan gelen çığlıklar duyuyorum. Kendime geldiğimde sıcak, yapışkan sıvılarla kaplıyım ve yerde yırtılmış bedenler, kumaş ve plastikten başka bir şey yok.

"Ben ne yaptım?" Kırmızı ellerime, kırmızı bacaklarıma bakarak çığlık atıyorum. "Ne yaptım ben?"

Sürgülü bir panelden odaya bir dizi obsidyen pranga atılır. "Bunları tak evlat."

"Lütfen," diye fısıldıyorum yüzümü silerek, "ne yaptığımı söyle bana." Sessizlik.

Sonra bir kapı açıldı ve beyazlar içinde bir kadın içeri girdi. Daha önce onun gibi bir canavarla hiç karşılaşmamıştım. İnsana dönüşmüş altın ateş gibi.

"Animusun zarar görmüş, Lyle." Yumuşak sesi nazik ama zayıf değil. "Delirmiş olabileceğini düşünüyoruz. Seni korumak için ortaya çıktığında... *görmüyor*. Sadece savaşıyor."

Onun altın gözlerinin içine bakıyorum. "Beni yere bırakacak mısın?" "Sana yalan söylemeyeceğim. Bu bir düşünce."

Yine de gözlerini kaçırmıyorum. Onun yargısı. "Bunu hak ediyorum."

Yüzüme dikkatle baktığında kendimi camın altındaki bir böcek gibi hissetmiyorum. Kafesteki bir hayvan gibi hissetmiyorum. Bir çocuk gibi hissediyorum. Bir insan gibi. "Mesele şu ki Lyle, bunu hak etmiyorsun. İnsan tarafın kendini çok iyi tanıyor. Klinik olarak öyle."

Bunun bana *soğuk* demenin başka bir yolu olduğunu biliyorum. "Animus'umu istemiyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu bir yolu var mı?" Elimde olsa onu parçalara ayırırdım.

"Bu senin ruhunu almak istemektir. Ama başka bir şey *yapabiliriz*."

Zihnim elektrikle idam, su işkencesi ve işkence görüntüleriyle çalkalanıyor. Ulman'ın arazisinden şehre kaçtığımdan beri araştırdığım her şey. "Peki bu ne?"

"İnsani yönünüzü animusunuzdan daha güçlü hale getiriyoruz." Alaycılığım yüksek sesle. "İmkânsız."

Ama başını sallıyor. "Sadece çok zor. Eğer bunu yapmak istiyorsan, sahip olduğun her şeyi alacaktır. Seni kırabilir bile. İstekli misin?"

"Çoktan kırıldı," diyorum usulca. Elimde hiçbir şey kalmadı. "Hadi yapalım şunu." Bana gülümsüyor. "Blackwater Hapishanesi'nde görüşürüz, Mr.

Pardalia. Ve başlayacağız."

Beni yeni adımla çağırıyor. Ailesini tanımayan aslanlara verilen isim. Öyle bile olsa, "*bayım*" kulağa insani geliyor.

Bir gün benim de olabileceğim birine benziyor.

Bölüm 41

Aurelia

T Şapkalı piç aslan beni yatağına kelepçeledi. Dairesinin kapısı kapanır kapanmaz, kabarık kelepçeyi çekiştiriyorum. Gerçi geçen yıl Sabrina bana kilit açmayı öğretmişti. büyük kaçışım için kullanabileceğim bir toka ya da yok.

O çılgın, yoğun, akıllara durgunluk veren seksten sonra karnımdaki yaralar daha da çok yanıyor. Ağrı kesiciye ve... işlemeye ihtiyacım var.

Lyle oturma odasındaki her neyse onu parçaladıysa ve sonra da beni bilinmeyen bir süre burada tutmayı planladıysa belli ki kafayı yemiş. Seçeneklerimi değerlendiriyorum, ama mesele şu ki, inanılmaz yorgunum. Arkadaşlarımdan biriyle yaptığım seks sonrası içim içimi yiyor. Onu hâlâ içimde hissedebiliyorum, Lyle'in bedenimin içinde olduğunu hatırlatan o yanık hayaleti.

Memnuniyetle iç çekiyorum ve kolum havada olsa bile uyuklamaya başlıyorum.

* * *

Minnie. Saatler sonra, sert bir başlangıçla uyanıyorum, panik beni bir kez daha boğarken nefes nefese kalıyorum.

Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Onları güvende tutun.

Bu, akademinin altında saklanmaya başladığım günden beri gücümün söylediği sonsuz bir ilahi. Minnie'nin ya da

Babamın emirlerine uymadığım takdirde söz verdiği gibi hiçbir arkadaşşıma saldırmadı.

Natalia iki cumartesi sonra burada olacağını söyledi. Tipik yılan dramatiğı. Her şey üç ya da yedi olmak zorunda, değil mi? Ama babamı tanırıysam, boş tehditlerden daha fazlasını yapacaktır. Bana ciddi olduğunu göstermek isteyecektir.

Birisi iyi olmasaydı Lyle mutlaka bir şeyler söylerdi ama yine de ben buradayken odasından hiç çıktığını sanmıyorum.

Bu lanet kelepçeden kurtulmam
lazım. Çekiştirmek hiçbir işe
yaramıyor.

Öfkeli bir çığlıkla, Lyle'in işkenceli sikişinin bana verdiği gücün son
zerresiyle kelepçeyi patlatıyorum.

Bunu bir daha asla yapamayız.

Cehennem gibi.

Metal titrer, ürperir, sonra da parçalara ayrılır.

Öfkeyle yataktan fırladım ve doğruca şöminenin kapısına koştum.
Ama yarı yolda, izlerimde durdum.

Lyle'in yemek masası kırık bir şekilde duruyor. Sanki bir dev onu iki
eliyle tutmuş ve ortadan ikiye ayırmış gibi. Yemek sandalyelerinden biri de
parçalanmış.

Demek duyduğum korkunç ses buydu. Lyle'in bana sahip olduğu için
duyduğu öfkenin kanıtlarını incelerken yutkunuyorum. Beni becermeye
niyetli olmadığını biliyorum ama bu tepki biraz aşırı. Anima'm bu manzara
karşısında öfkelen-di. Benimle birlikte olmaktan *bu* kadar mı sıkıntı
duyuyordu?

Ama sonra anima bana caws. Burada pişmanlık kokusu almıyor. Bu
başka bir şey. Bundan daha acı verici ve uğursuz bir şey. Benim olmayan
bir anı iç gözümde yanıp sönüyor. Kendinden nefret eden bir anı.

Öfke damarlarımdaki çizgiler boyunca yeniden
yanıyor. Yavaşça, dikkatlice şömineye doğru
yürüyorum.

Orada durup öfkeyle ona bakıyorum. Küçük çocukları canavara
dönüşecek kadar inciten zalim bir dünyaya öfkeliyim. "Aç," diye .

Metal ve ahşap yorgun bir inilti çıkarıyor, sonra şöminenin yan
tarafında bir çatlak belirliyor ve ben kapıyı açıp soğuk taş
merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Odama çıktığımda değiştirmeye ya da temizlemeye zahmet etmiyorum. Ama mesanemi mutlu bir rahatlamayla boşaltmak için bir dakika gecikmem gerekiyor. Ondan sonra aceleyle yataktan çıkıp doğruca çıkıyorum.

Hava karardı, akşam yemeğini kaçırdığıma şüphe yok, ama şimdi fiziksel olarak *enerjik* hissediyorum, sanki bütün bir maratona koşabilir ve yorulmayabilmişim gibi. Öfke insana bunu yapar. Korku da öyle.

Lyle ve ben daha çok seks yapmalıyız. "*Bir daha asla*" değil.

Şu anda kalbim Minnie için atıyor... ve Yuran'ın kafamın içindeki sadist sesi için. Minnie ben zayıfken bir kez saldırıya uğradı ve her türlü psikik saldırıyı kendime yönlendirmiş olsam da, babam Minnie'nin benim için özel olduğunu ve bir kuşun iyileştirme büyüsüyle kolayca onarılamayacak pek çok yarası olduğunu biliyor. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görene kadar rahat edemem.

Yemekhaneyi kontrol etmek için içeri giriyorum ve pembe buklelerini hiçbir yerde göremiyorum, bu yüzden animus yatakhanelerine doğru ilerliyorum. Bugünlerde dersten sonra hep o piç Titus'la birlikte oluyor, demek ki orada olmalı.

Yatakhanelere giden asfalt yolda aceleyle ilerliyorum, çıplak ayaklarım çıplak betona çarpıyor ve kayarak yüksek animus yatakhanelerinin önünde duruyorum.

"Leydim!" Gargoyle Bastian sopa parmaklarını bana doğru sallayarak sesleniyor.

"Acele var. Lütfen beni içeri alır mısınız?"

"Herhangi bir animanın animus yatakhanelerine girmesine izin verilebilir leydim. Ancak, rahatsız edilmeden çıkacağınızı garanti edemem. Bu gece içerisi oldukça gürültülü, emin misiniz?"

"Evet! Evet, lütfen!"

"Pekâlâ." İki kapı da dramatik bir şekilde açılırken elini salladı ve içeri daldım. Her yerde erkekler dolaşıyor. Beş tanesi zemin kattaki fuayede kâğıt oynuyor.

"Titus'u bulmam gerek!" Onlara pat diye söyledim. "Nerede o?"

Saçları Elvis'e rakip olacak şekilde mükemmel bir şekilde taranmış bir kedi alay ediyor, "Neden tüm animalar onun peşinde? Sana daha zarif biri lazım Aurelia kuşum."

Onun benim adımı bilmesi ve benim onunkini bilmemem sinir bozucu ama biz animalar o kadar azız ki erkekler istesek de istemesek de hepimizi tanıyor.

"Sadece bana nerede bulunduğunu söyle," diye talep ediyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlar ve birden aslında ayakkabı giymediğimi fark ediyorum, sadece kan lekeli mini elbisem ve muhtemelen dağınık bir yatak başım var. Aceleciliğime içimden küfrediyorum ama artık geri dönmenin bir anlamı yok.

Kurtlardan biri, "Misafiri var," diye söylendi. "Başka birini dene. Hepimiz müsaitiz."

"Onu görmek istemiyorum," diye . "Minnie'yi arıyorum."

İçlerinden biri "İkinci kat, sağdan üçüncü kapı" demeden önce kedigiller suratlarını asıyor.

Teşekkür etmeden koşarak merdivenlerden ikinci kata çıktım. Bu katta kedigiller ve yırtıcı kuşlar var ve adımla seslenilmeden önce bir an sessizlik oluyor.

"Hey, Uçuş Riski, odama gel!" diye bağılıyor biri. Yine mi o isim?

Ama bakışları ve bağırırları duymazdan geliyorum ve parmağım la sağdaki üç kapıyı işaret ederek sayıyorum. Kapıyı çalmaya hazırlanmak için yumruğumu sıkıyorum ama kapıyı çoktan açık buluyorum.

Titus çırılçıplak, bir yatağın üzerinde otururken, yine çıplak bir anima onun sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplıyor. Adam onunla buluşmak için ittikçe kadın abartılı bir zevkle haykırıyor. Göğüslerinin etrafında kıvrılan kocaman bir yılan dövmesi var. Ot ve ter kokuyor.

"Siktir git, Aquinas," diye pantolonunu indirdi.

Titus onun omzunun üzerinden dişlerini gösteriyor. "Birdy isterse katılabilir."

Yılan bırakıp bana bakıyor.

"Minnie'yi arıyordum," dedim sertçe, ikisine de ters ters bakarak, bir milim bile kıpırdamadan.

İkisi de gülüyor ve bu durum ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Katılmak istemedi," diyor Titus, gözleri aniden bana dikiliyor. "Bu onun kendi hatası."

Bana bakışı beni kötü bir şekilde ürpertiyor. İçimdeki baskın Regina'nın ona bir ders vermek için boğazını sıkarak istemesine neden oluyor. Kaşlarımı çatarak dönüyorum.

Çiftleşme gruplarına yazgılı olduğumuz gerçeği göz önüne alındığında, hayvanların birden fazla ilişki içinde olması normaldir. Bu normal değil.

Titus'un birden fazla animayı becermesi şaşırtıcı. Şaşırtıcı *olan* ise prezervatif kullanılmaması. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar burada yaygın ve hepsini riske atıyor. Minnie'nin haberi var mı merak ediyorum. Kederli bir şekilde kollarımı kavuşturup çıkıyorum. Ayrıldılar da benim mi haberim yok?

Birkaç animus bana doğru ıslık çaldığında hayallerimden sıyrılıyorum. Daha fazlası yarı giyinik bir şekilde yatakhanelerinden çıkıyor ve bu yaygaranın ne olduğunu görmeye çalışıyor. Adımlarımı hızlandırdığımda havada ağır bir erkek, sabun, kolonya ve seks kokusu var.

Ama tam merdiven boşluğuna ulaştığımda, bir grup kedigil aşağıdan yukarı doğru yürüyerek yolumu kesiyor. Gözbebeklerini büyüterek ve dudaklarını yalayarak beni değerlendiriyorlar.

Nefesimin altında küfrediyorum.

"Merhaba küçük tweety," diye derin bir ses geliyor arkamdan. Dönüp baktığımda, sanki çok heyecanlı bir film seyrediyormuş gibi sahanlıkta toplanmış bir grup kartal görüyorum. "Görünüşe göre Titus yerine bizimle kaldın."

İçlerinden biri ellerini birbirine sürtme cüretini gösterdiğinde, "Hayır," diye sinirli bir şekilde gülüyorum. "Böyle bir şey ."

"Hayır," diye cıvıldıyor biri, çenesini okşayarak. Yüzleri kızarmış ve gerginler, şüphesiz burada sevişen diğer animaların uyandırdığı heyecanı hissediyorlar. Stacey, Sabrina ve Connor'ın da buralarda bir yerde olduğuna şüphe yok. "Böyle yapma bebeğim. Yıllardır buraya yeni bir kartal animası gelmedi. Sana iyi vakit geçirteceğiz. Yemeğimiz ve her şeyimiz var."

Bir parçam onlar için üzülüyor. İçgüdüleri onlara bir dişiye bakmalarını, ona yiyecek getirmelerini söylüyor... ama aynı zamanda sevişmelerini de.

"Savage seni kendine saklamıştı, ama o hala shu'da." İlki öne doğru eğilip bana yukarıdan aşağıya baktı.

Bir adım geri atıyorum, ancak sert, terli bir gövdeye çarpıyorum. Etrafımda döndüğümde kedigillerin beni arkamdan sıkıştırdığını görüyorum. Dişlerimi gösteriyorum ama onlar sadece gülüyor.

Birdenbire sandalyeye geri döndüm, obsidyen prangalarla bağlıyım ve üzerimde beş yılan yükseliyor. Kalp atışlarım hızlanırken panik damarlarımda dolaşiyor. Dünya eğilmiş gibi görünüyor.

Kaçış. Kaçmak. Onlar beni öldürmeden önce kaçmalıyım. Derimi yüzüp çiftleşme işaretimi kesmeden öncelikle karanlık, derin bir gölde açılıyor. Kısa bir süre içinde ne kadar zarar verebileceğimi hesaplamaya çalışarak tekrar .

Tam o sırada merdiven boşluğundan biri şarkı söylemeye başlar, sesi ritmik, tek sesli bir ilahiyle yankılanır.

Bölüm 42

Aurelia

"S küçük kuşlar bile bir çitin üzerinde oturuyor. Biri düşer ve boynunu kırar. Şimdi çitin üzerinde oturan *altı* küçük kuş var-"

Yırtıcı kuşlar arkalarına bile bakmadan koridora dağılırken, kedigiller yanımdan aceleyle geçip kokularını tenime ve kıyafetlerime bulaştırmadan kaçmaya çalışıyorlar.

Tam aptallar.

Saf, mutlak bir rahatlama hissi göğsümden taşarken gözlerimi kapatıyorum ve çizmeli ayaklar merdivenleri hızla çıkarak bana yaklaşıyor. Telekinezimi kullanabilirdim ama güçlerimi bu kadar açık kullanmamalıydım.

"Ve sonra çitin üzerinde oturan küçük bir kuş var!" Savage beliriyor, merdiven korkuluklarının üzerinden atlıyor ve önümde çömelerek düzgünce yere iniyor.

Onu neredeyse ağır çekimde izliyorum. Hatırı sayılır boyuna yükseliyor, görkemli çıplak karın kasları dalgalanıyor. Gömleksiz, saçları dağınık ve dövme göğsü terden pırıl pırıl parlıyor. Beni selamlarken sesi alçak ve ciddi. "Buranın akustiği harika, sence de öyle değil mi Regina?"

Kendimi ona doğru fırlattığımda boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve beni güçlü kollarıyla yakalayıp Disney filmindeki bir prensesmişim gibi kendi etrafında döndürüyor. "Seni gördüğüme çok sevindim," diye mırıldanıyorum boynuna. Terin altında çam, uzak ormanlar ve... *benim* kokum var.

" da neydi şimdi?" Savage beni yere bırakıp bana bakıyor, gözleri ateş gibi parlıyor. "Tekrar söyle."

Ayaklarıma bakarak gülümsememi gizliyorum ama çenemi yukarı kaldırıyor, böylece ona ve o kurnaz, ela gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. Sıcaklıkla parlıyorlar ve sesi tehlikeli bir emre dönüşüyor. "Tekrar söyle, Regina."

Yutkunuyorum. "Seni gördüğüme sevindim Savage."

Bir çığlık atıp beni belimden yakalıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna alıyor ve elbisemin yukarı kalkmasını engellemek için bir eliyle kışıma vuruyor. Hiç durmadan konuşmaya başladı, belli ki tecritteyken beni görmek için yanıp tutuşuyordu. "Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım. Dışarı çıkar çıkmaz ve olanları duyar duymaz boynunu kırmaya hazırdım ama Lyle beni durdurdu. Elinde dört vazo vardı ve her şeyin çoktan bittiğini ve kalıntılarını ailelerine geri göndereceğini söyledi. Nedense kendi kendime 'tam bir sürü olduğumuzda böyle mi olacak' diye düşündüm. Çünkü tam da Regina'ya uyuyor. Lyle da hepimiz kadar kaçık. Onun düşmanlığı en bile olabilir. Bilmiyorum, görmemiz gerekecek. Bu akademiyi *kendi* bölgesi olarak görüyor, sahiplenici piç kurusu ve bu yüzden her şeyi çok kişisel algıladı. Xander'ın burayla ilgilenmesine bile kızmış olabilir. Her neyse, dışarı çıkar çıkmaz seni buraya kadar avladım ve şimdi gidip sevişeceğiz, böylece onların yılan gibi kokularını senden uzaklaştırabilirim."

Başım dönüyor, çoğunlukla baş aşağı durmaktan dolayı başıma hücum eden kan yüzünden, ama aynı zamanda Savage'ın... Savage olmasından ve acımasız gerçeği söylemesinden dolayı. O yılanların babamın emirleri yüzünden öldüğü gerçeği. Lyle'in bu toprakları kendi bölgesi olarak gördüğü ve itaatsizlikle istediği şekilde başa çıkma hakkına sahip olduğu gerçeği. Eski Kanunlara göre, canavar türünün arkaik yöntemleri, ölüm ya da işkence bu kadar büyük bir ihlal için tek adil çözümdür.

Ama babamın umurunda olacak mı merak ediyorum. Bu yüzden daha kötü misilleme yapar mı? Çünkü öte yandan, okulda ateşkes olması gerekiyordu. Topluluğun genç hayvanlarının burada güvende olması gerekiyor.

Babamın benim yüzümden yaptıklarının sonuçlarını düşündükçe suçluluk duygusu dönüyor ve boğazımda safra yükseliyor. Yardım edemem ama tüm bunlar için kendimi suçluyorum.

Gözyaşlarımı ısıriyorum çünkü hiçbir şeyi düzeltmeme yardımcı olmayacaklar.

"Minnie'yi bulmam gerek," diye itiraz ederek belindeki sert kaslara bir tokat attım.

Ama koridorda yürürken kalçamı koklamakla ve hırlamakla meşgul.

"Seviştikten sonra buradaki her yılanın dişlerini sökeceğim."

Yutkunuyorum çünkü bu bir yılanı yapabileceğiniz en kötü işkence. Babam bunu sadece çok özel suçlar için ayırırdı ve şahsen kullanıldığını hiç görmedim.

"Bunu yapamazsın Savage," diyorum hemen. "Bu doğru değil. Zaten çok fazla ölüm var."

Aynı fikirde değilmiş gibi yine hırlıyor. Gizli kata hızlı bir şekilde çıkıyoruz ve Savage beni saygıyla yere bırakmadan önce Scythe'ın pantolonunu ve iş ayakkabılarını seçebiliyorum, ayaklarımın üzerinde durana kadar beni önünden aşağı kaydırıyor.

"Bekle bir dakika!" Savage eğilip boynumu kokluyor, hızla diğer tarafa geçiyor ve sonra göğüslerimin altına iniyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü kasıklarımın doğru bastırarak derin derin içine çekiyor. Burnunun yarığıma sürtünmesi içime bir zevk sızısı gönderiyor ama odada başka insanların da olduğunu fark ediyorum.

Scythe ve Xander'ın yanı sıra Beak, Yeti ve birkaç kurt da etrafa dağılmış, içki ve sigara içmektedir.

"Um, Savage-"

"Lyle," diye hırlıyor Savage vulvamın içine, sesi boğuk. "Siktiğim Lyle buradaydı."

"Ben bir insanım, bir yer değil!" Omzuna bir tokat atıp diğer erkeklere bir bakış attım. Hepsi gözlerini kaçırıyor. Anlaşılan Savage onlara açıkça konuşacak kadar güveniyor.

Savage bana bakıyor, kışkımdan sarılıyor ve çenesini kasık kemiğıme dayıyor. "Biliyorum, sen *benim* insanımsın."

Midem hafifçe bulanıyor ve yüzüme kan hücum ediyor. Bana hissettirmesini beklemiyordum. Hem de hiç.

"Sonunda pes etti." Scythe bunu zaten biliyormuş gibi söylüyor. Kulak zarıma hoş bir ses çarpıyor ve başımı kendiliğinden kaldırıp ona bakıyorum. Kalbim onu yıllardır görmemiş gibi ağrıyor. Beni mağaramda görmeye hiç gelmedi ve birkaç dersten fazlasını kaçırıyor.

Krallar gibi oturuyor, bir kolu siyah deri koltuğun arkasına sarkmış, diğer elinde viski bardağı. İş gömleğinin üç düğmesi açık, özenle dövülmüş göğsünün görkemli bir kısmını görmeme izin veriyor. Orada bir kafatasının yanı sıra çiçekler de var. Dövmelerin altında teni neredeyse ıslık ıslık, sanki içten aydınlatılmış gibi ve yakın zamanda yüzüp yüzmediğini merak ediyorum.

O buz gibi gözler benimkileri delip geçiyor, sanki orada bir şeye bakıyormuş gibi soluma dalıyor, sonra geri dönüyor.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Regina?" Savage homurdanarak ayağa kalkıyor. "İşe yarıyor amına koyayım."

"Minnie'yi bulmam gerek," diye ediyorum. "Onu gören oldu mu?"

"Neden onun için endişeleniyorsun?" Bunu bana Scythe soruyor ve bu soru beni şaşırtıyor çünkü sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor.

"Sadece onu görmem gerek."

"Köydeydi," diye homurdanıyor Yeti, bir koltuğa uzanmış ve çok hoşnutsuz görünüyor. "Her zamanki huysuz haliyle."

Scythe ona sırtıyor ama sonra tekrar bana bakmaya başlıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Beni değerlendiriyor ve hiç hoşuma gitmiyor. Şu anda pek iyi görünmüyorum ve kendimi pek iyi hissetmiyorum.

"Nerelerdedin?" Sesim niyetimden daha suçlayıcı çıkıyor.

"Sormana gerek yok," diye tersledi Xander.

"Evet, aslında var," diye tersliyorum. "Eğer benimle ilgili bir şeyse."

"Her şey seninle ilgili değil."

Çenemi sıkıp ejderhaya ters ters bakıyorum. Bugün kaçırıldığımı unuttu mu?

Scythe bir hareket yapıyor ve Beak, Yeti ve diğerleri dışarı çıkıyorlar. O erkeklerle bu kadar açık konuşmalarına şaşırdım. Onlar

onlara gerçekten gvenmelisin.

Gitmeleri için onlara yer açmak üzere merdivenlerden uzaklaşıyorum. Savage yemek masasının üzerine oturuyor, bacaklarını sallıyor ve kurtarıcısıymışım gibi bana bakıyor.

"Buraya gel," diyor Scythe.

Vücudum silah zoruyla tutulmuş gibi hareketsiz kalıyor ve sersemlemiş bir aptal gibi gözlerimi kırpıştırıyorum. Bugün... Çok fazlaydı. Zaten çok fazlaydı, şimdi de bu. şimdi... Scythe.

Büyük beyaz köpekbalığı sanki ilkokuldaki yaramaz bir yavruymuşum gibi parmağını bana doğru uzatıyor. "Buraya gel, Aurelia."

Savage'a baktım, hl gülümsüyordu. Bu kötü bir şey olmayacağı anlamına geliyor, mi?

Ama Scythe ne onu yapamam. Bu diğer ikisi çok uzun zaman önce beni lme teslim etmeye çalıştılar ve şimdi bugün hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar.

Scythe'ın sesi alçalıyor ve gözlerini kırpıştırmayı bırakarak, "Bir cevap istiyorsan Aurelia, buraya gel," diyor.

Bir cevap istiyorum, değil mi? Scythe'ın karşı konulmaz, doğuştan gelen bir cazibesi var ve bana bakışı sanki odada bizden başka hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi. Gümüş saçları avizenin ışığı altında parılıyor ve teni dokunulmak için yalvaran baştan çıkarıcı bir mucize. Kendilerini ona ahlaksızca sundukları için diğer animaları suçlamıyorum.

Her şeyden çok merak ediyorum, cazibesinin beni içine çekmesine izin ve ileriye doğru belirsiz adımlar atıyorum. Savage başıma kötü bir şey gelmesine izin vermez ama kardeşine olan sadakati bana olan sadakatinden daha mı güçlü?

Scythe'ın tam önünde duruyorum, şimdi öne doğru eğilmiş, yüzüme odaklanmış durumda. Kalkanlarımın arasından bile onun kokusunu alabiliyorum. O muazzam g akımı. Dolunayın altındaki deniz gibi. Tuz ve ay ışığı.

Törpüsü hayallerimi yarıp geçti. "Diz k."

Tanrıça adına, sorgusuz sualsiz dizlerimin üzerine kyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor, o soğuk, soğuk maviye odaklanıyor.

Bir eliyle yüzümü kavrayıp yanaklarımı sıkarak dudaklarımı bzmeden hemen önce ürperiyorum. Öyle gafil avlandım ki

Bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bana soru soramazsın Aurelia Boneweaver," diye homurdandı.

Yaşadığım şok, sersemlemiş beynimin birçok seviyesine yayılıyor ama aynı zamanda içimde bir şeyleri de harekete geçiriyor. Arkadaşlarımı ve ailemi korumak için haftalarca süren kuduzluktan doğan vahşi ve çığ bir şey. Bir yılan çiftleşme işaretimi kesmeye çalıştığı anda uçuşa geçen bir şey.

Yüzümü tutuşundan çekiyorum ve o da buna izin veriyor, sonra öne doğru eğilip tam bir otorite gösterisiyle yüzüne, burun buruna geliyorum. Bir santim bile kıpırdamıyor ama gözleri tekrar yukarı fırlamadan önce ağzıma düşüyor. İhtiyacım olan tüm kaldıraç bu.

Sesim derin ve zehirli çıkıyor, dişlerimin hassas eti parçalaması gibi. "Ben senin için *'regina'*yım, Scythe Kharkorous, ya da başka bir şey."

Bakışları bıçak gibi keskinleşiyor, bana doğru daralıyor ve Savage'ın nefesinin altında kıkırdadığını zar zor duyuyorum.

Ama alay eden Xander'dır. "Geri çekil, Boneweaver kızı, yoksa pişman olursun."

Başımı geriye doğru eğip oturan Büyük Beyaz köpekbaliğine bakıyorum, acı verecek kadar güzel ve utanmazca tehlikeli. Dışarıdan bakıldığında rahatsız edilmemiş gibi görünüyor ama şu anda gergin olduğunu ve tehlike aurasının daha da arttığını hissedebiliyorum.

Hiçbirinden rahatsız olmadığımı göstermek için elimden geldiğince yavaşça ayağa kalkıyorum ve tatlı, ölçülü bir sesle, "Yarın derste görüşürüz," diyorum.

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve .

Ben bunu yaparken, çılgınca bir gıdıklama beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor. Eugene tüyleri diken diken olmuş bir halde arkamdan koşuyor. Sessizce kollarımı açıyorum ve o da siyah kanatlarını çırparak kollarıma atlıyor. Zavallı kuş, Lyle'in beni hastaneden alıp buraya getirdiğinde ve ben tekrar ortaya çıkana kadar beklediğinde onun düşmanlığından korkmuş olmalı. Eugene'in kalbi benimkine karşı hızla atıyor ve birlikte animus yatakhanesinden ayrılıyor.

Bölüm 43

Scythe

■ Aurelia'yı yere atmalı ve benimle böyle konuştuğu için kışını tokatlamalıydım. Başka bir canavarın baskınlık gösterme girişimi, onları kanlar içinde ve cansız bir şekilde Zemin.

Ama *onun* açık hakimiyeti... ayın yanında, beni gerçekten bitirebilir. Hayalet yerde diz çökmüş, ıslak ıslak eterdeki karanlık bir tanrıya dua ederken ben kanepede arkama yaslanıp viskimi .

"Regina'lığı artıyor," diye takılıyor Savage, biraz daha su içip dudaklarını şapırdatarak. "Bunu gerçekten görebilirsiniz!"

"Bu bir kelime bile değil," diye tersliyor Xander. "Ve senin bir duşa ihtiyacın var. Sokak köpeği gibi kokuyorsun."

"Artık bir sokak köpeği değilim," diyor Savage belli belirsiz, sanki onu hâlâ görebiliyormuş gibi merdivenlere bakarak. "Hiç de değil."

Xander yeni bir cigara yakarken nefesinin altında küfürler mırıldanıyor. Son beş dakika zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Lyle'in döllerı hâlâ içinden akarken buraya gelişı ve Minnie'yi arayışı. Onu yanıma çağırduğımda güvence için Savage'a bakışı. Bir parçası artık ona güveniyor. Bu beni şaşırtıyor. Soğuk, kara kalbime istenmeyen bir şey yapıyor.

Ama bir parçası da beni sahiplenmek istiyor.

Büyük bir parçam da onu sahiplenmek istiyor. Onu zaten sahiplenmiş olan erkek kardeşlerle rekabet etmek, onların döllerini ondan çıkarmak ve onun yerine benim tohumumla amını, rahmini ıslatmak.

Elimdeki viski bardağı paramparça oldu.

Aslında bunu ben de istemiyorum ama Lyle da istemedi ve piş aslan pes etti. Bizim gibi baskın sürü arkadaşlarının birbirleriyle rekabet etmesi doğaldır. Ve eğer kendine güveni artarsa, onun altına girmemize ne kadar var? Uzak durmakta haklıydım. Ve onun idamı için olduğunu düşündüğümüzde onu babasına geri göndermekte de haklıydım.

"Onu seviyorum," diyor Savage sessizce.

Xander viskisini yudumlarırken homurdanıyor. "Bunu söyleyip duruyorsun! Tekrar ve tekrar, ama ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun. Bu sadece onun manipölasyonu. Bu sadece senin lanet hormonların-"

Ama Savage başını öne arkaya sallıyor, yüzünde emin bir gülümseme var, sanki ikna olmayacakmış gibi. "Hayır, . Onu benim gibi tanımiyorsun. O tatlı, nazik ve hatta birçok yönden masum biri." Xander inanamayarak alay eder. "Ve kaçırıldığını öğrendiğimde, ben-"

Kardeşimin gözleri çocukluğumuzdan beri görmediğim bir şekilde parlarken zar zor nefes alabiliyorum. Babamızı ve annesini öldürdüğüm geceden beri-

"Öfke içinde olacağımı düşünebilirsiniz," diye devam ediyor Savage. "Ama hissettiğim ilk şey bu değildi. İlk hissettiğim şey"-yutkunuyor-"korkuydu. İncinmiş, yaralanmış ya da korkmuş olmasıydı."

Xander, Savage'ı aptallığından vazgeçirmek istercesine viski bardağını yere vurur.

"Gördün mü!" diye bağılıyor ejderha, parmağıyla Savage'ı işaret ederek. Ejderha-kardeşimizden sert bir öfke dalgası halinde ısı yayılıyor. "Kaçındığımız şey tam olarak buydu. Olacak olan tam olarak bu. Sav, onun büyüünden kurtulmalısın. Seni amcıyla kontrol edecek ve sonra hepimiz boku yedik. Siktiğimin kurdunun sikini kontrol etmelisin!"

Ama tüm organizasyonumun en dengesiz ve kontrolden çıkmış üyesi olan kardeşim, Xander'a acıyormuş gibi başını sallıyor. "Ben burada hissetmiyorum." Aletini işaret ediyor. "Ben burada hissediyorum." Parmağını göğsüne götürüyor. Kalbine.

Xander hırlar ve başını ona doğru çevirir, kollarını kavuşturur ve pencereden dışarı, yaklaşan geceye bakar.

İçimdeki köpekbalığı , protesto ediyor, öfkeleniyor ve kaybedilmiş bir dava için yas tutmayı reddediyor. Savage'ın yenik düşeceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Küçük kardeşim dürtülerinden vazgeçirilebilecek türden bir kurt değil. Yıllar boyunca evcilleştirmek için değil ama yeniden yönlendirmek için elimden geleni yaptım.

Ama onu yeniden yönlendirecek bir şey yok. Regina'sına eşdeğer bir şey yok.

"Onu almalarına izin vermeyeceğim Scythe," diyor Savage, gözlerini kırpmadan bana dikerek. "Onu... *üreme* için götürürlerse tüm mahkemeleri teker teker dağıtırim, biliyorsun."

Bunu hepimiz biliyoruz. Elimizde, herhangi bir katliamın sonuçlarını umursamayan kuduz bir kurt olurdu. Bu bir katliam olur.

Ama içimde tehlikeli, psikotik bir kana susamışlığı tetikleyen tek bir kelime var. *Üreme*.

Benden ya da arkadaşlarımdan başka biri tarafından yetiştirilmesine izin vermeyi reddediyorum. Sadece *bizim* böyle bir hakkımız var. Bu hayatta, herhangi bir .

Başkalarını düşünmek bile Aurelia'yı buraya sürükleyip yatağıma zincirlemek ve ona göz dikmek istememe neden oluyor.

Bugün konsey toplantısında Mace Naga'nın kendini beğenmiş yüzünü görmek köpekbalığımı alarma geçirdi. Anka Kuşu Mahkemesi'nin tedbir kararının uzatılması yönünde oy kullandım ama sonrasında kendimi sakinleştirmek için yeraltı havuzunda yüzmek zorunda kaldım. O buraya gelene kadar bu kadar etkilendiğimi düşünmemiştim.

O çarpıcı, vahşi yüzü ve iliklerime kadar vahşi gücüyle. Bugün içimde bir şeyi uyandırdı. Tehlikeli, potansiyel olarak felaket ama gerçek bir şey.

Hayatımda pek çok şeye değer veririm. En çok da gerçeğe.

Aniden, parmaklarım onu hissetmek için can atıyor. Aniden, retinalarım onu görmeyi arzuluyor. Kalp atışının sesini, nefesini arzuluyorum. Bir kumsalda, dalgaların arasında ya da suyun becerilirken nasıl görüneceğini bilmek istiyorum. Sikimden. Benim...

"Abi..." Savage'ın sesi düşüncelerim tarafından neredeyse bastırılıyor, ama ses tonunda ihtiyat var.

Dikkat mi?

Gerçeğe döndüm.

"Uh-oh." Savage tüm dişlerini göstererek bana sırtıyor, gözleri kanayan elime ve kucağımda paramparça olan bardağa kayıyor. Xander dönüp bana bakıyor ama parlayan gözlerinde hayal kırıklığı var.

"Sakın ," diyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "Sakın başlama."

Savage, Büyük Beyaz'ı yatıştıracağını bildiği bir şekilde ellerini havaya kaldırır.

"Lanet olası zincirleri çıkarmam mı gerekiyor Scythe?" Xander hırlıyor.
"Seni ondan uzaklaştırmam gerekiyor mu?"

"*Hayır*," diye cevap veriyorum kana susamış bir güçle. Xander ciddi olduğumu hissederek ağzını kapatıyor. Ondan uzak kalamam. Artık olamam.

Bölüm 44

Aurelia

W Anima yatakhaneşine döndüğümde buhar ve Minnie'nin duş jeli kokusunu alıyorum. Hevesle odamıza koşuyorum ama odayı karanlık ve Minnie'yi kıvrılmış küçük, yuvarlak bir figür olarak buluyorum

Yatağında bir kedi yavrusu gibi yan yatmış duvara bakıyor. Eugene'i Minnie'nin yatağının ucundaki mor koltuğa tünemesi için bıraktıktan sonra arkadaşımın yanına yaklaşıyorum ve onun derin ve düzgün nefes aldığını görüyorum. Gertie Minnie'nin alnına yaslanmış uyuyor, bu da Minnie'nin bu gece onun rahatlığına ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Kalbim üzüntü ve suçlulukla çarpıyor. En iyi arkadaşım yorganın altında olduğu için vücudunu göremiyorum ve havayı koklamakla yetinmek zorunda kalıyorum.

Kan ya da fiziksel olarak zarar gördüğünü gösteren bir şey yok.

Rahatlamış bir şekilde banyoya gidiyorum. Duş almayı düşünüyorum ama gerçek şu ki, Lyle'in kokusu hâlâ üzerimde. Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum, bu yüzden uzun saçlarımdaki düğümleri fırçalamadan ve gece için yatağa atlamadan önce çıplak ayaklarımdaki kiri yıkamak ve bitkin yüzümü yıkamakla yetiniyorum. Alışkanlıktan Henry'nin küçük yatağını kontrol etmek için dönüyorum ve boş olduğunu görünce kalbim sıkışıyor. Ona bakıldığından eminim ama onu gerçekten özliyorum. En azından Eugene'in ara sıra koltukta uyumak için yerleştiği yerden gelen uykulu gıdıklamaları var.

Telefonum çaldı ve kaptım. Savage'dan bir sürü öpücük emojisi içeren bir iyi geceler mesajı ve bilinmeyen numaradan ikinci bir mesaj var.

, Snakelet. Gecenin bir yarısı takipçilerin sana ulaşmasını istemezsin.

Kalkıp balkon kapılarının kilidini iki kez kontrol ediyorum, ardından ana kapımızın otomatik kilidinin sokağa çıkma yasağı için etkinleştirildiğini kontrol ediyorum. Kalbim çarparak yatağa geri dönüyorum ve kaybolmadan önce ekranda yanıp sönen üç noktayı izliyorum. Noktaların büyüüne kapılmış bir şekilde izliyorum, ancak tekrar kaybolmak üzere beliriyorlar. Bu meçhul adama lanet okuyarak telefonumu yatağımın altına atıyorum ve garip saatlerde kontrol etmek istemeyeceğim bir yere koyup uyumak için yerleşiyorum.

* * *

Gecenin bir yarısı, içgüdülerimin çığlıklarıyla irkilerek uyanıyorum. Kalbim sanki hiç durmamış gibi çarpıyor ve iyileşmeye enerjim olmayan yaram yüzünden boynum yanıyor. Nefes nefese karanlık tavana bakıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum ama duyularım alarmda.

Benden daha fazla bir şeyin fısıltısı dikkatimi istiyor.

Dikkatli ve yavaş hareketlerle başımı odanın Minnie'nin tarafına doğru çeviriyorum.

Kalbim buza döndü.

Yaşayan bir kâbusun içindeyim.

Çünkü Minnie'nin mor koltuğunda ancak bir insanın en korkunç rüyalarına girebilecek bir canavar oturuyor.

Titreşen, çalkantılı gölgeler içinde, rahat bir pozisyonda oturan iri bir adam. Gözlerinin olması gereken yerde parlayan kırmızı ışık iğneleri karanlıkta yanıyor, askeri ateşli silahların lazer ışınları gibi bana *sabitlenmiş*.

Sırtımı dönüp yatak başlığıma yaslandım ve boğuk bir sesle "Kimsin sen?" demeyi başardım

Cevap vermiyor, sadece orada oturuyor, korkunç, tüyler ürpertici bir odaklanmayla bana bakıyor.

Bu gölgeler onun etrafında hareket ediyor, bacaklarını, gövdesini, geniş ön kollarını, pazularını sarıyor, omuzlarından ve boynundan akarak

Başım. Kalbim dengesiz bir ritimle çarpıyor. Boşluğa bakmak gibi. Gerçek ölüme bakmak gibi.

Onların karanlık ritminde tanıdık bir şeyler var. Ve beni korkunç bir ilahiyle çağırıyorlar.

Sonra aklıma geldi.

Daha önce de böyle gölgeler görmüştüm.

"Aman Tanrım." Karanlık bir zindandaki çelik kapının gümbürdeyerek açılması gibi soğuk bir farkındalık içime işlerken sesim kesiliyor. Omuriliğin etrafına sarılmış yılan şeklindeki bir gölge hafızamı çağırıyor.

Charles Halfeather'a ait soğuk bir zindanın karanlığında.

Her ne kadar şok olsam da, içten içe bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece bir kişi okulun etrafındaki korumalarımın geçebilir ve benim tarafımdan fark edilmeyebilir. Sadece beş kişi anima'mdan bu yürek burkan, ruh çılgılığı gibi tepkiyi çıkarabilir.

Nefesimi tutarak, tenim durmadan karıncalanarak, çiftleşme işareti kalkanımı indirdim.

Etrafımdaki hava biraz daha soğuyor.

Boynunun sağ tarafında belirir ve kadim göksel ışıkla parlar. Beş kıvrımlı ışık huzmesi olan bir kafatası.

Beşinci eşim. Ruh grubumun son parçası. Aylar önce Halfeather'ın zindanında iyileştirdiğim aynı bilinmeyen canavar.

Hızlı bir bakış Minnie'nin hâlâ yatağında derin uykuda olduğunu söylüyor. Yutkunarak gözlerimin kartal formuna geçmesine izin veriyorum. İyileşen görüşüm sayesinde artık pek bir şey göremiyorum. Hareket eden gölgelerle kaplı, sanki başka hiçbir şeyden yapılmamış bir adam gibi. Yedi yıl önceki çiftleşme kehanetim aklıma geliyor, Leydi Celeste'in derin, alaca ses tonuyla konuşuyor:

*"Beş kara şeytan yaklaşıyor Beş
kara kalp istiyor*

*Karanlık ve yalnız bir şarkı söyleyerek kraliçelerini çağırın beş kişidir.
Aslan, köpekbalığı, ejderha, kurt ve... gölge."*

"Göster kendini," diye fısıldadım. Halfeather'ın zindanında da onun insan halini görememiştim.

Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını yavaşça sallıyor. O kırmızı parlayan noktalar derimin içini görüyor gibi. Anima'm bana ilerlememi emrediyor. Onu daha iyi görmek için. Parmaklarımı o obsidyen gölgelerin arasından geçirip altında ne tür bir canavar yattığını bulmamı.

Ama içgüdülerim bana bu canavarın hayal edebileceğimin ötesinde tehlikeli olduğunu söylüyor. Belki de bir ayağını dizinin üzerine atmış, inanılmaz derecede hareketsiz ama rahat, neredeyse umursamaz bir zarafetle oturduğundan kaynaklanıyor. Her ne kadar bir insan gibi görünse de, aslında öyle olmadığını biliyorum.

"Nesin sen?" Fısıldıyorum.

Bir hareket oluyor ve eli kalkıyor. İçinde ışık saçan bir şey var.

Bir telefon. Ekrandan gelen parıltının yüzünü oluşturan kalın gölgeleri aydınlatması gerekir, ancak bununla hiçbir şey ortaya çıkmaz. Bu sadece karanlığın, etrafındaki tüm ışığı içine çekecek kadar derin bir siyah olduğunu gösteriyor.

Hiçbir ışığın nüfuz edemediği bir gölge mi? Titriyorum, aniden iliklerime kadar ürperdim.

O aşağı bakarken kırmızı lazer ışınları bir anlığına kayboluyor, sonra yeniden beliriyor ve beni yeniden ürpertiyor.

Yatağımın altındaki telefon titriyor. Telaşla telefonu aldım. Gözlerimi bu canavardan ayırmak istemiyorum ama ne dediğini görmem gerek.

Telefonumu yüzüme doğru kaldırıyorum.

Ben lanetliyim.

Nefesim kesiliyor ve tekrar ona bakıyorum. Ve sonra telefonum tekrar çaldı.

Uyurken gerçeklerden daha güzelsin. Şimdi daha da güzelsin, izini görebiliyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ama sonra kendimi hatırlıyorum. Karanlıkta görüp göremediğini merak ederek ona dik dik . Ama eğer karanlıkta yaşayan bir yaratıksa, gece görüşü muhtemelen mükemmeldir.

Gözlerin bir sıçaninki kadar büyük mü? Bu yüzden mi yüzünü göstermiyorsun?

Gölgeli parmaklar hareket eder ve cevap saniyeler içinde gelir.

Dikkatli ol, güzel yılanlık. Yüzümü gösterdiğimde insanlar ölmeye meyillidir.

"Neden buradasın?" Sinirli bir şekilde fısıldıyorum. Yüksek sesle sormadığım şey ise şu: Neden beş arkadaşım da A sınıfı birer pislik? "Sana ne oldu da Halfeather'ın zindanına düştün?"

Belki de Regina'mı görmek istedim. Belki de tekrar inlemeni duymak istiyorum.

Onu kurtardığım omurgasının etrafındaki gölge, bu gölgelere çok benziyordu. Bunu kendi kendine yapmış olamaz, değil mi?

Önce kendimi tatmin ederken arkadaşlarımdan beş astral formunun bana baktığını ve sonra Savage'ın kontrolü ele aldığını hatırlayınca yüzüm kızardı.

"Görünüşe göre hatalarımdan ders alıyorum," diye tıslıyorum ona. Minnie'yi uyandıracağımızdan endişeleniyorum ama o yeterince derin bir uykuda gibi görünüyor. "Buraya beni kaçırmaya falan gelmedin, değil mi?" Fısıldayarak bağıyorum. "Çünkü eğer öyleyse seni mahvederim."

Telefonunu tekrar kaldırıyor ve saniyeler sonra:

Seni almak istersem, . Beni durduramazsın.

Bu ne cüret! Adama bir şey fırlatmak istiyorum ama aslında bunun *kötü* bir fikir olacağını düşünüyorum. Ondan zehirli bir rüzgar gibi yayılan güç aslında bana onun haklı olduğunu düşündürüyor.

"Beni kaçıracaksan şimdi kaçır, çünkü bu konuşmadan sıkıldım." Battaniyelerimi tekmeleyerek üzerimdeki

meydan okuma.

Bana cevap vermiyor ya da tekrar mesaj atmak için hareket etmiyor, sadece Xander'a taş çıkartan gözleriyle bana bakıyor.

Uzun ve yüksek sesle iç çekiyorum. Bu kadar yeter.

"Hepsi bu kadarsa ben yatağa dönüyorum," diye tıslıyorum, telefonumu bir kenara bırakıp battaniyenin altına girmeye hazırlanıyorum. Cidden, siktir et onu. "Duymadıysan söyleyeyim, *birçok oldukça* travmatik bir gün geçirdim."

O kadar yavaş ki gözlerimi yaşartıyor, bacaklarını açıyor ve sandalyeden kalkıyor. Yükselme şekli bana bir kobranın şaha kalkıp kaputunu açmasını hatırlatıyor.

Sakin kalmaya çalışıyorum. Ve başarısız oluyorum.

Xander kadar uzun olduğunu görmek çok kolay. Odada bir dev gibi. Kalbimi çarptıran ve meme uçlarımı sertleştiren korkutucu, kabus gibi bir dev.

Lazer ışını gözleri hareket ediyor. Tembelce ayak parmaklarımdan yüzüme kadar vücudumu inceliyorlar. Onun beni izlemesini izlerken zar zor nefes alabiliyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, bu gölge canavarı bana doğru hamle yaptı. Çılgılık atmaya çalışıyorum, ama sonra *üzerime* çıkıyor, ağırlığı beni yere yapıştırıyor, o kırmızı ışık noktaları yüzümden birkaç santim ötede duruyor. Nasırlı bir el ağzımı kapatıyor.

Psişik kalkanlarımdan birini indirdim ve onu telepatik olarak patlattım.

"*Seni sikik!*" Altında çırpınıyorum.

Ama animam onun eşimiz olduğunu anlıyor ve bir şıfıntı gibi mırıldanıyor. Çırpınmalarım onun sert ve kaslı vücudunun altında kıpırdanmaya dönüşüyor.

Alçak, gürleyen bir kıkırdama baştan çıkarıcı bir okşayışla beynime giriyor. Sesi zar zor insani ve sanırım animusuna gömülmüş. Ya da belki de bunca zamandır animusu buydu.

"*Animusum ve ben biriz, yılanlık,*" diye fısıldıyor zihnime. "*Ben canavarım ve canavar da benim, ne yazık ki benim güzel küçük Regina'm için.*"

"*Bu da ne demek oluyor?*" Hâlâ o soğuk eliyle ağzımı kapatırken aklımdan geçenlere cevap veriyorum.

"*Bu şu demek...*" Başını eğiyor ve elini ağzımdan çekiyor. Kafamın içine doğru konuşurken tüy gibi hafif dudakları benimkileri okşuyor.

alçak, baştan çıkarıcı bir sesle. *"Gelip bir öpücük çalmak için çok uzun süre bekledim."*

Derin sesindeki açık güç ve şehvet karşısında ayak parmaklarım kıvrılıyor.

O zaman koku kalkanımı indirdim, bu canavarı daha fazla hissetmek için çaresizce. *Benim* . Neredeyse şaşkınlıkla irkiliyor, sonra burnunu indirip yanağımı sıyrıyor ve göğsünün tamamını içine çekiyor. Karıncalanmalar vücudumu boydan boya kaplıyor. Bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Kokusu gece gibi derin ve karanlık. Sanki karanlıkta gizlenen tüm güçlü, baştan çıkarıcı şeyler burnumdan tek, ilahi bir okşamada doruğa ulaşıyor.

"Sana ne diyeyim?" Arzularıma yenik düşmemeye çalışarak soruyorum. Ama bu yaratık hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum.

Burnu, başını yukarı doğru eğip dudaklarını boynumda gezdirene kadar yüzümün kenarından aşağı doğru kayıyor. Ağzını açıyor ve keskin, *sivri* dişleri tenimi hafifçe sıyrıyor. Keskin, ilkel bir öpücük gibi ve arkasındaki kısıtlamayı hissediyorum.

Oh sevgili Tanrıça.

"Beni birçok isimle tanırırlar, yılanlık. Karabasan, şeytan, kral... yılan yiyen..." Dişleri boynumdan aşağı doğru öpücükler gönderirken sırtıttığını hissedebiliyorum, nefesi içimi yakıyor. *"Bana ne isim vereceksin?"*

"Sinir bozucu," diye fısıldadım. *"Sapkın. Çok yönlü bir baş belası."*

Gürleyen bir kıkırdama tüylerimi diken diken ediyor. *"Bana ihtiyacın olduğunu söyle ve seni tam buraya götüreyim."*

Bilinen ve bilinmeyen tüm Tanrılar adına, evet diye bağırarak istiyorum. Ama dudaklarımı sıkıca mühürlüyorum. Tüm bu binayı bir anda yok edebilecekmiş gibi hisseden biriyle tehlikeli bir oyun oynuyorum.

"Küçük yılan gibi kokuyorsun. Kokunu sikip atmak istiyorum. Dilimle yıkamak istiyorum."

Sakin ol, Aurelia. Sakin ol amına koyayım. Ne kadar konuşursa, o kadar açığa çıkıyor. Yani yılanlardan nefret mi ediyor? Ve onları öldürüyor? Ve yine de dişleri var. Bir tür ejderha mı? Ama birçok emir yılanlardan nefret eder, sadece ejderhalar değil.

Cevap vermeyince başını kaldırıp bana bakıyor. Bu kadar yakından kırmızı göz bebekleri gözlerimi acıtıyor.

"Tahrik kokunu alabiliyorum, benim güzel yılan deliğim. Bana istediğimi ver ve söyle."

Bu benim eşim. Kokusu beynimi dolduruyor, baş döndürücü ve lüks. Bedenimi durgunlaştırıyor ve uysallaştırıyor. Sert bedenine doğru eğiliyor, göğüslerimi sert göğsüne bastırıyorum. Spor yapıyor. Güçlü biri. Kelimeler ağızından ahlaksız bir iniltiyle çıkıyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Ağzı lezzetli hareketlerini durduruyor ve tüm vücudu hareketsiz kalıyor. Kelimeler aramızdaki sessiz, karanlık yerde asılı kalıyor.

"Bana Ghoul derler, Regina. Gerçek ismimi hak etmedin."

İsim uzak hafızamda bir çan gibi çalıyor, ama . Ama başka bir soru soramadan, ağırlığı üzerimden kalkıyor ve o kırmızı iğne izleri gölge tarafından aşılıyor. Tüm vücudu karanlığa karışıyor, odanın içinde duman gibi dağılıyor. Hiçliğe karışıyor, tamamen kayboluyor.

Sanki hiç burada olmamış gibi. Sanki hiç var olmamış gibi.

Piç kurusu. Buraya geliyor, beni heyecanlandırıyor, sonra da gidiyor mu?

Nefes nefese Minnie'ye bakıyorum ama gözlerim tekrar onun mor koltuğuna takılıyor. Eugene koltuğunda oturuyor, mışıl mışıl uyuyor, nefes alıp veriyor.

Sessizce vibratörlerimden birini çıkardım. Ghoul'un az önce içimde yarattığı çılgın uyarılma seviyesini ortadan kaldırmam gerekiyor.

Ama bir yanımin minnettar çünkü ondan soğuk dalgalar halinde yayılan saf güç bana onun o kadar tehlikeli olduğunu söylüyor ki onunla seks yapmak beni tamamen patlatabilir.

İçimde en tehlikeli dostumla tanıştığımı dair bir his var.

Bölüm 45

Aurelia

T Ertesi sabah uyandığımda Savage sırtıma sıkıca sarılmıştı ve Minnie duşa girmişti. Eugene hâlâ mor koltukta . Ona ne olduğunu bilmiyorum.

Gulyabani dün gece buradaydı ama gagasının etrafına bağlanmış ince altın bir kurdele dışında iyi görünüyor. Kaşlarımı çatarak, dadımın doğum günümde ve Noel hediyelerimde kullandığı türden kıvrılmış kurdeleye bakıyorum. Parlak ve fiyonk şeklinde sıkılmış, gagasını kapalı tutuyor. Ama Eugene huzur içinde uyuyordu ve Ghoul'un ona zarar verdiğine dair başka bir işaret yoktu.

Ghoul.

Sanki aklımın başka bir eşte olduğunu biliyormuş gibi, Savage boynuma doğru usulca hırlıyor ve titreşimle beni gıdıklıyor. "Regina," diye mırıldanıyor uyuklu bir şekilde.

Memnuniyetle iç ve kurdumu dudaklarından öpmek için arkamı dönüyorum. Gözleri hâlâ kapalıyken dudaklarıma homurdanıyor: "Dün gece buradaydı, değil mi?" Kıpırdamadan duruyorum. "Kokusunu alabiliyorum."

Ayağa kalkıp onu itiyorum, heyecanla bilgi almak istiyorum. "Ghoul'u *tanıyor* musun? Nedir o? Bütün bu gölgeler ne? Gözleri neden öyle?"

Savage gözlerini kırpıştırarak açarken gözlerini ovuşturuyor. "Onu Half Feather'ın zindanından mı tanıdın?"

"Hissettim. Ama o zaman onu şahsen görmemiştim."

Yatağımdan yuvarlanıp ayaklarının üzerine düşüyor ve doğrulup bana bakıyor. "O tehlikeli biri. Burada olmasından hoşlanmıyorum. Ama biz

onu durduramaz."

Savage'ın birine tehlikeli demesi ilgimi çekti. "Onu kimse durduramaz mı?"

Savage omuz silkiyor. "O... gerçek bir iş parçası."

Bu ironi beni güldürüyor. "Pekâlâ, sonra görüşürüz. Minnie'yle aşk hayatı hakkında özel olarak konuşmam gerekiyor."

Beni öpmek için eğiliyor ve bu bir alın öpücüğü olunca şaşıyorum. "Olanlardan sonra seni gözümün önünden ayıramam." Baş ve işaret parmaklarıyla çenemi tutuyor. "Bu bir daha *asla olmayacak*. Benim gözetimimde olmaz."

"Eugene beni kurtardı."

Savage belli belirsiz gülümser. "Ama orada olmalıydım. Özür dilerim prensesim."

Bu sözlerin ağzından son birkaç haftada olduğu kadar çok çıktığından şüpheliyim.

"Biliyorum," diye yumuşakça cevap veriyorum. " değil. Seni affediyorum."

Kıçımı savunduktan sonra kendini hapse attırdı.

Hepsi.

Savage eğilir ve sol tarafına bir dizi öpücük kondurur

Boynumun çiftleşme izi olan tarafının tersi. Ghoul dün gece beni aynı yerden öpmüştü ve acaba bu kurdun kokumu kendi kokusuyla değiştirme yöntemi mi? Derim biraz yanıyor.

"Bunu ," diyor, sesi boğuk. "Diğerlerini .

Kahretsin, bu *beni* azdırıyor."

Odamdan çıkışını izliyorum, çıkarken tehditkâr bir şekilde Eugene'i işaret ediyor. Zehirli dişleri hâlâ üzerimde, saldırmaya hazır bir şekilde duruyor. Her an tetikte olmak zorundayım.

Kaşlarımı almak için kullandığım küçük aynayı elime alıyorum ve boynumda morluk olup olmadığını kontrol ediyorum. Ama boynumun derisini gördüğümde sinirden nefesim kesiliyor. Morluk yok ama daha kötü bir şey var. Koyu kırmızı iki uzun çizgi boynumun kenarından aşağıya doğru uzanıyor. Diş izleri. O piç beni *işaretledi*, diş izleri *bıraktı*! Herkes görmeden önce kapatıcıyla kapatmam gerekecek.

Minnie duştan çıktığında onu dikkatle inceliyorum. Gözleri şişti ve bana baktığında hemen yanına koşup kollarımı ona doladım. "Konuşmamız gerek, Min."

Yüksek sesle kokluyor. "Evet." Sonra vahşi bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama önce bir duş almalısın. Garip kokuyorsun, Lia. Tehlikeli bir koku karışımı var." Kaşlarını çatıyor. "Bay Pardalia da onlardan biri. Ve bunlar *diş* izleri mi? Yüce Tanrıça aşkına."

"Oh, . Evet." Dudağımı ısırdım. "Lyle benim arkadaşlarımdan biri, Minnie. Babamın geldiği gece öğrendim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diyor sessizce. "Dört Lia mı? Benim *üç tane* olmamın yoğun olduğunu sanıyordum. Ama sanırım senin her şeye gücü yeten bir Boneweaver olman mantıklı. Her tarikattan bir tane var!"

"Beş."

"Pardon?"

"Benim beş arkadaşım var. Benden aldığın *diğer* koku da bu."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sanırım terapiye ihtiyacın olacak, Lia."

"Şanslısın ki Lyle bunun için eğitildi."

Durumu anlamadan önce homurdanıyor. "Git ve ikisini de yıka. Bugün uğraşmamız gereken bir sürü kedi pisliği var."

Aptal, bencil ben onun kokusunun tenimde kalmasını istiyorum, bu da her animusun onunla samimi olduğumu fark etmesi anlamına geliyor. Dün gece animus koğuşundan geçtim, ama umarım kendi kokumla fark edemeyecek kadar büyülenmişlerdir?

Yarım saat içinde yeni fırçalandım ve Stacey, Raquel, Sabrina, Connor, Minnie ve ben kahvaltıdan önce acil bir toplantı için kütüphanede buluştuk. Aramızdan bir tek Henry eksik, o da hala veterinerde tetkikler için yatıyor. Ama Eugene kucağımda oturmakta ısrar ediyor, görünüşe göre Savage'ın tehditlerini ciddiye alıyor.

"Dün hangi cehennemdeydin, Lia?" Sabrina soruyor. "Endişeliydim, Connor da senin ve Henry'nin hastaneye kaldırıldığını duymuş ama nedenini bilmiyorduk! Ziyaret etmemize falan izin verilmedi."

"Ve!" Connor uzun, kırmızı uçlu bir çiviye bana doğrultuyor. "Sonra Savage'ın seni animus yatakhanesine taşıdığını duydum!"

Bütün masa dönüp bana bakıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, Eugene'in küçük gözlüklerini gereksiz yere ayarlıyorum. "Üzerime beş yılın atladı."

Connor bunu tahmin etmiş gibi başını sallıyor. Minnie kolumu tutarken Raquel küfrediyor. Sabrina haç işareti yapmadan önce Stacey yüksek sesle nefes nefese kalıyor.

Sabrina'ya kaşlarımı kaldırıyorum ama o omuz silkiyor. "Büyükannem Katolik. Konuyu değiştirme."

"Bakın, Henry ve ben iyiyiz çünkü Eugene yardım buldu ve beni kurtardı," diyorum hemen, küçük horozumun sırtını sıvazlayarak. "Babam bana ulaşmaya çalışıyordu ve arkadaşlarıma ulaşmak için yılanları kullanmakla tehdit etti. ." Hepsi omuzlarının üzerinden bakarken derin bir nefes alıyorum. Ama sabahın bu erken saatinde kütüphane bomboş. "Artık benimle arkadaşlık etmek istemezseniz bunu tamamen anlayışla karşılarım. Şu andan itibaren benimle arkadaş olmak tehlikeli olacak."

Minnie'nin eli, beni kış uykumdan çıkaran yarayı hatırlar gibi karnına gidiyor. Boğazımda safra birikiyor. Bir daha olmaz. Bir daha asla.

"Yılanlar psişik savaş konusunda yeteneklidir," diye devam ediyorum. "Onları durdurmak için elimden geleni yapıyorum ama-"

"Ama bu güçleri kullanmak yasadışı," diyor Stacey dikkatle. "Gerçekten yasadışı, Lia! Arınma'dan beri!"

Raquel alay ediyor. "Bu onların umurunda bile değil."

"Kesinlikle," diyorum, kendimi en kötüsüne hazırlayarak. "Yani benden boşanmak istersen darılmak yok, tamam mı?"

Sabrina bir ahududu patlatır. "Ben drama için yaşıyorum Lia, bunu biliyorsun. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ben de," diyor Stacey. "Aksi takdirde yeteneklerim ve yakışıklılığım boşa gidecek."

Raquel bana alaycı bir sırıtışla bakıyor ve sorun değilmiş gibi omuz silkiyor.

Connor gözlerini deviriyor. "Ve animus yatakhaneğinde oturan psikopat arkadaşlarının seni koruyacağını unutuyorsun, Lia! Savage seni dinleyen herkese sana olan aşkını ilan ediyor! Bir de Bay Pardalia var." Connor'ın mükemmel çizgili gözlerinde dudağımı ısırma neden olan muzip bir parıltı var.

Arkadaşlarım sandığımdan daha .

"Tanrım, arkadaşlarımdan bu kadar belalı olduğunu bilmiyordum," diyorum. Bunu hiç beklemiyordum. bulduklarında çekip giderler sanıyordum.

"Yapmadın mı?" Sabrina büyük bir alınganlık göstererek bana soruyor. "Ölümden beter bir şeyden kaçtıktan sonra seni gizemli, karanlık bir mağaraya kadar takip ettik ve on yıllardır görülmemiş efsanevi bir tarikattan olduğunu öğrendik! *Bu işte* biz de varız, kadın. Seninle birlikte tarih yazacağız!"

Kalbim kabarıyor. Ama lanet olsun, onların zarar görmesini gerçekten istemiyorum. Eğer bana tekrar obsidyen pranga takarlarsa, gücüm kesilir ve o zaman babam için serbest oyun olur. Çok dikkatli olmalıyım. Buralarda hâlâ çok sayıda yılan var ve hepsi de babama sadık.

"Ve Eugene'in ne kadar cesur olduğuna bakın!" Stacey bir parmağının tersiyle horozumuzu okşayarak şöyle diyor. "Seni kurtardığı için kulübümüzün maskotu olmayı hak ediyor."

Hepimiz bir an için Eugene'in üzerine titriyor, gözlüklerini gereksiz yere ayarlıyor ve tüylerini okşuyoruz.

Sabrina koltuğunda daha dik oturarak, "Pekâlâ, bu da aradan çıktı," diyor. "Benim haberim Ashton'dan ayrıldığım ve şu anda ikinci sınıfta bir kaplanı becerdiğim. Hepsi bu kadar." İşinin bittiğini belirtmek için koltuğuna geri oturuyor. "Şimdi Minnie'nin işi."

"Doğru," diyor Minnie, sesi kalın. Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum, eline uzanıyorum ve olacaklardan korkuyorum.

Cevap olarak yüzünü omzuma gömüyor. Tek yapabildiğim ona sarılmak.

"Hayır, ben iyiyim," diye fısıldıyor, kendini benden ayırıyor ve gözlerini siliyor. "Duygusallaşarak durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Aferin kızıma," diyor Connor. "Seni incitemeyeceğini göster ona."

"Titus?" Ona tısladım. "Dün seni aramaya gittiğimde onu gördüm ve..." Ona gözlerimle anlatmaya çalışıyorum. "Ona aşık olduğunu biliyorum, Min. Özür dilerim."

"Bunu duymaya dayanamıyorum, Lia," diyor. "Ama ne gördüğünü tahmin edebiliyorum."

Connor alaycı bir ifadeyle, "Şu Titus seks hayatı konusunda oldukça açık sözlü," diyor.

Raquel, "Pislik," diye mırıldandı. "Hepimiz öyle derdik."

"Mesele de bu zaten," dedi Minnie karanlık bir sesle. "Sanırım biraz körleşmişim. Dün benimle küçük bir randevu için buluşacaktı." Ellerine baktı. "Hiç gelmedi."

Connor tiksintiyle masayı tokatlar.

"Ona odasında oturmaktan daha fazlasını yapmamız gerektiğini düşündüğümü söylüyordum ve o da 'evet, tabii, iyi' diyordu. Ama gelmeyince onu bulmaya ve nasıl hissettiğimi anlatmaya gittim ama-" Titriyor. "Söyleyemiyorum bile."

Connor, "Göğüslerinin etrafında dövme olan o yılanı beceriyordu," diyor. "Bütün gece bununla övünüyordu."

"Peki ya sonra?" Sabrina bastırır.

"Sonra kendisi de izleyebilsin diye takipçilerinden birini becermemi istedi. Shelby çok hevesliydi ama-"

"Shelby?" Connor avazı çıktığı kadar bağıyor. "O yapmadı!" " kim?" Masaya vurarak talep ediyorum.

"Burnunu karıştırmayı seven yağlı küçük bir sırtlan," diyor Stacey küçümseyerek. "Kendisine çiğ güvercin eti almam için okulun mutfak sipariş sistemine girmemi sağlamaya çalıştı."

Hepimiz titriyoruz. Eugene tiksintiyle ciyaklıyor.

Hepimiz bunun batmasına izin veriyoruz.

"Peki sen ne dedin Minnie?"

"Tabii ki hayır dedim," dedi. "Ama sonra sanırım bu onu gerçekten kızdırdı çünkü bana mesaj attı-"

"Ona mesaj mı atıyordun?" Kolundan tutarak söyledim. Savage'ın elindeki telefonla ona ulaştım.

Yüzünü benimkine çeviriyor ve suçluymuş gibi başını sallıyor. "Titus bana verdiği telefonu gördü ve ben de ona mesaj atıyordum. Mesajlar için kullandığı, okulun ona verdiği bir dizüstü bilgisayar var."

Suçluluk duygusu midemi zehirliyor. "Tamam, ve?"

"Oh, Minnie, hayır!" Stacey aniden dehşet içinde ağzını kapatır. "Evet, Stace. Ben tam bir aptalım."

Connor kendi alnını tokatlar.

"Neyi kaçırıyorum?" Kedigillerin arasına bakıyorum.

Sabrina bana alaycı bir bakış attı. "Minnie'nin söylemeyecek kadar kibar olduğu şey, Titus'la cinsel içerikli mesajlaştığı."

"Çıplaklar," diye ekliyor Stacey.

"O kaplana çıplak fotoğraf göndermem için bana ne kadar para verirsen ver," diyor Sabrina alaycı bir tavırla.

"Ona güvenmiştim!" Minnie'nin sesi gerginlikten tizleşmişti. "Ona güvenebilmeliydim! Benim-" Sözünü keser ve öfkeyle yanaklarını siler.

"Onları paylaşacak, değil mi?" Connor kül gibi kesik kesik konuşuyor. Arkadaşıma baktım, dehşete düşmüştüm.

Minnie başını sallar. "*Henüz* değil. Ama istediğini yapmazsam yapacak."

"O bok yiyen haşarat," diye yemin ediyor Sabrina. "Ne istiyor bu?"

Gertie kulağına usulca cıvıldarken arkadaşımız ellerini sıkıyor.

Diğer nimpinler yüksek duygularının farkında olarak gıdaklıyorlar.

"Minnie," diyorum nazikçe, "sanırım buraya nasıl girdiğini bize anlatmanın zamanı geldi. Titus yüzünden, mi?"

Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Evet. Pekâlâ. Her şey ilk üniversite balomda başladı. Başka bir kızla geldi ve birkaç arkadaşını da getirdi. O benim gözüme çarptı ve sanırım ben de onun gözüne çarptım. Ailem çok katıydı ve üniversite dışında bir şey yapmama izin vermiyorlardı, bu yüzden o süslü arabasıyla geldiğinde ve bana çok iyi davrandığında beyaz atlı prensimin geldiğini düşündüm."

"Evet," diyor Sabrina karanlık bir sesle. "Bunu çok iyi anlıyoruz."

Theo Krait ile benim aramda da aynısı oldu. Doğru zamanda, doğru yerde karşıma çıkmıştı ve ben de ona . Minnie'nin Titus'un ölümünden sorumlu olmaması dışında.

"Benden 'biraz para taşımamı' istediğinde" -Minnie tırnak işareti yapıyor- "gerçekten yardım etmek istedim, anlıyor musunuz? Üniversiteye gidip sıkıcı bankacılık ve finans eğitimi almak yerine faydalı olmak istedim. *Önemli* bir şey yapmak istiyordum. Kendimi ona adadığımı ve sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğumu göstermek istedim. Bu yüzden bana verdiği parayı aldım ve sınırı geçtim, ama yolda polis tarafından durduruldum ve..." Minnie'nin yanakları kızarır. "Çanta sahte parayla doluydu."

Sabrina havaya doğru inlerken, Raquel ve Stacey dehşetle başlarını sallıyorlar. Midem bulanıyor.

"Babamın bankacılık işini riske attığı için," diyor Minnie, "bunu gizli tutmak için konseye ödeme yapmak zorunda kaldı. Animus Akademisi'ne kaydolduğum sürece tüm suçlamaların düşeceğini söylediler."

"O pislik herif," diye iç geçiriyor Connor. "Neden seksi olanlar hep kötü oluyor?"

"Evet, bu yüzden kimse bunu bilmemeli. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama Titus daha sonra kendini çok kötü hissetti ve buraya geldiğinde ne halde olduğuna bir bakın! Kudurmuştu ve rehabilitasyona falan gitmesi gerekiyordu. Bu onu gerçekten etkiledi, anlıyor musunuz? Çantalarla ilgili bir yanlış anlaşılma oldu. Bunun olmasını istememişti."

Kafamda alarm zilleri çalıyor. Zeki, kitap sever arkadaşım, onu manipüle eden birine sıırıslıkam aşık olan bu kızı bağdaştıramıyorum. Ama Titus'un bir cazibesi var. Tüm animalar için büyük bir baştan çıkarıcı çekim, öyle ki yılanlar bile onunla yatıyor ve nadiren düzenlerinin dışına çıkıyorlar. Her şey bu işte bir terslik olduğunu haykırıyor.

"Peki şimdi ne yapmanı istiyor?" diye sordum.

"Babamla bir toplantı ayarlamak istiyor," diye itiraf ediyor. "Finans ya da başka bir şey hakkında konuşmak. Ama onu ve babamı aynı odada *hiç* bulunduramam. Ona da şantaj yapmak isteyebilir! Babamı bundan korumam gerekiyor. Zaten benden çok utanıyor."

"Peki ya ?" Cevaptan korkuyorum. "O ne yapacak?"

Minnie'nin yüzü buruşuyor. "Çıplak fotoğrafları sızdıracak."

Hiç bilmediğim bir öfke beni vurdu. Ve bunun yarısı ona o telefonu verdiğim için benim hatam.

Minnie saçını çekiştiriyor. "Bu ailemi öldürecek! Gerçekten, onları öldürecek! Ve muhtemelen babamın itibarını da yok edecek. Beni asla affetmeyecekler."

Bir an için sessizce oturup tüm bunları düşündük. Burada Minnie'nin onuru söz konusu. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor.

Sabrina, "Onun hakkında bir şeyler bulmalıyız," diyor. "Yapmamız gereken ilk şey bu. Ona hemen şantaj yapmalıyız."

"Ne?" Minnie'nin nefesi kesilir. "Hayır, bu çok

zalimce." Sessizlik çöküyor, ağır ve acımasız.

Benim nazik, sevgi dolu, güzel dişi kaplanım başını eğiyor. "Ah, doğru."

Hepimiz Connor'a bakıyoruz.

"Diğerlerinden çok daha fazla şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Konuşkan biri değil, biliyor musun?"

İlham geldi. "Yani bilgiye ihtiyacımız var, değil mi? Tüm öğrenci bilgileri nerede tutuluyor? Tüm bilgilerimizin olduğu dosyalar gibi."

Minnie gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Lia, düşündüğümü düşündüğün şeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Evet, ben B-iki'yim," diyorum sırtarak. "Şimdi gözetleme zamanı. Ancak Sabrina'nın bana belli bir kilidi nasıl açacağını öğretmesi gerekecek."

Sabrina cebinde bir tılsım gibi taşıdığı maymuncuk setini çıkarır. "Sürtükler, bunu halledeceğiz."

* * *

Kahvaltıya gittiğimizde, herkes yemek yiyor. Jambonlu ve peynirli kruvasan kuyruğunda beklediğim süre boyunca Scythe, Xander ve Savage'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Minnie'nin tabağını onun için dolduruyorum ve o da kayıtsızca bana izin veriyor. Kahvelerimizi alıp masamıza doğru ilerlerken, yılanın köşesine gizlice bir göz atıyorum. Orada beş kişi eksik oturuyorlar ve suratları asık. Thomas Krait de elinde bir kahveyle oturuyor ve beni görmezden geliyor. O zaman onun dışında hepsinin ayak bileklerinde bir çift obsidyen pranga olduğunu fark ediyorum. Savage'a bakıyorum ve o da bana göz kırpmıyor ama gülümsemiyor.

Yutkunarak soluma baktım.

Titus kedilerin masalarından birinde oturuyor ve kucağında yeni bir kız var. Bunu Minnie'nin yüzüne karşı açıkça göstermesi ondan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Minnie masanın etrafından dolaşıp karşıma oturuyor, böylece Titus ve arkadaşlarına bakmak zorunda kalmıyor.

Ve sonra vücudumdaki her hücrenin hareketsiz kalmasını sağlayan bir şey oluyor.

Sırtlan masasından biri homurdanarak bir ses çıkarır. Diğerleri de bu sese ve salonun arka tarafında bir vınlama korusu oluşur.

En iyi arkadaşımı işaret ediyorlar, gülüyorlar.

Minnie oturmaya çalışırken kaskatı kesiliyor, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırıyor. Gertie onun kulağına sokuluyor ve nefes alış verişini düzgün tutmak için gıdıklıyor.

Sabrina, Stacey ve Raquel de masamızın önünde duraklıyorlar.

Kanım *kaynıyor*, ateş atardamarlarımı kavuruyor, anima'm pençeleri ve tırnaklarıyla intikam istiyor.

Bambu çatlatacak kadar sert bir şekilde yere çarptım.

Koridorun arka tarafında suçluları ararken, kartal keskinliğindeki görüşüm onları bulduğumda daralıyor: yağlı, pis erkekler, hepsi de aynı kıvrık siyah kaş dövmelelerine sahip. Avımı işaretliyorum ve koridorda sinsice ilerliyorum, gücüm etrafımda ısı, buz ve elektrik olarak titreşiyor. Animam yer değiştirip boyunlarını kırmak ve gözlerini oymak için aşağı atlamam için yalvarıyor ama onu şimdilik tasmalıyorum.

Sabrina ve Raquel'in arkamda, muhafız gibi yanımda olduklarını hissediyorum. Sırtlanlar geldiğimizi görüp daha da çok gülüyor, iki büküm olup miyavlamaya devam ediyorlar.

Masalarının önünde duruyoruz.

Onları işaret ettiğimde, parmağım sabit. Zar zor dizginlediğim telekinezimin şiddetli gücüyle ele geçiriliyorlar. Pozisyonlarında sıkışmış, gücümün baskısını hissederken, sessiz kalmaktan başka seçenekleri yok, böcek gözlü ifadelerle bana bakıyorlar.

Ve konuştuğumda, sesim zar zor tanıdığım derin, vahşi bir hırıltıya dönüşüyor. "Eğer arkadaşıma karşı en *ufak* bir ses çıkarırsanız, o lanet olası boğazlarınızı *söker ve yerim*."

Şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Tüm salon sessizliğe büründü.

"Yap. Sen. Anlıyor. Beni?" Bırakmadan önce vurgulamak için sekiz boğazı da sıkıyorum.

Hırıltıyla soluyor ve çılgınca başlarını sallıyorlar.

Umarım, boğaz sıkma işlemini kartalın iyileştirici gücüne bağlarlar.

"Güzel," diye homurdanarak onları serbest bırakıyorum. Hepsi koltuklarına çöktü.

üzerinde dönüp masamıza geri yürüyorum, Raquel ve Sabrina arkamda tepinmeden önce durup onlara bakıyorlar.

Minnie oturduğu yerde donup kalır; Stacey rahatlatıcı bir kolla onu sarar.

Sonra Savage'ın zayıf sesi boğuk sessizliği aşar. "O benim kara kalbimin Tanrıçası, benim Regina'm. Mükemmel değil mi?" Öfkemden dolayı zor nefes alıyorum ama bakışlarım Savage'a kayıyor. Siyah tişörtünün içine bir peçete sıkıştırmadan önce bana işaret ediyor ve yemeğe hazırmış gibi masaya bir bıçak ve çatal yerleştiriyor. "Buraya gel ve tatlı olarak amını yememe izin ver Regina!"

"Sonra," diyorum kabaca. Gerçi bu anima'mı gibi görünüyor ve kurdumuz için miyavlamaya başlıyor.

"Onu her geçen gün daha da çok seviyorum," diye iç geçiriyor.

Hepimiz masamıza oturuyoruz, hem Sabrina hem de Stacey gülmemek için kendilerini zor tutuyorlar.

"Bu akşam," diye mırıldandım masamıza doğru. "Bu lanet akşam yapıyoruz."

Aurelia

Du sabah grup danışmanlığı sırasında Savage kollarını bana dolayarak ve kıcımlı kucağına çekerek beni şaşırttı. Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Regina." Gülümsüyor ve beni göğsüne bastırmaya devam ediyor. Savage'ın kollarını dikkatlice ayarlıyorum, böylece karnımdaki acı veren yaralara tam olarak baskı yapmıyorlar. Sabrina ve Connor'ın kıkırdamalarını da görmezden gelmek zorundayım çünkü bu, buz saçan gözlerini bana çeviren Scythe'ın hemen yanında olduğum anlamına geliyor. O ölümcül, yırtıcı gözlerin altında tüm bedenimin ürperme isteğini bastırıyorum - sanki dün yüzüm neredeyse onunkine yapışmışken ona söylediklerim hâlâ zihninde tazeymiş gibi. *Benim* de aklımda taze olduğu kesin.

"Vahşi," diye azarlıyor Theresa, bakışlarımı Scythe'dan ayırmamı sağlıyor. "Burası bir sınıf. Boş zamanlarında istediğini yapabilirsin ama bizim kendi sandalyelerimizde oturmamız gerekiyor."

Başımı sallayıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Savage'ın kolları beni sıkıca sarıyor, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Theresa iç çekiyor.

Ama bir şey beni Savage'a geri çekiyor ve eğilip dudaklarına "Sınırlar" diye fısıldamadan önce yumuşak bir parmağımı yanağından aşağıya doğru çekiyorum. Ve sonra kafasının içine, *"Söz veriyorum bu gece istediğin kadar sarılabiliriz."*

Kollarını isteksizce bana doladı ve ben de ondan ayrılıp koltuğuma geri döndüm. Yılan olayından dolayı hâlâ kızgın ve ona yan gözle bakan herkesin üzerine atlamaya hazır. Ben de

Koltuğumu onunkine yaklaştırdım ve elini elime alıp sıkıca tuttum. O da benim elimi sıkıyor.

Savage, dersler bitene ve ben ona kendi işimle ilgilenmem gerektiğini söyleyene kadar bütün gün benim , hırlayan, aşırı korumam oluyor. Xander çareyi kurdumun kafasına kelepçe takmakta buluyor ve spor salonuna gitmelerini isteyerek onu yatakhanelerine geri götürüyor. Scythe her zamanki umursamaz yürüyüşüyle onları takip ediyor.

"Çok sevimliler." Minnie bana sırıtıyor.

"Onlar cani ve psikopat," diye mırıldanıyorum, ama gerçekten, anima'm ve ben Savage'ın beni açıkça sahiplenmesini *seviyoruz*.

Minnie, Eugene ve ben Henry'yi veteriner kliniğinden almaya gittik. Henry uyanıktı ve eğlenmesi için kelebeklerin ve yemesi için diğer böceklerin bulunduğu büyük bir tankta tutuluyordu ama beni ve Eugene'i görünce kendini cama yapıştırdı ve sinirle ciyakladı.

"Özür dilerim Hen," diye burnumu çekiyorum, elimi bardağa doğru kaldırarak. "Ama hayattasın, önemli da bu."

Hemşire tankın kilidini açıyor ve en sevdiğim mavi tüy yumağı dışarı fırlıyor, kendini yüzüme fırlatıyor, beni yalıyor ve sanki onu bir çölde terk etmişim gibi cıvıldıyor.

Hemşire bana işin özetini anlattı. Yılanlar çok kolay yanlış gidebilecek düşük dozda anestezi kullanmışlar. Henry hayatta olduğu için şanslıydı. Ben ağladım, sonra Henry ağladı ve ben de onu getirdiğim taze, dolgun yaban mersinleriyle besledim. Yurtlarımıza döndüğümüzde animalarım ve diğer nimpinlerle mutlu bir şekilde yeniden bir araya geliyoruz. Connor bize katılmaya geldi ve beş nimpine de

köpük banyosu ve minik fırçalarla tımar.

Ne Georgia'nın ne de Lyle'in ofiste olma ihtimalinin olmadığı mesai saatleri bitene kadar bekleyeceğiz. Bu bana biraz zarar verecek, ama Lyle'la yaptığım son seks turundan sonra güçlendim, bu yüzden kendimi ve Henry'yi görünmez sekizinci kalkanımla sarmak ve yönetim binasına kaçmak sorun değil. Eugene geride kalmak istemiyor ama Raquel ondan hoşlanıyor ve bizim gidişimizi izlemek için onu göğsüne bastırıyor.

Henry dışarıda olmaktan heyecan duyuyor ve ona kendi görünmezlik baloncuğunu veriyorum, böylece köşelerden geçip bana haber verebiliyor.

Herkes yaklaşıyor.

Asansöre bindik ve sürpriz bir şekilde bizi sorunsuz bir şekilde yukarı çıkardı. Kapılar kayarak üçüncü katta açıldığında, kat karanlıktı ve Georgia'nın masası boştu. Asansörden dışarı adımımı atar atmaz ışıklar yanıp sönüyor ve kalbim küt küt atarak geriye sıçırıyorum.

Ama Henry orada kimsenin olmadığını göstermek için etrafta bir tur atıyor.

Sadece otomatik ışıklar.

Sinirlerimi öfkeyle boşaltarak aceleyle Lyle'in ofis kapısına gidiyor ve Minnie'nin telefonunu görüntülü arıyorum. Kapının önünde diz çöktüğümde ilk başta tek görebildiğim Sabrina'nın yeni push-up sütyeninin içindeki memeleri oluyor.

"Pekâlâ, buradayım," diyorum ve sütyenimden ikinci maymuncuk setini çıkarıyorum.

"Tamam, bana malları göster," diye kıkırdıyor, sanki bu çok eğlenceliymiş gibi.

Sabrina gözlerini kısarak telefona bakarken arka planda Sabrina ve Minnie didişiyor. Ona kilidi gösteriyorum.

Eski ejderha malikanesinin diğer kaplamaları kadar güzel. Ağır sarı altın, kapı kolunun kendisi bir ejderha kafası şeklinde şekillendirilmiş. Ekli kilit de aynı altından ama modern stilde değiştirilmiş.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Sabrina, "sana gösterdiğim gibi gir. Gerçekten güzel ve yavaşça."

Stacey arkasından . "Kayganlaştırıcıyı unuttun Lia!"

"Pis animalar," diye mırıldanıyorum. Henry gagasıyla aletlerimden birini alıp bana uzatıyor. Doğru alet olduğu için ona öpücük alıyorum. Kilidin tamburlarını tutmak için ilk kazmayı sokuyorum ve ardından manevralarımı yapmak için ikincisini alıyorum.

Sabrina, tıpkı eğitim kilitleri üzerinde çalıştığımız gibi, işlem boyunca bana rehberlik ediyor. Beş dakika boyunca kazmayı salladıktan sonra hiçbir şey olmuyor. "Kahretsin, sanırım buraya gelip bunu benim için yapman gerekecek," diyorum. Yukarı çıkarken kimsenin olmadığından emin olmak için bir gözüm sürekli asansörde. En azından asansör aşağıdan sinyal verirse bir uyarı alacağım.

Sabrina yemin ediyor. "Sicilimde başka bir şey olmasını *gerçekten* istemiyorum."

O haklı. Leopard arkadaşımızın sicilinde hırsızlık ve haneye tecavüz suçlarından bir dizi küçük suç var. O aradı

Kendisi eyaletteki en iyi mücevher hırsızlarından biriydi ve sadece çeşitli erkek arkadaşları onu ispiyonladığı için yakalandı.

"Aç, seni piç!" Altın sapa vurarak mırıldandım.

Kilit tıklıyor ve kapı ardına kadar açılarak içerideki karanlık, boş ofisi ortaya çıkarıyor.

"Ne oldu?" Stacey bağılıyor.

"Gitmem gerek!" Aramayı sonlandırıyorum.

Çılgınca sırtarak, Henry ve ben kapıyı inceliyoruz. Kapıdan içeri bakarken hiç büyü sesi duymuyoruz, çünkü Xander'ın tuzağına düştüğümde dersimi aldığımdan eminim. Hiçbir şey bulamayınca Henry'yle birlikte odaya daldık.

Bu Lyle'in yatak odasında olmak gibi bir şey, sadece daha sinsi hissettiriyor çünkü burada gerçekten yasadışı bir şey yapıyorum.

Adrenalin heyecan beni neredeyse sersemletiyor, çünkü ilk defa patronun dikkatimi dağıtmasına gerek kalmadan bakışlarımı özgürce etrafta gezdiriyorum.

Lyle'in ofisine her gittiğimde aynı şeyle karşılaşıyorum: süper temiz ve düzenli, tek bir kağıt ya da kalem bile yerinde değil. Sağ ve arka tarafta duvardan duvara kitap rafları var ve başlıklara baktığımda bunların sadece akademik metinler ve okul için el kitapları olduğunu görüyorum.

Ama peşinde olduğum şey öğrenci dosyaları, özellikle de kuduz öğrencilerle ilgili olanlar. Onları burada, kolay erişebileceği bir yerde tutması gerekiyor. Hevesle sandalyesine oturuyorum ve masaüstüne bakmadan önce bu açıdan manzarayı kontrol ederek etrafta dolaşıyorum. Bilgisayar monitörü sol tarafta duruyor ve klavyesinin bile gıcır gıcır temiz olduğunu üzüntüyle fark ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu hiç doğal değil. Tuşlardan birine dokunduğumda ekran giriş sayfasına geliyor. Şifreyi tahmin etme şansım yok, o yüzden devam ediyorum. Kullandığı süslü dolmakalemlerden birkaçının bulunduğu bir kalemlik ve onun yanında da bir sarsıntıyla fark ettiğim oyma bir tahta parçası var.

Soyulan mavi boyası beyaza yakın bir renge dönüşmüş ve beceriksiz ellerle bir melek şeklinde oyulmuş. Kanatları yuvarlak ve küçük. Kadın şekli zar zor seçilebiliyor çünkü fazla kullanılmaktan aşınmış.

İki elimle nazıkçe tutuyorum, bir bebek gibi kucaklıyorum. Bana ait olmayan eski bir anıyı hatırlarken gözlerimin arkası yanıyor.

Çabucak yerine geri koydum.
"Odaklan Aurelia," diye
mırıldandım.

Henry onaylarcasına gıcırıyor ve gagasıyla masanın sağındaki çekmecelere . Çekip açmaya çalışıyorum ama kilitli olduğunu görüyorum.

Henry ve ben yere yatıyoruz ve bu modern, gümüş kilidi gerçekten kırabiliyorum. Tatmin edici bir klik sesiyle açılıyor ve ben de iyi bir iş çıkardığım için kendimi kutluyorum. Çekmecede öğrenci dosyaları var, yıl seviyesine göre ve sonra alfabetik olarak düzenlenmiş. Parmağımı dosyaların üzerinde gezdirip isimleri kontrol ediyorum. Ama soyadına göre düzenlenmişler. Kendi dosyamın yanından geçiyorum ve Titus'un ilk adını gördüğümde hemen çekip çıkarıyorum.

Çok büyük, yüz sayfadan fazla belge var, hepsi de Lyle'in kuduz biriminde, muhtemelen yeraltındaki özel kafeslerindeyken yaptığı günlük aktiviteleri detaylandırıyor. Her bağırsak hareketine kadar ayrıntılı.

Lyle'in bağırsak hareketlerimi izlediği düşüncesi aklıma gelince yüzüm kızarıyor. Bu düşünceden sıyrılıp Titus'un diğer detaylarını tarıyorum.

Beni bakmaya iten soyadı. Ensemdeki karıncalanmayı ve tanıma duygusunu kemiklerime kadar hissettiriyor.

Titus Clawson.

Bu ismi biliyorum. Parmağımı soyadının üzerinde gezdirirken ellerim titriyor ve Titus'un neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Kişisel bilgilerinin listelendiği ilk sayfaya hızlıca göz atarak, en yakın akrabasına ulaşana kadar parmağımı yaşı ve adresi üzerinde gezdiriyorum.

En yakın akrabası: Cain

Clawson ilişkisi: Baba

Kağıda bakıp bakıp duruyorum. Bir keresinde babamın malikânesinin merdivenlerinden çıkarken gördüğüm kaplanın anısına. Anaokulundan yeni dönmüştüm ve üç tekerlekli bisikletimle antreden son sürat geçiyordum. Eşikte belirdi ve çıplak ayaklarına çarptım, üç tekerlekli bisikletim geriye doğru yuvarlanmadan önce inciklerine vurdum. Yukarıya baktım... ve yukarıya... ve yukarıya. Uzun boyluydu. Titus kadar karanlık ve vahşiydi ama gözleri o kadar sert değildi.

Onu görmenin babamı rahatsız edeceğini düşünmüştüm çünkü g  s ndeki kir ve buru uk, kirli altıyla bir tür yabani gibiydi. Kibirli  alımları, oluşturduğu bariz tehdit olmasa insanlar adamın evsiz gibi göründüğünü d   nebilirdi.

Ama adımı biliyordu. "Aurelia," diye bekledi imden çok daha nazikçe selamladı. "Annen gibi güzel gözlerin var. Acaba baban fark etti mi?"

"Cassius?" zaman nazik olan annemin sesi içeri girerken keskindi. Bu ses tonundan korktu umu hatırlıyorum. "Ne zamandan beri bölge liderlerinin yabancı topraklarda habersizce dolaşması olağan bir şey oldu?"

"Athena." Kaplan cevap verdiğinde bakmak zorunda kaldım. O zaman onunla konuşma şeklini ifade eden kelimeyi bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Saygılı. Bunun için başka bir tanımlama yok.

Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum, dadım Rosalina'nın beni uzakla tırması dışında. Ama bir parçam onun kim olduğunu hissetmi ti. Annem için ne olduğunu.

Her şeyi tamamen inceleyebilmek için bu dosyayı alıp kaçmayı çok istiyorum ama Lyle muhtemelen faili bulana kadar okulu yerle bir eder ve ben de arkadaşlarımı bu i e bula tırmak istemiyorum. İ  çekerek, veterinerlerin, hemşirelerin ve hayvan bakıcısı Rick'in sıkıcı notlarından oluşan her sayfayı karı tırıyorum. Lyle'in notları uzun ve ayrıntılı paragraflar halinde el yazısıyla yazılmış. Beni ve Henry'yi donduran bir ses duyana kadar notları daha hızlı ve daha hızlı gözden geçiriyorum.

Asansörün ping sesi.

"Henry!" Nefes alıyorum. Nimpin'im Lyle'in bilgisayarının yanında geziniyor ve tela la bana doğru zıplayarak dönüyor.

Yava  a dosyayı alıp çekmeceyi kapatıyorum, ofisin k  sesine çekilip hem Henry'yi hem de beni görünmez kalkanımla sarıyorum. Eğer çok hareketsiz kalırsam, o zaman-

Ama ahşap panelli kapıdan kafasını uzatan Lyle değil. Kara dalgalarla dolu bir kafa ve muziplikle parıldayan ela gözler.

"*Regina*," Savage usulca  arkı söylüyor. "Okulun her yerinde seni takip ediyordum. Bir oyun mu oynuyoruz?"

"Siktir," diye yüksek sesle söyledim.

Savage'ın kafası köşeme doğru kayıyor, yüzü aydınlanıyor.
"Yakaladım seni!"

İçeri giriyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve bana doğru yaklaşıyor.
"Lyle'i becermek için burada sevişmeyi düşünüyorum."

Henry, Savage'ın yanına gitmek istedi ama ben onu tutup başımı salladım. Ama Savage'ın bana doğru gelip beni duvara yaslaması için gereken tek dikkat dağıtıcı şey buydu.

"Regina," diye mırıldandı.

Henry de karşılık verir.

Savage yüzünü buruşturur.

İç çekiyorum ve görünmezlik kalkanımı indiriyorum, böylece ikimiz de duvara yapışmış oluyoruz.

"İyi bir yapmıyorsun," dedi Savage. "Yaramaz kız."

Sert göğsünü itiyorum. "Defol git buradan. İşim var."

Bakışları üzerimde daralıyor. Sonra göğsümde bir hazine gibi tuttuğum dosyaları görüyor. "Nedir bu?" Titus dosyasını elimden alıyor ama tabii ki okuyamıyor.

"Tuh," diyor, harfleri seslendirmeye çalışarak. "Tie-" Kaşlarını çatıyor. "Sana gerçekten okumayı öğretmem gerek," diye mırıldandım. "Her neyse, sen ne yazdığını bilmem gerekiyor."

"O zaman geri alamazsın." Ulaşabileceğim yerden uzaklaşıyor.

"Planlarımı mahvediyorsun," diye . "Yakalanmadan önce onu geri ver."

"Bunun için çok geç." Savage başını eğiyor, gözleri heyecanla parlıyor.
"Lyle az önce asansörden çıktı... ama o insanlarla birlikte."

Savage'ı yakaladım ve kalkanı ikimizin etrafına fırlattım. "İkinci kişi kim?" Fısıldıyorum.

Kapının diğer tarafından boğuk sesler gelirken ikimiz de sessizleşiyoruz.

Anlayamamış gibi kafasını sallıyor. Sonra kasıtlı olarak havayı kokluyor. "Georgia ve bir yılan."

Kaşlarım havaya kalktı. Yılanlar ısıyı görebilir! Ki ben bundan korunamıyorum.

"Kahretsin!" kocaman açarak Savage'ı sürüklüyorum ve odanın etrafına bakıyorum ama saklanacak hiçbir yer yok.

Gözlerim devasa meşe masaya takılıyor.

Savage'ı ona doğru sürükleyerek, ofis kapısının açılması için tam zamanında onu aşağıya ve devasa çerçevenin altına itiyorum.

Savage hayatının en güzel yaşıyormuş gibi sırtıyor ve sığmamızın tek yolu Savage'ın iri bedenini bacaklarını uzatarak en uzak köşeye yerleştirmek ve benim de başım masanın alt çarpmasın diye öne doğru eğilerek onun üzerine oturmam. Savage bu fırsattan yararlanarak kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Henry karşı taraftaki gölgelere sokuluyor, hepimiz iki sesi dinlerken sıvı gözleri karanlıkta parlıyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Pardalia," diyor kaygan, şeker gibi tatlı bir kadın sesi.

O ses.

Dönüp bir elimle Savage'yüzünü tutuyorum ve kelimeler olmadan anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Kaşlarını çatmadan önce o esintili gülümsemesiyle bana bakıyor. Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve *sanki sessiz kalmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi* gözlerini .

"Siz ve kardeşiniz oldukça ısrarcısınız Bayan Naga." Lyle'in sesi bana gülümsediğini söylüyor. "Sanırım bunu yeterince geciktirdik."

"Lütfen, bana Charlotte de."

Teyzem gülüyor ve bu boğucu, yırtıcı bir ses. Onun burada ne işi var? Onu en güzel göğüs dekolteli bluzunun içinde, yeni yapılmış kirpiklerini dalgalandırırken ve ekstra parlak kırmızı rujuyla gülümserken hayal edebiliyorum.

Lyle masasına oturmak için geliyor ve ben onun büyük parlak ayakkabılarına ve uzun bacaklarını örten pantolonuna takılıyorum. Birden ona dokunmak için çaresiz kaldım. Onun üzerinde hak iddia etmek için. Anima'mı kontrol altına almak için Savage'ın elini sıkıyorum.

"Charlotte," diyor Lyle ve sesinde *kesinlikle* bir gülümseme olduğunu biliyorum. Charlotte teyzemle *flört mü ediyor?*

Bölüm 47

Aurelia

R yaş kanımı tutuşturuyor.

"Aile ziyareti günü yaklaşırken," dedi Charlotte Teyze, "sizin için iyi şeyler söylemeyi umuyordum.

Aurelia'yla beni?"

Oh, o iyi. Adımı söylediğinde sesindeki her zamanki alaycılığı zar zor gizliyor. Ve babamın onun aracılığıyla benimle iletişim kurmaya çalışması beni öfkeliyor. Charlotte'un Lyle'i *baştan* çıkarabileceğini mi düşünüyor? Dinlerken nefesimi tutmak zorundayım.

"Şey," diyor Lyle ciddiyle, "korkarım Bayan Aquinas sizi görmeyi kabul etmezse, yapabileceğim pek bir şey yok." Kesinlikle evet. Buraya ilk geldiğimizde ziyaret izni formuma kocaman bir *HAYIR* yazmıştı.

"Elbette, akıl sağlığı planı için bir ödenek ayrılabilir?" Charlotte mırıldanıyor. "O konuda hiçbir zaman o kadar iyi olmadığını biliyorum." Aralarında yaptıkları bir şakaymış gibi kıkırdıyor.

Lyle, "Yavaş da olsa ilerleme kaydediyor," diyor.

İğrenmiş bir yüzle kucağına doğru yöneliyorum. Bacakları masanın altında iyice açılmıştı ve kasıklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Onu özleyen küçük kuzenleri var," diye hüzünle iç geçiriyor Charlotte. "Onları görürse kendini biraz daha iyi hissedeceğini biliyorum. İki kocam da madenlerde çalıştığı için şu anda evde yapayalnızım."

Sesindeki *açık* ima karşısında damarlarıma ateş doluyor. Anima'm kafamın içinde çığlık atıyor, hakimiyetimizi iddia etme ihtiyacı

Bu durum, bu masanın altından çıkmamı ve Lyle üzerindeki hak iddiamı açık bir şekilde ortaya koymamı talep ediyor.

Benim. Bu aslan *benim*. Savage sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi elimin arkasında küçük daireler çiziyor. Beni yatıştırmak için hiç işe yaramıyor ve bunun yerine, sadece karnımın alt kısmında çığlık atan ihtiyacı körüklüyor. Bunun gücüyle titriyorum.

"Aurelia'nın pek çok şaşırtıcı yeteneği var," diyor Lyle yavaşça, kasıtlı olarak. Savage da ben de kıpırdamadan duruyoruz. "Ama burnumun dibindeki şeyleri *saklamakta* da çok başarılı."

Burada olduğumuzu biliyor. Kahretsin.

Charlotte gülüyor, tamamen habersiz. "Ah, evet. Yedi yıl boyunca benimle yaşadı ve ben kızı neredeyse hiç tanımıyorum."

"Ama o seninle yaşamadı, değil mi?" Lyle sessizce söylüyor. Ormanın diğer tarafından bile Charlotte Teyze'nin hareketsiz kaldığını hissediyorum. Lyle'in sesindeki suçlamayı hissedebiliyorum. "Hava koşullarına zar zor dayanıklı, köhne bir evde, yemek ve sıcak su için çok az bir ödenekle yaşıyordu. Öyle değil mi Charlotte?"

Kalbim korkutucu bir ritimle atıyor ve sanırım inanamamaktan bayılacağım. Lyle sanki bir öğrenciyi azarlıyormuş gibi konuşuyor.

Charlotte Teyze tiz bir kahkaha atıyor. "Oh, bu biraz dramatik oldu, Lyle," diye cıvıldıyor. "Aslında oldukça sevdiği küçük, tuhaf bir şeydi. Tam onun tarzıydı."

"Ben kuduz hayvanlarıma bundan daha iyi davranırım." Lyle'in sesi tehlikeli derecede sessiz. "Teklifinizi ona ileteceğim ve eğer sizinle görüşmek istemezse görüşmeyecek."

Göğsümde umut ve minnettarlık yükseliyor. Buradan çıktığımızda bu adama bir ağaç gibi tırmanacağım.

Birbirlerine baktıklarını hayal ettiğim birkaç gergin sessizlik atışı var.

Teyzemin ona hükmetmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyorum. Ne de olsa yılan kralın kız kardeşi, sarayının yüksek rütbeli bir üyesi.

Charlotte da aynı şekilde yumuşak bir sesle konuşuyor. "Dört ay önce sarayımızdan aldığınız beş yılan canı için sorumlu tutulmadınız."

Onu tehdit ediyor. Nefes alamıyorum. Elimde olmadan ileri uzanıp Lyle'in uzattığı bacağına hafifçe dokunuyorum. Hiç tepki vermiyor.

farketme belirtisi. Savage uyarmak için bacağımı sıkıyor ama onu görmezden geliyorum.

Lyle sandalyesinde öne doğru eğilir. "Onlara merhametli ölümler verildi.

Benim olan bir şeye *izinsiz* giriyorlardı."

Hayal mi ? Ama hayır, hayal etmiyorum. O çakıllı ses *benden* bahsediyor.

Elimde değil. Bunalmış bir halde elimi bacağında gezdiriyorum, ağzım sulanıyor, sıcaklık omurgama yayılıyor. Minnettarlıkla, şehvetle... her şeyle.

"Onlar mahkememizin değerli üyeleri," diyor Charlotte suçlayıcı bir şekilde. "Bu senin için iyi bir görünüm değil."

Lyle kıkırdar ve bu soğuk bir sestir. "Eğer dava mahkemeye taşınırsa, burada bakımım altındaki yılanlarla ilgili gözlemlerimden memnuniyetle bahsedeceğim. Zehir toplama kanıtı, ilginç işkence teknikleri, garip bir şekilde açıklanamayan TSSB... Devam edeyim mi Bayan Naga?"

İhtiyaçtan ıslanıyorum ve nefeslerim ağırlaşıyor ve orada olan korkunç şeyler için yılan mahkemesini dinlerken zorlanıyorum. Ona duyduğum çılgınca ihtiyacın etkisiyle görünmezlik kalkanını çıkarıp Savage'dan uzaklaşıyorum. O da bana izin veriyor ve kendimi Lyle'in bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Beni görmesini *istiyorum*. Teninin ağzımda olmasını *istiyorum*. Kulağıma fısıldayan sesine ihtiyacım var. O soğuk kehribar gözlerin bana yenik düştüğünü görmek istiyorum. Tırnaklarımı onun kalın, kaslı kalçalarında gezdiriyorum. Biraz ürperiyor.

Bu beni son derece memnun ediyor ve kendimi zor tutarak karşılık veriyorum. Onu şimdi görebiliyorum. Güzel, mükemmel çenesinin kare kesimi, teyzemi açık, soğuk bir hakimiyetle aşağıya bakarken. Kirpikleri uzun ve bu açıdan koyu sarının hoş bir tonu ve hareket etmiyorlar, göz kırpmıyorlar bile.

Parmaklarımı bacaklarının arasındaki çıkıntının üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Kalın uzunluğunu aşağı yukarı okşadıkça daha da sertleşiyor. Aman Tanrım, pantolonunu zorluyor. Benden etkilendiğine dair tek işaret, ellerinin pahalı deri döner koltuğunun kolçaklarında yumruk olması.

Charlotte sandalyesini geriye iterek ayağa kalkar ve küstahça, "Bizden tekrar haber alacaksınız Bay Pardalia," der.

"Eminim, Bayan Naga. Georgia size dışarı kadar eşlik edecek."

Charlotte Teyze'nin bir anlık inanmaz sessizliğinin ardından topuklu ayakkabılar haliya vurur ve kapı açılır.

"Oh, ve Lyle?" Charlotte Teyze diyor ki.

Lyle'in pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum, öne doğru eğilip görebildiğim sert ve mükemmel sikini yalıyorum.

"Evet, Bayan Naga?" Lyle'in sesi mutlulukla gergin.

"Biliyoruz." Bir süre sessizlik. "Senin hakkında."

Oh lanet olsun. Onun regina'sı olduğumu mu söylemek istiyor? "Pekala," diye sert bir cevap geldi.

Kapı kapanır.

Asansörün kapısının açılmasına beş saniye var ve o kadar sessiz ki hepimiz asansörün inerken çıkardığı hafif uğultuyu duyuyoruz.

Savage oflayıp pufladı ve Henry çaresiz bir şekilde Hava.

Lyle masadan biraz geri çekildi, ama ben hala onun arasında duruyorum.

ellerim hala onun sikinde. Bana bakıyor. Yüzü ölümcül bir ciddiyete sahip olsa da bakışları alev alev yanıyor, gözbebekleri altın rengi irislerle parlıyor.

"Ne yapıyorsun Aurelia?" diye soruyor, sesi çakıllı ve ölçülü.

"Bilmiyorum bile," diyorum belli belirsiz, gözlerim tekrar onun kucağına kayıyor. "Ama bunu istiyorum." Zorlanan sikini sıkıyorum, içimdeki hissini hatırlıyorum. Genişliğini. Tanrım, istiyordum- "Ağızımda olmasını istiyorum," diye nefes alıyorum.

Savage'ın elleri çıplak kalçalarımı buluyor, sanki o da kendine engel olamıyormuş gibi parmaklarını aşağı yukarı gezdiriyor.

Lyle'in korkutucu bakışları bana dönmeden önce Savage'a doğru kayıyor. Birbirimize öylece baktığımız bir sessizlik oluyor. Ona karşı ne hissettiğimi açıklayamıyorum bile ama umarım gözlerim bunu anlatıyordur. Yılan aileme karşı hiç kimse beni savunmadı. Hiçbir zaman. Bu bende onu öpme isteği uyandırıyor. Her yerinden.

Savage'ın parmakları çıplak tenimde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, kıcımlı sıyrıyor. "Çok ıslağım," diye mırıldanıyorum.

Lyle'in gözleri kararıyor.

"Daha az söyle prenses," Savage kabaca külotumu tek seferde indiriyor ve yüzünü amıma öyle sert sokuyor ki yüzüm Lyle'in kucağına doğru itiliyor. Yüksek sesle inliyorum, Lyle'in sikini daha sıkı kavırıyorum ve yüzümü ona sürtüyorum.

Çiftleşme işareti kalkanımı ve koku kalkanımı bir çırpıda bırakıyorum. Ona sahip olduğumda, her şeyimi deneyimlemesini istiyorum. Ona bakıyorum, çiftleşme işaretlerimiz parıldıyor, Savage'ın dilinden aldığım zevkin gözlerime işlemesine izin veriyorum.

Lyle dişlerini sıkıyor, çenesindeki bir kas tüyleniyor. "Bırak alayım," diye umutsuzca fısıldıyorum. "Lütfen, Lyle."

Lyle'in yüzü bana bakarken değişiyor, sıcaklık kehribar gözlerini eritiyor. Yumrukları kolçaklarından hiç ayrılmaya da pantolonunun fermuarı sihirli bir şekilde aşağıya doğru kayıyor. Telekinezi yeteneğini kullanıyor. Hayatımda bundan daha ateşli bir şey görmedim.

Bana tek bir kelimeyle hükmediyor. "Em."

Hızlı bir hareketle, devasa siki serbest kalıyor, güzel, uzun ve kalın. Tanrım, geçen sefer de bu kadar büyük müydü? Tepesi uyarılmışlığıyla parlıyor, kalın mavi damarlar dilimi yalvarıyor.

Onun isteğine uymak çok *doğru* geliyor. Bir inilti ile uzunluğunu alarak ileri atılıyorum. Geri geliyorum ve tatmin edici bir patlamayla onu serbest bırakıyorum. Tadı tuz, güç ve Lyle'a özgü bir şey gibi ağzımı sulandırıyor. Onu tekrar içime alıyorum, alabildiğim kadar, bu şekilde hepsini içimde istiyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor ve biraz boğulmama neden oluyor.

Aslanım başını geriye yatırıyor ve boğuk bir inilti çıkarıyor. Vahşi kıcımlı yalayıp yutuyor, sıkı kas bandını yalarken büyük bir parmağını amıma sokuyor.

"Kahretsin, *tadın çok güzel*," diyorum Lyle'a telepati yoluyla, kafasını emmek ve ona bakmak için geri geldiğimde.

Gözleri zevkle açılıyor. Yüzümü iki eliyle kavırıyor, başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor ve sanki ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. Savage amımın içine doğru karanlık kıkırdamalar yaparken ben onun sikinin etrafında sırtıtıyorum.

Savage yanaklarımın arasından, "Regina, gerçekten de damlıyorsun," diye mırıldanıyor.

Çekirdeğime gönderdiği titreşimle tıslıyorum. Tanrılar, bu adamlar beni gerçekten zevkten öldürebilir.

Lyle'in kalın damarlarından birini ıslak dudaklarımla sikinden aşağı doğru izlerken Savage'ın yüzüne sürtünüyorum. Tacını tekrar yutmadan ve sertçe emmeden önce horozunu tabandan uca yalayarak ahlaksızca inliyorum. Pre-cum'u dilimin üzerinde sıvı bir cennet gibi ve ondan daha fazlasını çekerek daha sert emiyorum. Ben aşağı yukarı sallanırken Lyle'in sadece bana bakan gözleri var, onun tadına ve Savage'ın içimdeki o muhteşem parmağı nasıl yalayıp pompaladığına bakarak inliyorum. Küçük bir parçam Savage'ın ne yaptığını biliyor. Beni gelecekte gerçekleştirebilecek bir şey için hazırlıyor. Yapmayı *çok* istediğim bir şey. Bu ana kadar asla mümkün olamayacağını düşündüğüm bir şey.

Anima'm bu olasılık karşısında zevkle çığlık atıyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" Lyle'in soruyorum. *"Sikini ağzıma almayı ne kadar uzun zamandır düşündüğümü biliyor musun?"*

Lyle hırlıyor, uzun ve alçak sesle. Yoksa bu bir mırıltı mı?

Her iki erkeğin de hissiyatında kaybolmuş bir halde, geri gelirken sertçe emiyorum ve bir başka patlamayla sikini serbest bırakıyorum. Tepesinin alt tarafındaki hassas bölgeyi kucaklıyorum ve aslanım titriyor, kalçalarını esneterek sikini ağzıma geri gönderiyor. Bu kıyafetin altında esneyen sert, güçlü vücudu hayal ederek muazzam bir memnuniyet sesi çıkarıyorum.

Ritmimi durdurmadan uzanıyorum, gömleğinin düğmelerini açıyorum, böylece o altın teni daha fazla görebiliyorum. Ağır bir nefes vererek bana izin veriyor. Ulaşabildiğim kadar çok düğmeyi açıyorum, gömleğini pantolonundan çıkarıyorum ve altında gördüğüm çarpıcı ete mutlu bir ses çıkarıyorum. Altın rengi gövdesi yüzünden biraz daha solgun, karın kasları gerildikçe esniyor ve kasılıyor.

Onu zorladığım gibi.

Savage arkamdan homurdanırken elimi o güzel, sert kasların üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Amımı yüzüne sürtüyorum, bu da onun daha yüksek sesle hırlamasına neden oluyor ve Lyle nazik bir elle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Benim," diye hırlıyorum kafasına doğru.

"Aurelia," diye fısıldıyor, birleştığımız yere bakarak.

Daha sert ve daha hızlı emiyorum, onun çözüldüğünü ve kontrolden çıktığını görmeye hevesliyim. Dölünü dilimde tatmak ve o ismi tekrar söylediğini duymak istiyorum.

Lyle artan baskıma karşılık veriyor. Kalçaları yukarı doğru kalkıyor ve bana bakmadan önce havaya doğru inliyor. Tüm vücudu gerilerek fısıldadığında kontrolden çıktığını anlıyorum, "Sikimi emerken çok güzel görünüyorsun meleğim. Çok güzel."

Bu yeter.

Savage parmağını amıma sokuyor ve ben sertçe boşalıyorum, yıldızları görürken Lyle'in kalçalarını kavriyorum. Çıkardığım ses boğuk, boğuk bir çığlık. Savage durmuyor, parmağını pompalıyor ve acımasızca göbeğimi yalıyor, iddiasında acımasız.

"Dölümü alacaksın meleğim," diye homurdanıyor Lyle, zevkle inlememi sağlayacak şekilde ağzımı sikerken. "Ve hepsini yutacaksın, anlıyor musun?"

Ağzımı bu şekilde sahiplenmesinden o kadar memnunum ki, benden zevk almasına izin vererek onaylayarak haykırıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor.

Lyle yüzümü kavriyor ve gücü büyük bir dalga halinde odaya yayılırken havaya doğru kükrüyor ve patlıyor.

O ağzıma sıcak dölleri fışkırıyor, yüzümü sert ama dikkatli ellerle kavriyor. Her patlamayı yutuyorum çünkü beklediğim şey buydu. Bu aslana olan susuzluğumu gidermenin tek gerçek yolu buydu. Savage ve Lyle aynı anda inliyor ve ben son bir yudum daha yutarken bir kez daha boşalıyorum.

Lyle işini bitirdiğinde kalçalarını sandalyeye yaslıyor ve gözleri dolu dolu bana bakıyor. Aletini ağzımdan çekiyor ve ben de ona şakacı bir yalama yaparak ürpermesini sağlıyorum. Uyluklarını sahiplenici bir şekilde okşuyorum.

Dölünün bir kısmı çenemden aşağı damlıyor ve ben onu silmek için uzanamadan Lyle'in başparmağı orada, onu ağzıma geri itiyor. "Hepsini," diye gürlüyor. Başparmağını ağzıma alıyorum ve zevkle emiyorum. Başparmağını ağzımdan çıkarıyor, şişmiş alt dudağımı bir tür sıyrıyor.

Savage iki kış yanağımı da öpüyor ve Lyle dudaklarını yalıyor. Hareketleri bir kartal gibi takip ediyorum.

"Buraya gel," diye emrediyor ama nazikçe.

Savage kışımı serbest bırakıyor ve ben de Lyle'in vücudunda yükselip kucağına oturuyorum, ellerimi kollarında ve omuzlarında gezdiriyorum. Alnını benimkine dayadıktan sonra baskın bir şekilde ağzımı kapıyor. Hırlayarak önce üst dudağımın, sonra alt dudağımın tadına bakıyor, diliyle beni istila önce dilini her ikisinin de dikişi boyunca gezdiriyor.

Onun etrafında iniliyorum ve o da beni kollarıyla sıkıca sarıyor. Bu tek hareket bana sözlerinin cesaret edemediği şeyi söylüyor. Beni istediğini. Beni kendisi için istediğini. Benim onun kucağında ve bedeninde olmama ihtiyaç duyduğu kadar onun da bana ihtiyacı var. İkimizin de nefes almasına izin verecek kadar geri çekiliyor, hafifçe nefes alıyor.

Dudaklarına karşı mırıldandım, "Bir daha asla dediğini sanıyordum."

Beni doğru dürüst görebilmek için geri çekiliyor, başparmağıyla yanağımı hafifçe okşuyor, gözleri gözlerimde yumuşacık. Ve bu bakış o kadar yeni, güzel bir şey ki, içinde kaybolmaktan kendimi alamıyorum. "Sanırım yalan söyledim." diye mırıldanmadan önce dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kalbim on kat fazla şişiyor.

Lyle'in masasının altında, sanki hayatının en büyük yemeğini yemiş gibi yerde yatan Savage kıkırdıyor, "Scythe çok kızacak."

Bölüm 48

Lyle

Aurelia kucağımda güvenle oturuyor, yumuşak ve sıcak, sadece sikimi bütün olarak yutmuş olması içimdeki , öfkeli canavarı yorgun bir kalbe söylenen tatlı bir şarkı gibi sakinleştiriyor.

Onu masamın önünde diz çökmüş görmek beni bu kadar memnun etmemeliydi, ama bana böylesine açık, ahlaksız bir ihtiyaçla bakan muhteşem vücuduna bir bakış beni çılgına çevirdi.

Kemiklerim bile onu inkar edemedi.

Daha ofisimin kapısını açmadan ikisinin burada olduğunu hissetmiştim. Savage'ın dengesiz, düzensiz kokusunun buraya kadar geldiği belliydi. Ve şimdi Aurelia'nın gücünün kaynağının içinde, onun eşi olarak bulunduğuma göre, kampüste nerede olursa olsun o altın yaldızlı cenneti hissedebiliyorum. Gizli vaatleriyle bana işkence etti. Tenimi ateşe verdi ve beni cehenneme mahkum etti.

Göz kamaştırıcı mavi gözler bana gülümsüyor, memnun ve doygun. Olması gerektiği gibi. Onu sahiplenme, ona hükmetme ihtiyacı sadece onun iyileştirebileceği bir yaraydı. Dudakları benimkilere merhem oluyor, kızgın saldırganlığımı yatıştırıyordu. O sinsi canavar şimdi omurgamdan aşağı kayıyor, Regina'mızın kollarımızda, güvende ve mutlulukla parlıyor olmasından memnun.

Akademimde geçirdiği süre boyunca onu mutluluğa yakın görmemişim. Arkadaşlarıyla mutluluğa yaklaşmıştı ama bu, şu anda ondan yayılan altın güçle kıyaslanamazdı.

İçimi çekiyorum, parmak uçlarımı onun eforla kızarmış zeytin teninde gezdiriyorum. Beni memnun etmek istiyor, farkındayım. O da

Bana itaat ediyordu, tıpkı benim ona emretmekten ve onun itaat ettiğini görmekten zevk aldığım gibi.

Sıcaklık göğsümü dolduruyor ve bunu söylemeye mecbur kalıyorum. "Seni mutlu görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, uzun gece yarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. Onu tımar etme ihtiyacı baskın geliyor.

Utangaç bir şekilde gülümsemeden önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

O gülümseme beni hareketsiz bırakıyor. Ona, kaderin bana bahsettiği bu yaratığa bakmamı sağlıyor.

Teyzesi beni kızdırdı ve mantıksız biri yaptı. Sözleriyle, açık flörtüyle. Onunla konuştuğum her saniye, sakın dış görünüşümü yırtan zehirli bir diş gibiydi. O kadın Aurelia'ya zarar verdi. Eşim de benim gibi annesini kaybetmişti. Ve teyzesine bir anne olarak bakabilecekken, Charlotte Naga onu tamamen reddetmişti. Böyle bir yara ancak gerçekten kötü niyetli bir insandan gelebilirdi.

Ama bu beni en başta neden burada olduğumuza geri getiriyor. Savage'a bakıyorum, sırtüstü yatıyor, yarısı masamın altında, Regina'mızın döllerini yüzünde parlıyor.

"Siz ikiniz neden buradaydınız?" diye sordum.

Aurelia'nın yüzünün gülümsemeden gerginliğe dönüşme hızı, aslanımın kapısının arkasında homurdanmasına neden oluyor. Ama içimdeki erkek kaşlarını kaldırıyor. Arkasına bakıyor ve üzerimden kalkmaya çalışıyor, ama boynunu nazik bir elimle yakalıyorum. Gevşiyor, tamamen teslim oluyor.

Hiçbir şey beni bunu görmek kadar mutlu edemez. Tekrar sertleşmemi sağlıyor.

"Burada ne yapıyordun Aurelia?" Sessizce tekrarlıyorum.

Ona baktığımda Savage ve ağzını kapatıp anahtarı fırlatma taklidi yapıyor. Acaba Scythe kardeşinin sadakatinin şimdi nerede olduğunu biliyor mu?

Mavi gözlerini dikti. "Ben, şey... Fark eder mi?" Dudaklarını yalıyor ve onu masamın üzerine yatırmadan önce bırakmam gerektiğini biliyorum.

Boynunu bırakıyorum ve ayağa kalkmasını işaret ediyorum. Çabucak yerine getiriyor.

İşte o zaman masanın altındaki öğrenci dosyasını onlarla birlikte görüyorum.

"Siz ikiniz zavallı suçlularsınız," diye mırıldanıyorum ve telekinezi gücümü kullanarak onu kendime doğru fırlatıyorum. Dosyanın kime ait olduğunu okuduğumda Aurelia'ya kaşlarımı çatıyorum.

"Ben sadece diğer kuduzlarla ilgileniyordum," diyor hemen.

Sandalyemde arkama yaslandım ve onu inceledim. Yalanın dudaklarından fırlayışını.

"Burnun büyüyor," diyorum.

Bakışlarım altında güzelce kızarıyor ve onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek beni memnun ediyor, ama... gücünün benimkine rakip olduğunu bilmiyor mu? Yoksa biliyor da aramızdaki fiziksel boyut farkı başarılı bir illüzyon mu yaratıyor? Babası ona fiziksel olarak sahip olmayabilir, ama hala orada, zihninde. Korktuğu şekilde hala orada.

"Ben artık gideyim," diyor. Henry bir anda onun için fermuar çeker. Nimpinler cinsel aktivite sırasında kendilerini gizlemek için eğitilmişlerdi. Rick ve ben onların incinmesi riskini almak istemedik.

Savage zarifçe ayağa kalkar. "Seninle yatakhanene kadar yürüyeceğim Regina."

İçgüdülerim Aurelia'yı kucağıma alıp yatağıma götürmemi, küstahlığı yüzünden onu tokatlamamı ve sonra da daha sıcak giysiler giydirmemi söylüyor.

İçimi çektim. Aurelia'yla hiçbir ilişki yürüyemez. Burada öğretmenlerinden biri olarak ben varken olmaz. Üyelerin öğretmen-öğrenci ya da sağlık çalışanı-hasta dinamiği içinde olduğu paketlerin bulunduğu durumlar için prosedürler vardı. Ancak bu prosedürler taraflardan birinin ya da her ikisinin de sendika nezdindeki görevinden alınması anlamına geliyordu. Bizim türümüz, çiftleşme grupları söz konusu olduğunda özellikle affedicidir, çünkü onları kutsal sayarız - her şeyin üstünde bir öncelik.

Aurelia sırrını açıklamak istemediği için, beni onun eşlerinden biri olarak açıklayamayız. İnsanlar onun bir kartal olarak sürüsünde nasıl bir kurt ve bir aslan olduğunu merak etmeye başlar. Eşliğin kutsallığı olmadan, onunla başka herhangi bir kamusal ilişki haklı olarak yasadışıdır.

Bu nedenle elim kolum bağlı.

Ama dūřmanlıđım beni řimdiden onun peřinden gönderiyor.

"Seni de geri g t recek im," diye . "Ve de bana Titus'la neden ilgilendiğini söyleyeceksin. O senin adamlarından biri değil."

Celeste bana kime ait olduğunu söyledi. Bir anka kuşu olarak, akademideki tüm bağların farkında.

Aurelia aceleyle, "Değil," diye onayladı. Savage'la birlikte aceleyle ofisimden çıkarken ben de peşinden gidiyorum. Onu yere sermek için avlanma i g d m  bastırmak zorunda kalıyorum. "Sadece durumum hakkında daha fazla bilgi edinebilecek imi düşünmüştüm."

Başka bir yalan.

"Neden bana sormadın?"

Omzunun üzerinden kuşkulu bir bakış fırlatıyor ve anlıyorum ki beni bir şeyleri açıklayabileceği biri olarak görmüyor.

Bu benim ilkel benliğimi yaralıyor ve asansörün sesi duyulup kapılar açılırken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Georgia ortaya çıkınca Aurelia gözle görülür şekilde irkilir.

Sekreterimin gözleri Savage'dan Aurelia'ya kayıyor ve bana bakmadan önce ağzı çarpılıyor.

Savage sabırsızca, "Kımda, kedi," diye homurdanıyor.

Kaşları havaya kalkıyor ama asansörden çıkarken kolunu benimkinin üzerinden . "işim neredeyse bitti, Lyle," diyor sertçe. "Ama bana ihtiya ın olursa kalabilirim."

"" Ağzımdan çıkan hırıltı tamamen refleks.

Georgia şaşkınlıkla göz kırıyor. Sonra burun delikleri açıldı. Gözleri tekrar Aurelia'ya kayıyor.

Savage Aurelia'yı asansöre çekerken, içimde aniden reginamı gizleme isteği uyandı. Asansöre bindim ve kapıların kapanması için bastırdım.

Georgia hareketlerimi takip etmek için dönüyor ve ben de onu uyarmak için dik dik bakıyorum.

Kapılar güvenli bir şekilde kapandıktan sonra Aurelia'nın küçük elini elime . "Soruların olursa bana gelmeni istiyorum," diyorum nazikçe.

Dikkatim karşısında yanakları kızarıyor ama başını sallıyor. H    kararsız olduğunu hissediyorum. Animus'um yanağını okşamamı sağlıyor. Elime doğru eğiliyor ve varlığımın derinliklerinden bir mırıltı yükseliyor.

Asansör iniyor.

"Sırlarını saklamakta haklısın," diye mırıldanıyorum, protesto çılgınlıkları atarken bile. "Ama sana zarar vermek için burada değilim. Sana yardım etmek *istiyorum*."

Ellerine bakıyor. "Biliyorum."

Ama sözleri bir şey söylüyor, vücut dili başka bir şey söylüyor. Bana pek güvenmiyor.

Belki de onu kendime kelepçelediğim için-

Birden dehşet içinde hareketsiz kaldım. Döndüğümde kelepçenin parçalarını yatağın üzerinde buldum ama o sırada Savage'ın yanında olduğunu hissetmişim ve peşinden koşmamışım. Ama... hayatı boyunca yetiştirilmek üzere gönderilmekten korkmuştu. Ben de onu yatağıma *zincirledim*.

Asansörün kapısı açılırken Savage bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?" diye homurdanıyor.

Aurelia tekrar bana bakıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gücümün onun üzerinde yumuşakça gezinmesine izin veriyorum. Beni etrafında ve zihninde hissederek gözlerini kırıştırıyor. "*Seni yatağıma kelepçelediğim için özür dilerim.*"

Gözleri anılarla kapanıyor ve içimden bir ses bu manzara karşısında yeniden ağlıyor.

"*Çok özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Asla.*"

Cevap vermeden önce dudağını ısıırıyor. "*Benden özür dileyeceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.*"

Başımı salladım. "*Ben bunun üstünde değilim. Söz konusu sen olduğunda değil.*"

Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilmeden önce şok olmuş bir nefes emiyor.

"Benim işim seni korumak," diyorum sahiplenerek. "Kimse seni akademimden alamaz."

"Bizden uzak dur," diye homurdanıyor Savage.

Asansör, Savage'ın açma düğmesindeki parmağı tarafından uzun süre açık tutulduğu için zil çalıyor. Birden açıkta olduğumuzu hatırlıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Onun yüzünde gördüğüm acı karşısında göğsümü yırtan ıstırabın her zerresini hak ediyorum. Ama Savage ona doğru hamle yapıyor, bana karanlık bir bakış fırlatmadan önce kolunun altına alıyor. İki birlikte beni orada bir aptal gibi bırakıyorlar. Cehennemin en alt basamağına doğru giden bir aptal.

Aurelia

"S O, ne buldun?" Stacey hevesle soruyor.
Saçlarımı havluyla kuruluyorum ve yatağında oturan Minnie'ye bakıyorum,

sinirli bir şekilde başparmağının tırnağını çiğniyordu. Savage beni buraya bırakır bırakmaz, Lyle'in kokusunu mümkün olduğunca üzerimden atmak için duşa girdim. Koku kalkanlarım iyi ama bugünlerde güçlerimi sürekli kullandığım için hata yapma eğilimim var. Lyle'in benim yüzümden başının belaya girmesine izin veremem ve Georgia'nın bizi neredeyse yakalayacak olması da bunu da pekiştiriyor. Asansörde benden bu yüzden uzaklaştığını biliyorum, ama yüzünün bunu fark ettiğini görmek ve sonra bilerek benden uzaklaşmak canımı yaktı. Reddedilmenin en kötü türü gibi hissettirdi.

"Yakalandım," diyorum kuru bir sesle. "Tam dosyayı elime almıştım ki, Lyle orospu teyzemle içeri girdi."

Raquel durdukları yerde, balkon kapımızın camından dışarı bakarak küfrediyor. Eugene, Stacey'nin boynuna takması için yaptığı küçük anahtarlıkla odanın içinde dolaşıyor. Stacey onun bir resmini çizmiş ve etrafına süslü harflerle "Eugene'i Takdir Kulübü" yazmış. Şimdi tüm züppeler dişi aslanın önünde oturmuş, boynumuza takmamız için daha fazlasını yapmasını izliyor.

"Ne kadar sürtükten bahsediyoruz?" Sabrina kollarını kavuşturarak alay ediyor.

Minnie karanlık bir sesle, "Lia'yı büyük evlerinin arkasındaki sızdıran bir kulübede tuttu ve onu açlıktan öldürdü, yani en büyük kaltak," diyor

Bana kocaman gözlerle bakmadan önce. "Seni bu şekilde riske atmamamız gerektiğini biliyordum, Lia. Zaten herkesin izleme listesindesin."

"Yani," diye omuz silkiyorum, "daha kötüsü de olabilirdi. Neyse ki Savage zamanında geldi de kötü bir şey olmasını engelledi." Yalan söylerken onlara bakamıyorum, bu yüzden ben de dışarıya bakmakla yetiniyorum. Sabrina beni yakından izliyor ama başka bir şey söylemiyor. Minnie iç çekerek duş almak için banyoya giriyor, Gertie'yi de destek için yanına alıyor.

Midemde hastalıklı bir hisle gidişlerini izliyorum.

Gerçek şu ki Titus'un bir Clawson olduğunu öğrendiğim için biraz sarsıldım. Uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm eski anıları canlandırıyor. Kazmak için çok fazla acı veren bir yerde.

"Yani... B planı," diye iç geçiriyor Sabrina.

Raquel inliyor. "Bu olmaz, lütfen."

"Hazır , Lia?" Sabrina, Minnie'nin yatağından kalkıyor. "Çünkü ."

"Emin misin, Sabrina?" Raquel karanlık bir sesle sorar.

"Siciline ekleme yapmak istemediğini biliyorum," diyorum.

Leoparı tanıdığımdan beri ilk kez Sabrina'nın sert kahverengi gözlerinde bir belirsizlik parıltısı görüyorum. Neredeyse kendini garantiye almak için şortunun cebine uzanıyor ve her zaman üzerinde taşıdığından emin olduğum maymuncuk setini parmaklıyor. Eğer cebi yoksa, sütyeninin içinde saklıyor. Bir güvenlik battaniyesinin temposuna sahip. Çocukken bir dolapta kilitli kaldığını ve benim de benzer bir şeyden korktuğumu düşününce, bunları neden bir tılsım gibi sakladığını anlıyorum.

Lyle'in beni yatağına kelepçeleyerek canımı yakmış olabileceğini fark ettiği andaki gözleri her zaman hafızama kazınacak. gerçek bir dehşet vardı. Ve bunu fark edebilme yeteneğine sahip olduğu gerçeği... Ürperdim. Beni önemsiyordu ve dostum olduğunu öğrendiğim gün olan her şeyden pişmanlık duyuyor gibiydi. Belki de en korkutucu şey buydu.

Ama Sabrina şimdi kararlılıkla başını sallıyor. "MIA'nın tam ortasındaki *Jaguar Kuyumcusu*'ndan koca bir elmas zincir çaldıktan sonra Titus'un dizüstü bilgisayarı çocuk oyuncakı olmalı. Yakalanmayacağım. Ayrıca, benim ne kadar zeki olduğumu anlamanızın zamanı geldi."

Stacey parmaklarını şıklatır. "O zaman şu sürtüğü hackleyelim."

"Cumartesi öğleden sonra," diyor Sabrina , "hiç beklemediği bir anda."

* * *

O gece, Titus Minnie'yi çağırdığı ve o da gitmek *istediği* için, ya da bana öyle söyledi, yataktan yataktan yataktan, Savage odama girip yatağıma tırmandı. Yer açmak için yana çekildim ama onun yerine beni göğsünün üstüne çekti.

"Evrendeki en mükemmel kek parçası gibi kokuyorsun," diye fısıldıyor ve nazik bir avuç içini sırtımda gezdiriyor.

Uyumak için yerleşirken homurdanıyorum. "Eski, kirli bir orman gibi kokuyorsun."

Kıkırdıyor. "Hafta sonları yatağımda olacağına söz vermiştin," diyor Savage. "Yarın gece için sabırsızlanıyorum."

Hafta sonu gecelerini Savage, Xander ve Scythe'ın odasında geçireceğim için gergin miyim? Kesinlikle evet. Şu anda odaklanmam gereken çok şey var ve orada bulunarak dikkatimi dağıtmak en kötü işkence türü. Nasıl uyuyorlar? Scythe yan mı uyuyor? Xander göz maskesi kullanıyor mu? Bir sürü sorunun cevabını istiyorum.

"Annen biriydi?" Savage aniden sorar. "Annem bazen iyi biriydi."

Bu soru karşısında irkildim çünkü bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Geçmişim hakkında çok fazla düşünmekten kaçınıyorum. Annesini anılarında gördüm. Savage'a asla iyi davranmayan ve Scythe'ı tercih ediyor gibi görünen solgun, sıska bir kadın.

"Üzgün olduğumda, onun benimle olduğunu hayal ediyorum." Gözlerimin arkası yanmaya başlıyor ve aniden devam etmek istemiyorum. Ama Savage sırtımı uzun, yavaş vuruşlarla ovuyor ve bu kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor.

"Özür dilerim, bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor Savage. "Sadece, Ruben bana birini sevdiğinde onun hakkında her şeyi öğrenmeye gerektiğini söyledi."

Bunu pek de yadırgamıyorum, değil mi? Midemde bir şeyler gevşiyor ve parmağımı göğsündeki kurt kulağı dövmesinin kenarını oluşturan siyah mürekkebin üzerinde gezdiriyorum.

"Sorun değil," diyorum bir yudum aldıktan sonra. "Öldüğünde beş yaşındaydım, o yüzden pek fazla anım yok. Bana bakan bir dadım vardı, Rosalina, ama annemle birlikte yemek yapardık. Yemek yapmakta gerçekten çok iyiydi ve en harika kekleri ve pastaları yapardık. Kaseyi yalamama izin verirdi ve yanlışlıkla bir şey döktüğümde ya da ortalığı kirlettiğimde üzülmezdi. Bunun annem arasındaki çok komik bir fark olduğunu düşünürdüm hep. Annem her şeyin biraz... vahşi olmasını umursamazdı ama babam her şeyin tertemiz ve düzenli olmasını isterdi."

"Lyle gibi," diyor Savage.

"Lyle gibi *değil*," diyorum kararlılıkla. "Babam işler istediği gibi gitmediğinde çok acımasız olabiliyordu. Ondan hep biraz korkardım. Bu da güçlerimi öğrenmemi pek de hoş olmayan bir sürece dönüştürdü. Onlarda gerçekten iyi oldum ama dersleri sevmiyordum."

Çoğu animalia güçlerini ergenlik çağında canavarları ortaya çıktığında kazanır, ancak ne ben ne de arkadaşlarım çoğu animalia değiliz. Kurtlar çocukken telepati yapabiliyor ama diğer tarikatlar beklemek zorunda. "Güçlerim her zaman vardı. Küçüklüğümde beri. Annem ben üç yaşındayken bana kalkanları öğretmeye başladı. Boneweaver'lara özgü bir şey olmalı."

Savage memnun bir ses çıkarır. "Onlarda bu kadar iyi olmana şaşmamalı. Şu görünmezlik olanlarda."

Kıkırdıyorum. "Evet. Bir keresinde evin içinde gizlice dolaşmak için kullandığımda babam..." Çünkü *bir keresinde* görünmezlik kalkanımı kullanarak evin içinde görünmeden dolaşmışım, o da kilerden çikolatalı Paskalya tavşanı çalmak içindi. Ama annemi ağlarken gördüm. Bu beni o kadar üzdü ki onu teselli etmek için koştum, babamın da gölgelerden onu izlediğini ve beni kalkanımdan çıkarken gördüğünü fark etmedim. Hayatımda ilk kez onun hakkında huzursuz hissettiğimi hatırlıyorum.

Savage'ın sesi gergin. "O ne yaptı, Regina?"

Kendimi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum Savage." Henry'nin bana doğru uçtuğunu hissediyorum ve

Savage'ın göğsü. Nimpin'i yanağıma yaklaştırıyorum ve Henry o rahatlatıcı tarzıyla gıdaklıyor. Ani ve sinir bozucu gözyaşlarımı burnumla geri çekiyorum.

Beni şaşırtarak, Savage beni sıkıca kavramadan önce parmağını Henry'nin minik kafasının üzerinde gezdiriyor. "Benimle her zaman güvende olacaksın Regina," diye fısıldıyor. "Her zaman."

Sonra Savage'ın çıplak göğsüne doğru düzgün ağlıyorum, sümüğüm ve gözyaşlarım tenine bulaşıyor. Ama Savage'ın umurunda bile değil.

* * *

Ertesi sabah kahvaltı için Sabrina ve diğer animalarla buluştuğumda kanım enerjiyle doluyor. Parmaklarımı merakla büküyorum ve bugün karnımın nasıl bu kadar ağrımadığına hayret . İki arkadaşımın aynı anda olması bir rüya gibiydi ve Lyle'in tadını hala dilimde hissediyor olmasaydım bunu tam olarak buna bağlayabilirdim. Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki bu sabahki mesaj bile (*Bilinmeyen: Aptalca bir şey yapma, snakelet*) beni yıkamadı.

Stacey suçlayıcı bir ifadeyle, "Bu sabah parlıyorsun," diyor ama yüzünde alaycı bir gülümseme var. Raquel sırtışını gizler.

"*Bir şeylere üzüldüğünü* sanıyordum," diyor Sabrina kreplerini keserken. "Sonunda Xander'ı baştan çıkardın mı? Ejderhaların eşlerini elde etmek için bütün gece bir dişinin *içinde kalmaları* gerektiğini duydum. Bunun doğru olup olmadığını ona sorabilir misin?"

Yanımda oturan Raquel gizlice doğru kokluyor ve umarım bu sabah yine kendimi yeterince temizlemişimdir. Eğer aslanımı hissetselerdi Raquel asla bir şey söylemezdi, ama hepsi bilseydi bu kesinlikle herkes için işleri zorlaştırırdı.

Bu sırada ben kahvemde boğuluyorum. "Hayır, dev sürüngeni baştan çıkarmadım. Benden nefret ediyor ve ben ondan pek hoşlanmıyorum."

Diğerleri gözlerini devirir.

"Açılışımız ne zaman?" Stacey heyecanla tıslıyor. "Uzun zamandır birinin teknolojiyle uğraşmamıştım."

"Heyecanlandığınıza inanamıyorum," diye azarlıyor Raquel kolektif zihnimize. "Connor'ın bizi buna karşı uyarmasının bir sebebi vardı."

Dün gece, benim telepati yeteneğimi kullanmaya karar verdik. Raquel de herhangi birimize geri yayın yapabildiği için, bir şey olması durumunda uzaktan iletişim kurabiliyorduk. Diğer arkadaşlarımız kedigil olduğu için, herhangi bir konuşma sadece tek yönlü olabilirdi.

"Sakin ol." Sabrina çatalını kurt animemize doğru sallıyor. "Sneaky McSneak yanınızda oturuyor. Sorunsuz bir şekilde girip çıkacağız."

Connor ve Minnie'ye B planını devreye soktuğumuzu söylemedik ama ilk başta bir olasılık olarak bahsettiğimizde ikisi de bunun bizi öldürteceğini ve denersek bizi durduracaklarını açıkça söylediler. Sabrina, Stacey ve ben bunun iyi bir plan olduğunu düşündüğümüzden ve başka bir fikrimiz olmadığından, Raquel'i onlara bunu yapacağımızı söylememeye ikna ettik.

Bunu yapmak bize çok boktan geliyor ama bana kalırsa Minnie'nin bunu onun için yapmamıza ihtiyacı var. Böyle kurnazca bir şey yapamayacak kadar tatlı ve nazik biri.

Görünmezlik ve telepati gibi ekstra Boneweaver güçlerimi ortaya çıkardığımda, Raquel bile bunu başarabileceğimizden daha memnun görünüyordu.

"Cumartesi günleri öğle yemeğine geliyor," diye devam ediyor Sabrina. "Min muhtemelen onunla birlikte olacak."

"İkinizin de normal davranması gerekiyor," diyorum yaban mersinli çöreğimin yanında, "böylece şüphe uyandırmayız."

Sabahı geçiriyoruz, Stacey ve Sabrina telekinetik becerilerimi uygulamama yardım ediyorlar. Nesneleri uzaktan manipüle edebilmek gerçekten zor, özellikle de zaten hareket ediyorlarsa, ama büyük enerji artışı sayesinde bundan yorulmadığımı fark ediyorum. Öğle yemeği vakti geldiğinde, Sabrina'nın bana fırlattığı sütyeni çok az savuşturabiliyorum. Ancak Raquel'in deri çizmesi tam suratıma çarpıyor.

Öğle yemeği başlamadan önce ayrılıyoruz, böylece iyi bir masa bulup Titus ve Minnie'nin gelişini izleyebiliyoruz.

Dış kapıya bakacak şekilde oturmuş, ikinci danışımı yiyordum ki içeri girdiler. Hemen tüylerim diken diken oldu. Önce Titus içeri giriyor, kolu tam bir gotik kıyafeti içinde olan yılan kız arkadaşının omuzlarında: siyah göz farı, ruj, siyah bir elbise ve botlar.

Minnie içeri girerken Raquel yanımda alçak sesle, mutsuz bir hırıltı çıkarıyor. Çenesi vakur bir şekilde kalkık, makyajı mükemmel yapılmış ve pembe saçları sevimli bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, ama beni öfkeliendiren şey tek başına ve onların arkasında yürümesi.

Bizim dünyamızda bu, çok şey ifade eden bir dildir.

Raquel kekelemeden, "O onun kız arkadaşı," diye homurdanıyor. "Ve onu onların arkasına koyuyor!"

İkilinin arkasındaki büfede sıraya girmesini ve Titus'un ona bir bakış bile atmamasını nefesimizi tutarak izliyoruz. Hatta onu en son besliyor.

Stacey boğuk bir sesle, "Sikik," dedi.

"O topal neandertal," diye alay ediyor Sabrina. "Umarım yediği bütün o çiğ tavuklardan salmonella kapar."

Eugene benimle Raquel'in arasında oturduğu yerden onaylarcasına ciyaklıyor.

Kanım kaynıyor, kalbim hızla çarpıyor ve yumruklarım sandalyemin kenarlarında sıkılı duruyor. Titus ona bu şekilde davranırken Minnie'nin neden onu takip etmekte ısrarcı olduğunu anlamıyorum. Aşkın görünmemesi gerektiği kesin. Sıkılmış dişlerimin arasından Sabrina'nın kafasına, "*Şu piçi yakalayalım*," diyorum.

Bölüm 50

Aurelia

Sabrina başını sallıyor, ikimiz yemek salonundan çıkarken onun vücudu da öfkeyle geriliyor. Minnie kapıya doğru yanından geçerken etrafına bakmıyor ama vücudu omuzlarına kadar kaskatı kesilmiş durumda ve

hâlâ kendini toparlamaya çalışan birinin yolundadır. Üzerinde sade, bol siyah bir elbise var ve Gertie onun kulağında gıdaklayan minik bir güneş ışığı topu gibi.

Siyah Minnie'nin en sevmediği renk. Ve görünüşe göre Titus'un da favorisi.

"Beni duyabiliyor musun?" Raquel projeksiyon yapıyor.

"Açık ve net," diye cevap veriyorum.

Dışarıda, sonbahar güneşi üzerimize vuruyor ve soğuk damarlarımı ısıtıyor. Ana bina ile kanatlardan biri arasındaki boşluğa girmeden önce patikadan anima yatakhanelerine doğru yürüyoruz. Görünmez sekizinci kalkanımın bir baloncuğunu leopar arkadaşımın ve benim etrafıma geçirirken etrafta ne muhafızlar ne de bizi izleyecek kimse var.

Dün öğleden sonra Lyle'ın masasının altında gerçekleştirdiğim *faaliyetler* sayesinde güçlendim ve kalkanın içeri ve dışarı doğru dayanacağından eminim.

Sabrina'ya "Hızlı yürü," diye talimat veriyorum. "Ve unutma, sesi engellemez."

". "

Kolum onun ince koluna dolanırken, bacaklarımızı açıp animus yatakhanesine doğru ilerliyoruz.

Öğle yemeği için ters yöne giden animus akımı. Neyse ki arkadaşlarımdan hiçbirini görmüyorum, ki bu kesinlikle felaket anlamına gelirdi. Scythe kalp atışlarımı duyabiliyor, bu yüzden ondan kaçış yok ve Savage sadece... şey, lanet olası varlığını *hissedebiliyor*, değil mi? İçlerinde en iyi iz süren o. Umarım, gizli katlarında bizim alamadığımız tüm eğlenceli yemekleri yiyorlardır. Bir kez olsun, bu bana yarar.

Beni tedirgin eden ikinci şey ise animus yatakhanesinin gargoyle'u Bastian'ın monoklünden herkese tepeden bakması. Sihrinin ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum ama yurttan çıkan animusların kışlarını süzmekle o kadar meşgul ki iki görünmez kızı fark edemiyor. İki dikenli saçlı şahinin peşinden içeri süzülmeden önce sinsice mırıldandığımız "Kalçaları taze şeftali kadar sıkı, koparmak için olgunlaşmış!" cümlesini duyduğumuzda Sabrina ofluyor.

Yurt fuayesinin serinliğinde bir köşe bulup soluklanıyoruz çünkü nefes nefese kalışımızdan kimsenin bizi takip etmesini istemiyorum. Nefeslerimiz bir kez daha yavaş ve eşit olduğunda, parmak uçlarımızda merdivenlerden yukarı çıkıp birinci kata çıkıyoruz.

Koridor boş, koridorun sonunda temizlik görevlisi gibi görünen ve odalarının etrafındaki zemini sürekli paspaslayan birkaç kişi var.

"Sağdan üçüncü kapı," diye mırıldandım.

Sabrina homurdanıyor ve maymuncuklarını çıkarıyor. "Uzun sürmez."

Kapıya ulaşıyoruz ve içeride biri olup olmadığını anlamak için ikimiz de kulaklarımızı siyah tahtaya dayıyoruz. Hiçbir şey duyamayınca Sabrina dudaklarını sevimli bir şekilde büzerek kapıya yöneliyor. İzlemesi büyüleyici. Ellerini bile kullanmıyor, sadece telekinezisi kazmalar zar zor görebildiğim küçük ayarlamalar yapıyor. Küçük hassas şeyleri idare edebilme yeteneği birçok farklı şey için kullanışlı olabilir. Sabrina başka bir hayatta tehlikeli kimyasallarla uğraşan harika bir hayvan bilimci olabilirdi.

Bir *tıkırtıyla* kilit açılıyor. Sabrina kapıyı itip açmadan önce ikimiz de etrafa bir göz atıyoruz. Koridorun sonundan gelen bir bağırış ikimizi de duraksatıyor. Sabrina'nın kolunu tutuyorum.

"Odanda fare kemiği toplayamazsın, Ray!" Savage koridorun en sonundaki odadan yüksek sesle ve net bir şekilde bağıyor.

"Neden olmasın efendim?" diye sızlanıyor bir erkek, muhtemelen bir kurt. "Onları kraliçemle tanışacağım zaman için saklıyorum-"

"Bu hijyenik değil!" Savage ağlıyor.

"Onu yakıyorum." Xander'ın kuru sesi hem Sabrina'nın hem de benim birbirimize bakmamıza neden oluyor. "Burnumun direği kırıldı."

Görünmezlik kalkanımı tam ortadan ikiye ayırıyorum. Bir an yoğun konsantrasyon gerektiriyor ama başarıyorum ve Sabrina'dan uzaklaşmamı sağlıyor.

"İçeri gir," diyorum telepatik olarak. *" vaktimiz yok. Ben kapıda nöbet ."*

Sabrina başını sallar ve Titus'un odasına girer.

"Lütfen yapmayın lordum!" diye yalvarıyor kurt, utanmadan sızlanarak. "Onları düzgün yığınlar halinde toparlayacağım ve-"

Kurt dehşet içinde bağıırken odadan ışık fışkırır. Bir çatırtı, vınlama sesi geliyor. Korkunç bir yanık kokusu burnuma çarpıyor ve neredeyse öğürüyorum, ama saniyeler içinde kayboluyor, yerini sadece yanık kokusu alıyor.

"Bitti," diye tersledi Xander. "Bunun için ağlamanın anlamı yok, kurt.

Bunu temizle yoksa bir dahaki sefere kışını yakarım. Savage, bir dinleyicimiz var."

Kalbim alt bölgelerime düşüyor ve tam bir saniye boyunca arkamı dönüp tamamen kaçmayı düşünüyorum. Ama anima'm bunu kesinlikle reddediyor. İçimdeki regina, arkadaşlarımdan ve Xander'ın az önce kullandığı o aşağılama tonundan kaçmayı *reddediyor*.

Bu yüzden Xander ve Savage filmin sonunda odadan çıktıklarında -tahmin edin hangisi kötü niyetli bir alaycılıkla bakıyor, hangisi işliyor- kollarımı kavuşturup görünmezliğimi bırakıyorum.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Xander'a çıkıştım.

Parlayan beyaz gözlerinin herhangi bir anda tam olarak nereye odaklandığını söyleyemesem de, ejderhanın bana şüpheyle yukarıdan aşağıya baktığını biliyorum. Umurumda değil, sadece Sabrina'ya dizüstü bilgisayar bulması ve benimle aynı anda oradan ayrılması için zaman vermem gerekiyor. Onu göremezsem etrafına tam olarak bir kalkan koyamam.

Sevinçten havalara uçan ve koşarak yanıma gelen Savage, "Ejderha büyüsü. Xander her türlü şık şeyi yapabiliyor."

Savage eğilip kollarını belime doladığında Xander onaylamayarak, "Bilinmesinden hoşlanmadığım şeyler," diyor. Doğruldu, beni de kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı, böylece ayaklarım sallanıyor ve vücudumun uzunluğu onun kaya gibi sert vücuduna doğru bastırılıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum; bunun yarısı acıdan yüzümü buruşturduğumu gizlemek için, yarısı da Sabrina'ya zaman kazandırmak için geciktiriyorum.

"Benim için mi buradasın?" Savage beni bırakmıyor ve ileri geri sallıyor. "Ben de seni özledim."

Uygunsuz bir şekilde Xander oyalanıyor ve bize onaylamaz bir tavırla bakıyor. Saçları bugün gevşek, ipeksi uzunlukları iki omzunun üzerinden sarkıyor, kulaklıklarının kabloları aradan görünüyor.

"Aslında, hayır!" Sabrina'nın beni duymasını umarak yüksek sesle söylüyorum.

Savage yüzünü buruşturup beni yere bırakıyor, parmağını kulağına sokup oynatıyor. "Kulaklarım çok iyi işitir, biliyorsun."

"Özür dilerim," dedim. "Aslında Minnie'yi arıyordum."

"Tüm bu muhtaçlığınla senden saklanmasına şaşırmadım," diyor Xander küçümseyerek. "O zaten burada değil. Animus yatakhanesinden çık."

Bu hızlı kovulma karşısında kalbim biraz kırılıyor, ama hemen ona geri vermek zorundayım. "Bu yurtlarda Animalara izin veriliyor Xander Drakos, ama eminim hiçbiri senin gibi pullu bir kış için burada değildir. Aslında bunu sana hep sormak istemiştim."

Xander tam ağzını açarken Savage araya girer. "Ona ne soracaksın?"

"Eğer kışı ölçekliyse," diyorum yumuşak bir sesle. "Belki de bu yüzden kimse görmek istemiyordur, biliyor musun? Çok tuhaf görünmesinden . Sedef hastalığı gibi bir şey."

"Kendilerini ayaklarımın dibine atıyorlar," diyor Xander, neredeyse tiksintiyle. "Gece gündüz demeden. Hem animalar hem de animuslar."

Akademiye ilk gittiğimizde ateşe verdiği kızı aniden hatırladım. "Sadistlerden hoşlananlar belki?" Omuz silkiyorum. "Tek makul açıklama bu."

Xander bana yaklaşmak için eğildi ve dizginlenmiş bir öfkeyle homurdandı, "Hiç 'ejderhayı dürtme' diye bir deyim duydun mu?"

"Amcıklık yapma diye bir deyim duydun mu hiç?"

Xander'ın gözleri bir an için kızarıyor, sonra Savage kıkırdıyor ve elimi tutarak beni koridorda sürüklüyor. "Bu bir prenesten gelen kaba bir kelime."

Ejderha peşimizden geliyor, ağzı kızgınlıkla bükülmüş, omuzları kaskatı.

"Duymak istersen çok daha fazlasını biliyorum," diyorum tatlı tatlı. "Repertuarımda bir sürü müstehcen kelime var."

"Bunun nedeni sık sık kötü yerlere gitmeniz mi?" Xander çekiştiriyor. "Bu okulun en alttakileriyle tam uyum sağladın, yılan kız."

"Sen de öyle, tatlı çocuk." Ona gülümsüyorum ve aptal animam tüylerini kabartıyor.

Titus'un kapısından geçerken ejderha kaba bir ses çıkarıyor.

"*Sabrina!*" Telepatik olarak sesleniyorum. "*Hemen dışarı çık, ama sessizce.*"

Savage, Xander ve beni takip etmeniz gerekecek."

Savage adımının ortasında durdu. "konuşuyorsun?"

Xander da durdu.

Telaşla dönüp ona baktım. "Bunu duyabiliyor muydun?" Ama şimdi Titus'un kapısının kolunun yavaşça döndüğünü görebiliyorum.

"TP kullanan biriyle konuştuğunuzu anlayabiliyorum." Savage'ın gözleri şüpheyile kısılr.

Ağzıma sinsi bir gülümseme yerleştiriyorum ve geriye doğru yürümeye başlıyorum, ellerimi arkama koyarak göğüslerimin dışarı çıkmasını sağlıyorum. Xander'ın delice duyma yetisini dağıtmak için yüksek sesle konuştuğumdan emin olmalıyım. "Bilmek istemez misin? Ayrıca, alfabenin bir kısmını biliyorsun. Daha önce hiç 'TP' dendiğini duymamıştım, bu bir kurt şeyi mi?"

"Evet, öyle. Ama kim o?" Savage talep ediyor ama ben koridorda geri geri yürürken o da peşimden geliyor, Xander da bizi takip ediyor. Bir ceylanı takip eden iki yırtıcı. Sabrina elinde gümüş bir dizüstü bilgisayarla Titus'un odasından çıkıyor. Kırmızı köpeği Cherry, omzunda korku içinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor. İkisini de tekrar görünmez bir kalkanla örtüyorum.

"Bu benim sırrım," diyorum yüksek sesle, geriye doğru yürümeye devam ederek. "Senin de sırların olabilir, benim de."

"Senden sakladığım hiçbir şey yok," diye homurdanıyor Savage. "Bana bu canavarlardan hangisiyle konuştuğunu söyle. *Benimle* konuşuyor olmalısın."

Xander'ın parlayan gözleri parlar ve o kırmızı-turuncu ışıltı geri döner.

"Ne?" Talep ediyorum. Merdivenlere ulaştık ve şimdi nasıl geri geri ineceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Xander, Savage'ın arkasından gelip bana bakıyor. "Söylediğin hiçbir şeye güvenmediğimi düşünüyorum, yılan kız."

Savage gözlerini devirdi ve benim memnuniyetimle Xander *yukarı çıktı*. Merdivenlerden inmek yerine.

"Sen de mi yukarı çıkıyorsun?" Kurduma soruyorum.

Savage beni bir kez daha kendine doğru çekti. "Benimle gel, böylece senden cevaplarımı daha yaratıcı yollarla alabileyim."

Bu sözlerdeki sınırsız vaat karşısında gülüşüm gerçek. "Belki daha sonra. Min'i bulmam gerek."

Benden uzaklaşıp merdivenlere yöneliyor ama yüzünde sert bir ifade var.

"Yemekhanede. TP'nizle birlikte Raquel'e sormalıydınız."

Kendimi kötü hissediyorum ama bunu

Minnie için yapmalıyım. "Evet, şimdi oraya gidiyorum. Teşekkür ."

"Bu gece bana gelecek misin?" Tekrar gülümsedim.

"Evet."

Yüzündeki o sırıtışla merdivenleri çıkıp gözden kaybolduğunda, Sabrina'ya benden sonra aşağı inmesinin artık güvenli olduğunu söylerken kalbim boğazıma düğümlenerek geri dönüyorum.

Gözümün önünde dizüstü bilgisayar tutup büyük final kupası gibi salladığında, ikimizi de görünmezlik kalkanımla çevreliyorum ve nefes nefese merdivenlerden aşağı iniyoruz.

Animus yurdunun fuayesine ve özgürlüğümüzün kapısına ulaştığımızda Sabrina kulağıma "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye tıslıyor.

Açık havanın temiz havasına çıkıyoruz ve Sabrina heyecanla kolumu sıkıyor. Aceleyle anima yatakhaneğine dönüyoruz ve Stacey'ye birkaç dakika içinde onun için hazır olacağımızı söylüyorum.

Başım dönerek Sabrina'yı ilk seferinde kullandığımız ara sokağa geri götürüyorum ve görünmezliği çıkarıyorum.

"*Yoldayız,*" diye cevap veriyor Raquel kafamın içinde.

"Pekâlâ, bunu bir an önce geri almak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız," diyorum. Ama Sabrina kolumu tutuyor, gözleri dehşet içinde

Omzumun üzerinden bir şey geçti. Kalbim küt küt atarak arkamı döndüğümde, ara sokağın ağzında, bir kâbustan fırlamış gibi karanlıkta gölgelenmiş bir figürün durduğunu görüyorum.

İçgüdüsel olarak, kartal gözlerim yüzünü görmek için yakınlaştırıyor.

Dar, sırik gibi bir yapı, alnına dökülen mürekkep gibi siyah saçlar ve yarı kuduz bir yılanın kambur duruşu.

Bu Thomas Krait.

Kesik yılan gözleri doğrudan bize dikilmişti. Çatallı dili dışarı fırlayıp havanın tadına bakıyor. Tabii ki benim kokumu alamıyor. Ancak göz bebekleri yüzüme odaklanınca büyüyor.

Bizi buraya kadar takip etmiş olmalı. Isımızı ve titreşimimizi animus yatahanesinden çıkarken hissetmiş olmalı ve biz zafere kendimizi o kadar kaptırmıştık ki arkamızdan yaklaştığını fark etmemiştik.

Sabrina'nın kolunu sıkıyorum ve zihninin içine konuşuyorum.

"Buradan çok yavaş yürümeliyiz, yoksa boku yeriz."

O bana cevap veremiyor ama ben Raquel için bağıyorum. *"Mayday, mayday! Yılan alarmı!"*

Raquel hırlamadan önce kafamın içinde küfürler mırıldanıyor,

"Hâlâ yemek salonundan çıkıyoruz. Onu dışarı çıkarmalısın, Lia."

Sabrina ve ben ona doğru birkaç adım atıyoruz.

"Thomas," diyorum neşeli bir aksan taklit ederek, "burada ne yapıyorsun?"

Thomas benden Sabrina'ya ve elindekine bakıyor. İçten içe ürperiyorum. Korkunç bir rüyadan çıkmış gibi, Thomas'ın sesi hırıltılı, tıslayan bir şey. "Hırsızlar." Dişleri aşağı doğru iniyor ve hırlayarak uyarıyor.

Neredeyse sokağın ağzındayız, ama onun önünde donup kalıyoruz.

"onu, siz ikiniz!" Raquel kafamızın içinde bağılıyor.

Thomas bana saldırırsa ben yine de iyi olurum ama Sabrina olmazdı.

Leopar arkadaşımın önüne geçiyorum. "Kahretsın," diye mırıldandı Sabrina.

Thomas öne doğru tek bir adım atıyor ve bir dişinden dudağına berrak bir zehir damlası düşüyor. Onu yalıyor. Kalbim göğüs kafesimin altında gümbür gümbür atıyor.

Bir damlası bile Sabrina'yı birkaç dakika içinde öldürürdü. Henry ve Cherry uyarı cıvıltıları çıkardılar. Ama Thomas bir zamanlar kuduz bir yıldı, bir dereceye kadar hâlâ öyle. Psişik kalkanları tam güçle etrafını sarmış durumda. Nimpinler burada işe yaramayacak.

"Aurelia Aquinassssss."

O kullanılmayan seste duyduğum nefret tüylerimi diken diken ediyor. Boğazımı temizliyorum ve elimden geldiğince rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyorum. "Hey, Thomas, geçmemize izin ver."

"Kenara çekil, animus," diyor Sabrina kibirle.

Thomas ne bir kasını oynatıyor ne de dişlerini. Theo'ya o kadar benziyor ki görünce midem bulanıyor.

Parlak ışıklar altında metal bir masa.

Obsidyen prangalar ellerde ve bileklerde parıldıyor.

Korkmuş ve acı içinde hıçkıran bir ses. "Lütfen," diye soludu Theo. "Lütfen kralım."

Kendi sesim, ağlamaktan cılız ve boğuk. "Theo, özür dilerim!"

Ellerim yumruk oldu. Karnımdaki yaralar yanıyor. Onları hak ettim, tüm bu acıyı on kat hak ettim.

"Lia!" Raquel kafamın içinde bağılıyor.

Ama yapamam. Ona vuramam. Ona zarar veremem ya da Henry'ye vermesini söyleyemem. Thomas'ın kesik gözlerinde sadece nefret var ve ben bunun her santimini hak ediyorum. I-

Bir anda Raquel, Thomas'ın arkasında belirir ve onu kürek kemiklerinden sertçe iter. Şaşırان Thomas nefesi kesilerek yere yuvarlanır.

"Kaçın!" Raquel bağılıyor, tam o sırada Thomas çılgınca bir tıslama çıkarıyor ve tişörtüyle şortunun içinde kayboluyor. Sabrina önce ara sokaktan çıkıp yatakhaneye doğru koşmaya başladı, Raquel ve Stacey de arkasından. Ama ben koşamam. Koşmuyorum da. Ara sokaktan çıkıyorum ve Thomas'ın kıyafetlerini hızla çıkarışını izliyorum. Siyah pullarında kendi türüne özgü bir desen olan beyaz çapraz çubuklar var. Theo bir keresinde bana onun desenini göstermişti ve ben de ona güzel demiştim. Thomas'ın işaretleri neredeyse aynı. Yemek salonuna doğru süzülüşünü izlerken gözümde bir damla yaş süzülüyor.

Ani bir acı kalbimi yeniden parçalıyor.

Ne olduğunun farkındayım. Çünkü Theo'nun ölümünde yaşadığım acı büyük olsa da, Savage'ın babam tarafından öldürölmesi durumunda hissededeğim kederin derinliği yanında sönük kalıyor.

Suçluluk duygusu kalbimin ağrıyan odacıklarında dolanıyor. Ve bu *korkunç derecede* kafa karıştııcı.

Yurda döndüğümde animalar ve nimpinler bir durumdaydı.

"Bizi ihbar edecek mi?" Cherry kulağına usulca cıvıldarken Sabrina soruyor.

Adımı söylerken Thomas'ın sesindeki nefreti hatırlıyorum. Yüz hatlarındaki saf tiksintiyi. Ve bu yüzden tamamen emin bir şekilde karanlık bir "Evet" diye mırıldandım.

Bölüm 51

Aurelia

"W Ne yapacağız? Ne yapacağız!" Sabrina kendi yatağıyla Raquel'in yatağı arasında bir ileri bir geri adım atıyor, kollarını ovuştururken Stacey küçük ortak masada oturuyor, parmakları Titus'un dizüstü bilgisayarının siyah klavyesi üzerinde hızla hareket ediyor.

Beş dakika sonra Minnie kapıdan içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Kahverengi gözleri hepimizin arasında geziniyor ve biz de ona bakıyoruz.

"Siz ne yaptınız?" diye soruyor en iyi arkadaşımın kullanmasına alışık *olmadığım* karanlık bir sesle. "İkinizi koridordan aceleyle çıkarken gördüm." Başıyla Raquel ve Stacey'i işaret ediyor. Kapatıcıya rağmen, arkadaşımın kahverengi tenini işaretleyen mavimsi torbaları hâlâ görebiliyorum. Vücudunun kenarlarındaki gerginliği görebiliyorum. Omzuna oturduğu yer titriyor.

Raquel ve Stacey suçluluk duygusuyla Titus'un dizüstü bilgisayarının başında dururken ben kalakalıyorum. "Biz doğru yaptık," diyorum uyuşmuş bir şekilde. "Doğru şeyi."

"Konuştuğumuz gibi çıplak fotoğraflardan kurtuluyorum," diyor Stacey mutlu bir şekilde, dizüstü bilgisayardaki özel hackleme cihazına dokunarak ve açıkça kendi elementinde. "İyi bir önlem için sürücüsünü sildim. Zaten içinde çoğunlukla porno vardı. Güvendesin, Min."

Dizüstü bilgisayarı tanıyınca dışı kaplanımın gözleri dehşetle açıldı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyor belli belirsiz. Dudakları soğuk, sert bir çizgiyle birbirine bastırılmış ama gözleri parlıyor. Nasıl hissedeceğini bildiğini sanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, içimdeki soğuk dehşet

İşimizin bitmiş olmasının verdiği rahatlamayla birleşen mide de kafamı karıştırıyor.

"Özür dileyemem, Minnie," diyorum. Sesim bana bile mesafeli geliyor.

Birden Eugene kanatlarını çırpıyor ve yüksek sesle ciyaklıyor. Hepimiz bir grup olarak ona bakıyoruz.

Beş saniye Daha sonra, ağır botlu ayaklar
MART yukarı ve Dışarıda yatakhane merdiveni
var.

"Kahretsin," diyor Raquel endişeyle. "A-Animus geliyor."

Sabrina'nın elini tutuyorum ve gözlerindeki saf dehşet ifadesi sağduyumun altında yatan parçamı açıyor. İkimizi de yutmakla tehdit ederek ardına kadar açılıyor. Anima'm kükrüyor, arkadaşlarımı korumak istiyor ama ben yer değiştiremeden kapı yüksek sesle, ağır bir şekilde çalınıyor. Kemiklerimi titreten bir vuruş.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Şaşkınlıkla Minnie boğazını temizliyor ve kapıya doğru yürüyor.

Pembe buklelerini savurarak kapıyı
açtı. Kapıda dört erkek kulesi var.

Yeti orada bir erkek leoparın yanı sıra Gaga ve başka bir şahin animus ile birlikte duruyor.

Akademnin kedi ve kuş düzeni liderleri.

"Aurelia," diyor Beak öfkeyle, "ne halt ettin sen?" Yakışıklı yüzündeki katıksız mutsuzluk, boka battığımız gerçeğini pekiştiriyor. Gerçek şu ki, bizimle yüzleşmeye gelen Theresa değildi. Ya da Lyle.

Ancak Yeti'nin solgun gözleri sadece Minnie'ye bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu işin içinde sen de var mıydın, Bangles?"

"Değildi," diyorum hemen. "Hiçbir fikri yoktu."

"Neye karıştın?" Sabrina bana sertçe bakarak söylüyor.

Oops. Ne .

Yeti daha küçük bir canavarı bile büzüştürebilecek bir bakışla ikimize de bakıyor. Dalgalı beyaz saçları omuzlarına kadar dökülmüş ve gerçekten telaşlıymış gibi elini saçlarında gezdiriyor. Önce beni, sonra Sabrina'yı işaret ediyor. "İkiniz animus yatakhanesinden bir cihazla çıkarken görülmüşsünüz. Titus az önce dizüstü bilgisayarının çalındığını bildirdi."

Leopar ve kartal gerçekten de çantadan çıktı.

"Sadece ikimizdik," diye iç geçirdi Sabrina, benimle kendi arasında bir işaret yaparak. "Başka kimse yoktu."

Raquel ve Stacey'nin arkamda rahatsız bir şekilde kıpırdadığını hissediyorum, ama ne olursa olsun, hiçbir arkadaşımın doğru şeyi yaptığı için suçlandığını görmeyeceğim.

"Nerede o?" Yeti bir adım öne çıkıyor, devasa formu odayı tamamen cüceleştiriyor. Gaga'dan bile daha büyük ve yargıya varmak için gelen tehditkâr bir canavardan başka bir şey değil.

"Ne nerede?" Minnie meydan okurcasına sorar.

Yeti'yi aşağıya -daha doğrusu yukarıya- bakarken biz animalar şaşkınlıkla ona bakıyoruz ve o da kapıdaki pozisyonundan kıpırdamıyor. Neredeyse dokunacaklardı. Ama o kadar uzun ki fark etmiyor; başının üzerinden Sabrina'yla konuşuyor. "Dizüstü bilgisayar. Titus Clawson'ın dizüstü bilgisayarını çalarken görülmüşsün."

"Hayır," diyor Sabrina. "Yalan. O kuduzdu, hatırladın mı? Belki de neden bahsettiğini anlamıyordur."

"Bu odayı paramparça edeceğiz," diye hırlıyor Gaga ve kartal gözlerinin parladığını gördüğüme yemin edebilirim. "Ver onu bana. O kaplanın kokusunu alabiliyorum."

Sabrina, Minnie'ye özür dileyen bir bakış atarak, "Bu sadece Minnie olabilir," diye karşılık verir.

Herkes öyle olmadığını biliyor.

İki taraf arasında bir çekişme var, ortam ateşin üzerinde tutulan bir dağlama demiri gibi ısınıyor.

"Ne ?" Raquel bize projeksiyon yapıyor. "*Yatağın altında. Onu bulacaklar.*"

Sonra Yeti bir elini kaldırır ve tüm oda *sallanmaya* başlar. Döşeme tahtaları titrer, yataklar titremeye başlar, masa da. Sabrina'nın kalp şeklindeki aynası titreyerek yere düşer ve yüzlerce küçük parçaya ayrılır.

"Pekâlâ!" Gürültü üzerine bağıriyorum. "onu, Stace."

Odadaki mobilyalar aniden hareketsiz kaldı.

"Ben olsam daha uzun süre dayanırdım, Lia," diye Sabrina. "Ben lanet o aynayı *sevdim*."

"Kızım, bunun bir anlamı yok ve sen de bunu biliyorsun," diye cevap veriyorum.

Minnie Yeti'ye, "Bu sana yedi yıl boyunca kötü şans getirir," diye alay eder.

Beni şaşırtarak eğildi ve doğrudan yüzüne, "Bu yılın zaten geçirdiğim kısmı da dahil mi, değil mi?" dedi.

Yüzünü başka yöne çevirmeden önce neredeyse sersemlemiş bir halde ona göz kırpmıyor.

Ondan geri adım atmadığı için onu seviyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar kibirli animals görmemiştim," diyor Beak başını sallayarak, koyu sarı mohawk'ı öğleden sonra ışığında parlıyor.

"Tanımaya değer o kadar çok tanışmış olamazsın," diyor Stacey mutlulukla. "Ayrıca, zaten geri verecektik." Dizüstü bilgisayarı başımızın üzerinden Yeti'ye doğru fırlatıyor ve Yeti ona karanlık bir bakış atarak bilgisayarı yakalamadan önce bilgisayar bir uçtan diğer uca savruluyor. "Oops," diye cıvıldıyor. "Çok üzgünüm patron."

Gaga parmaklarını bize doğru şıklattı. ", gidelim."

"Ne, nereye?" Minnie soruyor.

Yeti kapıdan geri adım attı ve soluk dövme elini uzattı. "Kararınız için mahkemeye, majesteleri. Titus bir duruşma talep etti."

Kahretsin.

Sabrina boğazını temizlemeden önce bir an gergin bir sessizlik oluyor. "En azından hangi unvanı kullanacağını biliyor," dedi ve başı dik, uzun at kuyruğu sallanarak kapıdan çıktı. Geri kalanımız onu takip ediyor, iki emir liderinin arasında yürüyor ve koyun gibi görünmemeye çalışıyoruz. Yeti, Eugene'e geride kalmasını söylüyor ve horoz mutsuzca gıdıklamasına rağmen Raquel'in yatağında kalıyor.

Kartal bir ordu komutanı gibi adımı söylediğinde yurt binasından en son çıkan ben oluyorum. "Lia."

"Ne?" Omzumun üzerinden söyledim.

Sanki onunla bu şekilde konuşmamam gerekiyormuş gibi bana sitemkâr bakış atıyor. Resmi olarak o benim emir subayım ve ona biraz saygı göstermeliyim.

"Özür dilerim," diyorum bu kez daha yumuşak bir sesle.

"Ben sadece... gerginim." "Öyle olmalısın, Lia. Mahkemeye çıkmak üzeresin."

"Evet ama Savage'ın onu yemek zorunda kaldığı diğer adam gibi değil. Sadece bir şey çaldık." Ya da benim Canavarlar Konseyi'ndeki boktan duruşmam gibi.

Gaga kolumdan tutup beni yüzüne doğru döndürdü. Bronzlaşmış yüzü *benimle dalga mı geçiyorsun* diyor. "Lia, senin baban da Eski Kanunlara uyardı. Biri ondan bir şey çalsa ne yapardı?"

Kelimeler ağzımdan otomatik pilotta çıktı. "Onları öldürecekti."

Sonra dank etti. Sabrina ve benim yaptığımızın hırsızlık olduğunu anladığımda yüzümdeki kan çekiliyor. Bölgeci, kuduz bir erkeğin malını almıştık. Sıradan bir mal da değil. Onun için pazarlık kozu olan önemli bir eşyayı.

Korku yüzümden okunuyor olmalı çünkü artık anladığımdan emin olan Gaga kolumu bırakıyor ve çıkmam için anima yatakhanesinin kapısını açık tutuyor.

Toplanan kalabalığın arkasından animus yatakhanesine doğru yürürken ben ve animalarım ölüm sessizliğine büründük, sonbahar havası tenimde ani bir ürperti yarattı.

Bölüm 52

Aurelia

Wanimus dinlenme odasına başımız dik giriyoruz. O zaman neden idamıma yürüyormuşum gibi hissediyorum? Güneş ışığının huzmeleri uzun

Pencereler havayı yararak eski ahşap döşemelerin üzerine spot ışıkları düşürüyor. Toplanan kalabalığın başlarının üzerinde toz zerrecikleri dönüyor, kaşlarını kaldırmış bize bakıyorlar.

Raquel kafamızın içinde *"Doğru şeyi yaptık kızlar,"* diye bağıyor. *"Bunu unutma."*

Titus, arkasında dayanışma içinde toplanmış kedigiller ve yılanlardan oluşan ekibiyle birlikte odanın ortasında bekliyor. Biz öğrencilerden oluşan halkanın kenarında bir grup olarak dururken birkaçı dişlerini göstererek bize tıslıyor. Yan tarafta Connor'ı görüyorum, yıpranmış görünüyor, bize ulaşmak için kalabalığı iterken kara gözleri çılgına dönmüş.

Küçük grubumuza ulaştığında "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Aman Tanrım." Connor Minnie'nin eline uzanıyor ve Minnie onun elini tutuyor, gözleri parlıyor. Connor onu kendine doğru çekiyor ve güvenli bir şekilde yanına yatırıyor. Hakkını yemeyelim, "Ben sana söylemiştim" demiyor ama köpeği Trumpet boynuna sarılmış durumda.

Grubumuzun ön tarafına geçiyorum ve Sabrina da benimle omuz omuza durmak için geliyor. Kalabalığın homurtuları daha fazla öğrenci içeri girdikçe artıyor. Gaga arkamızdaki insanlara bağıyor, animuslar birbirlerine hırlıyor ve havada korkunç, heyecanlı bir vızıltı var. Henry kendini boynuma bastırıyor ve

Cherry de Sabrina'yla aynı şeyi yapıyor; nimpinler bizden şikâyet ediyormuş gibi birbirlerine laf atıyorlar.

Dişi kaplan arkadaşşıma dönüp bakarak, "Seni seviyorum Minnie. Bugün ne olursa olsun. Tek bir şeyden bile pişman değilim."

Sabrina başını sallar. "Evet, buna katılıyorum Min."

Minnie Connor'ın yanından bize bakarken Stacey endişeyle ellerini kavuşturuyor. Raquel onun yanında korumacı bir şekilde duruyor ve bana başını sallıyor, piercingleri öğleden sonra güneşinde parlıyor.

"Her şey girecek," diyorlar kararlılıkla.

Arkamı döndüğümde Scythe, Xander ve Savage'ın son duruşmada yaptıkları gibi sahneye çıktıklarını görüyorum. Yeti ve Beak yükseltilmiş platformun kenarlarında durmaya geliyorlar, gergin ve sert görünüyorlar.

Sabrina yanımda kaskatı kesiliyor çünkü farkı hemen fark ediyoruz. Savage'ın kurt gözleri çiçek açmış, o iri ela irisler her şeyi ele , göz bebekleri büyümüş. Saldırganlığı bariz ve seyirciler arasındaki birçok kurdun gerginlik ve heyecan içinde yer değiştirmesine neden oluyor.

"*Sana bir şey olmasına izin vermez,*" diyor Raquel zihnime. "*İyi olacaksın.*"

Ama benim de tam olarak bu.

Ve sonra Xander kürsüsündeki yerini alıyor, ağzında o esrarla, ancak bugün bize bir takım elbise hediye etmiyor. Sadece siyah bir gömlek ve chino pantolon kombinasyonu. Müziğin sesini açmak ya da kırmak için cebindeki telefona dokunuyor, anlayamıyorum.

Kalabalığı çağırırken sesi birden kafamın içinde beliriyor. "*Seni aptal, aptal kız,*" Xander. "*Kime bulaştığının farkında bile değilsin.*"

Ama yaptım. Biliyorum. Titus'un nasıl bir yaratık olduğunu biliyorum çünkü babasının nasıl bir canavar olduğunu biliyorum.

Kendi kardeşinin öldürülmesini organize edecek türden bir canavar. Kendi kanından. Annemin arkadaşlarından biri Clawsonlar yüzünden öldü. Şimdi, Titus arkadaşımı incitti. Ve bu suçları *asla* affetmeyeceğim. Ne bu hayatta ne de diğer hayatlarımda. Omurgamı çelikleştiren tek şey bu. Ellerimin titremesini durduran tek şey bu.

Xander'ın hırıltılı komutuyla seyirciler sessizleşir.

Gözlerim Scythe'ınkileri buluyor ve irisleri berrak ve soğuk. Başını o kadar küçük bir şekilde sallıyor ki muhtemelen bunu gören tek kişi benim.

Hayal kırıklığına uğradım.

Scythe beni hayal kırıklığına uğrattı. Başımı geri sallıyorum çünkü anlamıyor. Bu, o gözlerin daha soğuk, daha keskin olmasına neden oluyor. Ona baktıkça benimkileri de kesiyor gibi görünüyorlar, ben de başka tarafa bakıyorum.

"Titus Clawson," diye hırladı Xander. "Neden resmi bir bildirimde bulunmadan bu duruşmayı çağırdınız?"

Yani bunun olmaması mı gerekiyordu?

Titus'un yanında duran bir kaplan, "Büyük bir suç işlendi," diye seslenir. "Değerli bir mal çalındı."

"Kendi adına konuşabilir mi yoksa çok mu aptal? Ya da kuduz mu? ?" Xander yüksek sesle sorar.

Kedigillerden bir tıslama duyulur ama Titus öne çıkar ve Xander'a ondan korkmuyormuş gibi bir bakış fırlatır. Sanki bir mesaj vermeye çalışıyor. Çok baskın ve bir ejderhayla konuşurken kendine olan güvenine şaşıyorum. Yavaş ama aynı derecede kendinden emin bir tempoyla konuşuyor. "Dizüstü bilgisayarım çalındı. Bir tanığım var."

Yılanlar etrafta dolanır ve Thomas Krait nazikçe ileri itilir.

Titus, Xander'ı işaret ederek, "Söyle onlara," der.

Thomas'ın dili bir kez dışarı fırlıyor. "Onları yataktan çıkarırken gördüm. Ateşlerini takip ettim. *Onları* gördüm..." Bana bakıyor ve onlara görünmezliğimden bahsetmeye çalıştığını biliyorum ama bir şey bulamıyor. "Onları dizüstü bilgisayarla gördüm. Onu çaldılar ve anima yurduna götürdüler."

Herkes nefesini tutmuş ejderha hakikat anlatıcısına bakıyor.

"Gerçek," der Xander ölü bir ifadeyle. "Tam olarak *kimi* gördün? Onları gösterin."

Thomas öne çıkıp beni işaret ediyor. "Aurelia Aquinas"- sonra işaret parmağını Sabrina'ya doğru kaydırır-"ve şu."

Leopar animam kollarını kavuşturup Thomas'a ters ters bakarak, "Benim *Sabrina*," diye karşılık veriyor.

Xander, "Sadece konuş," diye tersliyor onu. Sabrina bana bir adım daha yaklaşıyor. Ama sonra Thomas parmağını Raquel'e doğru hareket ettiriyor.

"Sonra o kurt bana vurdu."

Savage başını kaldırıp Raquel'e bakıyor ve benim kurt hayvanım o şiddetli bakışlar altında biraz geri çekiliyor gibi görünüyor.

Xander, "Gerçek," diye açıkladı.

"Suçlanan üç kişi öne çıksın," diye sesleniyor Xander, bizi çocukmuşuz gibi işaret ederek. Yapıyoruz, üçümüz aynı hizada duruyoruz. Stacey bundan kurtulduğu için mutluyum.

"Sabrina Panthara," der Xander. "Önce sen. Mahkemeye Titus Clawson'ın dizüstü bilgisayarıyla ne yaptığını anlat."

Sabrina ağzını açıyor.

"*Yalan söylemeyin,*" diye uyarıyor Raquel zihnimizi. "*Bunun için cezalandırılacaksınız.*"

"Hiçbir şey," diyor Sabrina küçümseyerek. "Aslında onunla hiçbir şey *yapmadım*. Sadece aldım."

"Gerçek," diyor Xander yavaşça. "Nereden aldın onu?" "Titus'un odasından."

"İçeri nasıl girdin?"

"Kilidi açtım."

"Gerçek," diye açıkladı Xander. "Raquel Loba, bunu sen mi vurdun, Thomas Krait?"

"Hayır," diye cevap veriyor Raquel. Onlara bakmamaya çalışıyorum ama dikkatle telaffuz ederek devam ediyorlar. "Ben sadece onu ittim. Yere düştü ve *korktu*. Yer değiştirdi ve kayarak uzaklaştı."

Arkamızda bir çift kurt gülüyor. Raquel'in kekelemesine değil ama olanların görüntüsüne. Kurt animimle gurur duyuyorum.

"Gerçek," diyor Xander ve gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Bunu neden yaptın?"

Raquel cevap vermeden önce dramatik bir sessizliğe izin veriyor. "Dişlerini çıkarmıştı."

Seyircilerden keskin bir nefes alma sesi duyulur ve herkes tiksintiyle Thomas'a bakar.

Xander susuyor ve sanki bu federal bir suç değilmiş gibi parmağını Krait'e doğru sallıyor. "Gerçek."

Thomas gerçekten boka battı. Tehlikede değildi ve o sırada kendini savunmuyordu. Kendi günahımla birlikte *onunkini* de unutmuştum ama zeki Raquel belli ki unutmamış.

Ve sonra Titus, açıkça sabırsızlanıyor, tükürüyor. "Ona sor." Çirkin bir parmağıyla beni işaret ediyor, kara kaşlarını birbirine çatıyor.

"Konuşulduğunda konuş!" Xander ona bağırır. "Yoksa seni buradan atarım, Clawson."

Titus, "Bu benim kendi lanet ," diye bağırır.

"Umurumda değil," diye bağırıyor Xander ve gözleri bir an için kıpkırmızı oluyor.

Bu manzara herkesi yeter.

"Aurelia Aquinas. Sonunda sana geldik," diyor Xander yüksek sesle, sesi küçümseme dolu. Kafamın içinde ise şöyle diyor. "*Bir şeylerin peşinde olduğunu* ." Yüksek sesle, "Bu iğrenç hırsızlığa nasıl bulaştın?" diyor.

"İşin beyni bendim," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sabrina'yı benimle birlikte animus yurduna gitmeye ve Titus'un dizüstü bilgisayarını çalıp bizimle birlikte geri götürmeye zorladım."

"Neden şaşırmadım?" Xander diyor ve sonra kaşlarını çatıyor. Kalkanlarımın arasından doğrularımı ya da yalanlarımı okuyamıyor ve ben de kendime biraz sırtıtmak için izin veriyorum.

"Gördün mü!" Titus kükrer. "Bu konuda sırtıyorsun! Hiç pişmanlık duymuyorsun. Yine olsa yine yapardın."

"Bu doğru mu?" Xander soruyor. "Başka bir canavarın malını çaldığın için vicdan azabı duyuyor musun?"

Sonra Titus'un korkunç kara gözlerinin içine bakmak için dönüyorum. Kaplan nefes nefese, gözbebekleri büyümüş, vücudundaki öfke açık bir tehdit oluşturuyor. Elinde fırsat olsa beni parçalara ayırırdı. Bu şiddete gülümsüyorum ve ona kendi sessiz hâkimiyetimle karşılık veriyorum. "Hiç pişmanlık duymuyorum ve aslında geçmişe , her şeyi aynı şekilde tekrar yapardım."

Titus hırılıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Hakkın olanı alacaksın Aquinas."

"Lia, kes şunu," yalvarıyor Minnie arkamdan bir yerden.

Xander bir kez daha dikkatimizi toplayarak, "Pekâlâ," diyor. Sabina ve Raquel ile aynı hizada olmak için geri dönüyorum.

"Yani ikiniz de" -sadece beni ve Sabrina'yı işaret ediyor- "kendi itirafınızla işlediğiniz suçtan dolayı suçlusunuz. Raquel Loba?" Scythe'a döndü.

"Masum," diye Scythe.

"Yılan lideri kim?" Xander çekiştiriyor.

Yılanlar kendi aralarında mırıldanıyor, çünkü eminim ki Natalia onların emir lideriydi. Yuvarlak yüzlü bir kız öne doğru adım atıyor. Yanağında bir zehir kayıt numarası var ve yırtık siyah bir kot pantolon ve her iki kolunda ayrıntılı yılan dövmeleri gösteren siyah bir atlet giyiyor. Tuhaf bir 'B' kült dövmesi de taşıyor.

"Bu karardan musun?" Xander sabırsızlıkla sorar.

Sessiz kalmaktan başka çaresi yok. "Evet. Peki Raquel suç duyurusunda bulunmak istiyor mu?"

"Buna değmez," diye homurdanıyor Raquel.

Salondaki erkeklerden toplu, kısık bir kahkaha sesi geliyor.

Kamuoyunda zayıf olarak ilan edilen Thomas için neredeyse üzüleceğim ama bizi buraya getiren oydu, o yüzden kendimi çok kötü hissedemem.

"O halde, Sabrina Panthara ve Aurelia Aquinas, suçlu bulundunuz-"

"Hayır," diyorum hızla, öne doğru adım atarak.

"Affedersiniz?" Xander'ın sesi alçak, tehditkâr bir gümbürtüdür.

"Suçun tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Bu benim fikrimdi. Sabrina'yı ben zorladım. Tek suçlu benim. Bu benim sicilime işlenmeli. Ceza sadece *bana* verilmeli."

Minnie de dahil olmak üzere birkaç animanın nefesi kesiliyor. Sabrina dönüp bana öyle büyük bir şaşkınlıkla bakıyor ki ona gülümsemek zorunda kalıyorum. Minnettarlık gözlerini dolduruyor ama bana doğru uzanırken korkusu hâlâ orada.

"Lia, ben..."

Omzunun üzerinden Scythe'ın gözleri bana dikiliyor ve ben o soğuk kötülük dolu bakışlardan *neredeyse* çekiniyorum. Öfkeli, burnu havada -doğal olarak- bana karşı hâlâ öfkeli.

Havadaki küçük bir büyü titreşimi bana bağ kardeşlerin sessiz bir konuşma yaptıklarını söylüyor. Savage kollarını kavuşturmuş, beni onaylamayan bakışlarla süzüyor. Xander'ın sözlerim karşısında kafası karışmış olmalı ki eli ağzındaki esrara uzanırken tereddüt ediyor.

Titus alay eder. "Senin ya da onun olması umurumda değil. Bunun cezasını görmek istiyorum Scythe. *Mahkemenizde* nasıl bir adalet dağıttığınızı görmek istiyorum."

Anima'm bu açık meydan okuma karŗısında kükrüyor. Eŗimi bu kadar açık bir Şekilde sorguladığı için o pi in boğazını parçalamak istiyorum. Burası Clawson bölgesi *değil*. Scythe'ın adamlarından birkaçı, liderleriyle bu kadar gayri resmi konuŗtuęu için Titus'a sert bir bakıŗ attı.

Ama köpekbalığı onu görmezden geliyor ve derimi sıyıran o kabus gibi ses tonuyla bana Şöyle diyor: "Sabrina'nın cezasını çekmeye razı mısın?"

Omuz silkiyorum, titreyen ellerimi önümde kenetleyerek saklamaya  alıŗıyorum. "Bu benim fikrimdi. Sadece benim olmam doğru." Baŗımı sallayarak Sabrina ve Raquel'e arkama geçmelerini söylüyorum, isteksizce itaat ediyorlar ve Minnie'ye doğru geri çekiliyorlar.

"Lia, hayır," diye fısıldıyor Minnie. Sesi aęlayacakmıŗ gibi geliyor ve Şu anda onu suçlamıyorum.

Ama su umu açıklamak için öne çıktığımda, gözlerim sadece Scythe'ı görüyor. Ve onun da sadece benimle gözü var. G z göze, sessizce ona meydan okuyorum. Bu onun mahkemesi. Ben olduğum için geri adım atacak mı? Yoksa adil mi olacak? K pekbalığım tam olarak ne tür bir alfa?

"Orospu kuŗu bunun için kanatlarını kırdırarak," diye alay ediyor Titus. "Eski Usul'de adalet yerini bulacak. Hırsızlığın tek cezası budur ve bunu hepiniz biliyorsunuz."

Scythe'ın gözleri gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim ki atan kalbimin içine bakıp onu tartıyor. Cesaretimi tartıyor. Kararlılığımı. Bana meydan okuyor.

Sanki karŗı çıkacağımı d ŗ n yor. Buradan ka acağımı, ağlayacağımı, yalvarıp yakaracağımı. Bundan kurtulmak için Regina kartımı bile kullanabilirim. O ve Xander onlara zayıf olduğumu göstermemi istiyor. Onlara sahip olmaya layık olmadığımı. Onlara her zaman inandıkları yılan kıztan fazlası olmadığımı kanıtlamak için. Kurnaz ama zayıf.

Ama ben acı ve korkuyu izleyerek *büyüdüm*.

Bunu yaparak, bu acımasız, erkekler arasında gücümü iddia ediyorum. Burada ve Şimdi, hiçbir tartıŗmaya yol a mayacak bir Şekilde.

Hepimiz biliyoruz ki ellerin, pençelerin ya da kanatların kırılması hırsızlığın tek cezasıdır. Hatta babamın mahkemesinde bu yüzden kuyrukların kırıldığını görmüştüm.

Scythe tek bir kelime söyleyene ve dünyam altımdan kaymakla tehdit edene kadar meydan okurcasına ona bakıyorum. "Vardiya." Liderimizden bir emir.

Ama o *benim* liderim
değil. Ben *onun*
naibiyim.

Ona göz kırptım. Meydan okumamı nasıl karşılayacağını görmek istedim. Hatta bir parçam gülerek biz animaları göndereceğini . Ama gerçekten de bunu yapacak. Bu yüzden dişlerimi sıkarak "İnsan formunda yapacağım" dedim.

Kalabalıktan daha fazla fısıltı geliyor ve Gaga gözleriyle bana aptal demeye çalışıyor.

Hepimiz daha çok acıyacağını biliyoruz. İnsan kemikleri, bir kuşun kanatlarının narin içi boş kemiklerinden daha sert kırılır. Ama burada, tüm bu hayvanların önünde yer değiştirmenin beni daha savunmasız kılan bir yanı var. Bunu kendi ayaklarımın üzerinde dimdik durarak kabul etmek istiyorum.

Scythe, "Cezan iki kolunun da kırılması ve üç gün boyunca iyileşmemen," diye homurdanıyor. Gözlerini kırpmıyor. "Kendi iyileştirme güçlerinizi kullanmamanız için zincirleneceksiniz."

Bana bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğimi soruyor. Bana ne kadar acı verici olacağını hatırlatıyor.

Lanet olsun. Gerçekten iyileşeceğimi düşünmüştüm. Benim için üç gün cehennem gibi görünüyor.

"Anlıyorum. ," diyorum Savage'a başımı sallayarak. Kahretsin, kalbim çok hızlı atıyor.

Ama kurdum sadece bana bakıyor. Xander hiçbir şey söylemiyor.

Titus bana doğru adım atıyor. "Sen onun regina'sısın. Bunu yapacağım." Gaga ilerliyor. "Hayır, bu benim sorumluluğum-"

"*Hayır*," Savage'ın hırıltısı hem Titus'u hem de Gaga'yı oldukları yerde durdurur.

Kaplan ellerini havaya kaldırır. "O zaman bitir şu lanet işi, kurt!"

Ama kimse, Xander bile hareket etmiyor. Sadece bana bakıyorlar. Başımı dehşet içinde sallıyorum, onlara gözlerimle anlatmaya çalışıyorum. *Senin*

mahkemeye itiraz edildi. Bunu takip gerektiğini hepimiz biliyoruz.

"Yap şunu," diyorum sessizce, itiraz eden Henry'yi omzumdan alıp Raquel'e uzatırken.

Ama arkamı döndüğümde üç arkadaşımdan biri bile kımıldamamıştı.

Sesim bir Regina hırıltısına dönüşüyor. *"Yap şunu."*

Emrimin patlaması hem Savage'ı hem de Xander'ı tam göğsünden vuran karanlık bir rüzgar gibi.

Savage sertleşir ve başı hafifçe yana doğru eğilir.

Xander'ın parlayan gözleri altın rengine dönüşür ve volkanik bir enerji etrafındaki havayı bozarak parıldar.

İçindeki ejderha uyandı.

İkisi de aynı anda, tamamen canavarlara özgü bir yürüyüşle bana doğru yaklaşıyor ve bana animuslarının tamamen kontrolü ele geçirdiğini söylüyorlar. Gözlerini kırpmadan sesleri kafamın içinde yankılanıyor: *"Emrettiğiniz gibi, Regina."*

Büyük, güçlü eller her iki kolumu da kavlıyor.

Aynı anda kollarımı kırmadan önce nefes bile alamıyorum.

Boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor ve toplum içinde zayıflık gösterdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama acı beni yarmakla tehdit ediyor ve dizlerim bükülüyor, zihnim kapanmak, yer değiştirmek, karanlık ve siyah bir yere geri dönmek istiyor.

Yan tarafta Minnie, Stacey ve Sabrina'nın birbirlerinin kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağladıklarını belli belirsiz fark ediyorum.

Korunmamı sürdürmenin verdiği gerginlik ve acının birleşimi başımı döndürüyor ve bayılmak üzere olduğumu biliyorum. Birisi - sanırım Xander, yanık kokusundan anladığım kadarıyla - beni kucaklıyor.

"Korkunç, acımasız, Regina," diyor Xander'ın ejderhası kafamın içinde. "Birlikte geçirdiğimiz tüm hayatlarımız boyunca, benden bir kez bile sana zarar vermemi istemedin."

"İyileştirme" diye mırıldanıyorum belli belirsiz. "Kural bu."

"Seni inime götürmeli, hazinem üzerine yüzüstü yatırmalı ve sana kimin sahip olduğunu hatırlatmalıyım."

Karanlığın beni yutmasına izin vermeden önce zar zor "*Bu bir söz mü?*" diye alaycı bir cevap .

Bölüm 53

Scythe

Regina'mın da hepimiz gibi delireceğini bilmeliydim. Lyle'in bilgisayar ekranının üzerinde gezinirken kendimi olayın güvenlik kamerası görüntülerini tekrar tekrar izlemeye zorluyorum yine, nefesimin altında usulca yemin ediyorum.

Lyle irkildi. Aurelia'nın kemiklerinin her iki kolunda aynı anda çatlama sesiyle gözle görülür şekilde irkilir.

Bana meydan okurcasına, soğuk bir şekilde bakması. Bakışlarının gücüyle ona zarar vermem gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Durumun politikasını anlamıştı. İşin bittiğini görmeyi kendine görev edinmişti.

Arkadaşları için o acının tüm şiddetine katlanma şekli. Bu seviyede fedakârlık ve kararlılık gösterebilen bir canavar bulmak nadir bir şeydi.

Benim konumumdaki tüm canavarların bildiği şeyi biliyorum. Fiziksel güç ve *gerçek* güç vardır. Ve bugün Aurelia'nın her ikisinin de tehlikeli, nadir, çekici bir kombinasyonuna sahip olduğunu fark ettim.

"Siktir." Lyle'in sesi alışılmadık derecede halsizdir. Ekrandan geriye yaslanıp öfkesini kontrol etmeye çalışıyor ama gözlerini ovuştururken elleri titriyor. "O bir kabus."

demek istemedi.

"Kabus olamayacak kadar güzel," diye mırıldandım.

Bana şaşkın bir bakış attı, ben de ona karanlık bir bakışla karşılık verdim. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Açıklanamaz bir çekiciliği olduğunu. Eğer ben

onun eşi olmasaydım, yine de ona çekilirdim. Yine de... balıkların okyanus akıntılarını aradığı gibi onu ara.

Lyle bu çekilişe savaşıyor, ama çatlıyor. Hem de derinden. Birlikte geçirdikleri zamanı gördüğümde bundan emin oldum. Şimdi onu sikinden yakaladı. Tam anlamıyla.

Şu anda onunla delilikle savaşır gibi savaşıyorum: zar zor.

Aurelia'nın acı çığlığı etrafımızda yankılanırken aslanın elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. Derimizin altında ve kemiklerimizde. Sempatik bir şekilde sırtını sıvazlıyorum, saldırganlığını benden çıkarmak isterse diye yakınımnda duruyorum.

"Onu görmek istiyorum," diyor dişlerini sıkarak. Ama masasından kalkmıyor.

Tavsiye mi istiyor?

Onu iç savaşında biraz yalnız bırakmak için cumbalı pencerelere doğru ve akademi ovalinin üzerinde alacakaranlığın toplanmakta olan gölgelerine bakıyorum. Projektörler teker teker yanıyor ve geceleri muhafızların görebilmesi için alanı aydınlatıyor. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Bu iyi bir fikir mi?" sanki bir hakaretmiş gibi tekrarlıyor.

"Eğer onun kanının kokusunu alırsam, sonuçtan hoşlanmayabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Lyle'in sesi aniden keskinleşiyor, sanki ona odaklanacak başka bir şey verdiğim için memnun olmuş gibi.

"Buradayken hiç kanaması olmadı. Bunu biliyor muydun?"

Sessiz, çünkü tabii ki bilmiyordu. Elbette bunu izleyen, bir avcının ayını bekler gibi bekleyen tek kişi benim.

"Yani adet görmedi mi? Hiç mi? Ama ateş-" "Gerçek bir ateşi de olmadı. Burada değil."

Küfrediyor ve telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdiğini duyuyorum. Muhtemelen Theresa'ya kız öğrencinin döngülerini izlemeye başlaması için.

"Onunki gibi bir libido hiç görmedim. O tamamen sağlıklı-"

"Öyle mi?" O zaman arkamı dönüp ona bakıyorum, çünkü bir yaratığın zihninin durumunun bazı durumlarda fiziksel sağlığından daha önemli olduğunu herkesten çok onun bilmesi gerekir.

Bakışlarım altında gözle görülür bir şekilde soluyor. "Vücudu yumurtlamayı düşünemeyecek kadar stresli."

"Bu aydınlanmayı yaşadığına sevindim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Bu bilgi aramıza bir buz tabakası gibi yerleşiyor ve benim ve eminim onun tüm içgüdüleri ona yardım etmemiz, onu iyileştirmemiz, onu beslememiz, saklamamız ve iyileşene kadar ona bakmamız için kükrüyor.

Kemikleri kırılırkenki yüzünü düşünüyorum. Acıya yenik düşmeden önce kısa bir süre parlayan o şok ifadesi. Bunu yaptığı için Savage'ın boynunu kırabilirdim. Xander'ın da.

Kardeşlerime karşı hissettiğim bu şiddet duygusu beni biraz şaşırtıyor. Hiçbir şey kardeşlerimin üstünde olamaz, asla. Birkaç saat öncesine kadar.

Soğuk, soğuk bir nefes üflemek zorundayım.

Psikotik hayalet aniden nöbet geçiriyor. Ayakta duruyor ama kenarları bulanıklaşmaya başlayana kadar tam tonik-klonik sarsıntılar geçiriyor. Kendini iki hayalete bölüyor ve ben de ona bakmak için arkamı dönüyorum. Onlara. İkisi de kel, gür saçlı, bir deri bir kemik kalmış, gri tenli yaratıklar, yaptıkları şey dışında her yönden birbirlerinin aynısı. Biri çılgınca kıkırdıyor, aşağı yukarı zıplıyor ve ölüm ve çürüme hakkında şeytani bir şarkı söylüyor.

Diğeri ise... siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. Sert, soğuk bir bakış. Bana sabitlenirken ince dudaklarını kötü niyetli bir gülümseme kesiyor. Parmaklarından kan damlıyor.

"Dur," diye . Ağzım aniden kupkuru oldu ve ellerim aniden... terlemeye mi başladı? Hayır. Hayır. Hayır.

"Ne?" Lyle beni tekrar odaya sürükleyerek ve gördüğüm bu yaratıkların gerçek olmadığı gerçeğini hatırlatarak soruyor.

Gerçek değiller. Hiçbir zaman da olmadılar.

Benim adım Scythe Kharkorous. Kardeşim Savage Fengari. Kardeşim Xander Drakos. Kardeşim Lyle Pardalia. Ben gerçeğim. Hayaletler değil. Ben gerçeğim.

"Scythe." Lyle'in sesi kıça batan bir iğne kadar keskin.

Gözlerimi bakan hayaletten ayırıyorum ve aslana doğru başımı sallıyorum. "Ben de onu görmek istiyorum."

Lyle masasından fırlıyor, telefonunu cebine atıyor, belli ki Regina'sına gözlerini dikme ihtiyacına engel olamıyor. Arkasından ofis kapısından çıkıyorum.

Dışarısı karanlık ve sessiz, bu da benim hastalıklı ruh halime hiç iyi gelmiyor. Otomatik ışıklar yanıyor ve asansörün önünde durduğumuzda Lyle'in duruşu gergin.

"Ama gerçek ateşi ..."

Espri yapmadan gülümsüyorum. "O zaman okuldaki tüm obsidyen zincirleri her birimiz için hazır etsen iyi olur."

Bölüm 54

Aurelia

A Kulaklarımda tanıdık bir bip sesi yankılanıyor ve sonra koku beni çarpıyor. El dezenfektanı, kolalı çarşaflar ve bunların altında eski ormanlar, derin toprak, ve doğası gereği benim olan bir şey .

Obsidyen prangalar ayak bileklerimde soğuk, gücümü etkisiz hale getiriyor.

Kendimi bilinçsizlikten kurtarmanın tüm çabasıyla gözlerimi sürükleyerek açıyorum. Üstümdeki ışıklar kör ediyor ve sol elimden soğuk bir şey akarken inliyorum. Her iki kolum da sıcaktan zonkluyor ama en çok ön kollarım yanıyor. Bir şey sağ elimi tutuyor.

Birisi.

Başımı sağa çevirdiğimde Savage'ın bir eliyle benimkini, diğer eliyle de başını tutmuş bir şekilde oturduğunu ve bacaklarının arasında tıp kanadının muşambasına bakarak yavaşça ileri geri sallandığını görüyorum. Refleks olarak elimi kaldırıyorum ama kolumda şiddetli bir ağrı hissediyorum. "Argh, bu bir çubuktaki orospu gibi yakıyor," diye inliyorum.

Savage kafasını kaldırdı. Gözleri kızarmış, yanakları ıslanmıştı.

"Neden?" Savage'ın sesi kırık dökük, paramparça bir şey. "Neden, Lia?"

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama iki kolumun da alçıda olduğunu fark ediyorum. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Bunu bana sen yaptırdın," fısıldıyor. "Bunu bana sen yaptırdın."

Yüzündeki yıkılmışlık ifadesi karşısında kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor. Kucağına tırmanıp onu daha iyi öpmek istiyorum. Ona bir daha asla böyle bir şey yaptırmayacağımı söylemek için.

Ama sonra yüzü öfkeyle karardı. "Sana *asla* Regina, bana emret."

"," diye hafifçe onaylıyorum. "Ama bunu neden sana yaptırmak zorunda olduğumu biliyorsun. Başkası yapacağına sen yap daha iyi."

Kaşlarını çatıyor ve iyi olduğuma dair kendini rahatlatmak istercesine elimi sıkıyor. İstakoz pençesi gibi bir his. Etli bir istakoz pençesi. Dövmeli.

Bir kıkırdama boğazıma doğru ilerliyor, dudaklarımın arasından geçip manik kanatlarla havaya yükseliyor. Bir kookaburra'nın çağrısı gibi.

Savage'ın kaşları derinleşir.

"Ne?" Yine kıkırdıyorum. "Burada biraz kaçık olmaya izin verilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

Ağzının kenarları gülmek ister gibi seğiriyor. "Artık Scythe'ın benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum sanırım."

"Ve," diyorum ukalaca, "bana senden *her şeyi isteyebileceğimi* söylemiştin." " isteyebileceğini söyledim. Ben asla hakkında bir şey söylemedim.

herhangi bir şey." Serumumdan akan ilaç torbasına kaşlarını çatarak bakıyor. "Bunun içinde ne var?" diye soruyor kendi kendine.

"Um," diye parlak bir vibratoyla şarkı söylüyorum, çantaya bakmak için olabildiğince dönüyorum ve ayaklarımı ön cam silecekleri gibi bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

İşte o zaman yatağımın arkasında oturan ikinci kişiyi görüyorum. Köşede oturmuş, parlayan gözlerini bana dikmiş büyük, korkunç ejderham

"Merhaba ejderha adam!" Neşeyle söylüyorum. "El sallardım ama, şey..." İki hareketsiz koluma tekrar bakıyorum. Dudaklarımı büzüp ona bir hava öpücüğü veriyorum. "Beni gördüğüne sevinmiş görünmüyorsun. Peki o serum torbasına ne koydular çünkü kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum." Tekrar torbaya bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ne yazıyor ejderha adam? Benim kurt-adamım okuyamaz."

Xander sandalyesinde öne doğru eğilerek, "Buradayım çünkü tek bir sorunun cevabını istiyorum," diyor. Sesi son derece alçak ve tehlikeli.

Hayretler içinde ona bakıyorum çünkü bunu nasıl yapıyor? Aynı anda hem seksi hem de korkutucu görünmek mi? "Buraya gelebilirsin ve

sor çünkü boynum bükülmekten ağrıyor."

Kaba bir şekilde beni görmezden geliyor. "Ne zamandır *benimle* konuşuyorsun?

ejderha mı?" "Tüh," diyorum utanarak.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri parlayarak cevap bekliyor.

Savage'a iri gözlerle bakarak nötr bir pozisyona geri dönüyorum. "Bana kızgın mı? Neden bana hep kızgın? Kötü davrandığımda bile çok güzel. Bu yüzden yanına kâr kalıyor. Bu gerçekten adil değil, değil mi?"

Kapı açıldığında Savage cevap vermek üzereydi. Şu ana kadar bana özel bir oda ayırdıklarını bile fark etmemiştim. Ama Lyle kapıdan içeri buz gibi bir Tırpan tarafından yakından takip edilince tüm soruları, yorumları ve şakaları unutuyorum.

Her iki erkeği de bu kıyafetler içinde, bu yüzlerle, bu harika vücutlarla görmek beni her türlü hoş şekilde ısıtıyor.

"Tanrıça," diye baş döndürücü bir şekilde nefes alıyorum. Ne kadar şanslı bir .

"Aurelia," diye homurdanıyor Lyle, yatağıma doğru yaklaşıyor, eğiliyor ve yüzünü yüzüme doğru yaklaştırıyor. "Aklından ne geçiyordu senin?"

O kehribar gözler öylesine muazzam bir öfkeyle kaynıyor ki, yüzünü güzelden nefes kesiciye dönüştürüyor. Görebildiğim kadarıyla hiç gözeneği yok. Ne tür bir büyümlü tonik kullanıyor?

"Vay canına," diye nefes alıyorum, yüzüne hayranlıkla bakarak. "Artık öpüşebilir miyiz?"

Kendini yatağımdan itmeden önce gözleri ağzıma kayıyor ve sarı atkuyruğu güzelce sallanarak yatağımın ayak ucuna doğru dönüyor.

"Neden oraya gittin?" Prenses gibi surat asarak şikayet ediyorum. Tanrım, Lyle'in prensesi olmayı o kadar çok istiyorum ki.

Ama şimdi elleri cebinde duvara yaslanmış Scythe'ı görebiliyorum. Ona sırıtiyorum. "*Baba köpekbaliğı do-do-do*," diye şarkı söylüyorum. "*Baba köpekbaliğı do-do-do-do*." Dudaklarımı yalıyorum. "Bu bir çocuk şarkısı. Biliyor musun, çete patronu?"

Her nasılsa, buz yanığı ateş yanığından çok *daha iyi* acıtıyor. Gümüş saçları ışığı her zaman en mükemmel şekilde yakalıyor. Bu

Şimdiye kadar gördüğüm çiftleşme işareti olmayan göksel ışığa en yakın şey. Ama sonra bana doğru yaklaşıyor ve ben de nefesimi tutuyorum çünkü beni öpmesini o kadar çok istiyorum ki. Peki neden kimse beni öpmüyor? Ama o dudakları benim muhtaç, somurtkan dudaklarıma yerleştirmek yerine, elini kaldırıp daha büyük olanın yanında duran küçük serum pompasını inceliyor.

"Fentanil," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Ağrı kesicisini değiştirmeleri gerekiyor."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi çünkü Scythe 'analjezik' gibi büyük tıbbi kelimeleri nasıl biliyor? Şu anda çok etkilendim. "Hayır, ama bunu sevdim, köpekbalığı baba. Kırıkları hissetmiyorum bile! Ayrıca, kafamın içinde dönüp duruyorum. Sanki beyin eriştelerim kelebek olmuş gibi." Onlara buranın ne kadar güzel olduğunu göstermek için hoş bir melodi mırıldanıyorum.

Lyle oflayıp pufluyor ve tıbbi dosyamı alıp sinirli bir şekilde karıştırıyor. Xander oturduğu yerden kalkıyor ve Savage'ın yanında durmak için adım atıyor. Önümde dört çiftleşme izi yanıyor, hepsi arka arkaya dizilmiş küçük mücevherler gibi.

Bunu fark ettiğimde kıkırdıyorum. "Beşimiz de ilk kez aynı odada bulunuyoruz. Dört korkunç dev gibi görünüyorsunuz." Tekrar kıkırdıyorum. "Dört korkutucu, seksi dev. İlk kim sırasını alacak? Çünkü ben hazırım!" Onlara ne istediğimi anlatmak için bacaklarımı iyice açıyorum. "Ya da aynı anda yapabilirsiniz, aslında en iyisi bu olabilir."

Scythe bana ters ters bakarken Lyle bana bıkkın bir bakış atıyor. Xander sadece tiksinti ya da dehşet içinde başını sallıyor.

Savage inler ve kendini sandalyesine geri atar. "Kurt Ana adına, kızın yüzü tamamen değişmiş."

Ona sırtıyorum. "Bana bunlardan daha fazla getirebilir misin?" Scythe'a dönüyorum. "Köpekbalığı babası yapabilir, değil mi, lütfen? Tüm tedarikçileri biliyor olmalısın."

Lyle odadan çıkarken köpekbalığım bana bakıyor, muhtemelen eğlencemi durdurmak için. "Hayır. Biri burnumu kaşıyabilir mi lütfen?"

Savage bunu yapmak için eğiliyor ama sonra tereddüt ediyor. "En son böyle bir şey yapmak için uzandığımda neredeyse kolumu koparıyordun."

Ona dişlerimi gösteriyorum. "Söz veremem bebeğim." Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Az önce bana bebek mi dedin?"

"Evet."

Savage bana sırtıyor ve burnumun ucunu hafifçe kaşıyor. Ona doğru eğiliyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Sen benim en sevdiğim kurtsun!" Ona ışınlanıyorum.

"Bu kadar sevimli olmanın yaptığın şeyi mazur göstereceğini sanma Regina," azarlıyor ama gülümsemesine engel olamıyor.

", " diyorum aniden ve gerçek korku midemde küçük bir sıçrama .

"Ne oldu?" Lyle kapıdan geri döndüğünde şöyle der.

Tekrar yutkunuyorum ve ciyaklıyorum. "Nasıl işeyeceğim?" Mesanem aniden acil bir mesele haline geldi. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama iki kolumdan da acı fışkırıyor ve yastığıma geri çarpmadan önce haykırıyorum.

Lyle bir anda yanıma geldi. "Aurelia, dur."

"İşemem lazım!" diye bağırdım. Bir anda *her şeyin* farkına varıyorum. İki kolumu da kullanamadığım gerçeğinin. İşemek, yataktan kalkmak, saçımı yapmak ve duş almak için kollarıma ihtiyacım olduğu ve üç gün boyunca kendimi iyileştirmeme izin verilmediği gerçeği. "Lanet olsun!" Ağlıyorum. "Hassiktir! Minnie nerede? Sabrina nerede? Ve Henry nerede?"

"Sakin ol," diye emrediyor Lyle.

Anında sustum, gözyaşlarımın akmasını engellemek için dudaklarımı bastırdım. Belki de her şeyi kafamda planlarken işin *bu* kısmını düşünmemiştim.

Lyle bir nefes veriyor ve yüzümü okşamak için eğildiğinde omuzları çöküyor. Nazik dokunuşu neredeyse beni daha da çökertecekti ama sonra şöyle dedi: "Seninle ilgileneceğiz meleğim. Endişelenme."

Kelimeler aklıma geldikçe dudağımı ısıırıyorum. Lyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve düzeliyor.

"Henry oldukça üzgündü," diyor Scythe. "Sizi ayrı tutmak zorundaydık. O Minnie'yle birlikte."

Henry'nin Minnie, Gertie ve Eugene ile birlikte olduğunu duyunca rahatladım. Hepsi benim favorilerim.

"Herkes üzgün," diyor Savage dişlerini sıkarak. "Gelip seni görmek istediler ama arkadaşlarının seni görebileceğini söyledim."

önce sen."

Ona göz kırpıyorum ve sonra "Her an altıma işeyebilirim" diye geveliyorum.

Lyle sonunda telekinezi yeteneğini kullanarak beni banyoya ve tuvalete götürdü. İnanılmaz derecede utanç verici ama Savage tüm bu süre boyunca elimi tutuyor. Hem Lyle hem de Savage beni tuvalete kadar takip etmeye çalıştıklarında onlara hırlıyorum.

"Gizlilik, lütfen."

"Saçmalık," diyor Savage. "Nasıl sileceksin?"

"Bu çok utanç verici, Savage!" Dramatik bir şekilde ağlıyorum. Scythe ve Xander'ın gitmesini isterdim ama gitmiyorlar, onun yerine köşede sessizce konuşuyorlar. En azından beni izlemeyecek kadar mantıklılar.

"Ben ," diye homurdandım. "Lyle, beni yere bırak ve defol ."

Lyle ayaklarımı yavaşça tuvaletin önüne koyuyor ve kollarımı düz tutmam gerekiyor yoksa acıyor. Savage çömeliyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Ben zaten oradaydım." Bacaklarımın arasını işaret ediyor. "Biraz işemekten korkmuyorum."

"Aman Tanrım," diye inledim. Ama haklı olduğu bir nokta var. "Hemşire çağırayım mı?" Lyle soruyor.

"Ne bok yersen ye. Ben onun eşiyim," diye homurdanıyor Savage. Ellerini baldırlarıma koyuyor ve hafifçe aşağı yukarı ovuşturuyor. "Eğer iyi bir kız olursan, burada olduğumuz sürece seni yiyeceğim."

"Gerçekten mi Savage?" Lyle deadpans.

Ama kurt sadece kıkırdıyor ve ben teklifin ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. "Donunu indirip gideceğim, tamam mı?" diyor bana sırtarak.

O hevesli yüzüyle önümde diz çökmüşken Savage'ı inkar edemem, bu yüzden başımı sallıyorum.

Parmaklarını kalçalarımın altına gezdiriyor ve külotumu ayak bileklerime kadar indirirken bir ürperti bastırıyorum. Elbisemi yukarı kaldırıyor ve oturmama yardım ettikten sonra şöyle diyor: "Ayrıca, güzel bir altın duşta hoşlanmadığımı nereden biliyorsun? Eminim ikimizden biri istiyordur."

Ona bakakalıyorum.

Lyle büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır. "Onu duydun Sav.

Çık dışarı."

Savage çılgınca kıkırdarak banyodan çıkıyor ve kapıyı kapatmadan önce bana bir öpücük konduruyor.

Aldığım nefes tarihin en uzun nefesi gibi geliyor. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum, işlerin buraya nasıl merak ediyorum ve her şeyin benim hatam olduğunu hatırlıyorum.

"Doğru," diyorum kendi kendime. "Kendini topla."

Dışarı çıkıp hastane yatağıma oturduğumda, tam bir sürüye sahip olmanın nasıl bir his olduğuna dair bir fikir edindiğimi fark ediyorum. Ghoullar kayıp elbette, ama hastanede normal bir regina olsaydım, tıpkı bunun gibi olurdu, dört arkadaşım beni seviyormuş gibi üzerime titrerdi, hiçbiri odadan çıkmak istemezdi.

Ancak bunlardan biri tehlikeli bir mafya babası, biri bu akademinin müdür yardımcısı, biri kötü huylu bir ejderha ve biri de akli dengesi yerinde olmayan bir kurttur.

"Bunların hiçbiri normal değil," diye mırıldanıyor Xander köşeden, biz Lyle'in karmakarışık saçlarını taramasını hayranlıkla izlerken.

"Bir bana sor," diye mırıldandım. "Bekle bir dakika!" diye haykırıyorum. "Bir kez olsun bir konuda hemfikir miyiz ejderha-adam?"

Sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi burnundan iç çekiyor.

Lyle saçlarını nazikçe açıyor ve Savage sanki Lyle çok sert çektiği anda saldırıcağı gibi onu izliyor. Ama aslanımın elleri nazik ve o çalıştıkça kaslarımın gevşediğini fark ediyorum. Sonunda işi bitiyor ve saçlarını başımın tepesinde etkili bir topuz haline getiriyor.

"Çok güzel," diyor Savage ve bana içinde pipet olan bir bardak su uzatıyor.

Elimi uzatmak için kaldırıyorum ama alçının altındaki keskin bir acı beni durduruyor.

"Ah," diye mırıldandım. "Bu lanet olası işe yaramaz."

Gücüm beni iyileştirmek için ileri atılmak istiyor, istiyor-

o zaman farkına varıyorum. Dehşet içinde ayaklarımı tekmeliyorum ve bunca zamandır üzerimde olan siyah obsidyen kelepçelere bakıyorum. "Bunların çıkarılması gerek!" Savage'a bağıriyorum, gözlerim yalvarıyor. "Şu anda Savage, bunları çıkarmam gerek! Fark etmemiştim- Uyuşturucular dikkatimi dağıtıyor

Bana." Scythe'a dönüyorum. "Scythe, bunları çıkarman gerek. Hemen şimdi. Hemen şimdi!"

"Sakin ol Aurelia," diyor Lyle, yanağımı okşayarak.

Onu silkeledim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Fark etmelerini sağlamak için. Anlamalarını sağlamak için. Minnie. Hepsinin iyi olduğundan emin olmalıyım. Babam çoktan hissetmiş olabilir-

"Lütfen!" Çığlık atıyorum.

Yeterince hava alamıyorum, nefes alamıyorum, düşünemiyorum ve başım dönüyor. Oda yüzüyor ve kayıyor.

Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Onları güvende tutun.

Biri bağılıyor ama kim olduğunu bilmiyorum. Ben olabilirim.

Eller üzerimde. Yüzümde, ayaklarımda, bacaklarımda.

Ama sonra büyüm içimde canlanıyor, damarlarımda yanıyor. Yedi kalkanımı ve *herkesi* güvende tutan sekizinci kalkanımı tekrar yerine koyarak onu geri gönderiyorum.

Dünyada her şey yolundayken, gözlerimi açtığımda birinin kucağında olduğumu görüyorum. Bir başkası yanağıma bir öpücük konduruyor. Kokularına bakılırsa ilk kişi Lyle ve Savage karşımda, yüzü endişeli.

"Nefes al Aurelia," diyor Lyle kulağıma, ürperiyorum. "Sadece nefes al, tatlım."

Scythe benden önce ayağa kalkarken burnumdan nefes alarak itaat ediyorum. Kelepçeleri çözen oydu.

"Özür dilerim," diyorum, iyice utanarak. "Genelde-"

"Gücünü geri istedin," diyor Scythe, siyah prangalar parmaklarından sarkarken. "Bu odadaki herkes bunu anlıyor."

Ama kendi iyiliğim için endişelenmiyorum.

"Birinin Minnie'yi ve animalarımı kontrol etmesi gerekiyor," diyorum kalın bir sesle. "Lütfen, ihtiyacım var-"

"Neden hep onlar için endişeleniyorsun?" Lyle soruyor.

"Çünkü" diyorum, "teslim olmazsam babam onları almaya gelecek. O gün beni götürdüklerinde bana söyledikleri buydu."

Bu sözler herkesin kulağına sudaki ağır taşlar gibi batıyor. Bunları söylemek beni daha hafif hissettiriyor ama yine de korkunç, çirkin bir gerçek.

Bir sonra Savage, "Raquel animaların iyi olduğunu söylüyor." der.

Vücudumdaki her atardamar, kılcal damar ve toplardamardan rahatlatma akıyor. Herkes güvende ve önemli olan tek şey de bu. Şansıma, karnımdaki bandajlar hâlâ yerinde duruyor ve yaralarımı sağlık personelinin saklıyor.

Scythe, Lyle ile bakış alışverişinde bulunur.

"Üç gün boyunca diğer öğrencilerden uzak durman gerekiyor," diyor Scythe. "süre zarfında prangalarınız takılıymış gibi davranmanız gerekecek. Yani-"

"Benim dairemde kalacak," diyor Lyle çabucak, kolları sahiplenici bir şekilde etrafımda sıkılaşıyor. "Hiçbir yere gitmeyecek."

Kalbim kabarıyor, amım karıncalanıyor ve heyecanıma engel olamıyorum.

Scythe'in dudakları seğiriyor ve yavaşça başını sallıyor. "."

"Peki ya kurallar?" Çekinerek sordum. "Eski Kanunlar."

"Kuralları benim koymadığım izlenimini nereden edindin Aurelia?" Scythe soruyor. "Ve yaptıklarından sonra, her iki durumda da söz hakkın yok."

"Bekle, beni önemsiyor musun?" Dehşetle söylüyorum. Lyle'in hemşireye bağlantıyı kesmesini söylemesine rağmen, fentanilin damarlarımda hâlâ bir parti verdiği açık.

Scythe bana anlam veremediğim bir bakış attı. "Bunun için bir şartım var ve sen de buna uyacaksın. Beni anlıyor musun?"

Bu komut kalbimin çarpmasına neden oluyor. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda istiyorum, bu yüzden sessizce "Dinliyorum" diyorum.

"Çiftleşme işareti kalkanınızı aşağıda tutun ve bir daha *asla* yukarı kaldırmayın."

Yutkunuyorum. Scythe birkaç ay önce beni kaçırmaya çalıştıkları bir gün tüm kalkanlarımı delip geçmişti. Korumalarımın her birini gördü ve görünüşe göre her birinin ne yaptığını anladı. Ama- "Neden?" Ben soruyorum. "Neden-"

"Bu bir yalan kadar iyi, Aurelia," diyor kararlı bir şekilde. "Bana yalan söylemene izin vermeyeceğim. Bize."

Bana doğru bakıyor ve oda aniden soğuyor.

Şaşkınlıkla bir nefes verdim. Demek Scythe bir yalanı kendisine atılan bir iftira kadar saldırgan buluyor. Pekâlâ, not edildi.

Yavaşça, çiftleşme işareti kalkanımı indiriyorum.

Önümde üç, arkamda bir işaret parlıyor. Buna alışmam gerekecek. Onlara bakmak çok etkileyici ve her biri beni sersemletiyor.

Scythe'ın gözleri, başını sallayana kadar yırtıcı bir ilgiyle boynuma sabitleniyor. "Aferin kızıma."

Midem defalarca kendi etrafında dönüyor. Ona ısınlanmak istiyorum ama bunun yerine dudağımı ısırıyorum.

Bununla birlikte Scythe Xander'a işaret eder. "Bir kapı yap."

Açıkça şaşırdığım bir şekilde, ejderha arkamda bir yere doğru adım atıyor ve havada büyü dolaşıyor. Soğuk hava odayı süpürmeden önce duvar bir anlığına inliyor.

"Bunu izlemekten asla bıkmam," diyor Savage mutlulukla ve yatağın etrafında dolanıyor.

Lyle yataktan inerken yatak gıcırıyor, beni de yanında taşıyor. Ve bir de ne göreyim, Xander kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış, yanında da basamakları karanlığa doğru tırmanan ejderha hileli yeni bir kapı var.

Bölüm 55

Savage

A Urelia sonunda ona bakmama izin veriyor. Ben ve Lyle. Ve bu benim kurdumu çılgınca heyecanlandırıyor. Ben onunla Lyle'in yatağındayım, Lyle banyoda oyalanırken Scythe Xander oturma odasındalar, muhtemelen mutfağı yağmalıyorlar ya da konuşuyorlar iş.

Regina'mın alnına sahiplenici bir öpücük konduruyorum.

"Bunları çıkarmak istiyorum," diye iç geçiriyor ve iki ön kolundaki alçılara bakıyor. "Ama henüz kemikleri tamamen iyileştirecek enerjim yok."

"Xander bunu yapmayacak. Surat asıyor," diye mırıldandım. "Onun haberi olmadan ejderhasıyla konuştuğun için üzgün."

"İyileşebiliyor mu?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet, ejderha büyüsü pek çok şey yapabilir. Sadece gizli tutuyorlar."

"Bu konuda ne kadar çok şey duyarsam, o kadar çok yılana benziyorlar." "Bunu söylediğini duymasına izin verme."

Parmaklarını oynatarak tekrar iç geçiriyor. "Sanırım biraz beklemem . En azından iyileştirebildiğim kadarıyla çok acımıyor. Peki ya Gaga?"

Hırıltımı bastırıyorum ama yine de boğazımdan fırlıyor. "Burada bizimle birlikte başka bir erkek istemiyorum, Regina. I-" Başparmağımı elinin arkasındaki yumuşak deriye sürterek, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeli miyim diye düşünüyorum. "Bu bizim ilk yuvamız," diyorum yavaşça, gözlerimle odayı işaret ederek. "İlk kez biz..."

"Hep birlikte. Yani, ."

"Ghoul sayılmaz. O bir kaçık." "Uh-huh." Bana sırtıyor.

Eğilip çiftleşme izini öpüyorum, artık her zaman parlak gümüşü altın renginde parlıyor. Onunla bu anlaşmayı yaptığı için Scythe'ı öpebilirim. Dudaklarımın altında titriyor ve ben de boynunu tekrar öpüyorum.

"Sanırım kokuyorum," diye öyle güzel yakınıyor ki onu ısrasım geliyor. "Duş almak istiyorum."

"Lyle sana sünger banyosu yaptıracak."

"Pardon?" sesi tiz bir kuş ciyaklamasıydı. Doğrulamaya çalışıyor ama yüzünü buruşturup tekrar uzanıyor, yanakları güzel bir karpuz pembesine dönüyor.

"Oh, iyi bir kız ol ve bize izin ver," diyorum şakacı bir şekilde burnuna vurarak. Lyle elinde bir kase sabunlu su ve el bezleriyle banyodan çıkarken ikimiz de dönüp bakıyoruz. Kolları sıvalı ve yüzünde ciddi olduğunu gösteren bir ifade var. Aurelia'nın yanakları daha da pembeleşti.

Lyle eşyalarını komodinin üzerine bırakıyor ve Regina'ya bakıyor.

"Sanmıyorum-" diye başladı.

Ama Lyle başını sallıyor ve içinden gelen ses bana Aurelia'nın hasta olduğu dönemde okulun altında birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatıyor. Nazik bir ses ve onun dostça tavrına sırtıtmamaya çalışıyorum. "Bırak ben yapayım," diyor Lyle. "Sana göz kulak olmama izin ver."

Yüzündeki bir şey Aurelia'nın yutkunmasına neden oluyor. Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibi görünüyor. "Pekala," diyor sessizce.

Hastane önlüğüne uzanıyorum ama beni bir kobranın vuruşundan daha hızlı durduruyor. "Sakin çıkarma."

"Prenses, vücudunuzu daha önce de gördüm ve çok güzel." Teninin her yerini öpücüklere boğmak ve tıbbi kanadın kokusunu ondan uzaklaştırmak için yanıp tutuşuyorum.

"Sende kalabilir," diyor Lyle kararlı bir şekilde. "İllerledikçe yerini değiştirebiliriz."

"Bunu hep yapmak istemişimdir," diyorum heyecanla, suyun sıcaklığını serçe parmağımla kontrol etmek için zıplıyorum. "Oyna

doktorlar ve hemşireler. İhtiyacım olduğunda rektal termometrem nerede?"

Bu onu kıkırdatıyor ve bu ses midemin her türlü güzel şeyi yapmasına neden oluyor. Lyle'in bir bezi sabunlu suya daldırıp sıkmasını izliyorum. Yatağın kenarına oturuyor ve bezi elinin üzerine katlayıp Aurelia'nın alnını siliyor. Aurelia hoşuna gitmiş gibi gözlerini kapatıyor. Lyle'in gözleri yüzünde geziniyor ve Aurelia'nın yanaklarını, sonra da küçük burnunu temizlerken tüm vücudu yumuşamış gibi görünüyor.

Ama ben dışarıda kalmayacağım, bu yüzden başka bir bez alıyorum, ıslatıyorum, sonra onun yaptığı gibi sıkıyorum. Yatağa tırmanıp bacaklarına nişan alıyordum ki Lyle "Ayakkabılar!" diye havladı.

Aurelia irkildi ve ben de ayakkabılarımı tekmelemeden önce aslana kaşlarımı çattım.

Kapalı.

Muhteşem kalçalarını ortaya çıkarmak için elbisesini kaldırıyorum ve yavaşça

Lyle kollarını yıkarken bezi birinden diğerine geçiriyor.

"hissettiriyor mu?" Kaval kemiğini öpmek için bacağını kaldırarak soruyorum. Boğazını temizliyor. "Evet."

Ayak parmaklarının her birini teker teker nazikçe temizlerken, onun tatlı, vanilyalı kek kokusunu alıyorum... ve onun uyarılmasını.

Sikim tepki olarak seğiriyor ve yeni bir bezle yatağa doğru . Lyle elinin arkasında serumun takılı olduğu yerdeki sargıyla uğraşıyor. "Bunu çıkarabilir miyim Regina?" Hastane önlüğünün bağlı olduğu boynuna dokunarak nazikçe soruyorum.

Bana bakıyor, dudakları aralanmış ve biliyorum ki ona zevk veren şey ikimizin de ona dokunması. "Tamam," diye fısıldıyor, gözleri kısık ve tatlı.

Kendimi zor tutarak önce , sonra da omuzlarındaki düğmeleri çözüyorum. Elbiseyi aşağı çekerken nefesimi tutuyorum.

Krem rengi, zeytin tenli göğüsleri önümde uzanıyor, bir avuçtan biraz fazla. Meme uçları hoş bir koyu kahverengi ve küçük noktalar halinde dik. Mükemmel, güzel regina'mın tamamen merhametimiz altında olduğunu görünce sertleştim ve ağzımın suyu aktı.

Boğazımı temizledikten sonra, "Biri sutyenini çalmış," diyorum.

Kıkırdıyor ve göğüslerini zıplatıyor. "Muhtemelen EKG için çıkarmışlardır."

Lyle bir süre sessiz kaldı ama şimdi elinde taze bir bez tutuyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor sessizce.

Aurelia yutkunur ve başını sallar. Lyle elindeki bezi dikkatle Aurelia'nın göğsünün yuvarlak kısmına ve meme ucuna . Keskin bir nefes alıyor ve ben birden kendime engel olamıyorum. Diğer göğsünün üzerine düşüp ağzımı o lezzetli, gergin tomurcuğun üzerine kapatıyorum.

Regina'mın nefesi kesiliyor ve dilimi meme ucunun üzerinde döndürüp emiyorum.

"Oh Tanrıça," diye inliyor, yattığı yerde kıvranıyor.

Göğüslerini avuçluyorum, onu şu anda istediğim tek şekilde yutuyorum. Yavaşça ve tamamen. Tenimde çok lezzetli, teni tatlı vanilya ve kadın tadında ve tamamen bana ait.

Lyle yanımda donmuş, muhtemelen bana bakıyor. Ona yan gözle bakıp sırtıyorum. Tam planladığım gibi, bu onu kızdırıyor ve hırlayarak Regina'nın diğer göğsüne doğru hamle yapıyor. Regina'nın tadıyla inliyor, olması gerektiği gibi.

Aurelia tam bir kadınsı zevk sesi çıkarıyor ve ben kendimi onun sesinde, teninde, sadece benim için yapılmış mükemmel kokusunda kaybediyorum. Ay'a tapmak gibi bir his, kutsal ve doğru. Scythe, Xander ve Ghoul'a onun bir resmini gönderiyorum çünkü biliyorum ki bu onları kıskançlıktan çıldırtacak.

"Siktir," diye inliyor Aurelia, arkasına yaslanıp yüzünü tavana çevirerek.

Meme ucunun etrafında kıkırdıyorum, yumuşak tümseğin geri kalanını yalamak ve öpmek için serbest bırakıyorum. "Tanrım, tadına bayılıyorum," diye mırıldanıyorum, bir elimi kalçasından yukarı kaydırıp iç çamaşırını kenara iterek tatlı yarığını buluyorum. Doğrulup orta parmağımı ortasının üzerinde gezdiriyorum. Bacaklarını açıyor ve ben de derinlere dalıyorum. Parmaklarımın altında çok ıslak ve parmaklarımı kaygan nemin içinde gezdirirken onaylayarak homurdanıyorum. Lyle şimdi boynunu öpüyor ve ağzını yalayıp yutuyor, iki eliyle göğüslerini avuçluyor.

Ben de mantıklı olanı yaptım. Elbisesini yukarı kaldırdım ve bacaklarının arasına dalarak amını yalayıp yuttum. Ağzımı klitorisinin etrafına kapattım,

Şimdi şişmiş ve zonkluyor ve nazikçe emiyor. Ve tanrılar aşkına, onun tatlı amını günlerce yiyebilirdim-

Aurelia geliyor, kasılıyor ve haykırıyor, tüm vücudu zevkinin gücüyle titriyor. Onun kendinden geçme sesi neredeyse bir genç gibi pantolonuma gelmeme neden oluyor, ama horozumun tabanını sertçe sıkıyorum ve tam zamanında durmayı başarıyorum.

Dışarıda bir kapı çarpıyor ve Xander'ın daireyi terk ettiğini anlıyorum. Onun aptallığına gözlerimi deviriyorum, çünkü neden biri bunu kaçırmak istesin ki? Dilimi klitorisinin üzerinde tekrar tekrar gezdiriyorum, o inlerken güzel vücudundaki son zevki de alıyorum. Lyle onaylayarak homurdanıyor, yüzü hâlâ onun boynuna gömülü.

"Çok hızlı geldin Regina," diye yakınıyorum, kıyafetlerini tekrar düzeltiyorum. "Daha yeni başlıyordum."

Ama Aurelia yastığının üzerinde gevşek ve uykulu gözlerle yatıyor, mükemmel pembe dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme var. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Lyle onu tekrar örterken kendini ayarlıyor, elbisenin omuzlarını ilikliyor ve battaniyeyi yukarı çekiyor. Adam kısa bir süre kızın yanağını okşuyor, kız da yorgun mavi gözleriyle Lyle'in dokunuşuna eğiliyor.

Aslan çenesini tekrar tekrar sıkıyor, o kas fazla mesai yapıyor. Ama ona bakarken gözleri kapalıydı. Artık ondan uzak duramayacağını biliyorum.

"Yemek," diye mırıldanıyor Lyle, ayağa kalkarken sikini tekrar düzeltiyor. "Seni beslememiz gerek."

Beklentiyle bana bakıyor çünkü piç kurusu gerçekten de odadan çıkmaya dayanamıyor. Planının ne olduğunu merak ediyorum, çünkü ona aşık olduğu çok açık. Tıpkı gibi. Tıpkı hepimizin olması gerektiği gibi.

"Ben bakarım." Regina'mın sularını dudaklarımdan yalayarak yataktan kalktım.

Başını sallıyor. "Teşekkür ."

Bir an şok içinde ona baktım. Aurelia bir ses çıkardı ve ikimiz de ona döndük.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diye mırıldanıyor uykuya dalmadan önce.

Aurelia

WLyle'in dairesinde kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmiştim ama öyle değilmiş. Savage ve Lyle yanımdan hiç ayrılmazlar. Onlardan biri her zaman yanımda, beni beslemek, yıkamak ya da

yanımda uyukluyor. Scythe ve Xander da yakınımda olmak istiyor gibi görünüyorlar, ancak Xander'ın durumunda bana şüpheli bir gözle bakmak istediğini düşünüyorum. Tüm bunlarla ilgili olan şey, onların ilgisinin tadını çıkarıyor olmam. Daha önce hiç kimse bana *bu* kadar yakın ilgi göstermemişti ve *bunun bu* baskın, güçlü adamlar olması oldukça çılgınca. Karnımı kapalı tutmaya dikkat ediyorum ve Savage'a bandajlara dokunduğu için ilk kez an, bandajlara en son yaklaştığı andı. Elimden geldiğince enfeksiyonu uzak tutmak için onlara şifa enerjisi gönderiyorum ve Lyle'in bana verdiği ağrı kesiciler ağrıyı uzak tutmaya gerçekten yardımcı oluyor.

Birdenbire günlük hayatlarını nasıl yaşadıklarına dair bir fikir ediniyorum. Scythe ve Lyle *meşguller*. Lyle her zaman dizüstü bilgisayarının başında, yatağın yanındaki koltukta oturuyor ve okulla ilgili şeyler üzerinde çalışıyor. Toplantılar ya da birkaç ders için ve kudurmuş öğrencilerini kontrol etmek için okula gidiyor. Ama işi biter bitmez beni yıkamak ve yanağıma nazik bir el sürmek için geri dönüyor. Belli ki bunların hiçbirini yapmaktan kendini alamıyor ve onun benim üzerimde titremesini izlemek bir mucize.

Lyle gittiğinde Scythe yeni, geçici yemek masasında dizüstü bilgisayarıyla oturuyor. İnsanlarla sık sık telefonda da konuşuyor ve ben onun sesinin kaba temposunu dinlemekten kendimi alamıyorum.

eşit, ölçülü bir ton. Bir şeyler açıkça yanlış gittiğinde bile asla öfkelenmez ya da sesini yükseltmez. Birinden memnun olmadığını bana söyleyen her zaman alçak, buz gibi bir derinliktir.

Xander'ın etrafta olduğunu biliyorum ama genellikle uyuduğumu sandığında içeri giriyor ve Scythe ile kendi aralarında sessizce konuşuyorlar.

Savage bana yedirdiği her lokmadan sonra bir öpücük çalmakta ısrar ediyor ve beni kaç kez dudaklarına boğarsa boğsun kendimi onun dudaklarını arzularken buluyorum.

Zamanımın çoğunu Lyle'in bana ödünç verdiği dizüstü bilgisayarda film izleyerek geçiriyorum. Minnie ve Stacey yasadışı telefonlarından bana her gün mesaj atıyorlar. Yardım almadan sesli not gönderemem can sıkıcı ama en azından bana gönderdikleri resimlerle eğleniyorum; genellikle nimpinlerin komik samimi fotoğrafları ya da orada burada skandal bir kıyafet. Savage, Eugene dahil *kimsenin* beni görmesine izin vermiyor ve Lyle da bunu onaylıyor gibi görünüyor. Şu anda vahşi, sahiplenici bir enerjileri var ve her nefesimi dikkatle izliyorlar.

Üçüncü gün geldiğinde, kırılan iki kemiği de tamamen iyileştirmeyi başarmıştım. O gece döndükten hemen sonra Lyle'a bundan bahsediyorum ve o da bana gülümsüyor.

Yüzündeki mutluluğu gördüğümde günlerdir ilk kez güneş görmüş gibi hissediyorum ve bu beni iliklerime kadar ısıtıyor. Alçıları çıkarmak için kullandıkları küçük kesici aletle değil de sert sırtlı, parlayan gözlü bir ejderhayla döndüğünde bu his biraz azalıyor.

"Muhtemelen bütün kolumu yakacak," diyorum karanlık bir sesle.

"Yapmayacak," diyor Savage hırlayarak, arkalarından sinsice yaklaşarak. "Yoksa lanet böbreklerini söküp küpe olarak takarım."

"Modaya uygun," diye kestirip atıyor Xander. "Ejderhamla ne yaptığını bana söylemen geldim."

Ejderhasıyla konuşmuş olmam onu kızdırıyor ve bunu gözlerinin beyaz ışıltısında titreşen kırmızı parıltılardan anlayabiliyorum. Ama sonra Scythe odaya giriyor ve hepsi bir grup yanan canavar gibi karşımda duruyor, çiftleşme işaretleri gece gökyüzündeki bir takım yıldız gibi odayı aydınlatıyor. Bu beni ısıtıyor ve yatakta kayıyorum.

"Regina," azarlıyor Savage, ama sırtıyor. "Konsantre ol."

Kahretsin, uyarılmamın kokusunu alabiliyorlar. Kendimi iyileştirmek için koku kalkanımdan vazgeçtim. Yüzüme sıcaklık doluyor ve boğazımı temizliyorum. "Aslında bunu bilerek yapmadım, biliyorsun," diyorum çenemi yukarı doğru eğerek. "Duruşmamın olduğu gün bana geldi."

Xander gözlerini kısarak parlayan kürelerin şüpheli, parlayan yarıklar haline gelmesini sağlar.

"Aslında, bunu bildiğini düşünmüştüm."

Sessiz kalıyor, bu da bana hiç bilmediğini söylüyor.

"Bana bazı mücevherler verdin ve ben de sana sizdeki gibi bir ejderha-hilesi kapısı açıp açamayacağını sordum ve sen... evet dedin." Bana başka inanılmaz, tüyler ürpertici şeyler de söyledi ama odanın sıcaklığı kelimenin tam anlamıyla tavan yapmışken bunları tekrar etmeyeceğim. Xander'ın burun deliklerinden bir buhar bulutu çıkıyor. "Hepsi bu kadardı."

Xander parmağıyla beni işaret ediyor.

Bir şey cızırdayıp yırtılınca kaskatı kesiliyorum. İrkilerek aşağıya baktığımda önce bir alçıyı, sonra da diğerini kesen mükemmel düz bir çizgi görüyorum Hafif bir yanık kokusu ve cildimin üç gün boyunca kapalı kalmasından kaynaklanan ekşi bir koku var.

Xander başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döner ve arkasında dumanlı bir sis bırakarak odadan çıkar.

"O olmadığını biliyordum," diyorum Savage, Scythe ve Lyle'a usulca. "O olmadığını hemen anladım."

* * *

Kollarım iyileşmiş olmasına rağmen, Lyle bana patronluk taslayarak saçlarımı lavabonun üzerinde yıkamasına izin veriyor, ben de sandalyede arkama yaslanıyorum. Sezgilerim bana bu kontrole ihtiyacı olduğunu söylüyor... benim üzerimde ve durum üzerinde. Burada bir şeyin kıyısında sallanıp durduğunu hissediyorum.

Şampuanı, ardından saç kremi her şeye gösterdiği aynı cesur ve yoğun konsantrasyonla saçlarıma yedirirken ona bakıyorum. Kafa derimin üzerindeki elleri rahatlatıcı ve parmakları bana masaj yaparken cennet gibi. Daha önce hiç kuaföre gitmemiştim.

Babamın evinden ayrıldığımdan beri saçlarımı kestiriyorum, bu yüzden sadece uçlarını sık sık düzeltmemle hatırı sayılır bir uzunlukta uzadı.

"Bana mı bakıyorsun Aurelia?" diye soruyor, o şehvetli ağzında alaycı bir gülümsemeyle.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor çünkü ağzını en iyi silah gibi üzerime saldıgı ilk gün o ağzın üzerimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. O zamandan beri hiç hareket etmedim, sadece kurdumdan orada burada küçük öpücükler aldım. İkisi de sanki ben iyileşirken beni zorlamak istemiyorlarmış gibi cinsel mesafeyi biraz korudular. Ama Lyle'in durumunda, sanırım o özellikle uzak duruyor. Ben de doğal olarak konuyu değiştirdim.

"Henry ve arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlıyım," diyorum hemen.

Ama bu aynı zamanda buradaki zamanımın bittiği anlamına da geliyor. Arkadaşlarım olmadan odamda kalmaya geri zorunda kalacağım. Bu dairenin mahremiyeti ya da onların kokuları olmadan. Lyle'a yakın olmak için mahremiyet olmadan.

Lyle'in sıkarken beni dikkatle incelediğini fark ediyorum. "O kadar da heyecanlı görünmüyorsun," diye mırıldanıyor.

Ne kadarını söyleyeceğimi merak ediyorum. Ona ne kadarını açıklamak istediğimi. Gerçek göğsümde yumuşacık bir şey ama aynı zamanda korkutucu ve *tehlikeli* bir şey. Lyle'ı konsey tarafından tutuklanma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmak istemiyorum. İçimdeki Regina onu getireceğim beladan korumak istiyor.

yüzden ona gerçeği söylemek yerine, uzanıp parmağımı omzuna dökülen altın sarısı saçlarının bir tutamında gezdiriyorum. Mükemmel durumda, yumuşak ve parlıyor. "Saçını yapmama izin vermelisin," diyorum usulca.

Kollarını başımın iki yanında birleştiriyor, yüzümü incelerken bakışları yumuşuyor. Sanırım beni öpecek. Beni tekrar öpmesini gerçekten istiyorum. Ama öpmüyor ve onun yerine "Bunu ister miydin?" diyor.

Gözlerimdeki ani yanmayı görmezden gelmeye, yorgun kalbimdeki yanmayı uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Yapardım."

"Aurelia, ben-"

Yüzümün buruşmaya başladığını, göğüs kafesimin arkasında bir zayıflığın toplandığını hissediyorum. Bana ne söyleyeceğini duymak istemiyorum.

Ben.

"Sakın söyleme-" diye nefes alıyorum, çenesine bakıyorum çünkü o gözler çok fazla. Derin, güçlü kehribar renginde sonun başlangıcını görüyorum. Batan güneşin son ışıkları gibi. Gelecek karanlığın habercisi. "Lütfen. Sakın söyleme. Burada son bir gecem var." Banyonun ötesindeki daireyi işaret ediyorum. "Bırak da sürdüğü sürece tadını çıkarayım."

Sonra eğilip alnımdan öpüyor ve bunun beni öldürebileceğini düşünüyorum çünkü öpücüklerinin sayılı olduğunu biliyorum.

Hayatımın geri kalanını, onun bu yönünü - nazik ses tonunu, yumuşak dokunuşunu, o yoğun gözlerini - tanıdıktan nasıl yaşayabilirim? Buraya gelmeden önce, mümkün olduğunca uzakta yaşayacak ve dostlarımdan uzak, mutlu bir hayat sürecektim. Ama onları tanıdıktan sonra bu plana geri mi dönecektim?

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," diye mırıldanıyorum, içimden bir ses bunu söylerken kırılıyor. "Keşke buraya hiç gelmeseydim."

Yüz hatlarında korkunç bir öfke belirmeden önce bana göz kırptıyor -sanırım şaşkınlıkla- ve büyük, hükmedici bir eli boğazıma doluyor. Nazik ama sert, itaat ettirmek için yapılmış. Yüzüme doğru usulca hırlıyor. Kokusu kanatlar gibi etrafımı sarıyor, baş döndürücü ve ezici. Onu içime çekiyorum, arzu ve korku bilincimi kaplıyor.

Ve zihnime söylediği şey, sesi gırtlaktan ve sert, bir erkeğe dönüşmüş kısıtlama, tüm gerçekliğimi sarsıyor. "*Senden önce ben yoktum.*"

Beni orada bırakıyor, cam bir bebek gibi, parçaları yere düşüp paramparça oluyor.

Bölüm 57

Aurelia

O Lyle'in dairesindeki son gecemde Savage yatağa giriyor ve beni göğsüne çekiyor. Kollarım iyileştiğine ve kollarımdan kurtulduğuna göre ilk kez düzgünce sarılabiliyoruz.

Alçılar. Ben birazcık ağlarken sırtımı sıvazlıyor ve saçlarımı okşuyor; uykuyla savaştım da çok geçmeden onun rahat sükunetine teslim oluyorum.

Gece yarısından biraz sonra *hissettim*.

Odanın kararması, pencere mandalının yumuşak tıkırtısı. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve Savage'ın göğsünden pencereye bakıyorum, cam bölme usulca açılırken kalbim bir kâbustaki gibi çarpıyor.

Bir ses, gecenin içinde sürünen en karanlık şeyler gibi, beynimin içine süzülüyor. "*Güzel, kırık, küçük yılanlık. Beni dinlemedin.*"

Bir kalp atışı sonra, beşinci arkadaşım odaya girerken halıya bir ayak basıyor. Ne kadar büyük olduğunu unutup duruyorum; Xander kadar uzun ve omuzları geniş. Hareketli, gölgelerle kaplı olduğundan, atletikliği dışında pek bir şey göremiyorum. İçeri girerken adımlarını takip ediyorum. Lyle, Scythe ya da Savage gibi zirvedeki bir yırtıcının ipeksi zarafetine sahip değil ama zirvedeki bir *canavarın* hayvani yürüyüşüne sahip.

Yatağın karşısındaki Lyle'in koltuğuna yerleşiyor, bir bacağını uzatıyor ve dirseğini kolçağa dayıyor. Bu kibirli bir poz ve Savage'ın göğsünde yatan bana bakmak için mükemmel bir pozisyonda. Şu iki kırmızı ışık noktası lazer ışınları gibi.

Odanın karanlığında, onların mükemmel, daraltılmış odağı altında olmaktan ürpermekten kendimi alamıyorum.

Onun varlığı odadaki havayı, hatta tüm binayı boşaltmış gibi görünüyor. Sanki okulun ruhu, bir kâbus canavarının binaya girdiğini ve nefesini çektiğini biliyor.

"Tanımadığım *insanların emirlerini* yerine getirmem," diyorum zihnine, ama cevabım istediğim ısrırganlığa sahip değil. Olsa olsa kulağa üzücü geliyor.

Omuzları derin bir nefesle aşağı yukarı hareket ediyor. "*Ama seni çok iyi tanıyorum.*"

"*Yani bunca zamandır beni takip mi ediyordun?*" Suçluyorum, yüzünde ve çevresinde titreşen gölgelerin beni hipnotize etmesine izin veriyorum. Yoğun fırtına bulutları gibiler, ama şimdiye kadar gördüklerimin en karası.

"*Yapmayı en sevdiğim şey bu.*"

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Üstelik külotumu çalan o bile değildi. "*okşandı.*"

Bu iki kırmızı nokta hareket etmiyor, göz kırpmıyor. Gerçekten sinir bozucu ama bir şekilde onların altında olmaktan keyif alıyorum. Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz ve hiç olmaması gerektiği halde, beş arkadaşımın da aynı çevrede olduğu gerçeğiyle kalbimde bir şeyler yatışıyor. Lyle, Scythe ve Xander dairedeler ve yapmayı sevdiklerini öğrendiğim gibi ikinci akşam yemeğini geç yiyorlar.

"*Neden bana kendini göstermiyorsun?*" diye sordum.

"*Çünkü bu tüm eğlenceyi mahveder.*"

"*Seni görmek istiyorum.*" Bunu kararlı bir şekilde söylüyorum ve bir an için ona komuta etmeyi düşünüyorum.

Bir kahkaha atıyor ve bu derin, kavernöz bir ses.

Savage'ın nefesleri yanağımın altında ritmini kaybediyor ve kolları etrafımda sıkılaşıyor. Uyanık mı yoksa uykusunda bana sarılıyor mu anlayamıyorum.

Ama sonra Ghoul, "*Seni onun yüzünde otururken görmek istiyorum*" dedi.

Başım o kadar hızlı kalkıyor ki neredeyse boynumdaki bir kas bükülecek.

"Sikimdeki dölleri yalarken zevkten kıvrınmanı görmekten başka bir şey istemiyorum, yılan deliği."

Kutsal Tanrıça. Geçen gün Lyle ve Savage'a ne yaptığımı gördü mü? *Kıskandı mı?*

Ve sonra Savage'ın uykulu sesi beynimde gümbürdüyor, uykunun boğukluğuyla. *"Atla prenses. Bir canavarı bekletme."*

Heyecan midemi altın sarısı ve ışıltılı bir şekilde dolduruyor ama başka bir varlık sessiz adımlarla odaya yaklaşırken olduğum yerde donup kalıyorum.

Gulyabani gürleri, *"Oh, ne kadar eğlenceli, güzel yılanlık. Sinsi sinsi dolaşan bir aslan var."*

"Yırtıcı bir hayvanın inime girdiğini anlamayacağımı mı sanıyorsun?" Lyle, yatak odasının kapısını iterek açıp içeri girerken aklımızdan geçenleri küçümseyerek söylüyor; sadece uyumak için giydiği pamuklu pantolonun içinde ikinci bir gölge gibi yükseliyor. Saçları bandından çıkmış, bir omzunun üzerinden görkemli bir şekilde dökülüyor.

"Teşekkür ederim." Lyle ölüm meleği gibi ölümcül bir sinsilikle ona doğru ilerlerken Ghoul kıkırdıyor.

O zaman Savage'ı itiyorum ve kurdun üzerine binerek oturuyorum. "Lyle," diye omzumun üzerinden uyarıyorum. Lyle duraksıyor ve hafifçe dönüyor, böylece hem Ghoul'u hem de beni görüş alanına alıyor. Sonra birdenbire, "Kardeşinle iyi geçin," demenin komik olduğunu düşünüyorum.

Ghoul başını arkaya yatırıyor ve yüksek sesle gülüyor. Ona zorunda kalıyorum çünkü o derin, gürlleyen ses klitorisime çarpıyor.

Lyle başını bana doğru eğdi. "Senin rızanla mı burada?"

Savage kalçalarımındaki sert elleriyle onun üzerinden kalkmamı engelliyor. Altımda sertleştiğini hissediyorum ve amım beni sıkmaya yetecek kadar sıcakla kızarıyor.

"Eh, benim rızamla girmedim," diyorum, kendi sesim şaşırtıcı derecede boğuk, "ama onunla kalabilir."

Gulyabani ayağa kalkıyor, yavaşça boyuna doğru uzanıyor. *"Regina'm neredeyse orada olmaya hakkım var"* derken Lyle ve Savage gözlerini ondan ayırmıyor.

Savage'ın eli kalçalarımın üzerinde dolaşıyor ve kıcımlı avuçlamak için kayıyor. Kendimi onun üzerinde yeniden ayarlarken üzerimde bana yurttan getirdiği ipek bir gecelik var.

Bu kadar erkek *pozu* yeter.

Geceliğin askılarını tutuyorum ve göğüslerimi gösterecek şekilde aşağı çekiyorum, karnımı örten bandajların hala düzgün bir şekilde yerinde olduğundan emin oluyorum. Savage'ın tepkisi anında oldu. Kurdum inliyor ve doğruluyor, bir göğsümü eliyle kapatıyor ve diğerini ağzına alıyor. Nefesim kesiliyor, o meme uçlarımla oynarken elimi koyu dalgalarına gömüyorum, dili biriyle alay ediyor ve parmakları diğeriyle .

Derimin sıcaklığı roket gibi yükseliyor. Lyle ve Ghoul hareketsiz kaldılar ve aniden çok uzağa gittiler.

Elimi uzatıp usulca "Buraya gel." diyorum.

Lyle transa geçmiş gibi öne adım atıyor, ben de uzanıp yüzünü avuçluyorum. Eğilip ağızımı kendi ağızıyla kapatıyor. Savage'ın elleri göğüslerimde, omuzlarımda, kıkırda tüy gibi hafif dokunuşlarla dolaşırken, temasla .

Lyle'in alt dudağını emiyorum, Ghoul'un kaydığını hissediyorum. Daha iyi görebilmek için mi yoksa katılmak için mi, bilmiyorum. Lyle, Savage'a işaret etmek için geri çekiliyor ve sesi sert bir komutla çıkıyor. "Kımılma."

"Siktir git," diye hırlıyor Savage göğsümün alt tarafına doğru.

"Düzüşmeyi ben planlıyorum," diye hırlıyor Lyle. Heyecan dolu bir sızı içimden vuruyor. Bir yilandan daha hızlı bir şekilde Lyle'in kolları kalçalarıma dolanıyor ve beni Savage'ın üzerinden çekip alıyor.

Karnımı sıyırdığında yüzüm buruşuyor ama kabuk bağladığı için çok acı vermiyor.

Bacaklarım havada sallanırken "Hey!" diye bağıryorum. Ama Lyle'in sıcaklığı ve kokusuyla çevrili olduğum için o kadar da üzgün değilim.

Savage öfkeli bir hırıltı çıkarıyor ve bana doğru hamle yapmaya çalışıyor ama Ghoul kıkırdıyor ve Savage'ı yataktan alıp yanımızdaki zemine fırlatıyor.

Kıkırdıyorum çünkü Savage'ın eşiyle karşılaştığı için şok olduğunu görmek ve bir kez olsun hırpalanan taraf olmak çok komik. Lyle beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yatağına taşıyor, sırt üstü yatıyor, külotumu yanlarından yırtıyor, güreşen erkeklerin üzerine atıyor ve beni karnımın üzerine kendi üzerine yerleştiriyor.

Savage ve Ghoul yerde birbirlerini yumrukluyor görünüyorlar, ta ki Lyle eşofmanını indirip siki serbest kalıp girişime çarpana kadar ve ben tatlı bir tıslama çıkarana kadar.

Bu ses iki hayvanın dikkatini çeker ve izlemek için doğrulup otururlar.

Lyle ensemini kavlıyor ve beni istekle öpüyor, kedi memnuniyeti ile hırlarken dili ağzıma mümkün olan en sert şekilde hükmediyor.

Bu sadece beni daha da ıslatmaya yarıyor ve sert vücudunun yumuşak vücuduma karşı verdiği hissin tadını çıkararak onun üstünde kıvraniyorum. Çıplak amımı onun sikine sürüyorum ve Lyle aşağı uzanarak kendini sıırıslıklam girişime yerleştiriyor. Biraz aşağı kayıyorum ve tacı beni açıyor. Onun muhteşem çevresi karşısında nefesim kesiliyor. Tanrım, uzun zamandır onun bana dönmesini bekliyordum.

"Fazla gelirse söyle meleğim," diyor Lyle, fısıltı yumuşaklığındaki sesi kıcımlı çukurlaştıran iri parmaklarıyla tezat oluşturuyor. Lyle kalçalarını esneterek içime daha fazla giriyor.

"Hayır, bayılıyorum," diye inliyorum kelimelerin etrafında, onun hissinde kayboluyorum.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Şu anda ayakta duran iki erkek, uzun otların arasında bekleyen yırtıcılar olabilecek kadar hareketsiz, Lyle ve benim birleştığımız yere bakıyorlar. Artık şişmiş dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor.

Ghoul kıkırdar. *"Regina'mız izlenmeyi seviyor."*

Evet, biliyorum. Hepsinin bungalovuma girdiği o ilk geceye kadar bunu bilmiyordum. O zaman Scythe'ın odaya girdiğini hissediyorum, o soğuk, yırtıcı güç omuzlarımdan aşağı iniyor. Xander muhtemelen dışarıda bizi lanetliyordur.

"Bu açığı seviyorum," diyor Savage, sesi boğuk. "Sikeyim."

Lyle içime derinlemesine gömülürken boğuk bir inilti çıkarıyorum. Birdenbire karanlığa gömüldük. Lyle durduğunda nefesim kesiliyor ve yukarıya, odayı ışıltılı gölge kubbesine bakıyoruz. Küçük kırmızı ve beyaz ışıklar bize görebilmemiz için parıldıyor ve bu parıltının altında her şey bir rüya olabilir.

Bu beni hakkım olandan daha cesur yapıyor.

Ama Savage diyor ki, "Lanet olası paylaşım, Lyle. Sen her zaman bir pisliktin."

Ayağa kalktım ve Lyle'in sikinin üzerine yerleştim. Kabzasına batmasına izin veriyorum. Onun devasa boyutunu tam kapasitemle karşılıarken inliyor ve nefesime odaklanıyorum. Beni o kadar dolduruyor ki başım dönüyor.

Ama yine de yeterli değil.

olmadanasla yeterli olmayacak. Nefes nefese, "Eğer bir şey istiyorsan, Savage, *al*." diyorum.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve yatağa doğru yürürken pantolonunu yırtıp atıyor. "Kahretsin prenses, sen böyle söyleyince."

Yanıma geliyor ve boynumun önünü tutarak ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. İnemelerimi zevkle yutuyor ve Lyle kalçalarını aşağı yukarı esnetirken, Savage ağzıma hükmediyor. Savaşta üstünlük kurmaya çalışan generaller gibi, biri alttan diğeri üstten dikkatimi çekmek için mücadele ediyorlar. Bir elim Lyle'in sert karın kaslarında, diğer elim Savage'ın kalın saçlarında kıvranıyor ve iç çekiyorum.

Ama sonra iki büyük, ıslak parmak klitorisimi buluyor ve neredeyse çözölüyorum. Kendimi Savage'dan koparıp gölgeye gömölümüş, kurdumla omuz omuza duran iki kırmızı ışık noktasına bakıyorum.

Ghoul'un gölgeleri yüzünü görebileceğim kadar azalıyor. Ama bu onun yüzü değil, beyaz çizgiler *-kemik* mi bu? Parmaklarını ıslak içimde nazikçe gezdirip klitorisimin etrafında dolaştırırken midem bulanıyor. Aşağı baktığımda elinin derisini görüyorum, kahverengi ve büyük, dövmeli, kalın bir bileği var. Siyah mürekkeple yapılmış işaretleri seçemiyorum, ama şu anda umurumda değil çünkü altın zevk dalları amımdan başıma doğru dönüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

Sonra Savage'ın sesi kulağıma fısıldıyor. Arkamda, Lyle'in kalçalarına yaslanmış bir şekilde duruyordu. "Oh, benim güzel, mükemmel regina'm. Artık senin tanrıların *biziz*."

Lyle kalçalarını esnetip beni zıplatırken Ghoul kıkırdıyor. İçime giriyor ve Lyle içimde zevkini bulurken ben de can havliyle Ghoul'un kalın koluna tutunuyorum. Altın sarısı sıcaklık

Üçü tarafından ele geçirilmenin ve gölgelerden gözlemleyen soğuk biri tarafından görülmenin tadını çıkarırken bedenimin boşluğu.

Ama gerçekten öyleler. Tek görevi bana tapmak olan üç vahşi tanrı. Kollarında bir su birikintisi olana kadar beni boşaltmak. Bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Bu daireden tek parça halinde nasıl çıkacağım?

"Bir işe yara ve bana kayganlaştırıcıyı uzat, öcü adam." Savage, Lyle'in yatağının başucundaki masayı işaret ediyor.

Ghoul ilk çekmeceyi açıyor ve orada daha önce kimsenin koyduğunu görmediğim mor bir kayganlaştırıcı şişesi görünce şaşırıyorum.

"Bu da nereden çıktı?" Lyle durgun hareketlerle içime girerken nefes nefese soruyorum.

Savage şişeyi kabul ederken çiftleşme işaretimi öpüyor. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum Regina."

"Dikkatli ol kurt," diye homurdanıyor Lyle.

Savage hırlayarak karşılık veriyor ve ben de onu öpmek için dönebildiğim kadar dönüyorum.

Açlıkla ağzımı kabul ediyor ve alt dudağımı ısırıyor.

"*Senin* kışına girmeye çalışmadığını nereden biliyorsun?" Ghoul, Lyle'a diyor ki.

"Çünkü ölmek istemiyor," diyor Lyle dişlerini sıkarak ve tekrar içime giriyor.

Vahşi homurdanır. "O kadar emin olma, aslan."

Ama Savage'in parmaklarına kayganlaştırıcı fışkırttığını duyduğumda içimi bir gerginlik kaplıyor. Zaten çok doydum ve Savage da bir o kadar büyük. "Ben... yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Parmaklar sadece prensesim için. Bunu doğru yapmak için pratik yapmalıyız. Eğer Scythe ve Xander'ı da yanınıza alacaksanız, buna ihtiyacımız olacak."

Uygulamayı edebilirim.

"Ejderha siki hakkında söyledikleri-"

Lyle vahşi, neredeyse kuduz bir hırıltı çıkarıyor ve dudaklarıma karşı hırlamak için beni aşağı çekiyor. "Ben senin içindeyken başka bir canavarın siki hakkında konuşma."

Kıkırdıyorum ve kıskanç, öfkeli yüzünü bir elimle kavrayıp dudaklarımı bastırıyorum. Kalçalarımı tutuyor ve beni acımasızca sikerek

Onun üstünde zonklıyor ve inliyorum. İç duvarlarım aslanımın etrafında sıkıştı, horozunu sıvı zevkle doldurdu.

"Kıskanç biri olduğumu bilmiyordum," diye inliyorum.

"Artık biliyorsun," diye homurdanıyor, alt dudağımı ısırmadan ve kollarını etrafıma sarıp derinlere doğru itmeden önce.

Kaygan başparmağı göt deliğimi gıdıklamadan önce Savage kıcımlı avuçluyor. Haykırıyorum ve Lyle hızını yavaşlatıyor, kalçalarımı ileri geri sallıyor, böylece klitorisim kasık kemiğine sürtünüyor. Savage eğilip kıcımlı yalıyor ve zevkin tüm göbeğime yayılmasını sağlıyor. İkisinin de etrafında kenetleniyorum ve hem kurt hem de aslanın homurdanmasına neden oluyorum.

Gözleri kıcımda olan Ghou'l'a bakmak için dönüyorum ve bacağını okşamak için elimi uzatıyorum. Başını eğdi.

Doğrulup nefes nefese, "Ver onu bana, öcü adam." dedim.

Sesi alçak ve derinden boğuk, karanlık yerlerde öğütülen kayalar gibi. Çenemi tutuyor. "Sana ne vereyim, yılanlık?"

,"" diye soluyorum. "Sikini ağzımda istiyorum."

Savage başparmağını kıcıma hafifçe sokuyor ve klitorisime kadar hoş titreşimler gönderiyor.

Ghou'l çok yavaşça düğmesini açıyor ve pantolonunun fermuarını indiriyor. Gölgeler biraz kayboluyor ve artık ne kot pantolon, ne pantolon ne de eşofman altı olan siyah bir giydiğini görebiliyorum. Parmaklarında gümüş yüzükler parlıyor ve lezzetli bir şekilde geniş bir kafaya sahip kalın bir horoz serbest kalırken dudaklarımı yalıyorum. Biraz endişe ve bir heyecanla siyah mürekkeple dövmeli olduğunu görüyorum.

Aletin üzerinde tabandan uca siyah desenler kıvrılıyor ve bir kısmı yazı, bir kısmı da sembol olabilir.

"Vay canına," fısıldıyorum hayranlıkla, dokunmak için uzanıyorum.

Ghou'l bir elini yanağıma koyuyor ve şaftıyla temas ettiğimde tıslıyor. *"Bakalım ne kadar güzel emebiliyorsun, yılan deliği."*

Ağzım sulanıyor ve amım onun sözleriyle sıkılıyor ve Lyle inliyor, Savage'ın parmağı kıcıma lezzetli bir şekilde girip çıkarken yavaşça içime sokuyor.

Gulyabani yaklaşıyor ve ben de sakızın şimdiden parıldadığı sikinin yarığını yalıyorum. Sikini dudaklarıma sürtüyor ve ben de onu içime almak için açılıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye onaylayarak gürlüyor.

Karnım onun sert sözleri karşısında kendi üzerine düşüyor. Tacının etrafında inliyorum, onu tadıyorum ve daha derine götürüyorum, dilimi kaya gibi sert uzunluğunun etrafında döndürüyorum. Tadına ve kokusuna hayret ediyorum. Bir erkekten daha fazlası gibi kokuyor, tüm dostlarım gibi, ama bu kokuda tanıdık bir şeyler var. Kokusu toprağın altındaki karanlık zehirli yerler ve kadim, acımasız güç gibi.

Dördümüz yeni, baştan çıkarıcı, baştan çıkarıcı bir ritim buluyoruz. Onların erkeksi iniltileri benim kadınsı zevk seslerime karışıyor ve bu kendi tenime kazınmasını istediğim bir şarkı.

Zevk, içimdeki her karanlık yarıktan süzülüyor. Sanki ruhum her açıdan dolduruluyor, beni öylesine tamamen dolduruyor ki, patladığımda bunun başıma gelen en muhteşem şey olacağını biliyorum.

Teyzemin dükkanında para üstü vermenin ötesinde tek bir kişi tarafından dokunulmadan yıllar geçirdim. Şimdi üç arkadaşımın tenime açmış gibi saygıyla dokunması içimde bir şeyleri iyileştiriyor.

Kırık ruhumdaki bir şeyi düzeltiyor.

Daha sert emiyorum ve Savage beni da geriyor. Ghoul'un sikinin üzerinde sallanıyorum ve Lyle'in beni izliyor olması, gözlerinin ağırlaşması ve itmesi ve Ghoul'un kalçalarının ben onu tatmin ederken kekeliyor olması bana sonsuz bir tatmin veriyor.

Lyle'in başparmakları uyluklarımın etrafında saygılı daireler çiziyor ve aynı anda hem onun hem de Savage'ın başparmağının üzerinde zıplıyorum, yeni bir zevk türü buluyorum, hepsini ne kadar derine çektiğimin tadını çıkarırken yeni bir yoğunluk boyutu. Ghoul'un ön sperminin tadı tuz ve canavar gibi ve ben tatmin olmuş inlemelerle tadını çıkarıyorum.

Başını arkaya yatırıp sadece bir canavarın çıkarabileceğinden emin olduğum alçak bir gırtlak sesi çıkarana kadar sikinin üzerinde çalışıyorum, onu yutuyorum, yalıyorum, yutuyorum ve inliyorum. Ona göz kırpyorum ve o kırmızı ışık noktaları şiddetle yanıp sönüyor. Bir titremeye boşalıyor ve ben her son sıcak patlamayı yutuyorum, elimle ve ağızla sikini sağıyorum, heyecanla onun tüm tadını yutuyorum - rafine, tatlı zehir, boğazımdan aşağı akıyor.

Ghoul kendini ağızımdan çıkarırken göğsü gümbürdüyor, boynumu ısırmak için eğiliyor ve ıslak parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Nefesi nabzıma karşı ılık. "*Biz tanışmadan çok önce seni hayal ediyordum.*"

Geliyorum, çığlık atıyorum, milyonlarca ışık ve ses fraktalına dönüşüyorum. Ve bunun bütünlüğünü hissettiğimde bir hıçkırığa dönüşüyor. Dördümüz birlikte zevki bulmuştuk ve hâlâ iki parçamız eksikti. Lyle beni izledikten sonra geliyor. Adımı fısıldıyor, sert ve derin bir şekilde itiyor, karın kasları geriliyor, Savage kıcımdan zevk alırken sıcak tohumunu içime akıtıyor.

Lyle'in son hamlesi bittiğinde, Savage gerçek bir kurt gibi hırlıyor ve beni kalçalarımın yakalayarak Lyle'in sikinden çekip çıkarıyor ve Lyle'in vücudunun tam üstüne yatmam için beni ters çeviriyor. Savage sahiplenici bir şekilde üzerime atılıyor, sikini içime sokuyor ve beni derinden öpüyor. Adını ağzına doğru inliyorum ve o da bana tamamen hayvani bir şekilde karşılık veriyor. Lyle sanki Savage'ı cesaretlendiriyormuş gibi sabit kollarıyla kalçalarımı açık tutarken, Savage sert ve hızlı pompalarken kendi döllerini içimden akıyor. Sanki beklemekten bıkmış ve tüm kıskançlığı bana sahip olma ihtiyacıyla ortaya çıkıyormuş gibi.

Kurdunun arzuladığı o sert, sahiplenici şekilde beni sahiplenmesine izin veriyorum, omuzlarına tutunuyorum ve ortak ıslaklığımız beni tekrar boşaltırken haykırıyorum. Öfkeyle, *çaresizce* içime girerken kulağıma "Bir daha asla," diye fısıldıyor. "*Bunu* benden bir daha asla istemeyeceksin." Kalçalarının cezalandırıcı darbeleri, kolumu kırmasına neden olduğunda onu ne kadar incittiğimi anlatıyor. Beni ne kadar önemseydiğini.

Bir anda bunalmışlık ve suçluluk duygusuyla hıçkırıya hıçkırıya ağlamaya başladım. "Bir daha asla," diye nefes nefese kaldım. "Söz veriyorum, bir daha asla."

Aleti patladığında Savage yüzünü boynuma gömüyor ve "Seni her şeyimle seviyorum Aurelia Boneweaver" diye fısıldarken gözyaşlarının ıslaklığını hissediyorum.

O kadar çok dölle doluyorum ki Savage'ın kekeleyerek yaptığı hamleler hoş ıslak sesler çıkarıyor.

Savage diliyle ağızma sahip oldu, sonra beni de yanına alarak Lyle'in üzerinden yuvarladı ve beni ikisinin arasına yerleştirdi.

Terlemiş ve doymuş durumdayız, ben odanın etrafına bakarken uzuvlarımız ve nefeslerimiz birbirine karışmış durumda. Gulyabani, gölge kubbesiyle birlikte ortadan kayboldu ve ay ışığının açıklıktan akmasına izin verdi.

Bir kez daha pencereden. Perde serin esintiyle dalgalanıyor ve arkalarında, zaman ve mekânda donmuş gibi görünen buzul gözlerin parıltısını seçebiliyorum.

"Scythe," diye fısıldıyorum.

Ama uzun, çok uzun bir süre cevap vermiyor ya da hareket etmiyor ve o zamana kadar orgazm sonrası sersemliğimle uyukluyorum.

Bölüm 58

Lyle

Ten years ago

T Ağır obsidyen prangalar, Blackwater Federal Hayvanat Cezaevi'nin bağırsaklarında yürütülürken yüksek bir tıngırtı sesi çıkarıyor.

"Tehlikeli canavar yürüyor!" diye sesleniyor beş gardiyanımdan biri, ağır bir sigara tiryakisinin hırıltısıyla. "Tehlikeli canavar yaklaşıyor!"

Hepsinde Ulman'ın ben yavruyken kullandığı gibi sığır sopaları var. Ama bunlar daha büyük ve daha yüksek voltajlı. Bunlar iz bırakıyor.

Hapishane gürültülü. Canavarlar insan ses kutularıyla kükrüyor, animusumu alarma geçiren gırtlaktan gelen, hırıltılı sesler. Bardakları ve yumruklarıyla metal kafeslerine vuruyorlar. Kötü, tehditkâr sözler bağırlıyorlar.

Vahşi testosteron, ter ve saf, ölümcül tehdit gibi kokuyor.

Ait olduğum yer burası. Başkalarına zarar veren ve sakat bırakan bu yaratıklarla birlikte. Ve yine de bir şekilde, burası keskin pençeler gibi omurgamı sıyrıyor. Her nasılsa, animusum *heyecanlanıyor*.

Önce beni müdürü görmeye götürdüler. Noel Baba gibi uzun, beyaz sakallı, kocaman bir adam. Sadece Noel Baba kaslı değil ve tüylerimi diken diken eden sert bakışları yok. Boyutu ve kokusu bana onun bir ayı olduğunu ve muhtemelen büyük, güçlü bir sürünün rex'i olduğunu söylüyor.

Sanki bir kusur arıyormuş gibi eğilip gözlerimin içine bakıyor. "İnsan mı hayvan mı?"

Ellerime baktım. "Canavar."

Homurdanıyor ve Leydi Celeste'in benimle birlikte gönderdiği kâğıtlardan bir şeyler okuyor. "'O kadar tehlikeli bir animus ki herkesin güvenliği için kalıcı olarak kilit altında tutulmalı'. Pekala yavrum, sen de buraya uyacaksın. Burada hepimiz canavarız."

Etrafımdaki erkekler karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve içimdeki erkek bu sestən hoşlanmasa da animusum heyecanlanıyor.

"Leydi Celeste bana onu nasıl kilitleyeceğimi öğretecek. Onu güvende tutmak için," diye mırıldandım.

Gülüyor ve sesi içimi tırmalıyor. "Denemesini görmek eğlenceli olacak. Onu C Blok'a götürün."

"Her ihtimale karşı hapsedilmem gerekiyor."

"Yer yok, yavrum. Bakalım gen pop'ta ne yapacaksın. Herkes obsidyen giyiyor, merak etme."

"Ama-"

"Haklı çıkacaksın yavrum," diye kıs kıs gülüyor beni ayağa kaldıran muhafız.

Kafes benim alışık olduğum şey, kendime hatırlatıyorum. Kafes benim ve animusumun ait olduğu yer.

Hapishaneye götürülürken tekrar "Tehlikeli hayvan yürüyor!" diye sesleniyorlar. "Yeni, güzel et!"

Turuncu giysili mahkûmların gezindiği, ağırlık kaldırdığı, futbol oynadığı ya da duvara yaslanıp sigara içtiği geniş bir dinlenme alanı var. Ben görüldüğümde herkes durup bakıyor.

Animus'um bakıyor.

İnsan kalbim batıyor.

"Kim bu yakışıklı genç adam?" diye cıvıldıyor yüzünün her yerinde dövmeler olan bir mahkûm. "Şu büyük, saf kaslara bak." Yanındaki mahkûma dirsek atıyor. "Şu altın saçlara bak."

"Canavar olamayacak kadar güzel," diye yanıtlıyor yağlı siyah saçlı arkadaşı. "Gardiyanlar neden bahsediyor?"

Kalın metal kapının kilidini açıyorlar ve beni içeri itiyorlar, obsidyen prangalarım çok yüksek sesle tıngırdıyor.

Erkekler dört bir yandan üzerime geliyor, bakıyor, hırlıyor, tıslıyor ve beni insan etinden bir kafesin içinde köşeye sıkıştırıyorlar.

İçlerinden biri - kocaman, sarışın bir aslan - homurdanıyor ve iki parmağıyla beni işaret ediyor. Şiddetli şehveti aramızdaki havayı kokutuyor.

Animus'um homurdanıyor ve korku içinde başımı sallıyorum.

"Hayır, , hayır!" Gülüyorlar. *Onlardan* korktuğumu sanıyorlar.

Gardiyanlar kollarını parmaklıkların arasından sarkıtmış, sigara içiyor ve geniş gülümsemelerle beni izliyorlar.

"Onu biraz hırpalayın," diyor muhafızlardan biri, hep birlikte arkalarından izledikleri camdaki konuşma deliklerinden.

"Onu zorlamayın," diye uyarıyor bir diğeri. "Bize onun-"

"Bize söylediklerinin canı cehenneme," diye hırlıyor ilk muhafız. "Hadi güzel çocuk, doğru olup olmadığını göster bize."

Bir kez daha, o düşmanlığımı durduramıyorum. Hırladığında ve kan istediğinde.

Hava karardığında, çığlıkların benden mi yoksa onlardan mı geldiğini çözemiyorum. Kan onların mı yoksa benim mi? Dişlerimdeki etin aslan mı, kurt mu, kuş mu yoksa sürüngen mi olduğunu.

Dakikalar, saatler, bir sonsuzluk sonra, havada çürümüş gaz akıyor ve etrafımdaki hayvanlar düşerken boğucu bir ses duyuluyor. Animus'um insan bedenime dönmeme izin verirken gözlerimi yakıyor ama ayakta durup kıpkırmızı ellerime bakmaya devam ediyorum.

"Üzerinde obsidyen yok muydu?" Cama doğru hışımla yaklaşan müdürün sesi korkunç ve yüksek.

"Lanet obsidyen işe yaramadı!" Muhafızlar bağırıyor.

"Size söylemiştim," diye fısıldıyorum.

Aurelia

TErtesi sabah Lyle ve Savage akademiye gitmek için hazırlandıklarında ben de hazırlandım. Minnie birkaç gün önce Savage'ın benim için kıyafet toplamasına yardım etmişti ve ben de Lyle'in

Hepsini.

Onun yanında.

Onları mükemmel bir şekilde sıralanmış gömleklerinin yanında görmek kalbimi biraz titretiyor. Hepsini toplayıp yatakhaneme geri götürmeye yüreğim el vermiyor. Eğer külotlarımı yatağının başucunda saklayabiliyorsa, bunları da onun için burada bırakmama aldırılmaz herhalde?

Lyle gardıroba sadece kalçasına astığı bir havluyla giriyor. Çıplak, altın rengi gövdesini gördüğümde anında ısınıyorum; göğüs kasları ve karın kaslarındaki çukurlar animus spor salonunda ne kadar sıkı çalıştığının açık bir göstergesi. Çiftleşme grubumun dövmesi olmayan tek üyesi o ve vücudu başlı başına bir sanat eseri. Dün gece nefesimi kesecek kadar sahiplenici bir şekilde içime giren bir sanat eseri. Havlusunu çıkarıp güne hazırlanırken her hareketini hissetmemek için kendimi zor tutarak hızla arkamı dönüyorum.

Birdenbire kendimi çok evcimen hissediyorum ve anima'm bunun ne kadar hoş ve normal bir his olduğunu düşünerek sızlanıyor. Ama bu saçmalığı yutuyorum ve kendim için bir sütyen ve lavanta rengi bir maksi elbise seçerek odaklanıyorum. Karnımdaki bandajları yerinde tutmaya dikkat ederek hepsini çabucak giydim. Yaralarımı saklamak için çok dikkatliydim.

Ama ne zaman kurdum ya da aslanım karnıma dokunsa, yüzümdeki yaltaklanmayı gizleyemiyorum. Eminim onlar da bunu özbilince bağlıyorlardır. Artık acımiyor olsalar da daha iyi görünmüyorlar. Siyah doku derimi pürüzlü çizgiler halinde izliyor, yine de iyileştirici sihrimi kattığım yerin altında yeni deri büyüyor... oraya buraya ne ayırabilirsem. Dün geceki olağanüstü seks gücümü artırdı ama bir daha ne zaman birlikte olma fırsatımız olur bilmiyorum. Kalkanlarıma odaklanmam gerekirken rezervimi bu ölü doku harcamak istemiyorum.

Biraz rimel sürmeyi bitirmiştım ki omuzlarımdaki sıcak eller beni kendime getirdi. Lyle lacivert bir takım elbise giymiş, üzerinde ona uygun bir yelek ve beyaz bir gömlek var. Saçları ensesinde düzgünce toplanmış ve lacivert kravatının üzerinde aslan başlı küçük altın bir iğne var.

Senden önce ben yoktum.

O iğrenç, güzel sözler kalbimin bu aslana ayrılan kısmına damgalandı. Damgalandı, *dağlandı, damgalandı.*

Sefaletimi yutuyorum, yüzüne bakıyorum, sabun ve baş döndürücü, misk kokulu erkek kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum.

Sesi rahatsız edici derecede düzgün ve sakin. "Her zamanki gibi sınıfına git Aurelia."

Gitmemi önemsiyor. Önemsediğini biliyorum. Ama lanet duygularını saklıyor ve bana gerçekleri göstermiyor. Bana verdiği ismin melek olduğunu söylemek . Dudaklarımı dudaklarına bastırmak istiyorum ama bir veda öpücüğü düşüncesine katlanamıyorum. Ve bu dokunuşun, bugünün son dokunuşu olacağını bilirim ağlamamak için kendime güvenmiyorum. Bunun yerine midemin bulanmasına izin veriyorum ve sertçe başımı sallıyorum. "Biliyorum... Bay Pardalia."

Bunun üzerine yüzü biraz geriliyor, ama bir anda yüz hatları her zamanki yakışıklı mükemmelliğine geri dönüyor. Bana doğru uzanıyor-

Hayır, ben değil, arkamdaki askıdan bir giysi. "Bu sabah hava soğuk," diyor sıkıntıyla ve bana siyah bir ceket uzatıyor.

Sessizce alıyorum. O sıcak elleri bırakıyor ve uzaklaşıyor. "Tamam o zaman."

Sanki ben hiç kimseymişim gibi dolaptan çıktı ve kalbimden bir parçayı da yanında götürdü.

Ama kalbimin bir başka parçası kapıdan içeri giriyor, siyah tişörtü, şortu ve spor ayakkabılarıyla yeni duş almış bir halde bana bakıyor. "Gidelim Regina," diyor Savage heyecanla, elimi tutup beni dışarı çıkartıyor.

Lyle

A Gony. Aurelia'dan ayrılmanın nasıl bir his olduğunu anlatmak için kullanabileceğim tek kelime bu. Parıldayan mavi gözleri, bu durumdan dolayı üzgün olduğu gerçeğini zar zor saklıyordu. Belki de

saklayabileceğini düşündü. Ama şimdi onun derinliklerinde olduğum için *İki kez*, artık gerçek duygularını benden saklayamaz.

Okul görevlerimi yerine getirmek için ondan ayrılmak zorunda kaldığım her gün çok zordu. Bir zamanlar beni ayakta tutan, bana amaç veren görevler.

Senden önce ben yoktum.

Ben söyledim. Sahiplenici, kara kalpli, lanetli ağızımdan hırıldayarak çıkardım.

Gerçek buydu. O kadar yasak bir gerçek ki, içimdeki erkek son on yıldır ona tutunmuştu.

Ama hayvanlar yalan söyleyemez. Ve o zincirler beynimde takırdarken, ona olan ihtiyacımı zar zor zapt edebiliyorum.

Evimden çıkıp her adımdan nefret ederek okula doğru ilerliyorum. Ama önce mahkûmları kontrol etmek için erken çıkmam gerekiyor. Personelime, üçü de en kötü türden sorun çıkaran kuduz öğrencilerimi gözlemlemek için akademi yemekhanesinde kahvaltı nöbetini üstleneceğime söz verdim.

İki alçıya bağlı olsa bile meydan okuyan Regina'mı düşünürken dudaklarımı küçük bir gülümseme tehdit ediyor. Gerçeği itiraf ederken bile meydan okuyor.

Keşke seninle hiç tanışmasaydım.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir acının beni bir şimşek gibi çarparak huzur baloncuğunu yok ettiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

bizi yerleştirdiğim güvenlik. Bunun sona ermesi gerektiğini biliyordum. Kendime istediğim şeyi vermenin, bunun geçici olacağını kabul etmek anlamına geldiğini de biliyordum.

Tek istediğim Aurelia'nın güvende, mutlu ve yatağımda, tercihen altımda olmasıydı.

Ama bu bir ryaydı. Çünkü dört gün önce bize söylediği şey, yani babasının onun için geleceği, kim isterse istesin ya da istemesin, çok gerçek bir tehditti. Bunu hemen Scythe ile konuştum ve bir plan hazırlamaya başladım.

Scythe bana o sert, soğuk bakışını attı ve bunun aptalca bir plan olduğunu söyledi. Eğer Mace Naga'yı *yasa/* yollarla yenebileceğimi düşünüyorsa, aptalın tekiymişim.

Ona soğukkanlılıkla Yılanlı Saray'a bir saldırı başlatıp başlatmayacağını ve Denizci Saray'ın onu destekleyip desteklemeyeceğini sordum. Duygusal tasmamda pişmanlık verici bir kayma.

Konu Aurelia olduğunda, sanki hepimiz kayıyormuşuz gibi hissediyoruz. Yalnızca Savage, Aurelia'yı ondan almaya gelen her yılanı havaya uuracağını ilan ederek, bu durumdan rahatsız olmadı. Aramızdaki en vahşi kurt olsa da, bu onun animusuyla uyum içinde olduğu anlamına geliyordu. Son üç gündür onunla vakit geçirirken, Savage ve kurdunun günün her anında bir ve aynı olduğunu fark ettim.

Ve ben bunu kıskanıyordum.

Bir bedende iki parça olmak yerine, Savage bir bütündü. Tamamen bütünleşmiş bir hayvandı. Topluluğumuzda vahşilik hor görülüyordu ama insanların bizi doğal olmayan bir uygarlık durumuna zorlamasına izin verdiğimizi düşünmeye başlamıştım. Çünkü işin özünde, canavarlarımız güçlüydü. Ve hayvanlarımızın bastırılması bizi medeni değil, *uysal* yapıyordu.

Daha kontrol edilebilir.

Yıllardır ilk kez içimden şüphe ediyorum. Kendi ğretilerimden şüphe ediyorum.

Bu yüzden Scythe'ın bakış açısını dikkatlice değerlendirdim ve durumumuzla ilgili bir uzlaşmaya karar verdim. Celeste bundan hoşlanmadı ama başka seçeneğimiz olmadığını etti.

Asansörden çıkıyorum, kısa bir yürüyüş yapıyorum ve sonra başka bir asansöre ve bir dizi merdivene iniyorum.

Ruben beni ilk kapıda karşılıyor ve kartını okutarak karanlık tünele girmeme izin veriyor.

"Bu sabah bir sorun çıktı mı?"

"Her gibi," diye homurdandı. "Ama onları burada ne kadar tutmayı planladığınızı sormak istedim."

Ona bir bakış attım çünkü genelde otoritemi hiç sorgulamaz. Ya da hareketlerimi. Ruben uzun boyundan bana bakıyor, koyu gölgeler gri gözlerinde ve kızıl kahverengi sakalında sert çizgiler oluşturuyor. Kendimi onun başını kesmemin ne kadar süreceğini merak ederken buluyorum.

"Tehdidi ortadan kaldırmak için gereken süre kadar," diye cevap . Ruben başını salladı. "Anlaşıldı patron."

Tünele girdiğimde otomatik ışıklar yanıyor ve bana ilerideki toprak mağarayı gösteriyor. Daha parlak ışıklardan oluşan çemberin içine girdiğimde, bağırışlar hemen başlıyor.

İki gün önce buraya kilitlediğimiz yılan öğrencilerden. "Babam bunu duyacak!" diye bağırıyor içlerinden biri.

"Bu yanlış!" diye bağırıyor bir kadın sesi. "Bu çok yanlış ve siz de bunu biliyorsunuz Bay Pardalia!"

Hücreler kayanın içine oyulmuştur, geniş kemerler obsidyen parmaklıklarla kapatılmıştır. Burada sadece yılanlar değil, birkaç sırtlan da var. Scythe'ın bana bildirdiğine göre bunlar Mace Naga'nın halkıyla dostmuş.

Regina'mın düşmanlarının hapsedildiğini görmekten aldığım vahşi bir tatmin var. Bunun sağlıklı olmadığını biliyorum. Animus'umun beni buna yönlendirdiğini biliyorum.

Ama bu dürtüyü durduramıyorum.

Bu yılanlar Regina'mı tuzağa düşürüp işkence etmelerine yardım ettiler. Aynı şeyi ve daha kötüsünü bir kez daha sadece Aurelia'ya değil, diğer anima öğrencilerime de yapmaya .

Çiftleşme izini kesmeye çalıştılar. Onun değerli derisindeki çiftleşme izimizi.

"İyi besleniyorsunuz," diyorum onlara soğuk bir şekilde. "Derslerinizi alıyorsunuz. Dışarı çıkabilirsiniz." Karanlığın örtüsü altında

ama bundan bahsetmeye gerek duymuyorum. "Tüm ihtiyaçlarınız ve daha fazlası karşılandı."

"Ne kadar sürece?" diye bağııyor biri. "Bize ne kadar süreceğini söyleyin, Bay Pardalia."

Korku ve öfke, insan gözyaşları ve *yılan* kokusunu içime çekiyorum. Hepsini dışarı veriyorum. "Çok kalmadı," diyorum dönüp gitmeden önce.

* * *

Yemek salonunda, arkada Scythe'ın erkekleriyle birlikte hazırladıkları dev masanın yanında bekleyen heyecanlı Sabrina ve Stacey'ye başımla selam veriyorum. Savage ve Scythe Aurelia'nın animalarını kanatları altına alma ihtiyacı hissetmişler. Savage, Aurelia'nın kahvaltıya gelmediğı o ilk gün onları kırmızı gözlü ve asık suratlı görmüş ve masaların birleştirilmesini emretmişti. Bu onları hemen neşelendirdi.

Bugün Stacey ve Sabrina'nın salonun arka tarafına dev, rengârenk bir pankart asmalarına izin verdim:

HOŞ GELDİN, AURELIA!

Onun adını akademimin üzerinde altın ve mor renklerle ve kanatları kabarcıklı kelimeleri kucaklayarak çevreleyen bir kartal resmiyle gördüğümde hissettiğim ilkel duygunun bir adı yok.

Herkes onu beklerken Henry masanın üzerinde zıplıyor ve Minnie'nin pembe tacının etrafında sevinçle dönüyor. Eugene boynunda el yapımı bir kolye ve kahverengi gözlükleriyle Raquel'in kucağında.

Kedi masalarından birinde, Titus beyaz dudaklı, burun delikleri açık, gözleri salonda geziniyor. Avını değerlendiren bir avcı. Gözleri salonun diğer tarafındaki iki yılan masasına takılıyor, vitray pencerelerden gelen ışık tüm boş koltukların üzerine düşüyor.

En kolay seçenek, öğrencilerin yılanların eve gönderildiğini düşünmelerine izin vermektir. Nasıl olsa kimse şikayet etmezdi.

Savage ve Aurelia'nın el ele gelmeleri için çok beklemem gerekmiyor. Ondan her ayrıldığımda göğsümün etrafında oluşan daimi mengene gevşiyor ve sanki yeniden özgürce nefes alabileceğimi hissediyorum.

Her zamanki gibi nefes kesici. Dün gece arkadaşlarıyla yaptığı seks yüzünden parlıyor. Ve bundan daha fazlası, sızdığı rastgele vahşi, baş döndürücü güç. Her adımında ve nefesinde beni çağırır. Onu izliyorum, her şeyi izliyorum.

Salondaki hareketlilik bir an için durgunlaşıyor, sonra iki kat daha yüksek desibelde yeniden başlıyor. Diğer öğrencilerin onun varlığına tepkileri izliyorum. Yırtıcı kuşlarda her zamanki erkek duruşu ve gösterişi, diğer erkeklerde ise genel bir ilgi var. Kedigillerden ve sırtlanlardan birkaçı ona bakmak için masalarından kalkıyor ama sosyal farkındalığı daha yüksek olan arkadaşları tarafından geri çekiliyorlar.

Hepsi ne yaptığımı merak ediyor. Hala merak ettiğim şey. Ne tür bir kadın arkadaşları için kollarının kırılmasını ister.

Henry onu daha sonra görür, neredeyse kapıda olduğunu hisseder. Kabarık mavi bir füze gibi ona doğru fırlamadan önce öfkeli bir cıvıltı çıkarıyor. Kızın göğsüne çarpıp bir adım geri atmasına ve ardından gülmesine neden olurken sadece bir bulanıklıktı; gözlerimi kapatıp bir ejderha gibi ona değer vermek istememe neden olan parlak, mutlu bir ses.

Savage yavrusunu azarlayan bir alfa kurdu gibi, "Sakin ol yavrum," diye azarlıyor. "Ona bak, gayet iyi."

Henry tüm vücuduyla cıvıltıyor ve bunun gücüyle gözlerini kapatıyor.

Aurelia gülümseyerek, "Beni tuttuğun için seni azarlıyor," dedi. "Ve her şeye hakkı var."

Göğsümden küçük bir hırıltı yükseliyor ve Savage bana sitem dolu bir yan bakış atıyor.

"Bir şey mi dedin, Lyle?" diye soruyor alçak bir kadın sesi dirseğimin yanından.

Arkadaşları Aurelia'ya doğru koşup etrafını bağırırlar ve sarılmalarla sararken gözlerimi ondan ayırıyorum.

"Sıranın çok yavaş ilerlediğini söylüyordum," diyorum yüksek sesle, Aurelia'ya bakmakla meşgul olduğu için sıranın ilerlediğini fark edemeyen aylak bir kaplanı işaret ederek. Aceleyle büfeden aşağı iniyor

tepsisiyle birlikte. Aylar önce Aurelia'ya kadın danışmanı olarak atadığım cassowary anima'ya bakıyorum. "Nasılsın Theresa? Felicity ve Jess nasıl?"

"Seni yurtlarında mı tutuyorlardı?" Sabrina Aurelia'ya heyecanla ve *yüksek sesle* soruyor. "Yaralarınıza *ilgileniyorlar* mıydı?"

"Seks nasıldı?" Connor eşit bir ses tonuyla soruyor. "Bana yalan söyleme kızım, parlıyorsun!"

Theresa onları görünce bir kahkaha attı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Kadınlarım da öyle. Lia'nın geri döndüğünü ve daha sağlıklı görüldüğünü gördüğüm için mutluyum."

Felicity ve Jess Theresa'nın eşleri, sırasıyla bir cassowary ve emu shifter. Theresa ile Blackwater Cezaevi'ndeki psikoloji eğitimim sırasında tanıştım. Hapishanede kurs almak isteyen yeterince erkek yoktu, bu yüzden biz birkaç erkek, kadın kohortunun yanına yerleştirildik. Bu kadar çok eski mahkumu işe almamın nedenlerinden biri de bu. Theresa o sırada adam öldürme suçundan hapisteydi. Sözde kurban, Felicity'nin onları takip eden eski erkek arkadaşıydı ama Theresa'nın iyi bir avukatı vardı ve sicili temiz olduğu ve iyi davrandığı için ceza indirimi aldı.

Theresa'nın benimle Aurelia'nın arasına baktığını hemen fark ediyorum. "Bunu duyduğuma sevindim," diyorum. "Titus'a göz kulak olmamız gerekecek."

Anlayışla başını sallıyor. Aurelia'nın öğrenci denemesinin yapıldığı gün olanlar ve almamız gereken önlemler hakkında tüm personeli ve muhafız listesini bilgilendirdim bile. Titus'un bir daha Regina'ya yaklaşmasına izin vermeye hiç niyetim yok.

Minnie ise Aurelia'ya sarılırken gerçekten berbat görünüyor. Tüm erkek içgüdülerim bana onun başa çıkabilen bir dişi olmadığını söylüyor. Aurelia'nın dönüşüyle birlikte minik kaplanın canlanacağını ve sınıfıyla ve öğretmenleriyle yeniden iletişim kuracağını umuyordum. Bu yüzden Aurelia'nın Savage'ın yanına taşınması konusunda ısrar etmedim. Arkadaşlarının ona ihtiyacı var.

Bunun üzerine, ilkel dürtülerimle savaşabilirim.

Telefonum titriyor ve Georgia'nın önümüzdeki birkaç gün için hastalık izni aldığını görmek için ona bakıyorum.

Aurelia nihayet arkadaşlarından ayrılırken, "Sizi seviyorum çocuklar," diye burnunu çekiyor. İçimde hayati bir şey kasılıyor.

Arkadaşları koro halinde "Seni daha çok seviyoruz!" diyor.

Savage ve Aurelia yemeklerini alıyor, ikisi de beni görmezden geliyor.
"Sebzelerini ye," diyorum Savage'a, zihnimden zihnime.

Savage da aynı şekilde *"Hıyar," diye* cevap verir. Tabağını tavuk butları, pastırma, yumurta ve ince bir dilim domatesle doldurur.

"Bacaklarını senin için açık tuttum, g t herif," diye cevap veriyorum.

Arkasını dönerken sırtıyor. *"Ve ne kadar ."*

Savage onu daha büyük olan yeni masalarına götürürken, Aurelia'nın ağız bir anda açık kalır. "Bekle, ne?" dedi çok içinde.

"Her şeyi yeniden düzenledim," diyor Savage gururla.

" ikayet etmiyorum." Sabrina omuz silkiyor ve sırtan Gaga'nın yanına oturuyor.

Günün geri kalanı, ondan önceki tüm günlerden daha kötü. Bunun ilk nedeni, bu gece yatağıma döndüğümde Aurelia'nın yatağımda olmayacağını bilmem. İkinci neden ise Aurelia'nın akademinin genel nüfusuna geri dönmesinin Titus'u mümkün olan en kötü şekilde harekete geçirmesi.

Aurelia

Bana verilen büyük hoş geldin partisini hiç beklemiyordum ama mükemmel küçük yuvamı kaybettikten sonra beni neşelendiren en iyi şeydi. Minnie kahvaltıda yanımdan ayrılmıyor ve Herkes dikkatini Titus'un birkaç masa aşağıdaki kötü niyetli, cam kıran bakışlarından uzaklaştırmaya çalışıyor.

Seks eğitimi dersi için oturduğumuzda Minnie bana "Stacey'nin odasındaki boş yatakta uyuyordum," diyor.

Eugene'i kollarında taşıyan Connor ciddi bir ifadeyle, "Yalnız olmamasının daha iyi olacağını düşündük," diyor. "Gertie her zamanki gibi harikaydı ama bazen karanlıkta sinsice gerektiğini hatırlatacak bir arkadaşla ihtiyaç duyarsınız."

"Onu görmek istedim," diye özür dileyerek açıklıyor Minnie. "Akademi sınıfının halojen ışıkları altında gözleri parlıyordu." "Bir açıklama almak ya da ondan *bir* şey öğrenmek için, anlıyor musun? Sadece öfke mi, yoksa kötü bir karar mı olduğunu öğrenmek için-"

Sabrina tiksintiyle homurdanır. "Kızım, bunu daha önce de yaşadık. O animus ne yaptığını çok iyi biliyordu."

En yakın arkadaşımın izlerken göğsümde küçük bir dehşet rüzgârı esiyor. Kendini kaptırmış bir kız ve bu normal değil. Şüpheden öte bir şey kemiriyor. "Babası Eski Kanunları takip ediyor, Min," diyorum sessizce. "Tıpkı benim babam gibi."

"Babasını tanıyor musun?" Minnie şok içinde sorar.

Derin bir nefes alıp beni dikkatle dinledikleri belli olan Savage ve Xander'a bakıyorum. "Evet, Min. Titus'un amcası benim

annemin arkadaşları."

Raquel içtikleri suda boğuluyor ve herkes bana bakıyor. Savage belimi sıkıca kavıyor.

"İlk başta tanıdık düşünmüştüm ama öğrenci dosyasında soyadını görünce nedenini anladım."

Minnie elime uzandı. "Ama Lia," diye fısıldıyor, "Titus'un amcası öldü."

Onlara bundan daha fazlasını söyleyemeyerek başımı sallıyorum. Geride bıraktığımı sandığım korkunç, korkunç gerçeğin geri kalanı.

Henry boynuma daha sıkı sarılıyor ve bunu fark eden animalarım beni daha fazla sorgulamıyor. Savage bundan sonra gün boyunca girdiğimiz her derste bir kolunu hep etrafımda tutuyor ve bana doğru bakan herkese hırlıyor. Ama sonra o, Xander ve Raquel, Scythe ile bazı işler yapmak için isteksizce yanımızdan ayrılıyorlar.

Günün son dersinden sonra animalarımın geri kalanını ve Eugene'i kütüphaneye sürüklüyorum: İnsanlarla İletişim. Ödev yapma bahanesiyle birkaç dizüstü bilgisayarı teslim ediyoruz ama ben kedi arkadaşlarıma Ulman'ın Vahşi Yaşam 'ndan bahsetmek için zaman ayırıyorum. Onlara Lyle'in anılarını nasıl gördüğümden bahsetmiyorum ama kedigillerin istismara uğradığını duyduklarında, bir geyik saldıran kuduz bir kaplan gibi bu davaya sarılıyorlar.

Bu tür parklar onlarca yıl önce kapatıldığı için ilk başta zorlansa da Stacey beceriklidir ve çevrimiçi bir gazete havuzundan gazete makaleleri bulur.

"Demek Frank Ulman bu," diyor Minnie, Stacey'nin bilgisayar ekranına bakarak. "Görünüşe göre Darwin'deki özel vahşi yaşam barınağının sahibiymiş. Yaptığı harika işlerden bahseden bir sürü makale var. Ama yeni bir şey yok."

Lyle'in anılarında gördüğüm kırmızı toprak ve kuru havaya uyuyor.

"Bilimsel makaleler bile yazmış," diyor Connor, bilimsel bir dergi çıkararak. "Bak, bu tamamen animalia kedigillerinin çiftleşme modelleri hakkında."

"Bu da," diyorum karanlık bir sesle, "aslan yavruları ve onları yeniden eğitmekle ilgili."

"Ona bakarken bile midem bulanıyor," diyor Minnie. "Ne korkunç bir adam."

"ne olduğu hakkında bir Şey yazıyor mu?" Dikkatlice sordum.
"Nasıl hakkında?"

Ama bununla ilgili hiçbir makale bulamıyoruz. Sanki her Şey silinip gitmiş gibi.

"Adli tabibin raporunu buldum," diyor Stacey sessizce. "Görünüşe göre bir kazada ölmüŐler."

Hiç bilmediğim bir karanlık açılıyor. "Lia, iyi misin?" Minnie soruyor.

"Evet, sadece bir saniyeye ihtiyacım var." Masamızdan kalkıp pencereye yürüyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Henry'yi ellerimin arasına alıp yanağını kendime doğru tutuyorum.

İnsan ellerinde kan.

Kavurucu kuru bir

sıcaklık.

Çiğlik, kırık ve acı dolu, çiğ bir boğazı yırtarcasına.

Bunu Frank Ulman yaptı. Lyle nasıl görürse görsün, bu insan erkek aslan yavrularını parçalamıŐtı ve Lyle'in durumunda, bu onun düşmanlığını sadece kendisini değıl, etrafındakileri de koruyacak bir Şeye dönüŐtürmüŐtü. Arkadaşım ne için bu kadar acı çekti? Eğlence için. Merak. Güç mü?

Pencere, bir grup kurdun yeşil bir sahada futbol topu teptiğı akademinin arka tarafına bakıyor. Sahanın kenarındaki piknik battaniyesinin üzerinde bir çift animas öpüşüyor. Burası Lyle'in okulu, onun gururu ve neŐesi. Hayatını genç, kayıp hayvanlara yardım etmeye adanmak için böyle bir felaketten geldi. Beni masaya dönecek kadar sakinleŐtiren tek Şey bu.

"Raporun geri kalanında ne yazıyor?" Sessizce sordum. Arkadaşlarım ihtiyatla bana bakıyor. Minnie dudağını çiğniyor.

Stacey bana altı çizili bir paragraf gösteriyor. "İnsanların hepsinde harap olma belirtileri vardı. O kadar kötü parçalanmıŐlardı ki, kimin orada olduğunu bile açıklayamıyorlardı. Sadece tahmin yürütebiliyorlar. Ama... hayvanların hepsine dokunulmamıŐtı. Ve..." Nefesini dışarı üflüyor. "Bir erkek aslan kayıptı."

Minnie'ye bakıyorum. "Lyle'dı," diyorum zihninden zihnine. "yer orası."

En iyi arkadaşımın yüzü kül rengine döndü.

"Connor sessizce, Tehlikeli erkeklerle uğraşırken her zaman tepkiler vardır," diyor. İnsan ya da hayvan."

Ckapt'ca W2

Scythe

Titus Clawson tarafından çağrılmaktan hoşnut değilim, ancak komşu bölgeden bir suç patronunun oğlu olarak, kaplanın benimle görüşme talep etmeye her türlü hakkı var.

Ben ve görünüşe göre bu akademinin diğer tüm üyeleri.

Akşam yemeğinden sonra Raquel'i animus yatakhanesine götürüyor ve okul çapında bir mesaj yayınlamaları için kurt anim'e nakit para ödüyor. Raquel ne kadar sadık olsa da, önce Savage'a söylüyorlar ve kızgınlığımı yatıştırmak için bana beş dakika izin veriyorlar.

Okulun geri kalanına iletilen mesaj, siyah bir niyetin temposunu taşıyor. Bunun ne olduğundan şüpheleniyorum. Ve uzun zamandır geliyordu.

Bir önceki duruşmanın üzerinden sadece dört gün geçti ve Titus gücünü yeniden kazanmaya çalışıyor. Eğer daha fazla sorun çıkaracaksa, babası istese de de ona buradan çıkış bileti verilecektir. Onu öldürmek bir savaş başlatır. O çağırın yolu izlemememin tek nedeni de bu zaten.

Lyle'a zihnimden zihnime, *"Bu hiç iyi olmayacak,"* diyorum. Aurelia onun dairesine yerleştiğinden beri aslan benimle olan telepatik iletişiminde daha açık sözlü oldu.

"O-"

"Aurelia için değil," diyorum hemen.

"Bana orada ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Bir an duraksıyorum. *"Ama yakınlarda ol. Ve Leydi Celeste'ye haber verin."*

Müdire, ne kadar ciddi olursa olsun, okulun günlük işleyişine asla karışmaz. Bu Lyle'in işi ve o sadece bu toprakların Leydisi.

Xander ve Savage'in yanında sahnede durmak için içeri girdiğimde dinlenme odası önceki duruşmalardan daha kalabalıktı, çünkü gardiyanlar, danışmanlar ve öğretmenler bile davet edilmişti. Üzerimizdeki üç avize, alaca karanlığa karşı altın rengi ışık saçıyor ve odanın kenarları boyunca uzun, dalgalı gölgeler oluşturluyorlar.

Aurelia'nın cassowary danışmanı Theresa, Connor Aurelia, Minnie, Raquel, Sabrina ve Stacey'ye yol gösterirken kaşlarını çatarak yırtıcı kuşların arkasındaki duvarda bekliyor. Nimpinler ev sahiplerinin boyunlarına sokuluyor, minik kanatları yuvarlak vücutlarını sarıyor.

Neyin geldiğini hissedebiliyorlar. Oda'nın enerjisindeki karanlık, kutsal olmayan varlığını hissedebilirler. Gerçekten yıkıcı bir şey olmadan önce dünya'nın aldığı nefes. Bir insanı yok etmeye hakkı olan bir şey.

En karanlık, en kabus dolu hallerimde benim bile asla düşünemeyeceğim bir şey. Benim *asla* bir derinlik. Aurelia ile ilk tanıştığımızda buna çok yaklaşmışım ama daha akıllıca bir yol olarak onun ölümünü seçtim. Şimdi bu düşünce içimi ürpertiyor. Köpekbalığının çenesini kırmasına neden oluyor.

Titus oda'nın ortasında duruyor. Dramatik, gururlu, egoist. Aurası siyah, gri ve koyu yeşil yayıyor. Yağlı ve bir celladın baltası kadar keskin.

Minnie kahverengi teninin altında hayalet gibi solgun. İnsan benliği farkına varsın ya da varmasın, anima'sı ne olmak üzere olduğunu biliyor.

Ve Titus uzun, kalın parmağıyla kafası karışmış arkadaşlarından oluşan bir kalkanın içinde duran kıza işaret ettiğinde, kız yeni doğmuş bir kuş gibi titremeye başlar.

"Minnie Devi," diye sesleniyor Titus, sert sesinden küçümseme damlıyor.

Minnie'nin parlak sarı nimpini Gertie, dişi kaplanın omzuna tünemiş olan Minnie'nin kulağına huzur içinde cıvıldıyor.

Bu, kendime müdahale etme izni vereceğim tek zaman. "Pezevengi çıkarın" diye sesleniyorum.

Elimden geldiğince ikincil hasarı azaltmaya çalışıyorum. Bu her zaman benim kuralım olmuştur.

Raquel hızla öne atılıp ellerini Gertie'nin etrafında birleştiriyor, ancak nimpin çığlık atıyor ve minik ayaklarıyla Minnie'nin omzuna tutunuyor. Sıkıntı ve protesto sesleri odanın içinde yankılanır ve tüm animalar irkilir. Raquel, Gertie'yi Minnie'nin derisinden çekip çıkarıyor, nimpin sanki hayatı minik dişinin yanında kalmasına bağılıymış gibi ağlıyor ve ciyaklıyor.

Ancak Minnie "Sorun yok, Gertie" dediğinde Gertie alçak sesle mırıldanıyor ve diğer animalara geri götürülmesine izin veriyor.

Minnie derin bir nefes almış gibi görünüyor ve öne doğru adım atıyor. Sakız pembesi saçları sırtından aşağı bukleler halinde dökülüyor ve üzerinde normalde neşeli olan mizacına hiç uymayan uzun siyah bir elbise var. Titus onu görmesine izin vermediği için muhtemelen günlerdir gözleri pembe ve şiş. Ama 1.80'lik boyuyla dimdik duruyor, yüzü asil bir cesaret maskesi gibi.

"Psikopat orospu çocuğu," diye hırlıyor zihnime Savage, olacakları sezerek. "Buraya gelir gelmez canlı bedenini öğütüp ete dönüştürmeliydik."

"Buna hakkımız yok," diye cevap veriyorum. "Sadece Minnie'nin var."

"O çok tatlı," diyor Savage sinirli bir şekilde. "O çok... nazik."

Bu iki şeyden de pek emin değilim. Bence Minnie'nin herkesin ona daha fazla cesareti var. Bunu her zaman etrafında dolaşan güçten anlayabiliyorum.

Minnie salonun ortasına doğru adım atar ve Titus'la arasında uygun bir boşluk bırakır. Ona küçük, umutlu bir gülümseme verir.

Titus ona küçümseyerek bakar, baskın bir onaylamama ifadesidir.

Minnie'nin gülümsemesi duraksıyor.

Titus, "Siz benim için bir hiçsiniz," diyerek odadakilere ilanını duyurur.

Bu Minnie'yi tetikler çünkü anima'sı patlar. Cesaret maskesi hırlamaya dönüşüyor. "Ben senin *Regina*'nım!"

Vahiy, ezici bir dalga halinde odayı kasıp kavurur.

Birkaç kişiden fazlasının nefesi kesilir. Aurelia da dahil olmak üzere arkadaşları şok içinde birbirlerine bakarlar. Savage, Minnie'ye kaşlarını çatar. Leydi Celeste ve Lyle dışında kimse okuldaki bağlardan haberdar değil. Sadece ben

Çünkü aynı odada bulundukları her an auralarının birbirlerini kovaladığını görebiliyordum.

Aurelia da şüphelendi. Bunu konsantre oluşundan anlayabiliyorum; gözleri Minnie ve Titus arasında değerlendirici, odaklanmış bir şekilde gidip geliyor. Yaptığı şeyin kasıtlı olup olmadığını anlamaya çalışarak onu dikkatle izliyorum. Eğer Regina'm en başından beri şüphelendiğim kadar kötü niyetli ve kurnazsa.

Yaptığı şey, yılan tahtının varisi Mace Naga'nın kızının yapacağı bir şeydi.

Ama Aurelia'yı izledikçe köpekbaliğim daha çok çırpınıyor ve bana şu anda duymak istemediğim bir şey söylemeye çalışıyor.

Minnie kollarını kavuşturur ve çenesini öne çıkarır, aniden olmak için doğduğu baskın regina'ya dönüşür. Birdenbire kendine izin vermişti. "Sen istediğin için bunu gizli tuttum ama yapmamalıydım!"

Titus, insan derisine bürünmüş ölümcül bir canavar gibi ona doğru ilerliyor. "Eğer benim Regina'm olsaydın, çiftleşme işaretin nerede olurdu?"

Odadaki ışıklar titrer gibi oldu. Aurelia'nın kalp atışları hızlanıyor.

"Bunu daha önce de görmüştün!" Minnie boynunun sağ tarafına dokunarak şöyle diyor. "İlk tanıştığımızda oradaydı. İkimiz de gördük! Sadece-"

"Sadece *ne*?" diye hırılıyor Titus, onu göğsünden bıçaklayarak. "Sen bir iğrençsin. *Yanılıyorsun*. Bunun çok uzun sürmesine izin verdim. Bir *rex* olmalıydım."

Titus, kaderin onu bir rex yapmamasını protesto eden tek kibirli erkek değil. Bir Regina'ya boyun eğdiklerini ilan eden kaderin. Ama sonunda, erkekler geri döner. Sonunda, düşmanlıklarını ve regina'larının onlardan daha güçlü olduğu gerçeğini inkar edemezler. Bu pozisyona layıktırlar.

Ama Titus normal bir düşman değil. Bazı erkekler psikopat olarak doğar. Bazı erkekler asla pes etmez. Nadirdir ama birkaç kez gördüm. Bu erkeklerin çoğu Blackwater'a gider ya da genellikle kendi çiftleşme gruplarının üyeleri olan diğer erkekler tarafından öldürülür.

"Titus," diyor Minnie, sesi birden . "I-"

"Adımı ağızına *alma*!" diye hırlıyor.

Melodideki atlama gibi, Aurelia'nın aylar önce söylediğı gücünün şarkısı kekeliyor.

Ckapt'ca WT

Aurelia

N^o.

Hayır.

Hayır.

En iyi arkadaşım ile Titus Clawson'ın arasına bakıyorum. Daha sert bakıyorum.

Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Onları güvende tutun. Haftalardır içimden dua ettiğim bir ilahi.

Ama Minnie kendi çiftleşme izini göremiyor mu? Aynı benim çiftleşme izimi sakladığımda göremediğim gibi mi? Bunun her zaman bilerek olması dışında.

Bir anı, eski, karanlık, korkulu kanatlarıyla bana geri geliyor.

Akademideki ilk günümüzde, Minnie ve ben çiftleşme sırası için okulun tüm erkek nüfusunun önünde yan yana durduğumuzda.

En iyi kararıma rağmen, Minnie'nin elini tuttum.

Son derece rahatlamama rağmen beni sallamıyor ve sıkıca geri sarılıyor. Zayıf görünmekten nefret ediyorum ama kanım kulaklarıma hücum ediyor ve nefes alamıyorum. Ben bir yırtıcıyım. Zirvedeki bir yırtıcı ve korktuğum hiçbir şey yok.

Bunu bir ritüel mantrası gibi tekrar tekrar söyledim. Beni öldüreceğini düşündüğüm dostlarımdan kendimi korumak için yedi kalkanımı da yeniden devreye soktum.

Minnie'ye bu kadar şiddetle sarılarak aynı kalkanlardan birini ona da uzattığımı fark etmemiştim.

Gözlerimi kısarak en iyi arkadaşıma bakıyorum, onu hissetmeye çalışıyorum... ve buluyorum. Küçük bir bağ. Boynunu saran ve çiftleşme izini saklı tutan küçük bir ip.

Panik beni vurdu.

Çiftleşme izi benim yüzümden görünmez oldu.

Sadece güvenlik istedim. Sadece kendimi korumak istedim. Neden bana işaretini göremediğini söylemedi?

Siktir!

Çılgınca ona *yansıttım, "Minnie, sanırım bu bendim. Çok özür dilerim. Sanırım bu benim hatam."*

Minnie dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman. "Ne?"

Sessizce, onunla paylaştığım gücün o küçük ısırığını geri çekiyorum. Onu yılanlardan koruyan psişik gücü değil, çiftleşme işaretini, o kadar iyi gizlenmiş, o kadar sıkı yerleştirilmişti ki benim için bile görünmezdi.

Göremiyorum ama aşağı indiğini hissediyorum.

Titus'un gözleri Minnie'nin boynuna kayarken tehlikeli bir hal alıyor ve ölümcül bir ses çıkarıyor.

Minnie geri dönüyor ve nefesi kesiliyor. "Şimdi görebiliyor musun?" diye bağırarak boynuna uzanıyor. "Senin üzerinde görebiliyorum!" Ona doğru adım atar ve kollarından yakalar. "Görüyor musun?"

Şimdi onun eşleşen işaretini de görebiliyor.

Ona ondan uzaklaşmasını söylemek istiyorum. Kaçmasını, saklanmasını, o canavara dokunmayı bırakmasını. Ama yapmayacak. Onu seviyor. Onun Regina'sı. Gitmesine asla izin vermeyecek.

"Aptal yılan kız," diyor Xander kafamın içinde soğukkanlılıkla. *"Sen gerçekten*

."

Minnie'ye koşmak için bir adım atıyorum ama Scythe'ın sert sesi beynimdeki panik yarışını kesiyor. *"Bırak artık Aurelia. Yeterince şey yaptın."*

Titus, Minnie'yi çılgılık atacak kadar sert bir şekilde geri iterken beni durduran tek şey son cümle oluyor.

Uzun, ince bir kesikten ön koluna kan akıyor.

Şu anda Titus'un sağ eli olan kaplan pençesi kanla kırmızıya boyanmıştır. "Bu yeterli değil," diye hırlıyor. "Hiçbir zaman yeterli olmadı."

Scythe

B Kan Minnie'nin kolundan aşağı akıyor. Küçük dişi kaplan dehşet ve inançsızlık içinde bakarken, köpekbaliğın kıpkırmızı damlacıkların görüntüsü karşısında hayranlıkla donakalıyor.

Ve sonra Titus hırıltılı ve nefret dolu bir şekilde Eski Sözler'i söyler. "Seni resmen naibem olarak reddediyorum, Minnie Devi."

Çılgın, üzgün hayatımda, Minnie'nin şu anda olduğu gibi paramparça olan bir insan görmedim. Aurası kemikler gibi kırılıyor; ölümcül bir yırtık kanıyor.

Yüzü dizleriyle aynı anda buruşur. Bu bir ruh yarasıdır ve sonsuza dek onunla yaşayacaktır.

Minnie tahta zemine yığılırken Aurelia haykırıyor, vücudu gevşemiş, teni aniden kül rengi olmuş. İleri doğru bir adım atıyorum ama yanımdaki iki hayaletten biri bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Kutsal olmayan," diye tıslıyor heyecanla. *"Kara bir bıçak kara bir yara açar."* Bana bakıyor ve Minnie'yi işaret ediyor. *"Acısına son ver. Bitir onu. Merhamet et."*

İkinci hayalet her zaman yaptığı gibi bana bakıyor. O kötücül gülümsemesi çirkin yüzünde sabit.

Ortaya çıktığından beri her gün yaptığım gibi bakışlarımı ondan ayırıyorum.

Gevşek dişi kaplan fiziksel bir çığlık atmıyor ama kederin tınısı astral düzlemde paramparça oluyor, bıçak gibi keskin, ölüm gibi siyah. Beni ürpertiyor. Saf şok kalabalığının içinde siyah, gri ve donuk kırmızı tonlarında yayılıyor.

Hayatım boyunca pek çok karanlık şey gördüm ve yaptım, ancak resmi reddetme ritüeline hiç tanık olmadım. Bu bizim türümüz için iğrenç bir eylem, cinayetden bile kötü. Cinayet buna tercih *edilir*. Hepimiz çenesi havada ve elleri serbest bir şekilde meydan okurcasına duran Titus'a doğru dönüyoruz, sanki büyük bir eylemi tamamlamış gibi. Hayranlık uyandıracak bir şey.

Sadece gerçek bir psikopat kendi ruh grubunun resmi olarak reddedilmesinden bu kadar etkilenmez.

İçimdeki köpekbalığı ona yeni bir bakış atıyor. Duygusuzluğuyla onu işaretliyor, ailemiz için oluşturduğu potansiyel tehditle onu işaretliyor.

Minnie onun regina'sı olduğuna göre, onu reddetmek onun hakkıydı. Ama bu, onun boğazını kesemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Minnie'nin arkadaşları etrafını sarmak için acele ederler ama Minnie yüzüstü yattığı kırıdamaz. Theresa kalabalığı yararak yanlarında diz çöker ve Minnie'nin omzunu sıkar. Ama dişi kaplan hiç tepki vermiyor. Kalp atışlarını duymasaydım ölmüş olabilirdi. Bir daha asla aynı şekilde atmayacak bir kalp.

Aurelia onu ters çevirmeye çalışır, ama Minnie ölü bir ağırlıktır.

"Onu buradan çıkarmalıyız" diyor arkadaşlarına, ama hepsi elleri kolları birbirine dolanmış durumda.

Kendi muhafızlarımdan biri olan Ernie öne çıktı ama ben elimi kaldırdım. "Ona bir animus tarafından dokunulmamalı. Şimdi olmaz." Arkadaşları arasında muhtemelen fiziksel olarak en güçlüsü olan Connor'ı işaret ediyorum. "Aslan anima. Arkadaşını odasına geri götür. Onu sıcak tut."

Connor başını sallıyor ve kollarını Minnie'nin vücudunun altına koyuyor. Ama ben onu izlemiyorum. , kalabalığın kenarında duran, beyaz saçları kadar solgun Sibiryalı kaplanını izliyorum. Bir hayalet gibi. Sanki o da bedenini terk etmiş ve aynı anda hem cenneti hem de cehennemi görmüş gibi Minnie'ye bakıyor.

"Herkes dışarı!" Ben havlıyorum.

Herkes, sanki burada yapılan karanlık eylemden yeterince hızlı uzaklaşamıyorlarmış gibi, şaşkınlıklarından sıçrayarak dinlenme odasını terk etmeye koşar. Muhafızlar ve danışmanlar hepsini yanlarına alır. Titus da oradan ayrılır ve arkasına dönüp bakmaz bile.

Yaşlı Regina. Sonunda, bizden sadece birkaç kişi kaldı, ciddi ve sessiz.

Ama yine de Yeti kıpırdamadan duruyor, gözleri görmüyor, eli gevşek. Bu benim için her şeyi doğruluyor. Regina'nızın bir bağ kesilmesiyle kırıldığını görmenin ölümden beter bir ıstırap olduğuna şüphe yok. Aynı anda onun regina olduğunu fark etmek bir yana.

Xander Yeti'ye yaklaşır.

"Ona dokunmayın," diye uyarıyorum. "Dengesi bozulacak."

Yeti'nin ağız hareket ediyor, duyamadığımız kelimeler oluşturuyor. Kalbini dinliyorum. Ritimsiz atıyor ve onu dikkatle izliyorum. Bir bağın kesilmesinin sürüdeki zayıf hayvanların ölümüne neden olabileceğini duymuştum. Ama Minnie yenik düşse de teslim olmadı. Ve Yeti'yi bu ruh yarasına da boyun eğmeyeceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyorum.

"Benim," diye ses çıkarıyor Yeti'nin ağzından. Boğuk bir fısıltı, bir mezar taşının üzerindeki yaprakların sıyrılması gibi. "O hep benimdi."

"Evet," diyorum yavaşça, sesimi onu yatıştırmak için kullanıyorum. "Minnie senin. Senin onun olduğun gibi. Sadece bir süreliğine senden saklandı."

Boşluğa bakıyor, solgun gözleri parlıyor. "Nasıl?"

Kimse bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. Bu, gücünün boyutunu bile bilmeyen biri tarafından yapılan Boneweaver büyüsü. Adını verip onu potansiyel bir tehlikeye atmayacağım. Savage bana sert bir bakış attı.

"Daha büyük güçler," diyorum. "Kasıtlı değildi. Kadere güvenmelisin."

Xander cebinden ejderha gücündeki el sarması çıkarıyor ve soru sorar gibi havaya kaldırıyor. Başımı salladım.

Parmağındaki alevi yalayarak yakıyor. "Gel dostum," diye mırıldanıyor Xander, sadece kız kardeşinin çocuklarına karşı kullandığı o nazik, nadir ses tonuyla. "Bunu iç ve oturup konuşalım."

Yeti sadece başka ne yapacağını bilmediği için ağzını açar. Bir nefes çekiyor.

"Daha derine," diye talimat verir Xander.

Yeti derin nefes alır ve gözbebekleri büyür. Önce bir, sonra iki kez göz kırpmıyor. "Onu öldürmem gerek," diyor.

"Emirlerinizi aldınız," diyorum sertçe. "Bana kan yemini . O domuza kimse dokunmayacak."

Düzgün ve sert ses tonuma rağmen, Lyle'in tüm şüphelerinin doğru olduğunu anladığımızda köpekbalığı korkunç ve acı bir farkındalık içinde çırpınıyor.

Xander katatonik bir Yeti'yi , Savage diğer yanında ve diğer canavarlarımız da her ihtimale karşı onu takip ediyor.

"Bunu ilk gün hissettim," diyor Lyle'in sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Ne zaman onun içinde olsam, gücünü hissediyorum. Dışarı çıkıyor ve dışarı çıkıyor. Bu yüzden o füğ durumuna girdi."

Cevap vermeyeceğim.

"Kabul , değil mi?"

Neyi itiraf edeyim.

Aurelia'nın kendinden daha fazlasını koruduğunu mu? Bunca zamandır. Tüm okulu psişik olarak koruduğunu mu?

Başlangıçta okulun uyandığını ve bunun eski ejderha lordlarının konutunu korumak için yükselen kadim ejderha büyüsü olduğunu düşündüm. Güç altın renginde, engin ve vahşi, sanki eski bir şey uyanmış gibi. Hepimizin ötesinde bir şey gibi.

Ama bu onun Boneweaver gücüydü. Vahşi ve güçlü ve... koruyucu. Hepimizi psişik saldırılardan koruyordu. Tüm akademiyi. Arkadaşlarını. Bizi.

" bu yüzden hep bitkin düşüyor," diyorum. *"Neden her zaman iyi değil."*

"İtiraf et, seni soğuk piç kurusu," diyor Lyle. *"Bunca zamandır bizi Yılanlı Saray'dan koruyordu. Sizi koruyordu."*

Aurelia

C Onnor, Minnie'yi bizim yatakhaneye geri götürüyor.
"Ne oluyor lan?" Stacey biz koşarken hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Az önce ne oldu lan öyle?"

Hiçbirimiz, Theresa bile bir şey söylemiyor çünkü saylenecek ne kaldı ki? Minnie yaşıyor ama öyle görünmüyor. Parmaklarım onu iyileştirmek için kaşınıyor. Ama sihrim ona hücum ettiğinde, iyileştirecek hiçbir şey yok. Bu yara konusunda ona yardım edemem. Buna ben sebep oldum. Kendimden iğrendiğim için boğazımda safra birikiyor.

Lyle bizi yatakhaneye giderken karşılıyor, o melek yüzünde ciddi ve hesapçı bir ifade var.

"Ne-" Minnie'yi görüyor ve yüzü yumuşuyor.

Hepimiz birden konuşmaya başladık.

"Ne olduğunu gördüm," diyor sertçe, sözümüzü kesip kollarını uzatarak. "Bırakın beni-"

Dördümüz de aynı anda "Hayır!" diye bağıırıyoruz.

"Telekinezini kullan," diyor Lyle nazikçe, Minnie'nin yüzüne bakmak için eğilerek. "Bu ona daha nazik davranacaktır."

Dördümüz bir araya geldik ve Sabrina, Stacey, Connor ve ben ortak telekinezi gücümüzü kullanarak Minnie'yi havada tuttuk, böylece onu nazikçe yatakhaneye doğru manevra yapabildik. Lyle, Minnie'yi yatağına yatırdığımız odamıza kadar sinsice bizi takip ediyor.

"Onu sıcak tutun," diyor Lyle kapıdan.

Scythe'ın bize bunu zaten söylediğini söylemiyoruz.

Minnie'nin yatağına tırmanıp onu göğsüme çekerken Stacey ellerini ovuşturarak "İyi olacak mı?" diye soruyor. Raquel ayakkabılarını çıkarıp yatağın ayak ucuna oturuyor ve yorganı üzerimize çekiyor.

"Titriyor!" En iyi arkadaşımın cenin pozisyonunda bedenime kıvrılmasını ve donuyormuş gibi titremesini izleyerek haykırıyorum.

Theresa ateşini ölçer gibi bir elini Minnie'nin başına koyuyor. "Bunun olduğunu daha önce hiç görmemiştim."

Sabrina odanın ısını yükseltmek için duvardaki panele gider.

"Bunun bir faydası olmaz," diyor Lyle yumuşak bir sesle. "İyileşmek isteyip istemediği artık ona bağlı." Ve kalbimi zayıflatan bir nezaketle Lyle, Minnie'nin sunağına doğru ilerliyor ve bir kibrit çıkıyor. Bir mum yakıyor ve bir tütsü çubuğu yakarak hilal şeklindeki tutucusuna yerleştiriyor.

"Ah Tanrıça," diye haykırıyor Stacey, sesi kalın. "Neden bize onun regina'sı olduğunu hiç söylemedi?"

"Onu hiç suçlamıyorum," diyorum, sesim ölü ve boş. "Adamla tanıştın mı? Ben olsam yapardım-"

Ama ben de aynı şeyi yaptım. Şu anda da aynısını *yapıyorum*. Stacey ıslak gözlerini bana dikip başını salladı. "Evet, anladım."

Lyle dönüp bana bakıyor, umutsuzca Minnie'nin titreyen minik bedenine tutunuyor. Kehribar rengi gözleri beni içine çekerken bir şeyle parlıyor ve bunu hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. İçlerinden herhangi biri beni resmen reddetmeyi gerçekten düşündü

Beni öldürmek niyetiyle babama teslim etmeye çalışsalar da, Titus'un Minnie'ye vurup kanını akıttığı gibi bana hiç vurmadılar. Zarar vermek için beni hiç ısırmadılar. Beni toplum içinde küçük düşürmediler. Onlar standartları olan kötü adamlar.

Sonra sürpriz bir şekilde müdür yardımcısı yatakta uzandığım yere geliyor. Theresa yan tarafa geçti.

Minnie bilinçsizce başka bir animusun varlığıyla sertleşiyor ve ben nefesimi tutuyorum. Ama Lyle sadece yumuşak bir parmak eklemeni

Yanağımı okşuyor ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi kısık bir sesle konuşuyor. "Onu güvende tut. Ona ne için yaşaması gerektiğini hatırlat."

En iyi arkadaşıma dönüyorum, saçlarının arasında hüngür hüngür ağlıyorum ve beni duymasını umuyorum. "Sen önemlisin, Minnie. Benim için önemlisin ve hepimiz için önemlisin. Hatta bence Savage için bile önemlisin. Sana karşı bir zaafı var, biliyor muydun? Belki peri ekmeği olayından, belki de beni kurtarmak için onu yere serdiğin zamandan dolayı." Raquel ve Connor gözyaşları arasında usulca gülüyorlar.

Arkadaşımı göğsüme daha sıkı sarıyorum ve dua ediyorum.

Ckapt'ca WW

Lyle

Ten years ago

Çiftleşme işaretimin göklerden kanla yıkanmış olarak gelmesi, etrafındaki karanlığa rağmen sınır tanımaz ve dizginlenemez bir şekilde yanması çok uygun.

Kırmızı, tozlu toprakta ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek ilerliyorum, tıpkı bir hayvanın ölüme doğru ilerlemesi gibi, o sırada parıldayan bir şey görüyorum. Bir kan havuzunun içinde, henüz pıhtılaşmamış ya da taşranın sert sıcaklığında kurumamış yeterince derin. Kendimi ona doğru sürüklüyorum ve bakıyorum. Çünkü orada yabancı bir şeyin değil, kendi benliğimin yansıması var. Kendi insan etimin üzerinde, yıldızlarda yeni dövülmüş ve şimdi yeni tenime damgalanmış, beş ışık huzmesiyle süslenmiş bir kafatası var.

"Yalnız değilim," diye fısıldıyorum merakla.

Bir insanın elinde hiçbir şey kalmadığında, bir hayvana dönüşebilir. Dişler ve pençeler, nefret ve korku. Ama aynı zamanda başka bir şeye de dönüşebilir. Kendinden daha fazlasını görmeyi arzulayan bir şey. Artık bir tanrıya inanmıyorum. Ama o kutsal sembolde, Regina'ma olan inancımı buluyorum. Kendi mavi perime. Çünkü o orada, tenimdeki şafak kadar gerçek ve ruhuma kazınmış. Kalbi benimkiyle birlikte atıyor.

Beni o işkence ve keder dolu yerden uzaklaştıran tek şey bu. Beni burada kalmamaya ve ölmemeye iten

Katledilen ailemin geri kalanı, ama devam *etmek ve onu* bulmak için. İdam edilmeye layık bir hayvan değil, ona layık bir adam olmak için.

Ölmeye hazırdım ama şimdi yalnız olmadığımı biliyorum. O beni hayatta tuttu. Onu tanımadığım zamanlarda bile.

Savage

Yeti ve ben, Minnie'nin Lyle'in deyimiyle 'katatoni'sinin üçüncü gününde Aurelia ve Minnie'nin yatakhanesinin dışında yerde oturuyoruz. Beyaz Sibiry kaplanı bir duvara yaslanmış, ben de karşı duvara.

Birbirimize cigara uzatırken. Her zamanki türden. Artık ejderha gücüne ihtiyacı yok.

Bir canavarın hayatında başına gelebilecek en kötü şey başına geldikten sonraki ilk bir saat içinde Yeti bir zombi gibiydi; konuşmıyor, hareket edemiyor ve hatta gözünü bile kırpamıyordu. Yaklaşık bir saat sonra derin ve kör bir öfkeye kapıldı ve ben, Ruben, Lyle ve Xander onu yeraltında bir kafese kapatarak saatlerce elektrikli parmaklıklara vurduk. Sonunda, derisi kemiğine kadar erimiş halde bayıldı. Uyandığında yine aynı şeyi yaptı, Regina'sını görmek istedi. Ve onu bu kadar kötü yaralayan iblisi görmeyi talep etti.

Ertesi gün, susuz kalmış ve yanıklarla kaplanmış halde Lyle'in ultimatoomunu dinleyecek kadar akli başına gelene kadar mantıklı düşünemeyecekti.

Uslu durursa, Regina'sının kapısının önünde nöbet tutabilirdi. O zaman bile, her zaman bizden birinin gözetiminde olması gerekiyordu.

Regina'sını korumak için öfkelenen bir animus güçlü bir şeydir. Ve Yeti tanıdığım herkesten daha iyi öfkeleni. Arkadaşımla gurur duyuyorum. O da benim gibi acı çekti: Regina'sının çiftleşme işaretini göremedi ama yine de onu istedi.

"Bunca zamandır benimdi," diye milyonuncu kez tekrarlıyor Yeti, kapalı ahşap kapının deliklerine bakarken, sesi o kadar

Kükremekten ve çığlık atmaktan sesi kısılmış, neredeyse Scythe'inki gibi. Sanki hala söylediklerine tam olarak inanmıyor gibi.

Bir nefes çekip mavi dumanı havaya üflerken "bir şey," diye katılıyorum.

Yeti elimdeki esrarı havaya kaldırıyor ve esrar dudaklarının arasından uçup gidiyor. Artık yaralı olan elini içmek için kaldırıyor. Dirseğinin yanında bir paket cips kırışıyor. Etrafımız Yeti'nin orada çalışan çocukları tehdit ettikten sonra yemekhaneden getirdiği yiyeceklerle çevrili. Etrafımızda bisküviler, çörekler, cips poşetleri ve bir yığın kek var ve dokunmama izin yok.

Bu bizim için değil, hatta onun için bile değil. Yeti, Regina'sını besleyene kadar yemek yemeyecek. Bir animus regina'sıyla karşılaştığında her zaman doğru yol budur. Ama Yeti'nin daha ne kadar aç kalacağını bilmiyorum çünkü Minnie henüz ona bir hediye vermedi ve onu kabul etmedi. Hâlâ uyuyor ve Titus'un ona verdiği büyük darbeden sonra iyileşmeye çalışıyor.

Ensemdeki bir karıncalanma Xander'ın anima yatakhanesine girdiğini söylüyor ve onun koridorda sinsice ilerlediğini görmemiz bir an alıyor. Elinde iki şişe viski ve üç bardak var. Xander Yeti'yi her zaman sevmiştir çünkü ikisi de genel olarak ciddi ve huysuz bir tavır sergilerler.

"Eğlenceye katılmaya mı geldin?" Ben soruyorum.

Xander iri gövdesini karşıma oturtuyor, bacaklarını uzatıyor ve uçarı erkek ve yiyecek sürüsüyle arasına saygılı bir mesafe koyuyor.

"Onun gibi bir şey," diyor her birimize birer ölçü içki doldururken ağzının arasındaki esrarın içinden. "Etrafta bu kadar regina dolaşırken birinin sizi hizada tutması gerekiyor."

Yeti kadehi kabul ederken teşekkür ediyor. Ben de kendiminkini keyifle yudumluyor ve hayvansal alkolün boğucu yanığının tadını çıkarıyorum.

"Belki de onu kontrol etmeliyiz," diyor Yeti, sanki kapının arkasını görebiliyormuş gibi hâlâ tahtaya bakarak. "Kapının arkasını görebiliyor musun, Xan?"

"Bunu yapmadığımı biliyorsun."

"Kıyafet değiştiriyor olabilirler!" Küstahça söyledim. "Ya da tuvalette. başına huzur içinde sıçmak her hayvanın hakkıdır. Ya da

kendisi." Vurgulama için kalçama vuruyorum.

"Kesinlikle." Xander kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ama banyoda kimse yok. Hâlâ Minnie'nin yatağında olduklarını hissediyorum."

Aurelia'nın da banyoda olmadığını hissedebiliyorum ama Yeti'nin duygularını incitmek istemedim çünkü muhtemelen Minnie'yi henüz o kadar iyi hissedemiyor. Yine de onun için çok heyecanlıyım, artık Regina ile ilgili fikirlerimizi paylaşabiliriz. Scythe ve Xander benimle bu konular hakkında konuşmuyor ve Lyle da sürekli akademiyle ilgili şeylerle meşgul.

Yeti alçak sesle ve derinden hırlıyor. Minnie'nin yatağında olmak istiyor. Bunu biliyorum çünkü ben de Aurelia'nın yatağında olmak istiyorum, burnum saçlarına gömülmüş ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde. Onun vanilyalı kek kokusunu beynimde, sikimde ve sıcaklığını kollarımda hissetmek istiyorum.

"Reginalarımızın en iyi arkadaşı olacağı kimin aklına gelirdi ki?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Ama eğer sen tanıdığımız en güçlü kaplanlardan biriysen, o zaman Minnie ..."

Tenimde bir karıncalanma daha var.

"Çok güçlü, evet," diyor Yeti. "Kokusunu zaman alabiliyordum, sadece o kadar... tatlı görünüyordu ki çok fazla dikkat etmedim."

"Onu neden oraya koyduğumu sanıyorsun?" Lyle'in hırıltılı sesi konuşmamızı yarıda kesiyor. Dönüp baktığımızda hem aslanın hem de Scythe'ın iş yapmak isteyen bir çift erkek gibi koridorda sinsice ilerlediğini görünce gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen bu yatakhane de hiç bu kadar çok otoriter animus olmamıştı.

Yeti ayağa fırlar. "Oraya girmek istiyorum."

",," diyor Lyle soğukkanlılıkla. "Ben de öyle. Yeterince zaman geçirdiler."

Solumdaki kapı bir aralık açılıyor ve leopar ile kurdun yanı sıra ıslak saç ve şampuan kokusunu alıyorum.

"Biz de geliyoruz!" Sabrina yatakhanesinden dışarı fırladı.

Minnie ile yatakta sırayla kucaklaşıyorlar. Ama bu konuda konuşmuyoruz çünkü Yeti'nin regina'sının başkalarıyla paylaşıldığını duyması, bunlar animalar bile olsa, duvarı yumruklamasına neden oluyor. Stacey simli, renk kodlu bir liste yaptı ve yatakhanenin kapısına yapıştırdı, böylece diğerleri uyurken ve yemek yerken kimin Minnie ile birlikte olma sırası olduğunu görebiliyoruz. Derslere gitmiyorlar, bu Lyle'in hoşuna gitmiyor ama bunu görmezden geliyor.

Akademisinde daha önce hiç böyle bir şey yaşanmadığı için görmezden geliyor. Ben de ayağa fırlıyorum, sonunda regina'mı tekrar göreceğim için heyecanlıyım.

Aurelia

Eugene'in Minnie'nin mor koltuğundan gelen gelecek uyarısı beni uykumdan uyandırıyor. Kollarımda güvenle yatan Minnie'yi kontrol ederken, yumuşak ama buyurgan bir kapı çalındı

Kapıyı. Açmadan önce beklemiyorlar.

Koridordan gelen ışık karanlık odaya yayılıyor. Perdeleri hep kapalı tuttuk çünkü ne zaman açsak Minnie sinirleniyor.

"Bırakın yas tutsun!" Dışarıdaki büyük figürleri fark ettiğimde boğuk bir sesle bağıyorum.

Gertie ve Henry başımın üstündeki yastığın üzerinde oturdukları yerde cıvıldaşıyorlar.

"Üç gün oldu," diyor Lyle sabırla içeri girerken. Çiftleşme izi karanlıkta parılıyor ve kokusu parfüm gibi burnuma doluyor. "Minnie'nin yemeye ihtiyacı var. Böbreklerinin suya ihtiyacı var."

"Theresa ve ben bunu takip ediyoruz," diye mırıldanıyorum, Minnie'nin göğsüme yaslandığı alnındaki saçlarını okşayarak. Doğrusu endişeliyim. Minnie su içmiyor ve böbrek fonksiyonları etkilenme belirtileri göstermeye başladı. Mesanesinde neredeyse hiç idrar yok.

"O zaman biliyorsun," diyor Lyle. "Ayağa kalkması gerekiyor. Eşine ihtiyacı var."

Midemde bir şeyler kasılıyor. Lyle hepimize Yeti'nin Minnie'nin eşi olduğunu söyledi. Minnie'nin çiftleşme işaretini bastıran güç her neyse, Yeti'nin de onu göremediği anlamına . Çıktığım an

Minnie'nin gizli çiftleşme işareti kalkanını Yeti biliyordu. Ve sonraki cehennemden geçti.

"Hangi güç olursa olsun" ben ve benim hiçbir işe yaramayan kığım. Yeti'nin çektiği eziyetten ben de sorumluyum. Ona borçluyum... Bir özür bile yeterli mi? Hayır. Asla olmayacak. Söyleyebileceğim hiçbir şey yaptığım bu pisliği düzeltmeyecek.

Cehennemde çürümeyi hak ediyorum. Hayatın bana şimdiye kadar verdiği acıyı hak ediyorum.

Ama sonra Minnie kıpırdanıyor. "Yeti mi?" Kaba fısıltısı neredeyse beni kırıyor.

Sesinin bu kadar kırılgan olduğunu duymak içimi acıtıyor. Son bir gündür tek kelimelerle konuşuyor ve bunun neredeyse ayağa kalkmaya hazır olduğu anlamına geldiğini umuyorum.

"Ben buradayım!" Yeti sesleniyor. Derin sesi çılgınca ve çaresiz geliyor, Scythe'ın mahkemesinde bize eşlik eden canavarın tam tersi. "Minnie!"

"Onu buraya getirmeyin," diye . "Minnie söyleyene kadar."

"Artık kendi adıma konuşabilirim." Minnie'nin sesi ancak bir nefesten ibaret. Boğazını temizliyor. "Temizlenelim," diyor Lyle'a, gözlerini ovuşturarak. "Birazdan çıkacağız."

Lyle başını sallıyor ve arkasını dönüyor. Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve yemin ederim birden fazla rahatlatma sesi duyuyorum.

"Etkilendim," diyorum Minnie'nin yatağından dikkatlice kalkarken. "Ben olsam ne yapardım, onu bile bilmiyorum."

Minnie espri yapmadan gülümser. "Saçım için yardıma ihtiyacım var. Ben... Ben güzel görünmek istiyorum. Sabrina'yı arayabilir misin?"

"Kızım," diyorum nazikçe, "ne sikim istiyorsan alabilirsin. Ekibi arayalım ve hemen işe koyulalım."

"Sen değil."

Donuyorum, soğuk parmaklar midemi tırmıklıyor. Omurgamda. Dünyam boyunca. "Ne?"

"Beni duydun," diyor Minnie sessizce, göz göze gelmeden. "Ne yaptığını biliyorum. Bana."

Minnie'nin sert omuzlarını, gözlerinin altındaki karanlığı fark ettiğimde gözlerimin arkası yanıyor. Sesindeki karanlığı.

O haklı. Yaptığım şey affedilemezdi. Hiçbir şey bunu düzeltmeyecek.

"Üzgünüm Min," diye fısıldıyorum, boğazımda safra yükseliyor. "Bunu daha iyi hale getiremem, çok-"

"Lütfen," diye fısıldıyor. Eğer gözyaşları kalmış olsaydı, sanırım yine ağlıyor olurdu. "Lütfen, sadece git."

Yıkılmadan önce dudağımı ısırarak Lyle'in dairesine açılan gizli kapıdan odadan kaçıyorum, Henry aceleyle beni takip ederken ben de Raquel'e zihinsel bir mesaj gönderiyorum.

* * *

On beş dakika sonra, Henry ile birlikte Lyle'in duşunun zeminindeydim, ılık suyun altında kollarıma sarılmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ki sesi duydum.

Erkek sesleri tartışıyor. Suyu açık bırakarak banyodan çıkıyorum ve üzerime bir havlu sarıyorum. Yatak odasına girip kulağımı kapıya dayıyorum ve arkadaşlarımin hararetle ne konuştuğunu için kulaklarımı eğitiyorum.

Her şeyi duyuyorum.

"Neler yapabileceğinin başlangıcını bile bilmiyoruz," diyor Lyle, açıkça oturma odasında bir aşağı bir yukarı volta atarak. "Kimse durup onun neler yapabileceğini düşündü mü?"

Scythe'in soğuk, duygusuz sesi, "Lyle, kendi güvensizliğini ona yansıtıyorsun," diye cevap veriyor.

"Onun gücüne karşı dikkatli olmamız gerektiğini söyleyen sendin Scythe."

"Yanlış ellerde o bir silahtır," diyor Scythe. "Mace Naga onun gerçek babası değil. O, çocuğuyla ilgili bir fırsat görmüş ve bundan yararlanmak isteyen bir adam."

Midem bulanıyor.

Savage, "Onun hakkında sanki bir ticari varlıkmiş gibi konuşuyorsun," diye hırılıyor. "Tanrı aşkına, o bir insan."

"Sadece yarı insan," diye mırıldanıyor Lyle. "Ve anima'sı karşı koyuyor."

"Yine yansıtıyorsun," diye Savage.

"Ve sen aşktan kör olmuşsun!" Lyle diyor ki. Sonra daha sessizce, "Ben de öyleydim. Bunu görmemekle aptallık ettim."

Sözleri bana çarptığında nefesim kesiliyor ve karnımı tutuyorum. Şu an gerçekten kusmak istiyorum.

Savage, "İçgüdülerinizle bu şekilde savaşmak doğal değil," diyor. "Senin sorununun yarısı bu, Lyle."

"Eğer düşmanlığımla dışarı vurursam, kimse hayatta kalamaz," diye alay ediyor Lyle. "Ben de dahil."

"Bu bana harika bir plan gibi geldi," diyor Xander dalgın dalgın. Yeterince duydum.

Ayağa kalkıp havlunun kenarına burnumu siliyorum ve kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce göğüslerimi emin oluyorum.

Ben dışarı çıkarken dört kafa birden havaya kalkıyor ve içimdeki öfke bir anda boşluğa karışıyor. Lyle'in gözlerinin altında mavimsi torbalar var ve kendini kaybetmek üzereymiş gibi ellerini mutfak tezgahına dayıyor. Ya da çoktan kaybetmiş. Savage şömineye yaslanırken bronz teninin altında solgun görünüyor. Bana doğru yürürken yüzü aydınlanıyor. Scythe ve Xander birer koltuğa oturmuş, o çok sevdikleri otu içiyorlar. Yüzleri ciddi. Enerjileri odanın ortasında bir girdap gibi.

Ve hepsi benim yüzümden.

"Bu küçük Boneweaver," diyor Xander iğrenç bir şekilde. "Düşündüğümüzden daha tehlikeli olan."

"Sen neden bahsediyorsun?" Birbiriyle çatışan duygularıyla savaşmaya çalışarak homurdandım.

Geniş omuzlarını silkiyor. "Yaptığın şey tam da senin ölmeni istememizin sebebiydi. Sen dahil kimsenin hakkında bir şey bilmediği güçlere sahipsin. Sen bir bilinmezsin. Bir tehlikesin. Bizim için. Herkes için."

Öfke keskin pençelerini damarlarımda gezdiriyor. "Ben değilim! Ben kimseyi incitmedim!"

Oda ölüm sessizliğine büründü, kelimeler ağaçtan sarkan bir ceset gibi havada asılı kaldı. Minnie'nin ölü ağırlığını hala kollarımda hissediyorum.

Savage iki elimi de tutup öpüyor, sanki dünyadaki en iyi şeymişim gibi bana gülümsüyor ve aniden yüzüme bakamıyorum.

Onu.

Lyle ona dik dik bakmama neden olan gergin bir sesle soruyor, "Güçlerini kontrol edebiliyor musun Aurelia?"

Gözlerinde görüyorum. Okulunu düşünüyor. Diğer öğrencilerini. Onlar için bir tehlike olup olmadığını. Onları *benden* korumak zorunda *kalıp* kalmayacağını.

Yaptığım her şey arkadaşlarımı korumak içinken, bunun adaletsizliği kalbimi parçalıyor. Karnımdaki ıslak yaralar, delice çabalarımın bir yankısı gibi durmadan yanıyor.

"Ne?" Savage'dan uzaklaşıyorum. "Evet, evet, yapabilirim. Tabii ki. Bunca zamandır kontrol bendeydi."

Xander homurdanıyor. "Öyle mi? O zaman sözde en iyi arkadaşına yaptığın şey neydi?"

Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Kendimi karşımda duran erkeklerden korumak için çiftleşme işareti kalkanımı kullanmıştım.

Savage öne çıkar "Sadece öğrenmesi gerek-"

"Lanet olası bir ağızlığa ihtiyacı var!" Xander ağlıyor.

"Kapa çeneni Xander," diye homurdanıyor Savage, sanki beni diğerlerinden koruyabilecekmış gibi önüme geçerek. "Onu olduğu gibi seviyorum. Tehlikeli ve her şeyiyle."

Xander başını gözlerini devirir gibi oynatır ve koltuğa yaslanır.

"Minnie'ye bunu yapmak istememişim," diyorum kararlılıkla. "Bana inanmaman umurumda değil, Lyle. Hiçbirinizin bana inanmaması umurumda değil."

"Sana inanıyorum Regina," diyor Savage yardımsever bir şekilde.

"Niyetin konusunda sana inanıyorum," diye iç geçirdi Lyle. "Ama diğerleri o kadar anlayışlı olmayabilir. Minnie'yle konuştum ve biraz zaman istiyor. Yeti'yi daha iyi tanımak ve tüm bu olanları kabullenmek istiyor."

Minnie'nin yüzünü hatırlayınca yutkunuyorum. "Anlıyorum. Bana yurttan ayrılmamı söyledi."

Savage iç geçiriyor, kolunu bana doluyor ve çenesini başıma yaslıyor. "Gel ve benimle kal, Regina. Seni hep yanımda istedim."

"Minnie ve Yeti'ye sürü yurtlarında bir oda tahsis ettim," diyor Lyle. "Böylece Titus'tan uzakta olacak."

"Ve benden uzakta," diye onun için tamamladım.

Bu soruyu sormanın bana hissettirdiklerinden dolayı bir topun içine saklanmak istiyorum ama yine de yapıyorum. "Burada kalamaz mıyım?"

Lyle doğruluyor, kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşuyor ve kalbim tekliyor. Cevabı biliyorum. Her zaman biliyordum.

"Hayır." Sert, güçlü ve çelikten daha sağlam bir şeyden yapılmış. Ve sonra o şekilde devam eder, boyun eğmez, kırılmaz. "Bunu çok uzun zamandır yapıyoruz. Eğlendik. Şimdi normale dönme zamanı."

"Bizim *eğlencemiz mi?*" Tiksintiyle tekrarlıyorum. "Buna böyle mi diyoruz?"

"Buraya gelmemeliydin ve bunu sen de biliyorsun. *Hâlâ* infazınız için bir emir olduğunu unuttunuz mu? Konsey her an bu kararı iptal edebilir."

Bu alçakça bir darbe ve Savage'ın hırlamasına bakılırsa o da öyle düşünüyor.

Ona gözlerimi kırpttırıyorum, gözyaşlarımın akmaması için tüm irademle çabalarken yumruklarım sıkılıyor. "Başka nereye gidebilirdim ki?" Sesim tiz bir *çığlığa* dönüşüyor: "İnsanların her fırsatta beni öldürmek istemediği başka nereye gidebilirdim ki?"

Savage'ın kolları sanki beni gücüyle bir arada tutabilecekmiş gibi etrafımda sıkılaşıyor.

"Başka herhangi bir öğrencinin gideceği yere, Bayan Aquinas," diye homurdanıyor Lyle, bana doğru adım atarak. "Sabrina ve Raquel'in odasına ya da Stacey'nin odasına."

Orada durup ona bakıyorum, bedenim hareketsiz, kemiklerim titriyor.

Bu gerçekten onun beni buradan kovması.

Beni hayatından atıyor. Sonsuza kadar.

Göğsüme batan sıcak bir diken gibi acıtıyor. Ama onun önünde boyun eğmeyeceğim. Reddediyorum.

"Yani bu kadar mı?" Vücudumu sarmak üzere olan fırtınaya karşı ağır ağır nefes alarak soruyorum.

Bana bakıyor, sert, emredici, kımıldamaz. "Hepsi bu kadar olabilir."

Dişlerimi göstererek ona hırladım, "Sen *yalancı* bir pisliksin, Lyle Pardalia."

Arkasında sadece Scythe'inkine rakip bir ürperti bırakarak apartmandan çıkıp gidiyor. Savage'ın benimkini saran sıcaklığı bile bu buz gibi yanmayı zar zor engelleyebiliyor.

Aurelia

W Kollarımı kendime dolayarak, Eugene ve Savage'ın önünde, ikincisi spor çantamı tutarken, merdivenlerden animus kapısındaki gizli kata çıkıyorum.

Savage'verdiğim sözü yerine getirmeyi ve hafta sonlarını onun yurdunda geçirmeyi planlıyordum, ancak bir olaydan diğerine, hiç fırsatımız olmadı. Yeterince uzun süre ertelendi. İnsanlar zaten alçılı olduğum ve Lyle'in dairesinde kaldığım günlerde nereye gittiğimi merak ediyordu. İnsanların bana özel muamele yapıldığından şüphelenmesi isteyeceğim son şey.

Kemiklerimin kırıldığı gün o mahkeme salonunda meramımı anlattım ve bu bana animuslar arasında biraz saygı kazandırmış gibi görünüyor. Saygı ya da dengesiz zihinsel durumumdan duyulan korku. İkisinden biri.

Lyle'la yaptığım o konuşmadan sonra kendimi kesinlikle istikrarlı hissetmiyorum, ama artık kurşunu ısırp sonunda Savage'ın ininde, Scythe ve Xander'la aynı odada uyuma vaktim geldi.

"Her şey yoluna girecek yavrum," diyor Raquel'in sesi zihnime süzülerek. *"Sadece rahat ol. Minnie iyi. Başta Yeti'ye karşı utangaçtı ama sanırım çiftleşme izlerini görmek onları mutlu etti. Minnie ağladı ve Yeti ona sarıldı. Çok güzeldi. Şimdi onu besliyor. Bay Pardalia emin oldu."*

"Keşke onu desteklemek için orada olsaydım."

Raquel bir an sessiz kalır. *"Artık bir eşi var. Onu yurdumuzda özleyeceğiz ama o ait olduğu yerde... ve sen de öylesin."*

Arkadaşlarıyla birlikte, Lia."

Raquel haklı. Kahretsin, bu konuda gerçekten haklılar.

"Ama sadece kontrol etmek istedik." Raquel'in zihinsel sesi çekingenleşiyor. *"Geri kalanımıza yanlışlıkla Boneweaver büyüü yapmadınız, değil mi? Çiftleşme işareti şeyiyle?"*

"Hayır." Çabucak söyledim. *"Farkına varır varmaz kontrol ettim."*

Bir sessizlik oldu ve sonra, *"Sabrina aşağılanıp aşağılanmayacağını ya da rahatlayıp rahatlamayacağını bilemediğini söylüyor."*

"Artık hepiniz benden güvendesiniz."

"Kendine iyi bak, Lia. Yakında görüşürüz."

Arkadaşlarımın gizli süitinin oturma odasına zihinsel bağlantımızı kapatıyoruz. Ne yani Lyle beni yuvasından mı attı? Zaten ikinci bir tane var.

Daha önce Savage'ın iç çamaşırlarımı çalmasının intikamını almak için gizlice girdiğimde burayı karıştırmıştım, ama şimdi burası tamamen farklı hissettiriyor. İçimi bir hüznün kaplıyor ve bir an için Lyle'in komodininin kütümünü çalmak istiyorum.

Ama yapamıyorum. Anima'm sızlanıp duruyor ve ben yapamıyorum. Kendimden o küçük parçayı onun dairesinden almak çok yanlış geliyor ve anima'm da buna şiddetle katılıyor.

Scythe ve Xander neyse ki içeri girdiğimizde orada değiller ve Savage heyecanla bana ve Henry'ye etrafı gezdiriyor. Sadık mavi tüy yumağım her şeye ayrıntılı bir şekilde bakmak için hemen yanımdan ayrılıyor ve Eugene her zamanki tüneğini Savage'ın komodininin üzerinde buluyor.

Yataktan uzakta yeni yaşam tarzıma odaklanmaya çalışıyorum. Kanepelerin, yemek masasının ve alkol dolabının bulunduğu ana yaşam alanı var. Birbirine bitişik birkaç oda var. Birincisi üç yataklı büyük yatak odası, ikincisinde dev bir televizyon ve PlayStation kurulumu var ve sonuncusu kilitli bir oda Savage açılmıyor. Kurdum beni yatak odasına götürüyor ve spor çantamı ortadaki yatağın üzerine koyuyor. Onun yatağına. Bana sırtlıyor ve her birine tahsis edilmiş gardıropları gösteriyor ve sonra beni banyoya götürüyor.

Çok büyük ve lüks. Tamamen parlak siyah fayanslar, süslü altın kaplamalar ve iki avize, hepsi bir ejderha malikânesine layık.

Karo döşeli duvarda bir girintiye sıralanmış tüm duş ürünleriyle birlikte üç adet ışıltılı altın başlığa sahip büyük bir duş var. Bunun karşısında, uçan ejderhaların yaldızlı çerçevesiyle geniş bir aynanın altında üç lavabo var.

Savage, Xander'ın okulun sihirbazına üçü için ayarlamalar yapması talimatını verdiğini ve eğer isterse her şeyden dördüncü bir set yapabileceğimizi açıklıyor. Ama başımı sallıyorum, çünkü Xander'ın benim gelip bir şeyleri değiştirmemden hoşlanacağını sanmıyorum, korkunç bir yılan prenses olarak.

Ama beni biraz şaşırtan şey duşların diğer tarafında ne olduğu. Zemine inşa edilmiş bir spa -hayır, muhtemelen *havuz* daha uygun bir kelime olurdu- var. Derinliklerine on kişi rahatlıkla sığabilir ve şu anda ilahi görünen buharlı suyla dolu. Etrafta ağızlarından su fışkırtmaya hazır siyah ejderha başlı musluklar var.

"Biliyorum," diyor Savage gururla. "Nereye gidersek gidelim, yanımızda böyle bir şey olmalı. Scythe'ın buna ihtiyacı var çünkü her zaman suyun etrafında olması gerekiyor yoksa başa çıkması zor oluyor ve Xander'ın da stres atmak için buna ihtiyacı var çünkü..." Savage başının arkasını ovuşturuyor ve bana sırtıyor. "Eh, onunla uğraşmak da zorlaşıyor."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve parmağımı ilk kez tişört giymiş göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Bu, başa çıkması kolay olan tek kişinin sen olduğun anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor ve bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Hayır. Burada olduğun süre boyunca seninle uğraşmaya devam edeceğim."

Öğleden sonranın geri kalanını televizyonun karşısındaki kanepeye kıvrılmış, Scythe'ın maaş bordrosundaki büyük ayı değiştirici muhafızlardan biri olan Ernie'nin getirdiği kutsanmış pizzayı yiyerek geçiriyoruz. Savage beni tanıştıırken uzattığım ele gülümsüyor ve onun yerine beni selamlıyor.

"Regina," diye azarlıyor Savage o gittikten sonra. "Canavarlarımızın hiçbiri sana dokunamaz. Sen bana aitsin."

"Doğru ya," diyorum barbekü tavuklu pizzama kaşlarımı çatarak. "Bunu unutmuştum."

Babamın evinden ayrılalı yedi küsur yıl oldu ama animalar ve reginalar söz konusu olduğunda bazı küçük görgü kurallarını unutmuşum. Eğer bir sürüye aitlerse bir animaya dokunmak kabalık olarak kabul edilir. Aslında, eğer yaparsanız bu düpedüz bir ihlaldir. Eğer bir kavga başlatmak istiyorsanız, bunu yapmanın en iyi yolu budur.

Savage'dan yatağa gitmesini istediğimde Scythe ya da Xander'dan hâlâ bir iz yoktu. Sevimli dantelli mor uyku şortumu ve atletimi giyiyorum ve karanlık odada Savage'ın tek kişilik yatağına giriyorum. Beni kollarının arasına alıyor, nane diş macunu ve sabun kokuyor.

"Bu yataklarla ilgili gerçekten bir şeyler yapmamız gerekiyor," diyor, kendini rahat bir pozisyona getirip beni kucaklıyor. "Acaba Scythe bir paket yatak almamıza izin verir mi?"

Sürü yatakhanelerinde, her sürünün uyuyabileceği büyük ortak yatakların bulunduğu büyük yatak odaları vardır. Birlikte.

Henry, Savage'ın yatağının başucuna yastığını koyduğum yere doğru giderken, "Pek olası değil," diye homurdandım.

Eugene, Savage'ın başucunda oturduğu yerden uykulu bir şekilde gıdıklıyor.

"İyi geceler, Eugene. İyi geceler, Hen," diyorum uykulu bir şekilde. "Eugene senin tutsağın mı?"

"Dostça bir anlaşmamız var," diye mırıldanıyor Savage saçıma doğru. "Onun için endişelenme." 'Dostça' deyişi kulağa hiç de dostça gelmiyor.

Tam o sırada dışarıdan gelen sesleri duyuyorum. Ağır erkeklerin gümbürtüsü, derin seslerin sessiz mırıltısı. Savage kollarımı ovuşturana kadar sertleştiğimi fark etmiyorum.

"Aldırırlar mı?" Fısıldıyorum.

"Tabii ki hayır," diyor Savage, ama ilk kez ses tonunda her zamanki kibir yok.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve her iki adam da sessizce banyoya giden gölgeli devler. Onları dikkatle dinliyorum. Kişisel, özel alanlarına erişim izni almış olan ben ve animam, gece rutinlerine katılırken nasıl ses çıkardıklarını öğrenmeye hevesliyiz. Dişlerini nasıl fırçaladıklarını, duş alırken vücutlarını nasıl fırçaladıklarını.

"Nefes almıyorsun Regina," diye homurdanıyor Savage.

Yakalandığım için biraz . "Özür dilerim."

"Sadece bir şey başlatmaya çalışma."

Birden uyandım. "Pardon?" "Ne

demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Ona dik dik bakmak için doğruluyorum ve gözleri karanlıkta parlıyor.

Savage iç çeker. "Bilirsin, onlara sataşmaya çalışma. Ya da bir kavga başlatmayın."

Omzuna bir tokat attım. " ne cüret! Eğer bir şey başlatmak istiyorsam, başlatırım!"

Kıkırdıyor ve kolumu çekiştiriyor. Duşun kapandığını duyuyorum, bu yüzden hemen geri uzanıyorum.

"Şimdi uyuyacağım," . "Aferin kızım."

Kendime rağmen gülümsüyorum ve bunu göremediği için mutluyum. Ama bu aynı zamanda işleri bittiğinde, kapı açılıp ışık ve buhar dışarı süzülürken banyoyu mükemmel bir şekilde görebileceğim anlamına geliyor. Erkek sabunu ve marihuana kokusu burnuma doluyor.

Xander'ın iri cüssesi odanın diğer tarafına, yatağına doğru ilerliyor, beyaz gözleri parlıyor. Ve Tanrım, geceleri havada süzülen iki beyaz parlayan top görmek oldukça ürkütücü, bunun altında ağzında sıkışmış esrarın parlayan kırmızısı var. Yatağına tırmanırken onu gözden kaybediyorum.

Scythe biraz daha az dramatik, ama neredeyse sessiz hareketleri kalbimi dans ettirirken gözlerimi kapalı tutuyorum. ve Savage'ın yatağı arasındaki pencereyi açıyor ve ancak o zaman ne yaptığını görmek için göz kapaklarımı aralıyorum.

Ay ışığı perdeyi açtığı yerden içeri süzülüyor ve yüksek formu pencerenin yanında yırtıcı bir hayvan gibi hareketsiz duruyor. Gözleri kapalı ve başı dua eder gibi biraz yukarı kalkık. Sanki çıplak yüzü ve gövdesi ay ışığını emiyormuş gibi. Scythe'ın teni ay tarafından mavi-gümüş rengine boyanmış ve dövme boyunu, göğsü, kolları, karın kasları ve...

Poseidon'un kendisi olabilir. Ya da mütevazı bir sessizlik içinde geceye tapan bir savaşçı-tanrı. Başka bir zamanda, birisi

Scythe hakkında bir şarkı yazdım. Destansı bir balada ya da bir şiire layık.

Yatağına uzanmak için benden uzaklaştığında yutkunuyorum, hareketi sıvı ve şehvetli.

Gecenin karanlığında, uyuyormuş gibi yaparken, dünyayı sarsan bir aydınlanma yaşadım.

Scythe çıplak uyuyor.

Bakıyorum. Ve bakıyorum. Ve bakıyorum.

Bir ay ışığı pencereden içeri giriyor ve çıplak, kaslı kıcının ve kalçalarının üstün kıvrımını vurgulayarak her ikisinin de yayılan mürekkeple kaplı olduğunu görmeme izin veriyor. Derisinin bir santimi bile lekesiz kalmamış. Ve bunun oldukça maksatlı olduğunu hissediyorum.

Bir ürperti vücudumu ayak parmaklarıma kadar sarıyor. Vahşi Tanrıça adına, her geceyi bu yatak odasında geçirerek nasıl hayatta kalacağım?

Bölüm 70

Scythe

Aurelia'nın kalp atışları, üç yırtıcı hayvanın varlığında bir dişi geyiğin hızlı tenoru gibidir. Ve dördüncüsü sonsuza dek izliyor.

Çırpıntılı ve yumuşak. Neredeyse tüy kadar hafif. Yanağımda nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Gerçekten uyumuyorum. Denizin üstünde, asla gerçekten uyumam.

Ama bu gece, on yıllardır ilk kez, uzun bir iç çekiyorum ve giderek yavaşlayan ve daha dengeli hale gelen o çırpınan şarkıyı dinliyorum. Okyanus dalgalarının bir tekneyi sakinleştirdiği gibi beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Uykunun onu tam olarak aldığı anı biliyorum ve ancak o zaman başımı çevirip bakıyorum. Benim ve kardeşlerimin kaderi olan bu kadına. Odanın gölgelerine bürünmüştü ama ona emrettiğim gibi çiftleşme işareti benim için parlıyordu. Nefes alışını izliyorum. Yumuşak teninin gece boyunca parlayışını izliyorum. Bebekliğinden beri uykusunda hep seğiren Savage'ın yanında nasıl seğirdiğini izliyorum. Kardeşimin ona nasıl ve onun içinde nasıl rahatladığını izliyorum, vücudu yumuşuyor, neredeyse onun içinde eriyor, sanki sessiz, ilkel bir güvenlik iletişimi almış gibi.

"Seninle asla güvende olamam."

Ağızından dökülen, öfke ve korkuyla yırtılan o sözler hâlâ iliklerime kadar işliyor. Dolunaylar önce söylediğinden beri her gece onları düşünüyorum.

Ve şimdi burada, anima' ona uyumasının güvenli olduğunu söylediği bir yerde.

"*Yapın*" diye emretmişti kardeşlerime. Mahkememde kollarını kırmak için. Bir *noktaya değinmek* için. Merhametimi görmezden geldi ve emirlerime karşı geldi.

Kemiklerinin kırılma sesi içimde yankılanıyor. O anda kalbinin nasıl titrediğini.

Tehlikeli olabilir. Ama ben hayatımı tehlikenin yanında yaşadım. Ölümün yanında. Ve delilikle sanki ömürlük bir dostmuş gibi el ele yürüdüm.

Onun tehlikesindeki güzelliği görebiliyorum. Onun içinde.

Sanki kader, deli gözlerimin içine bakıp beni dizlerimin üstüne çökertebilecek kadın tipini tam olarak biliyordu.

Gece boyunca ona baktım.

Bölüm 71

Aurelia

Sabah uyandığımda Cythe ve Xander gitmiş oluyor. Ve bunun için minnettarım.

Ve böylece kabuslarla dolu bir hafta başlar.

Her gün telefonumun başına oturup Frank Ulman'ın eski fotoğraflarına bakıyor ve babamın planlarından bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

Scythe'ı her gece uyurken izleyebileceğim. Savage tarafından kucaklanacağım.

Endişelerime rağmen, hayatımın en iyi uykusunu alıyorum.

Sınıfa midem kaldırmıyor ve Savage gitmek zorunda olmadığını söylüyor. Raquel her zamanki gibi derslere katılmak için geri gelmemi istiyor ama ben hasta olduğuma dair acınası bir bahane uyduruyorum. Stacey bana memler ve emojiler içeren mesajlar gönderiyor ve en azından onlarla akşam yemeğine gelmemi istiyor ama onu reddediyorum. Savage'ın kendi yaptığı peri ekmeği de dahil olmak üzere ne istersem getirmesiyle istediğim tüm yiyecekleri yiyorum. Bunu defalarca yaptım çünkü bana ilk başta Minnie'nin fikri olduğunu söyledi. Bu konuda da oldukça iyi olmaya başladı ve hatta 'diş etlerimi incitmeyeyim' diye kabuklarını düzgün dilimler halinde kesiyor.

Theresa'nın animus yatakhanelerine girmesine izin verilmiyor, sadece erkek öğretmenler girebiliyor, bu yüzden o da buraya gelip beni rahatsız edemez. Lyle'dan haber alamıyorum ve benden kaçtığından şüpheleniyorum. Onu da hayatımda ihtiyaç duyduğum ve yanımda olmak istemeyen insanlar listesine ekliyorum.

Özetle, her şey güneş ışığı ve güller gibi. Güllük gülistanlık değil, çünkü bazı günler duş bile almıyorum. Enerjimi toplayamıyorum.

Babamın bir hafta içinde buraya gelmesi gerekiyor ve benden kendimi ona bir tepside sunmamı bekliyor. Ve eğer yapmazsam... arkadaşlarım kesinlikle kendilerini bir tepsiye koyacaklar.

Savage'a onları paketleyip Yılan Sarayı'nın ulaşamayacağı güvenli bir yere götürmenin bir yolu olup olmadığını soruyorum. Ama cevap her zaman *imkansız* olarak geri geliyor. Ayrıca, arkadaşlarımın hiçbiri bunu kabul etmez. Hepsi yasal emir altında akademideler.

Denemeye değdi.

Bu yüzden korumalarımı iki katına çıkarıyorum, bir vombat gibi içlerine giriyorum ve asla hata yapmamak için onları sürekli izliyorum. Minnie'nin beni kovduğu gün Lyle'in söyledikleri tamamen aptalcaydı. Ben hiç de tehlikeli değilim. Neredeyse zararsızım. O kadar tehlikeli olsaydım şimdiye kadar babamla başa çıkmanın bir yolunu bulurdum. Eğer *gerçekten* Yılan Sarayı'nın bir prensesiysen, babamı öldürmek ve onu devirmek için dahiyane, kötü niyetli bir plan yapardım. Benim yerimde olsaydı muhtemelen babamın kendisi de böyle yapardı.

Bir gün, birkaç günlük radyo sessizliğinden sonra, Ghoul bana bir mesaj gönderdi.

O güzel ağzını düşünmeden edemiyorum, snakelet.

Telefonumu bir kenara fırlatıp *Alacakaranlık Efsanesi: Yeni Ay*'ın ikinci bölümüne dönmeden önce kaşlarımı çatıyorum. Ruh halime mükemmel uyuyor.

Bir tür sersemlik içinde kelimeleri tekrar tekrar okumak, anılarımı üç arkadaşımın bana taptığı ve benim de onlara taptığım geceye geri götürüyor. Başımı kanepenin başlığına yaslıyorum ve Gulyabani'nin, gücün ve zehrin dövmeli çeliğe sarılmış tadını hatırlıyorum.

O duyuyorum. Havada bir değişim. Dışarıya doğru yükselen küçük bir nabız gibi. Kaşlarımı çatarak dik oturuyorum. Eugene koltuğa tündüğü yerden alçak sesle mırıldanıyor.

Henry havada süzülüyor, sanki havayı da hissediyormuş gibi bir yusufçuk gibi bir o yana bir bu yana kayıyor.

"Bunu hissettiniz mi?" Fısıldıyorum.

İkisi de onaylayan sesler çıkardı.

Kahretsin.

Okulun etrafındaki korumalarımı kontrol ediyorum, ama hepsi sağlam ve hiçbir hareket yok. Polar battaniyemi dizlerimin üzerinden iterek, kulaklarımı zorlayarak koltuktan kalkıyorum ve televizyon odasından dışarı çıkıyorum. Henry ve Eugene beni takip etmek istiyorlar ama elimi kaldırarak yerimden kıpırdamamamı söylüyorum. Derinlerimdeki o ilkel his beni sağa dönmeye zorluyor. Birkaç adım sonra kendimi geniş, siyah bir kapının önünde buluyorum. Daha önce hiç bu kadar dikkatimi çekmemişti, ama içinden kırmızı ve ateşli bir basınç yankılanıyor.

Bir de kilit var.

Ve eğer Xander'ın gücüyle kilitlenmiş bir kapı varsa, arkasında tam olarak ne olduğunu bilmek isterim. Özellikle de az önceki titreşim içeriden geliyor gibi görüldüğü için. Sabrina'nın bana hediye ettiği maymuncuk setini hızlıca alıp geri dönüyorum ve Lyle'in ofis kapısındaki ile neredeyse birebir aynı olan eski moda antika altın kilidi açmaya koyuluyorum. Akademinin tercih ettiği bir tarz.

Belki de tam da bu nedenle kilidi açamıyorum. kısıarak kola dokunuyorum.

"Açın!" Emrediyorum.

Kapı bu kez tıkırdayarak açıldığında, içinden geçecek kadar aptal değilim. Kapıyı iterek açıyorum ve hemen ardından tüm kapıyı kaplayan ejderha kilidinin parıltılı sıcaklığını fark ediyorum.

Ayrıca duvardaki metal bir askıya zincirlenmiş, her tarafı kan içinde, saçları kaplanmış ve tel tel olmuş yalnız kişiyi de hemen fark ediyorum.

"Natalia?" Dehşet içinde nefes alıyorum.

Kobra yüzünü buruşturuyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor. Gözlerinin etrafında derin halkalar ve yanağını kesen taze yaralarla bitkin görünüyor.

"," dedi Natalia.

Xander bunu yaptı. Scythe bunu yaptı. Savage da muhtemelen bunu yapmıştır.

Onu görünce çok şaşırdım.

Odanın bir tarafında tuvalet ve içinde yemek tepsisi ve su şişesi olan küçük bir masa var, bu yüzden bazen onu bıraktıklarını biliyorum. Ama... burada. *Haftalardır.*

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Evet, doğru," diye tükürür Natalia. "Biz de sana aynı şeyi yaptık. Neden umursuyorsun ki?"

Çünkü ben seninle aynı değilim. Bunu yüksek sesle söylemiyorum ama doğru olduğunu biliyorum. Böyle şeylerin normal olduğu babamın sarayında büyümüş olabilirim. Böyle şeylerin teşvik edildiği bir yerde. Ama bunu normal kabul eden yanımda Theo Krait'in öldüğü gün öldü.

"Seni dışarı çıkarıyorum."

Espriden gülümsüyor. "Öyle mi? Denemen için sana meydan okuyorum."

Ona ve ejderha hileli kapıya bakıyorum. Sonra yemek odasının penceresinden dışarı, okulun korumalarının ışıklı perdesinin özgürlüğe karşı bir kubbe oluşturduğu yere. Bu yerden çıkmanın bir yolunu asla bulamadım ve geldiğim günden beri tek yapmak istediğim de buydu.

Ve sonra aklıma geldi.

Akademiye fark edilmeden girip çıkabilen tanıdığım tek bir kişi var. Telefonumu çıkardım.

Bir iyiliğe
ihtiyacım var.

Karşılığında ne alacağım peki,
Snakelet?

Sana emir ama nazik olmaya çalışıyorum.

Bunun bende işe yarayacağını düşünmen
çok tatlı.

Pekala, karşılığında bir iyilik
alacaksın.

Boş bir çek. İlgimi çektiğini düşün.

Zehirle oynuyorum ama nedense umurumda değil. Süslü kelimeler kullanması da beni tahrik ediyor. Ghoull hakkında bildiklerimin listesine bunu da ekliyorum. Eğitimli biri. Hızlı talimatlar için mesaj attım ve aldığım tek cevap şu oldu:

Buna pişman olacağını tahmin ediyorum, snakelet

Beş dakika sonra, bir tepe canavarı akademiye giriyor. Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğini bilmiyorum, şüphesiz kaderin ona bahşettiği o korkunç gücün bir parçası. Duvarlar kalbimle aynı anda titriyor. Bedeni asla ortaya çıkmıyor ama gölgeli gücünü sanki ensemde nefes alıyormuş gibi hissediyorum. Oda kararmadan önce, sahiplenici, hükmedici bir okşayış omurgamda karıncalanıyor.

Açık kapının önünde bağdaş kurup oturduğum yerden ayağa kalkıyorum.

"Bekle, ne?" Natalia hışırdıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Gölgeler onu bir pelerin gibi sarmadan önce bana şok içinde bakıyor. İkisi de kayboluyor ve geriye kalan tek şey bir esinti fısıltısı ve yanağımı son bir kez okşaması oluyor.

Kalbim küt küt atarken televizyon odasına döndüm ve arkadaşlarımdan dönmesini bekledim.

İki saat sonra, ders bittiğinde ve Savage'ın vahşi, telaşlı enerjisinin binaya sıçradığını hissettiğimde, işkence odasının kapısının önünde kollarımı kavuşturmuş bir pozisyon almak için enerjimi topluyorum.

Üçü de merdivenlerden çıkıyor, en önde Savage, bana doğru koşuyor. Ama nerede durduğumu görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Enerjisindeki değişimi hissettiğimde bedenimden bir ürperti geçiyor. Tıpkı bir yırtıcı hayvan geçerken ormanın titrediği an gibi.

"Regina," diyor önümde durarak. Gözleri başımın üzerinde geziniyor ve tutsağının yerinde olmadığını fark edince tekrar göz göze geliyoruz. "Ne yaptın sen?"

Gözlerim önce Xander'a, sonra da her ikisi de Savage'ın hemen arkasında duran Scythe'a kayıyor. Öfkeleri aramızda yaşayan bir şey gibi; sıcak, vahşi ve karanlık. Ama ben buna karşı koyuyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve birleşik öfkeleri etrafımda çılgın, kötü niyetli bir çember çizerken yerimde duruyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk konuşan Savage oluyor, sesi kısıtlamayla titriyor. "Buna hakkın yoktu Regina," diye fısıldıyor.

Yüzümü onunkine doğru çeviriyorum ve göze geliyoruz. "Tek hakkım vardı," diye tıslıyorum. "O *bana* haksızlık etti."

"Bir kez yılan olan her zaman yilandır," diye alay eder ejderha.

Yüzüme doğru eğilip fısıldarken Savage'ın ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor, "Ne zaman anlayacaksın Regina? Sen *benimsin*. *Benim* Regina'm. Her şeyimsin. Ve bir animus, reginasına zarar veren canavarı yok etmek için her türlü hakka sahiptir."

"Evet, peki diğerlerinin ne mazereti var?"

Xander alay eder. "Anlamıyor. Hiç kimseye işkence etmek zorunda kalmamış olmak ne büyük bir ayrıcalık."

Scythe bunca zamandır bana bakıyordu, öfkesinin tek göstergesi soğuk mavi gözlerinde dönen saf girdaptı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve en sevdiği siyah koltuğuna oturmak için benden uzaklaştı. "Buraya gel, Aurelia."

Savage yüzüme doğru usulca hırılıyor, beni kardeşine teslim etmek için kılını bile kıpırdatmıyor. "Bu benim hakkımdı, Regina," diye fısıldıyor.

Ben de yumuşakça karşılık verdim. "Ve sen yeterince yaptın. İki hafta yeterliydi. Bitirdim."

Bunu düşünüyormuş gibi başını eğiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra beni şaşırtarak elimi tutuyor ve öpüyor. "Mutlu değilim, Regina. Ama eğer dileğin buysa..."

"Öyle," diyorum kararlılıkla.

Elimi tekrar öpüyor ve doğruluyor, öfkesi azalıyor ve geride sadece normal, vahşi hali kalıyor. "O zaman duymak istediğim tek şey bu."

Xander tıpkı gerçek bir ejderha gibi homurdanıyor ve pencereye yaslanmış, elinde yeni sarılmış bir esrar içerken sallıyor. Savage kenara çekiliyor ve bana doğrudan Scythe'a giden bir yol bırakıyor.

bakarken Büyük Beyaz'a emin ve kendinden emin adımlarla yaklaşıyorum. O koltukta sadece tüm okulun sahibi gibi değil, kendi duygularının da sahibi gibi oturuyor. Kendini dizginlemenin -ya da Lyle gibi kontrolün- değil, soğuk, soğuk ölümün timsali.

"Bu kadarı yeterdi Scythe," diyorum yavaşça. "Ona yeterince şey yaptınız." "Yaptığımız şeyi neden yaptığımızı sanıyorsun Aurelia?"

"Çünkü senin gibi adamlar böyle yapar."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Peki 'benim gibi adamlar' kim?"

"Düşünmeden can yakan, işkence eden ve sakat bırakan adamlar."
Xander yine homurdanır. "Sizi temin ederim ki, bu konuda oldukça
o." derin düşünüyoruz.

Scythe cevabımı düşünüyormuş gibi yavaşça göz kırpmıyor. Sonra
dudaklarını yalıyor. "Peki yaptıklarının sonuçlarını düşündün mü?"

Pekala, Hayır. Bu yüzden I Söyle, "I
dikkate alındı ve Sonuçlar . benim
eylemsizlik."

Başını bir an için yana eğmesi, cevabıma şaşırdığını gösteriyor. "Onu
öldüreceğimizi düşündün."

Onun durumunu hatırlayınca irkildim. "Bunun çok uzun sürmesine
izin vereceğini düşünmüştüm. Zaten çok uzundu. Bu insani değil."

"Bilgiyi nasıl elde edeceğimize dair bir protokolümüz var."

Bu konuşmanın doğrudanlığı karşısında tüylerim diken diken oluyor.
Scythe'ın işkenceden bahsedişindeki gerçekçilik karşısında.

O soğuk, gerçekçi ses tonuyla devam ediyor, "Onu serbest bıraktığına
göre şimdi ne olacağını düşünüyorsun?"

Yutkunuyorum. Artık güvende. Ghoul'a onu evine yakın bir yere
bırakmasını söyledim. Ama...

Xander tersledi. "Ağzını için doğruca Mace Naga'ya gidecek. Aradığın
cevap bu, eski yılan *prenses.*"

Ona ters ters baktım.

Scythe ayağa kalkıyor ve boynunun yan tarafında parlayan çiftleşme
iziyle bana yaklaştığında baskınlığının üzerimde yarattığı etkiye hazırlıklı
değilim. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve fark ettiğini biliyorum.
Onunla göz göze geldim.

"Bir dahaki sefere," diyor, sesi kabuslarımda duyabileceğim korkunç,
sessiz bir törpü gibi. "Eğer işimi yürütme şeklimle ilgili bir sorunun varsa,
bana gel."

Ona göz kırpmıyorum, kalbim küt küt atıyor, damarlarım yanıyor,
zihnim hafif bir panik içinde dönüyor.

"Beni anlıyor musun Aurelia?"

Tehlikeli. Çok tehlikeli. Ve yine de, o haklı. Bir düşmanı serbest
bırakmadan önce her şeyi düşünmeliydim. Natalia arkadaşlarımı
tehdit etti. Her şeyi tehdit etti.

İçgüdüsel paniğimi bastırıyorum ve o korkunç bakışla karşılaşmaya çalışıyorum. "Anlıyorum Scythe."

"Şimdi televizyonunun başına dön."

Bir tür şaşkınlık içinde, tam olarak bunu yapıyorum.

Kanepeye oturup battaniyemi üzerime çekene kadar Scythe'ın beni az önce *kovduğunu* fark etmedim. Hareketlerimi tekrar gözden geçirmemi istedi, beni azarladı ve beni adamlarından biri gibi kovdu.

Mideme garip bir his yerleşiyor. Bir yanımdan bundan ciddi tahrik oluyor, diğer yanımda ise... garip bir şekilde sönüyor. Sanki onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Onu.

Bir anda ne yapacağımı bilemez hale geldim.

Scythe'ın, Savage'ın, sonra da Xander'ın zihnimde yanıp sönerken televizyona bakmadan izliyorum. Sonra Natalia'nın yorgunluk ve acıyla dolu siyah gözleri. Ben doğru olanı yaptım. Ama yine de büyük bir hata yapmışım gibi geliyor.

Şimdiye kadar yaptığım her hareketi sorgulamaya başladım. Verdiğim herhangi bir kararın doğru olmadığını.

Görünen o ki, eğer evren sizden bir şey yapmanızı istiyorsa, sizi bunu yapmaya zorlayacaktır. Mümkün olan en acı verici şekilde olsa bile zincirinizi kesecek ve sizi özgür bırakacaktır.

Benim için bu dördüncü gündü, Lyle bir akşam aramaya geldi. Ve her şey değişti.

* * *

Televizyon odasındaki rahat koltukta oturmuş *Mean Girls*'ü izlerken patron aslan cinayet işlemeye hazırmış gibi odaya dalıyor. Bu kızın kalbini çoktan katletti, peki ne elde etmek istiyor?

Ders çıkışı ve alışılmadık bir şekilde bugün üzerinde sadece gömlek ve pantolon var. Televizyon odasının kapısında kısa bir süre duruyor ve öfkeli kehribar gözleri beni içine çekiyor: Üzerimdeki sevimli, yumuşak mor battaniye, etrafımdaki çok sayıda boş yiyecek ambalajı, mikrodalgada patlamış mısır poşeti ve gözleri elle boyanmış bir kurt peluşu

Mavi. Hepsi Savage'dan hediye. Küçük bir parçam Lyle'ın kurdumun beni tamamen kendine saklamasını kıskanıp kıskanmadığını merak ediyor. Bir yanım da elinden geldiğince uzak durup durmadığını, her gün önce takım elbise ceketini, sonra yeleğini ve en sonunda da mantığını atana kadar onu yavaş yavaş parçalayıp parçalamadığını merak ediyor.

"Gerçekten mi Aurelia?" diye tersledi, sesi yakıcı bir hırıltıya dönüşmüştü. "Böyle giderse dönemin çoğunu kaçıracaksın."

O kadar kızgın ki, hata yaptığını ve adımı kullandığını fark etmiyor. Elimde kola bardağımla ona tezahürat yapıyorum.

"Müfredatı zaten hiç sevmedim efendim," diyorum sahte bir kabadayılıkla, sonra uzun bir yudum alıyorum.

"Sen-" Sesi yepyeni bir baritona dönüşmeden önce göz bebekleri büyüyor. "İçiyordun."

"Sadece birazcık, efendim. Gördüğünüz gibi bugün Çarşamba. Tamamen kabul- Hey!"

Bardağımlı elimden kaptı ve iğrenerek kokladıktan sonra hışımla odadan çıktı.

"Hey!" Kendimi en mükemmel yün ve çikolata ambalajı yuvamdan çıkarmak zorunda kaldım ve onun peşinden koştum, atletimi ve şortumu bandajlarımın üzerine geri çektim. Saçlarım dağınık bir şekilde topuz yapılmış ama sutyenim olmadığı için gayet düzgün görünüyorum. Ama şimdi bu *sahtekâr* tarafından huzurumun bozulmasına kızgınım. Beni reddeden, yuvasından *atan* ve zaten kırık olan kalbimi paramparça eden bu sahtekâr.

"Buna hakkın yok!" Yemek masasının karşısından suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederek ona bağıríyorum. "Geri ver onu!"

"Bu kadar debelenme yeter," diyor Lyle bıkkınlıkla. "Yapman gereken-"

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Ben de bağırdım. "Buna hakkın yok! Sonra-" Birden nefesim kesiliyor ve ellerimi masaya dayayarak soluk soluğa kalıyorum. Ağlamak istiyorum ama ona kırılğanlığımı da göstermek istemiyorum. "Defol git buradan!" Merdivenleri işaret ederek bağıríyorum.

Bana bakıyor, hiç etkilenmemiş gibi.

"Seni aşağıdan duyabiliyorum," diye sesleniyor Xander merdivenlerden yukarı tırmanırken. Scythe onun arkasındadır.

Savage yatak odasından çırılçıplak çıkar, saçları duştan ıslanmıştır.

Birdenbire *herkesin* burada olmasından utanarak çenemi kapatıyorum ve yeniden değerlendiriyorum. Oflayıp kollarımı kavuşturuyorum çünkü bu durumda yapılacak en iyi şey bu gibi görünüyor.

"Sorun nedir, Regina?" Savage kapının siyah tahtasına yaslanarak söylüyor. O bile şu anda beni rahat bırakmak istiyor, muhtemelen patlamak üzere olduğumu hissediyor.

"Bundan bıktım," diye mırıldanıyorum. "Her şeyden bıktım."

Henry kulağımın dibinde yerden usulca gıdaklayarak beni destekliyor.

Lyle havayı üflüyor ve bir elini altın sarısı başının üzerinde gezdiriyor ama yerinden kıpırdamıyor - odanın izin verdiği en uzak pozisyonda.

"Bak, ben-"

"Ne," diyorum zehirli bir sesle, "söyleyecek *ne bokun* var, Lyle Pardalia?"

Lyle'in yüzü kararır. "Benimle konuşma şekline dikkat et Aurelia."

Ben ona ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor, hâkimiyetinin tüm gücünü sergiliyor. Kehribar rengi gözleri öfke, kızgınlık ve biraz da acıyla parıldıyor. Ben onun regina'sıyım ve bunu görmek için mükemmel bir uyum sağladım. Birden odadaki hava omuzlarımı, kaburgalarımı, bacaklarımı sıkmaya başladı ve yorgun düştüm. Aylarca savaşmaktan, kaçırmaktan ve stresten çok yorgunum.

Dönüp pencereden dışarı, açık gökyüzüne bakıyorum. Bir zamanlar özgürlükle çağıran büyük bir mavi şimdi aniden dikkatimi talep ediyor. Tekrar odaya dönüyorum ve gözlerimin her yüzünde tek tek dolaşmasına izin veriyorum.

Bu asla işe yaramayacak.

Ve bunca zaman kendimi kandırdım. Sahte bir mutluluk duygusuna kapıldım. Şehvet ve arzuyla besleniyordu. Bu adamlar asla benim olamaz. Lyle asla benimle olmayacak. Kimi kandırıyorum ben? Scythe ve Xander asla regina'ları olarak bana boyun eğmeyecekler. Xander kendisi söyledi. Ben bir bilinmezim. Güçlerini asla bana bırakmayacaklar.

Ve Savage. Bana karşı bir şeyler hissediyor olsa da, onu asla kardeşlerinden ayıramam.

"Özür dilerim," diyorum kurduma.

Savage doğrulur ve kollarını kavuşturur. "Regina?"

Yorgunum, o kadar yorgunum ki gerçeğimi açıklarken sesim ancak bir fısıltı gibi çıkıyor. "Bunu daha fazla yapamam."

"Ne demek istiyorsun?" Savage'ın sesi boş geliyor.

Gerçeğin tüm gücü iliklerime kadar işlerken ellerim titriyor, dizlerim titriyor.

"Aurelia." Lyle hâlâ öfkeli, ama bu altın renkli öfkenin içinden bir belirsizlik ipliği geçiyor.

Ama kafamı sallıyorum ve bir karara varıyorum. Bu kadarı yeter. Lanet olsun. Yetti. Yeterince. "Bunu daha fazla yapamam."

Sessizlik etrafımda yankılanıyor ve karanlık merkezimde açılıyor ve o ilkel boşluk beni bir ay önce olduğu gibi çağırıyor. Animam yükseliyor, kanatları kulaklarımda çırpınıyor, pençeleri içimdeki insanı parçalamak istercesine içimi tırmalıyor.

Bir hıçkırıkla, onun kontrolü ele almasına izin verdim. Tüylerime ve kanatlarıma dolan hava temiz bir nefes gibi.

Ve ayrıca cam.

Kama kuyruklu kartal bedenim gizli katın pencerelerinden fırlayıp özgürlüğünü bulurken etrafımda camlar kırılıyor.

Soğuk rüzgâr ve öğleden sonra güneşinin uzun ışınları tarafından karşılanıyorum ve bu içime işleyen saf bir zevk hissi. Sanki yeniden nefes alabiliyorum. Sanki düşünecek *yerim* varmış gibi. Akademi altımda yayılıyor ve o güçlü sihirli kubbe yukarıda uyarı ile parıldasa da, açık bir serbest bırakma çılgılığı atıyorum.

Bağrıışmalar arkamda yankılanıyor ve akıntıya kapılıp kargaşayı görmeye çalışırken bir yandan da uçmaya devam ediyorum. Kırık camlar gizli katın penceresini , şimdi animus yatakhanesinin üzerinde görüyorum. Ve bunun içinde, gittikçe dört yüz bana bakıyor.

Bunlardan biri, altın ve korkunç, tamamen yırtıcı bir şeye dönüşmüştür.

Aşağıdan bir silah sesi duyuldu.

Dartı birkaç santim farkla ıskalayarak tekrar eğildim ve aşağıda ateş eden muhafızlardan kaçmaktan başka çarem kalmadı.

Ve sonra Lyle Pardalia, bir avcının sabit, yırtıcı odağıyla pencereden dışarı atlar.

Tiz ve tiz bir korku çıęlıęı attım. Ama Lyle dūřmūyor. ılgın bir telekinezi gūcūnūn kanatlarıyla bana doęru bir roket gibi fırlıyor-

Bir řey acımasızca kendini kalkanlarıma enjekte ediyor, sanki biri yaşamın çenesini psişik bariyerimden geçirmiş ve acımasız bir gūle açıyor.

Bunu yapabilecek beceri ve gūe sahip tek bir kiři var.

Ciyaklıyorum. Acı ve panik kafatasımdan fırlıyor ve kanatlarım havada tekliyor. Bir nefes içinde, kanatlarımı gūsūzce çırparak yere doęru kayıyorum. Akademinin ōnūnden geçen yola doęru baktıęımda, ōn kapıya doęru ilerleyen siyah araçlardan oluřan bir konvoy gŕrüyorum.

Vay anasını.

gūnlerce gelmemesi gerekiyordu.

Acı tekrar içime iřliyor ve ben dūřtūke dūnya bulanıklařıyor.

Karanlık bir gŕlge beni kucaklıyor ve rūzgarın uęultusu ve kafamdaki çıęlık aniden duruveriyor. Beynimi yaran acıya raęmen, birinin kollarında gūvende olduęumu ve yere geri dŕndūęūmū biliyorum.

Duyularım tekrar devreye girip kartal gŕzlerimle gŕrūřūm keskinleřirken bunun nasıl olduęunu dūřūnecek vaktim yok. Dŕrt arkadařım etrafımı sarıyor ve arkalarında akademi muhafızları dikkatle beni izliyor.

Hem Lyle'in hem de Scythe'in telefonları aynı anda çalıyor. Scythe bir mesaja bakmak için telefonunu çıkarırken, Lyle bir çağrıya cevap verirken ben onun kollarında itilip kakılıyorum. "Ne?" diye tersledi.

Hattın diğer tarafındaki sesin derin tınısını hepimiz duyuyoruz. Bu Ruben.

"Mace Naga ōn kapıda. O ve ekibi arama emriyle birlikte."

"Ne istiyor?"

"Okuldaki yılanlara yapılan muameleden sizi ve Animus Akademisi'ni sorumlu tutmaya geldięini sŕylūyor. Kafeslerde olanlar. Bunun Tūrlere Karřı Ayrımcılık Yasası'na aykırı olduęunu sŕylūyor-"

"aşağıda olurum."

Kafeslerdekiiler mi? Ama Lyle'in hepsini eve gönderdiğini sanıyordum. Ama kalkanlarıma yapılan saldırı henüz bitmedi. Psikik bir feryatla, kalkanım kaba ve etkili bir güçle parçalandı.

Kötücül bir acı karnımı yarıyor. Karanlık, zehirli dişler zaten nekrotik olan derimi kavuruyor.

Çığlık atıyorum, Lyle'in kollarında çırpınıyorum, kanatlarımı çırpıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Başım dönüyor, gerçekliğim kayıyor.

Savage'ın kokusu beni sarıyor. Sesi panik içinde. "Aurelia, bebeğim, sorun ne?"

Saldırı altında bilincimi korumak için mücadele ederken Lyle'in elleri beni sıkıca kavıyor. Ama acı, yanık, göz kamaştırıcı *parçalanma* beni neredeyse delirtiyor. Bu hızla giderse, midem bile kalmayacak.

Yan. Yan. Yak.

Parçala. Parçala.

Parçala.

İki arkadaşımı da itip kakarak kalkanlarımı çalışıyorum. Ama beni bırakmıyorlar. Konuşuyorlar, tartışıyorlar ama ne dediklerini duyamıyorum.

Ve sonra bir komut, zihnimi istila eden sisi kesecek kadar keskin. "*Vardiya.*"

İçgüdüsel olarak itaat ediyorum.

Soğuk hava tenime, karnıma çarpıyor ve acı içinde çığlık atıyorum. Ayaklarımı çimlerin üzerine koymayı başarıyorum ama iri, sert eller yere çakılmamı engelliyor.

Sonra durdu. Saldırı sona eriyor ve ben kötü niyetli bir yanma sonrası ile baş başa kalıyorum.

Gözlerimi açtım ve dehşet içinde yukarı baktım.

Dört arkadaşım da etrafımı sarmış, karnıma ve karnımın bir zamanlar pürüzsüz olan derisini lime lime eden, şimdi kanayan dört nekrotik yaraya bakıyorlar.

Savage kollarımdan birini tutuyor, yüzü hayvani bir öfkeyle buruşmuş.

Diğer bileğimi tutarken Lyle'in yüzü bembeyaz. Bana bakarken burun delikleri açıldı.

Scythe'buzul figürü, gözbebekleri patlayıp gözlerini tamamen kaplarken zaman ve mekânda donmuş gibi görünüyor.

Ve Xander'ın parlayan beyaz gözleri *siyaha* döndü.

Arkalarında, muhafızlar beni görebilmek için boyunlarını eğmeye çalışıyorlar. "Aurelia." Lyle'in boğuk sesi karnıma inen bir yumruk gibi çarpıyor.

Acı ve eziyet var, ama bunu kaydetmek için ancak zamanım oluyor, tıpkı sahilde kırılan bir dalga gibi.

Teker teker, arkadaşlarımla kendi düşmelerini izliyorum. Saf hayvan kuduzluğuna düşmelerini.

Bölüm 72

Lyle

Yine oluyor.

Son üç aydır kafamın içinde çalkalanan zincirler nihayet kırılğan dallar gibi kırılıyor.

On yıl boyunca kanlı tendonlar, kıkırdak ve katıksız, disiplinli bir iradeyle sabitlenmiş eski bir kapı, bir aslanın çığlık çığlığa kükremesinin gücüyle çarparak açılır.

Ve arkasındaki güç o paramparça ileri, bir öfkeli canavar.

Korkunç. Kontrol edilemez.

Her şey kırmızıya dönmeden önce Regina'mın adını boğuk bir şekilde söyledim.

Regina'm o kadar kötü sakatlandı ki ölüm kokuyor. Çürüme kokuyor. Kutsal olmayan siyah lekeler onun değerli, mükemmel cildini bozuyor.

Daha önce örtbas ediyordu. Ne zamandır saklıyordu? Benden saklıyordu. Hepimizden.

"Ölüm," dedim kardeşlerime kaderim tarafından. Bir emir. Bir teklif.

"Ölüm," diye oldular.

Siyah, zehirli bir rüzgârda söylenen tek bir isim geliyor bize. Ve bu ismin sahibi olan canavar *benim* bölgemde.

Bölüm 73

Aurelia

F Güçlerimiz dolaşüyor. Dünyamın etrafında.

Sanki havayı elektrik dolduruyor, kötü niyetli ve karanlık.

Ölüm çağrısı. Merhamet istemiyor. Aynı anda hem buz gibi hem de kavurucu sıcak.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Çiftleşme izim bir damga gibi yanıyor.

Saniyeler içinde, güçlü omuzları kabarmış, ciğerleri ağır ağır nefes alan, çiftleşme işaretleri erimiş altın ve gümüş renginde parlayan dört yüksek canavarın oluşturduğu bir çemberin içinde duruyorum.

Gözlerinde katıksız öfkeden başka bir şey görmüyorum. Arkalarındaki akademi muhafızları grubu tehlikeyi sezerek yavaşça geri .

Bok. Bok, bok, bok.

"Lyle?" Çıplak bedenimi örtebildiğim kadarıyla acı içinde nefes alıyorum. "Vahşi mi?"

Ama Lyle aniden aslan sesine benzeyen ama insan sesine hiç benzemeyen bir ses çıkarıyor ve insan derisinden çıkarken ondan uzaklaşıyorum. Aynı anda hem muhteşem hem de korkunç bir şeye dönüşürken giysilerinin kumaşı her yöne uçuyor.

Lyle'in animusu şimdiye kadar gördüğüm en büyük aslan.

Benimle göz göze duran o korkunç kehribar gözleri öfkeyle açılmış. Yelesi uzun ve güzel; yüzünden aşağı doğru yayılıyor, sırtından ve karnından aşağı altın ve kehribar tonlarında iniyor. Ve postu... Bu post, ağır kaslı bir vücudun üzerinde bronz ve altın arasında çarpıcı bir renkte parlıyor. Bunun gibi aslanlar

Yüzyıldan fazla bir süredir vahşi doğada görülmemiş. Aklıma evindeki fotoğraf geliyor.

Lyle havaya kükrüyor.

Tıpkı muhafızlar gibi ben de bu sesten kaçmak istiyorum. Kulaklarımı kapatıp eşimden hissettiğim güç ve öfkeden kaçmak istiyorum.

Ama yapmıyorum. Bunun yerine, hepsini alıyorum ve onun korkunç sesinin tüm gücünü hissediyorum. Bana duyduğu öfkenin tüm gücü iliklerime kadar işliyor. Bu, Lyle'in uzun süredir dizginlerinden boşanmış düşmanlığı. O benim ve ondan korkmuyorum.

Ama Lyle'in yer değiştirmesi Savage'ı tetiklemiş gibi görünüyor, çünkü bir kalp atışı sonra o da kürk, diş ve pençeye dönüşüyor. Birbirlerinin etrafında sinsice dolaşıyorlar, hırlıyorlar, sesleri havayı dolduruyor ve sanki sadece kan dökmekten ve et parçalamaktan bahseden eski, ilkel bir şekilde konuşuyorlarmış gibi kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Birdenbire anlaşılmaya varmış gibi görünüyorlar.

İkisi birden bana dönüp *eğiliyorlar*. İki ön patilerinin üzerine eğilip başlarını öne eğiyorlar.

Şok olmuş, saygılı bir nefes almak için sadece zamanım var, sonra ikisi de dönüp benden hızla uzaklaşıyorlar, ağır ayak sesleri akademinin çimlerine çarpıyor. Muhafızlar şaşkınlık ve huşu içinde dağılıyor, sanırım içlerinden biri telsizine kekeleyerek konuşuyor.

Scythe hırlıyor ve yüzünde insana dair hiçbir iz yok. Köpekbalığı olduğu gözlerinden anlaşılıyor, irisleri artık koyu, kötücül bir lacivert ve dişleri -yüce Tanrıça, *dişleri*- artık bir insana ait değil, köpekbalığı dişlerinin sivri uçlu sıraları. Onları çıkarıyor ve bir kalp atışı sonra bağ kardeşlerinin peşinden gidiyor.

"Bekle!" Ağlıyorum.

Ama tabii ki dinlemiyor. Ön kapıya doğru gidiyorlar. Yaralarımın sebebi olan babamı öldürmek için. Ama babam buna hazır olacak ve bu süreçte kendilerini öldürtecekler. Mace Naga her yere silahlarını ve güçlü erkeklerini götürür. Sade mermilerden daha kötü şeylerle dolu silahlar.

Sakinleşmeye çalışarak ve parçalanmış mideme iyileştirici güç göndererek kalan dostuma dönüyorum.

Xander'ın parlayan siyah gözleri altın renginde parlıyor ve çıplak karnıma odaklanıyor.

"Regina." Bana doğru yaklaşırken sıcaklık bir dalga halinde üzerime vuruyor. Sesi, Dünya'nın çekirdeğinin kırmızı renkte parladığı karanlık, güçlü yerler gibi. "Bana bunu kimin yaptığını söyle, kafatasını parçalara beynini parça parça yiyeyim."

"Hayır," diyorum hızla, onu atlatıp diğer arkadaşlarımdan gittiği yan kapıya yöneliyorum. Onları durdurmak zorundayım. Lyle'in tüm kariyerini mahvetmesini engellemeliyim. Babamın hepsini öldürmesini engellemeliyim.

"O zaman bana emret." Kendi sesi emirle çınılıyor.

Duraksıyorum, bunu en iyi nasıl halledebileceğimi hızla düşünürken, kalan muhafızların utanmadan aramıza bakmalarına bakıyorum. Çılgına dönmüş Henry ve Eugene, korkudan saklanmış olmaları gereken animus yatakhanelerinin dışındaki çalılıkların arasından beliriyor. Öğrenciler şimdi bu kargaşanın ne olduğunu görmek için yatakhanelerden ve yemekhaneden dışarı akın ediyor.

Xander'a hızla, "Burada kal, öğrencileri içeride tut," dedim. "Onları güvende tut. Yeti'ye neler olduğunu anlat. İşler boka sarmak üzere."

Dişlerini sıkarak söylüyor ama bana itaatsizlik etmeyeceğini iliklerime kadar biliyorum. "Pekala, Regina."

"Ve bu ikisine göz kulak ol." Küçük züppem beni bırakmak istemiyor ama sert bir bakışla Xander'ın omzuna atlıyor. Eugene de onu takip ediyor.

"Aquinas," diye bağıyor kadın gardiyanlardan biri, güneş gözlüklerini çıkarıp bana bakarak. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Lyle'a ulaşmamız gerek," diyorum hemen. "O... Kontrolün onlarda olduğunu sanmıyorum."

"İçeri girmen gerek," diyor bana doğru dönerek. "Hemen şimdi." Telsizi çalışıyor ve Ruben'in sesi muhafızlara öğrencilerin güvenliğini sağlamalarını emrediyor.

Konuşurken yeni yaralarımı mühürlüyorum. "Dinleyin, Lyle canavar formundaysa herkes tehlikede demektir."

Başka bir gardiyan bana turuncu bir akademi tulumu fırlatıyor. "aşıyorsun, Aquinas. Geri kalanlarla birlikte içeri gir."

öğrenciler."

Bunun için zamanım yok.

Kartal formuma geçerek gökyüzüne fırlıyorum. Yükseklik kazanmak için güçlü vuruşlar yaparken küfürlerin ve yukarıya savrulan silahların sesi beni takip ediyor. Bir el ateş ediliyor ve ben yana doğru dönerek ateşten tamamen kaçıyorum. Bir sonraki atış duyulduğunda, animus yatakhanesinin üzerinden uçuyor ve ana girişe yöneliyorum.

Eğer Lyle ve Savage benim yüzümden ölürse, kendimle asla yaşayamam.

Akademnin ön tarafına baktığımda, muhafızların Lyle, Savage ve Scythe'ı arabaya açılan yan kapıdan geçirdiklerini görüyorum. Kapalı ön kapılara ikinci bir bakışta, içeri girmeye hazır ve hevesli gibi dizilmiş birçok siyah arabadan oluşan bir konvoy görülüyor.

Panikle, bankaya girerken zihinsel olarak Raquel'e sesleniyorum.

"Sorun nedir, yavrum?"

"Babam burada. İşler çığırından çıktı. Savage ve Lyle yer değiştirdi. Ve... sizlerin dikkatli olması gerekiyor. Tehlikede olabilirsiniz."

"Yavaşla. Ne oluyor be?"

"Babam burada, Raquel. Diğerlerine söyle ve... bilmiyorum, uzak dur. Güvende ol."

Benden intikam almak dışında ne yaptıklarını bilmeyen üç arkadaşımın peşinden koşmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Babam onları öldürecek. Bunu biliyorum.

Bir şeyler yapmalıyım ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Anima yatakhanesinin üzerinden geçerken, Christine kapının üzerindeki yerinden bana sesleniyor ve aklıma ani bir düşünce geliyor.

"Christine!" Telepatik mesajları duyabildiğini umarak zihinsel olarak bağıriyorum. *"Okulun güvenliğini sağlayın, Lyle dahil kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyin!"*

Ben uçarak yanından geçerken taştan çirkin yaratık sopaya benzeyen eliyle beni selamlıyor.

Yükseklik kazanmak için kanatlarımı çırpıyorum, rüzgâr karnımdaki taze yaraları yakarken artan kaosu üzerinde süzülüyorum. Muhafızlar her köşeden akın ediyor, bağıriyor ve koşuyor, silahlarını kaldırmış, üç arkadaşımı takip ediyorlar. Zar zor iyileşen yaralarım fiziksel hareketlilikten patlayarak açılıyor ve ben de daha fazla şifa gönderiyorum

ama aynı anda her konsantre olmak zor.

"Ateş et, ateş et, ateş et!" diye bağıırır muhafızlardan biri.

Koruyucu sihirli kubbe önümde, okul alanını çevreleyen beton duvarın çevresinde ; hafifçe vızıldıyor ve çarpma anında beni KFC'ye çevirmekle tehdit ediyor. Arkadaşlarımı durdurmak için yere inmem gerekiyor, ancak araba yolunun başında her biri uçan kıcıma doğrultulmuş bir tüfikle bekleyen beş koruma var.

İlkini savuşturuyorum ama ikincisi omzuma çarpıyor. Tiz bir çığlık atarak havada kekeleyorum, sol kanadım gevşekçe sarkıyor.

Sonra düşüyorum. İşlevsel sağ kanadım inişimi yavaşlatmak için çılgınca çırpınıyor ama hiçbir işe yaramıyor. Bu çok fazla. Karnımdaki ağrı, psişik kalkanların parçalanmasından, yatıştırıcı darttan kaynaklanan zayıflık...

Uzun araba yolunu çevreleyen okalıptüs ağaçlarına çarpıyorum, dalların arasında yuvarlanıyorum, her darbe beynimi sarsıyor ve kemiklerimi sarsıyor. Her nasılsa, güçlü ayaklarım dallardan birine tırmanmayı ve tutunmayı başarıyor. Kendimi düzeltip ağacın gövdesine yaslanmadan önce tehlikeli bir şekilde sallanıyorum.

Omzum asit dökülmüş gibi yanıyor ama bunun sadece bir sıyrık olduğundan ve sakinleştirici enjekte edilmediğinden eminim. Şanslı yıldızlarıma şükrederek, genç okalıptüsün seyrek yaprakları arasında saklanmaya çalışıyorum. Muhafızlar benim için yarışıyor ama kalın, pürüzsüz gövdenin arkasına saklanırken onları gözden kaybediyorum.

"Dışarı çık, Aquinas!" diye bağıırıyor bir kadın gardiyan. "Etrafınız sarıldı!"

Nefesimi tutarak, uzun araba yolunun sonundaki ön kapıları görebilmek için kendimi açıyorum.

Batan güneşin sert ışığı sahneyi gözlerimi acıtan kırmızı-turuncu bir ışıkla yıkıyor ama bu, neler olduğunu kolayca görebildiğim anlamına geliyor. Süslü dökme demir kapının yanında Ruben'in dev figürüyle birlikte en az altı okul muhafızı toplanmış. Gardiyanlar şaşkınlıkla bir ileri bir geri bakarken o her iki kapıyı da iterek açıyor.

Çünkü önlerinde, üç öfkeli ve sabırsız yırtıcı hayvan gibi okul yolunun genişliği boyunca bir ileri bir geri sinsice ilerleyen arkadaşlarım var.

Lyle, Savage ve hatta Scythe diğerlerine kıyasla devasa görünüyor, saçları ve kürkleri altın rengi batan güneşin altında şafak, alacakaranlık ve yıldız ışığı gibi parlıyor.

"*Lyle!*" Telepatik olarak bağıryorum. "*Scythe, Savage, durun!*" Hiçbiri adım atmakta tereddüt etmiyor.

Ama sonra okul kapıları tamamen açıldı.

Diğer tarafta üç ağır siyah cip duruyor, motorları kartalının kulaklarında gümbürdüyor.

Yana doğru park etmişler. Sanki çıkışı kapatıyorlar.

Christine'e sessizce teşekkür ediyorum. Okulu bir kubbe gibi saran elektrikli ejderha büyüğü yere kadar uzanıyor çünkü arkadaşlarımla dış dünya arasında soluk bir mavinin parıldadığını görebiliyorum.

Henüz ücret almamalarının tek nedeni bu.

Okul muhafızları şaşkın görünüyor, kararsızca yer değiştiriyorlar. İçlerinden birkaçının Scythe'ın maaş bordrosunda olduğuna şüphe yok. Silahlarını vücutlarına doğrultup birbirleriyle konuşuyorlar ve Ruben ile onlara en yakın cipteki biri arasındaki etkileşimi izliyorlar.

İlk cipin camı tekrar açılıyor ve artık yan kapıda gümüş renginde parlayan Naga aile armasını görebilecek kadar yakıным.

Açılır, uzun, siyah bir bacak ve çizmeli bir ayak girer.

"*Seni hissedebiliyorum.*" Babam cipten inerken ince dudaklarında tehlikeli bir sırıtış vardı. "*Bu sefer değil Aurelia. Bu sefer olmaz.*"

Şok ve korku içinde donup kalıyorum. Karnımdaki yaralar onun sözlerinin bir yankısı olarak yanıyor. Burada olacakların bir vaadi.

Babam doğuştan bir kral gibi duruyor. Sıska ve uzun boylu, iradeden, zehirden ve güçten yapılmış aşılmaz bir hayalet. Kendine özgü uzun siyah pardösüsü rüzgârda dalgalanıyor ve sanki gözlerini ona dikmiş yırtıcılardan hiç rahatsız olmuyormuş gibi ellerini önünde kavuşturuyor. Onun zeytin tenini, kuzguni siyah saçlarını paylaşıyorum. Ama gözlerimiz farklı. Onunki çökük ve

karanlık, sanki dünyadaki tüm kötü şeyleri görebiliyor ve hiç umursamıyormuş gibi.

Yüzünde bilmiş bir gülümseme var ve meydan okurcasına şu anda hareketsiz duran üç erkeğe bakıyor.

Önümdeki manzaradan o kadar etkilenmişim ki arkamdaki tehlikeyi bile göremiyorum.

"Seni eninde sonunda yakalayacağımı biliyordum, sürtük."

Turuncu ve siyah çizgili kürküm altımdan savrulurken ele geçiriliyor ve pençelerimden fırlatılıyorum. Nemli sıcaklık her iki kanadımı da sardığında ve keskin köpek dişleri tüylerimin altındaki hassas ete acı verici bir şekilde girdiğinde dehşet içinde çığlık atıyorum. O keskin dişli çene beni yere doğru sürüklerken midem bulanıyor. Aşağıdan bir insan sesi bağırırken pençeler ağacın gövdesini sıyrıyor.

"Ne , Clawson?"

Onlar bile, Minnie'yi reddeden eşin kötücül, iğrenç kokusunu nerede olsa tanırdım.

Titriyorum ve Titus'un boğazından bir hırıltı yankılanıyor, hayati organları yakacak ve sıkıştıracak kadar sert bir şekilde kenetlenirken vücudumda titreşiyor. Boyun eğmekten başka seçeneğim yok.

"Onu rahat bırakın," diye emrediyor başka biri.

Hay sikeyim. Clawson'lar bazı korumaları da maaşa mı bağlamışlar?

Tüm vücudum Titus Clawson'ın merhametine kalmış durumda, o beni bir tilkinin tavuğu tuttuğu gibi tutuyor, yere inerken boynum tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Ancak herkes kapıda olup bitenleri uzaktan izlerken Titus beni tutmaktan başka bir şey yapmıyor. Gevşek kalmaya ve ortaya çıkan tabloya bakmaya zorlanıyorum.

Babam başını sağa çeviriyor, iki şık siyah Mercedes yanına yanaşılıyor. Camlar açılıyor.

Titus'un yanındaki muhafız "Kahretsin," diye mırıldanır. "Konseyin *tamamı* burada mı?"

Eğer onları *Animalia Today* haber uygulamasından , kendi denemelerimden tanırdım.

Kurt Sarayının Kraliçesi, kat kat etekler giymiş yuvarlak yüzlü bir kadın, babamla konuşurken kaşlarını çatıyor ve ona bir soru soruyor.

Onun arkasında Avianların Kraliçesi, Irma Goldwing adında uzun bacaklı, zarif bir kadın oturuyor ve diğer arabada Kediler Sarayının Kralı Ablo Obon'un karanlık yüz hatlarını .

"Lyle!" Acı ve paniğe rağmen elimden geldiğince sert bir şekilde yansıtıyorum.

"Durman gerek!"

Ama tabii ki Lyle sesimi kaydetmedi. İşaretinden başka hiçbir şeyi kaydetmiyor.

Onun yerine, *suçluyor*.

Arkadaşımın elektrik kalkanına saldırışını izlerken bir çığlığı yutuyorum. Kıvılcımlar uçuşuyor, etler cızırdıyor ve devasa aslanım havada geriye doğru savrulup iğrenç bir gümbürtüyle betona çarpıyor. Ama bir anda ayağa kalkıyor, öfkeyle hırlarken yüzünde yeni, kızgın yanık etler kabarıyor, görünüşe göre acıdan etkilenmemiş.

Babam konsey üyeleriyle arabalarda oldukça sakin bir şekilde konuşurken bir esinti ısılık çalarak geçiyor ve kalbimi serinliğiyle kaplıyor.

Kendi üç aracını işaret ediyor.

Ve birer birer kapılar açılır ve erkekler dışarı yığılır.

Babam bütün birliğiyle birlikte geldi. Clawson kaplanları oldukları belli olan iri erkeklerle ek olarak, kafatası boyalı maskeleri ve siyah savaş kıyafetleriyle beş yılan generali de ciplerden iniyor. Gümüş bir 'V' ile süslenmiş yarı otomatik silahlar taşıyorlar.

Bunlar yılan yapımı tüfekler.

Titus onaylayarak ve tanıyarak hırlıyor, bu ses kafamı ölümcül bir vaatle dolduruyor.

Kanım dondu.

Beş general kalkanın diğer tarafında duruyor, silahlılar ve tamamen hazır ve kurşunlarına tamamen açık olan üç arkadaşına ateş etmeye hazırlar.

Bölüm 74

Xander

A Belli ki bu Tanrı'nın unuttuğu yerde aklı başında olan tek kişi benim. Bu sefer, ejderham zorla kontrolü ele geçirdiğinde bilincimin yerinde olmasına izin veriyor. Onu geri itmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor ve o da bunu sadece benim... *emirlerime* uymam şartıyla yapıyor.

Buradaki diğer soysuzlar gibi olsaydım, bunu düşündüğümde yere tükürürdüm.

"Regina'mızın emirlerine uyun," diye homurdandı ejderham, "yoksa gücü geri alırım."

"Siktir git," diye hırlıyorum karşılığında.

Eugene, benden korktuğu için Henry'nin sırtına binmiş, peşimden geliyor; benim öfkeli, horoz-impin melezi gölgem.

Telepatik bir görüntünün parıltısı zihnimde patlıyor. Savage'dan geldiğini söyleyebilirim çünkü o çılgın, vahşi imzaya sahip.

Mace Naga ve tüm birliği tüfeklerini çekmiş, arabalarıyla konseyi kuşatmış bir şekilde orada durmaktadır. Okul muhafızları silahların üzerindeki gümüş renkli 'V' harfini gördüklerinde ne yapacaklarını bile bilemiyorlar.

En kötü şüphelerimiz doğrulandı.

Yılanlar başarılı bir şekilde zehir aşılanmış mermiler geliştirdiler. Araştırmalarım göre bu mermiler çarpma anında parçalanarak Doğu Taipan zehrini kişinin vücuduna püskürtüyor. Gerçek bir yılan ısırığından daha acımasız olan bu yöntem, bir canavarı bir mermi sıyrığıyla bile öldürmenin kesin bir yolu.

Pis sürüngen pisl  i.

Animus yatakhanesinin dışında, muhafızlar etrafta ko u turuyor, ateş ediyor ve genel bir karga aya neden oluyorlar. Onları küçümseyerek inceliyorum. Bunlar bizim insanlarımız olsaydı, tepki vermezlerdi. Hepsi de sıradan aptallar.

"Siktir et," diyorum en sevdiğim botlarımı tekmeleyerek. Yakınımda kimsenin olmadığından emin için arkama dönüyorum.

Ama var.

"Burada ne yapıyorsun?" Hırladım.

Bölüm 75

Aurelia

L Kükrüyor ve kulak zarlarıma bir gürültüsü şiddetiyle çarpıyor. Muhafızlar bunun altında eziliyor. Muhafızlardan biri ateş etmek için silahını kaldırarak, "Dart onları!" diye bağırdı.

Ama babam başını sallıyor ve bu Ruben'e yönelik.

Ruben bağıırıyor, gür sesi tüm yolu kesiyor. "Ateş etmeyin!"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Ruben bir şekilde Yılan Sarayı'na boyun eğmiş. Belki de bir çeşit anlaşma yapmıştır. Babam onları genellikle böyle elde eder. Bu ya da düpedüz şantaj.

Yılan Kral konuştuğunda, sesi akıl almaz, zehirle karışık bir soğukluktur.

"Hepimiz bu sözde akademinin en saygıdeğer müdür yardımcısıyla konuşmaya geldik," diye sesleniyor Mace herkesin duyması için, garaj yolunda toplanmış okul muhafızlarının tamamı gibi görünen bir topluluğa. "Bunun yerine, bu kuduz yaratıkla karşılaştım."

Clawson kaplanları ve generalleri maskelerinin arkasından gülüyor, omuzları karanlık, kötü niyetli mizah sesleriyle titriyor. Konsey üyeleri, görünüşe göre daha iyi görebilmek için arabalarından inerler.

Georgia'nın etkileyici kedi kralın ardından arabadan inmesi beni şaşırtıyor. Güzel yüzü kontrollü, ama gözleri ona ihanet ediyor, Lyle'a bakarken şok ve dehşet süzülüyor.

O kaltak ona karşı kanıt vermiş olmalı.

Konsej arabasından inen Ejderha Sarayı Kralı da inanılmaz derecede uzun ve heybetli, geniş omuzlu, uzun siyah saçlı, özel dikim siyah takım elbiseli ve kalan ışıktaki parlayan çok sayıda altın yüzüklü. Yakışıklı ağzının kenarları bir gülümseme ifadesiyle yukarı kalkmış.

Sanki bu gösteriyi eğlenceli buluyormuş gibi.

Lyle, Savage ve Scythe hepsine soğuk ve üstünlük bakişlarla bakıyor.

"Seni harekete neydi acaba?" Babamın sesi hafif dalgın, ama gülümsemesi bana tam olarak ne olduğunu bildiğini söylüyor. "Çok yazık." Konsey üyelerine şöyle bir bakıyor. "Sanırım hepimiz onun görevine uygun olmadığı konusunda hemfikiriz."

Lanet olsun, bu gerçekten oluyor.

"Beklediğim bu değildi!" diye haykırıyor kurt kraliçe, aslanıma doğru eliyle işaret ederken çok sayıdaki hilal kolyesi usulca çınlıyor. "Gerçekten hayal kırıklığına uğradım, Lyle."

Babam, içinde yüz sayfadan fazla basılı metin bulunan kurşuni kahverengi bir klasör çıkarıyor. "Blackwater'da kaldığın süre her türlü ilginç şeyi bulduk, Lyle. Selefiniz tarafından saklanan şeyler, Majesteleri." Başını, şirin ağzı küçümsemeyle kıvrılmış olan kedi kraliçeye doğru eğiyor. "Ama artık her şey ortada. Tüm olağandışı teşhisleriniz ve kuduzlukla ilgili sorunlarınız."

Ejderha kralı duygusuz bir şekilde, "Dart edilmeli," diyor. "Değerlendirilmesi gerekecek... tabii ki kendi ekibi tarafından değil. Ama konseyin psikiyatristleri tarafından."

Kuş kraliçesi, bir zamanlar başarılı olmuş bir baletin duruşu ve duruşuyla başını sallıyor. "Eğer Blackwater'a geri dönmesi gerekiyorsa, öyle olsun."

Bu çok hızlı oluyor. Hiç tartışma yok. Bu adil değil.

Lyle ileri geri yürüyor, nefes nefese kalıyor, bariyere ve toplanan gruba doğru tıslıyor, konuşulanları ne dinliyor ne de anlıyor. Sanki burada bile değilmiş gibi. Animusu tam koruma modunda... bir eş dürtüsüyle birlikte. Babamın iddialarına karşı kendini savunmasının hiçbir yolu yoktu. Sadece onların haklı olduğunu kanıtlıyor.

Babam, muhafızların sihirli bariyerden görebilmesi için ikinci bir zımbalanmış kâğıt seti uzatıyor. "Elimizde Lyle Pardalia, Savage Fengari ve Aurelia Aquinas için konsey onaylı bir tutuklama emri var. Bay Fengari'nin bu okula asla kaydedilmemesi gerekirdi, zira kendisi tam bir suçludur ve Blackwater Cezaevine geri gönderilmelidir. Elbette Bayan Aquinas'ın idam edilmek üzere Yılanlı Saray'a geri dönmesi gerekiyordu. Ayrıca konsey yasalarına aykırı olarak tutulan yılan öğrencileri de geri alacağım. Bu okulda bir şeylerin değişmesinin zamanı geldi."

Konsey üyelerinin hepsi aristokratik bir onaylama içinde başlarını sallarlar.

Savage şimdi başını eğmiş, görünüşe göre dinliyor. Biraz şaşırdım ama tüm dostlarım arasında benim kurdum her zaman animusuyla bir ve aynı olmuştur. Hakimiyet için birbirleriyle hiç kavga etmediler.

Ruben Savage'a bakıyor ve başını sallıyor. "Savage Fengari ile sorunlarımız var. Onu çocukluğundan beri tanıyorum ve hiç değişmemiş. Genel nüfusun etrafında olması güvenli değil."

Bu bana ihanet gibi geliyor. Ruben, Savage'a koçluk yapan kişiydi. Bunca zamandır ona yardım ettiği söyleniyordu.

Ruben, "Hiçbiri isteyerek gelmeyecek," diye uyarıyor.

Raptor kraliçesi kalın sarı saçlarını savuruyor ve "Hazırlıklı geldiğimiz için şanslıyız. Mace?"

"Elbette, Majesteleri." Yardımsever bir şekilde başını sallıyor ve arkasındaki bir şeyi işaret ediyor. Diğerlerinin arkasına iki araç daha park ediyor. Askeri sınıf, çelik ve obsidyen kaplı zırhlı nakliye kamyonları. Gerekirse ayıları taşıyabilecek kadar büyük.

Bir Boneweaver, bir aslan ve bir kurdu taşıyacak kadar büyük.

"Scythe?" diye sesleniyor kurt kraliçe, Savage'ın yanında bir buzul gibi hareketsiz duran Büyük Beyaz'a. "Bizimle birlikte olduğunu sanmıyorum."

"Köpekbaliğini tımarhaneye de götürebiliriz," diyor ejderha kral karanlık bir sesle. Sonra karanlık gözlerini arabanın etrafında gezdirir. "Müdire nerede? Neden bizi kapısında karşılamadı?"

"Saklanıyordur ," diyor babam, sanki gerçekten üzölmüş gibi. "Çok yazık. Buluşma için burada olmasını istiyordum. Uzun zamandır kayıp olan bir bulduğumu düşünmek, Lyle. Büyük bir çaba ama

Sonunda onu bulduk. Hepsi soruşturmamız için ve tabii ki tanık olarak. Sizi görmeye oldukça hevesli. Bunu benden küçük bir ayrılık hediyesi olarak kabul edin."

Üçüncü cipin üst kısmı geriye doğru katlanıp aşağı inerken hepimiz bakakalıyoruz. Yolcu koltuğunda haki renkli, geniş kenarlı bir çalı şapkası beliriyor, ardından kızıl bir sakal ve kara gözleriyle beni iliklerime kadar ürperten kurnaz bir tanıma parıltısı geliyor.

Onu Lyle'in anılarında gördüğümünden çok daha yaşlı ama arkadaşına ve ailesine yaptıklarıyla Frank Ulman'ı nerede olsa tanırım.

Görünüşe göre, Lyle'in sözde sığınağından serbest bırakıldığı o kader gününde ölmemiş.

Ulman tüfeği eline aldı ve eski, ölü şeyler gibi bir sesle, "Merhaba Lyle," dedi.

Çılgılık atıyorum, ama tabii ki boşuk bir çıkıyor.

Aslanım herkesi dehşete düşüren sarsıcı bir kükreme çıkarmadan önce hareketsiz kalıyor. Sonra tüm anılarını görmüş olan beni bile şaşırtan bir şey yapıyor. Büyülü bariyere doğru ilerliyor ve tek bir pençesini bariyerden geçiriyor. Et cızırıyor ve havada dumanlar yükseliyor.

İnanamayarak nefesim kesiliyor ama Lyle durmuyor. Sanki acıyı hissetmiyormuş gibi bariyerden yavaşça geçmeye devam ediyor. Sanki postunun kaslarını eritiyor olması umurunda değilmiş gibi.

Bacağı kesildi. Sonra kafası geliyor.

Duman ve yanan kürk ve yelenin kokusu havada tünel . Lyle tıslıyor, hırlıyor, köpek dişlerini gösteriyor ama ilerleyişini durdurmuyor. Ve gözlerini babamdan ayırmıyor.

Yer titriyor.

O anda, olduğumuz şeyden nefret ediyorum. Lyle'in çiftleşme dürtüsünün onu delice şeyler yapmaya zorlamasından nefret ediyorum. Onu benim için kendini sakatlamaya ve işkence etmeye zorluyor. Kusuyorum, öğürüyorum ve midemdekileri altımdaki çimlere tükürüyorum.

Titus daha iyi görmek istercesine birkaç adım öne çıkıyor.

"Vay anasını!" Ruben sesleniyor. "Kalkanı patlatacak! Herkes geri çekilsin!"

"Obsidyei bana ver!" diye gürlüyor kedi kral. Yılan generallerin obsidyei kendisine uzatmasını beklemez, telekinezi yoluyla ellerinden çekip alır.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi.

İki taraf arasındaki elektrikli ejderha koruması, duman gibi dağılıp yok olmadan önce sabit kalmak için son bir çaba sarf ediyor.

Ama obsidyeinin Lyle üzerinde işe yaramadığını bilmiyorlar.

Kedi kral obsidyein zincirleri devasa aslana fırlatır ama aslan Frank Ulman'a değil, Mace Naga'ya doğru sıçrarken zincirler üzerinden kayar.

Ateş edildi.

Doğru. İçin. Arkadaşım için.

Öfke damarlarımda patlayıcı bir güçle dolaşıyor.

Beni her zaman çağıran o kadim, ilkel karanlığın ağzı, merkezimde açılıyor.

Ve ben de memnuniyetle düşünüyorum.

Acımasız, vahşi bir güçle patlıyorum.

Animam kükrüyor ve ben bir insan kadın değil, sadece eşini kurtaran bir Boneweaver regina oluyorum. Sadece hız, köpek dişleri ve saf, kana susamış intikam duygusu tek ve ölümcül bir amaca yöneliyor.

Kartal bedenim Titus'un ağzının içinde patlayıcı bir güçle yer değiştiriyor. Kemikler çatlıyor ve altıma bir şeyler düşüyor ama umurumda değil. Titus tökezleyerek geri çekiliyor ve ben özgürüm.

En hızlı halimde, en yüksek hıza ulaşmak için sadece üç adım atmam yeterli. Dünyadaki en hızlı kara hayvanı.

Saniyeler içinde garaj yolundayım.

Çıglıklar ve bağırsıklar var ama ben hiçbirini duymuyorum. Sadece dostumun kükremesini duyuyorum. Sadece ölümün acımasız çağrısını duyuyorum.

Ckapt'ca 7W

Savage

B Kan tutkusu damarlarımda eski, kutsal bir şarkıyla dolaşıyor ama silah sesleri havada çınlarken zihnim hızla karmaşaya dönüşüyor.

Aslan kardeşim, birleşik kedi ve ejderha büyüünün saldırısını geri püskürtmesiyle yere yığılıyor. Obsidyen zincirler ve göğsüne ve yanına saplanan kurşunlar elbette hiçbir işe yaramıyor.

Scythe ve ben, onun psişik kalkanları tarafından korunarak, hedefimizi bulmak ve kraliçemize yaptıklarından dolayı kobranın kafasını omuzlarından ayırmak isteyerek onun peşinden hücum ediyoruz.

Kedi kral ellerini hareket ettiriyor ama köpekbalığı kardeşim sayesinde bize bir etkisi olmuyor.

Sonra daha önce hiç bilmediğim bir güç, öfkeli, çılgın atan bir gergedan sürüsü gibi üzerimize doğru geliyor.

Regina'm olan altın gücünün bulanıklığının gün batımında son hızla yanımızdan geçtiğini görmek için etrafımda dönüyorum.

Eski, vahşi bir Boneweaver kraliçesi gibi, *Regina*'m çita formunu aldı.

"Ateş et!" diye kükrer yılan kral.

Beş otomatik silahtan mermiler fışkırıyor. Regina'mı ve düşmanımıza doğru ilerlediği yolu hedef alıyorlar.

Öfke parçalıyor, ateş gibi kızgın ama çaresiz. "*Hayır!*" Ağlıyorum.

Ama Regina'mı korumak için ölmek, bu dünyadan başım dik ayrılmamın tek yolu.

Ben de kendimi kurşunlarla Regina'mın, hayatımın, tek umudumun arasına atıyorum. Ölümle karşılaşmama izin verdim. Ve onu gözlerim açık karşıladım. "*Seni seviyorum*" diye zihnine gönderdim. Onun için her şeyi yaparım.

Kurşunların yağmasını bekliyorum. Acıyı bekliyorum.

Ama gelmiyor.

Onun yerine, yabancı bir güç etrafımızda fırtına gibi esiyor. Tekrar dört ayak üzerine düşüyorum ve herkes durma noktasına geliyor çünkü komik bir şey oluyor.

O siyah yılan silahlar aynı güçle yukarı doğru çekiliyor. Ve mermilerin hiçbiri yere düşmüyor.

Küçük siyah metal parçaları havada asılı kalıyor, sanki suyun içindeymiş gibi yavaşça hareket ediyor. Mutlu, kurt gibi bir kıkırdama çıkarıyorum. Regina'm silahların ateşlenmesini ve mermilerin yere düşmesini kimin engellediğini görmek için arkasını dönüyor. Ben de öyle.

Ejderha-kardeşim beton araba yoluna ağır bir şekilde iniyor, mavi tonlu siyah pulları canlı mücevherler gibi parlıyor. Ama kurşunları durduran o değil, sırtından kayan küçük, yuvarlak figür.

Minnie. Minnie küçük ellerini uzatmış, yüzü öfke ve konsantrasyonla kararmış. Yeti onun arkasında duruyor ve kollarını onu korumak istercesine Regina'sının etrafına doluyor.

Aslan-kardeşim öfkeyle kükreyene ve düşmanlarımıza odaklanmak için geri dönene kadar sevinç içimi parçalıyor.

Lastikler gıcırıyor çünkü Mace Naga okuldan son sürat uzaklaşırken cipine atladı. Diğer yılanlar da aynı şeyi yapmak için sıçrar.

Aslan kardeşimin düşmanı takip etme telaşı içinde, arabadan inen, silahını sallayan ve tam gözlerinin ortasına nişan alan insanı görmüyor.

Bir uyarı havlıyorum

Ama Regina'm çoktan yeryüzündeki en hızlı canavarın pençeleri üzerinde havada uçmaya başladı ve doğruca insanın boğazına yöneldi.

Ama onu gördü. Onun için hazır.

O insan tüfeğini sallıyor ve ateş ediyor.

Regina'm o kadar hızlı değişiyor -hayır, küçülüyor- ki takip etmek zor. Ağzı bir gagaya dönüşüyor ve artık küçük kanatlar olan pençeleri onu kaldırıyor.

gökyüzüne. O bir rosella. Güzel kırmızı ve mavi ama küçük. Atış ıskalıyor.

Biri bağıyor ve sanırım o kedi kral.

Regina'm üçüncü ve son kez değişirken Ulman'ın göğsüne çarpıyor.

Bir güç patlamasıyla devasa, kösele derili ve güçlü bir hale gelir ve yetişkin bir tuzlu su timsahının tüm muazzam ağırlığıyla insan erkeğe çarpar.

Daha fazla insan çılglık atarken insanın silahı yere düşüyor. Ancak Aurelia'nın devasa, uzun çeneleri insan kafasını aralarına alırken tamamen çaresizdir.

Ve sıkar.

İnsan çılglık atıyor. Aurelia çırpınıyor, kana susamışlığı hüküm sürüyor. Alacakaranlıkta gerçek bir mutlulukla uluyorum.

Sonra insan sessiz ve hareketsiz kalır, can kanı yola dökülür.

Regina'm bir insan kadına dönüşüyor, elleri ve dizleri üzerinde, ağzı ve dişlerine kan bulaşmış bir şekilde insandan kurtulmaya çalışıyor. Ve daha önce hiç bu kadar büyümlü bir manzara görmediğimi fark ediyorum. Regina'm vahşi, öfkeli bir canavar. İnsanların yok edicisi.

Bölüm 77

Aurelia

M Başıım çınılıyor, ağızım kanın iğrenç metalik tadıyla dolu ve az önce bir adam öldürdüm. Öğürüyor ve öğürüyorum, tükürüyorum, korkunç gerçeğin kalıntılarını ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Korku beni mengene gibi kavıyor.

Herkesin önünde *yer değiştirdim*.

*Herkes*e ne olduğumu gösterdim.

Yedi yıl boyunca korkuyla saklanmak, yalan söylemek ve ağlamak bir anda yok oldu.

"Sanırım bu kadarı yeterli," diyor derin, kadınsı bir ses.

Ateşten de öte olan yangın hepimizi yarım daire şeklinde sarıyor ve ana yola çıkışı engelliyor. Lyle sıcaktan geriye doğru sıçrıyor. Derisi iyileşmeye başlamıştı ama kırmızı ve parlaktı. Babamın cipi çoktan gitmişti. Aslında kaçtığına inanamıyorum ve eğer gördüğüm turuncu bulanıklık Titus'un sürüklenmesiye, o da gitmiş. Birliğin geri kalan üyeleri Yılanlı Saray'a geri dönüyorlar ama ne Lyle ne de konsey üyeleri ateşten yarım dairenin içinden çıkabiliyorlar.

Ulman'ı yerde bırakıyorlar ve ben ondan geriye kalan kanlı pisliği dikkatle görmezden geliyorum.

Eğer göremiyorsam, hiç olmamış gibi davranabilirim. Ben kafasını kuma gömmüş bir emu'yum.

Bu saçmalık ve ben bunu biliyorum. Şimdiye kadar çalıştığım her şeyi .
için.

Hepimiz dönüp Leydi Celeste'in araba yolundan bize doğru yürüdüğünü görüyoruz, anka kuşu ateşi yüzünü ve saçlarını en ruhani şekilde aydınlatıyor. Tıpkı bir efsane yarattığı gibi, o ilahi güçle parlıyor ve gözlerini erimiş altına çeviriyor.

"Gecikme için beni bağışlayın," diyor neşeyle, "Bazı insanlar beni ofisimde tutmaya çalışmayı uygun gördü. Neyse ki birkaç serseri beni kolay kolay yıldıramaz."

Onları kimin gönderdiğini bir tahmin edin. Tüm bu operasyonu kimin düzenlediğini tahmin edebilirsiniz. Babamın hesaba katmadığı tek şey benim ona karşı gelmemdi.

Canavarlar Konseyi üyeleri hep bir ağızdan konuşmaya başlıyor ama ben ne dediklerini bile algılayamıyorum. Gözlerim dostumda.

Gücüm, birden fazla kez vurulduğunun farkında bile olmayan ve ateşin içinden bir yol bulmaya çalışan Lyle'ulaşıyor. Hızla vücudundaki her kurşunu bulup dışarı itiyorum ve kan dolaşımına yayılmaya başlayan zehri eritiyorum. Neyse ki hepsini zamanında yakaladım. Hiçbiri hayati organlarına ulaşmadı.

"Boneweaver kızını koruyun" diyor biri.

Bu kınayıcı sözler karşısında hareketsiz kalıyorum. Ölümüm anlamına gelen kelimeler. Tutsaklığım anlamına geliyor.

Sonra kendimi toparlayıp döndüğümde konuşanın yırtıcı kuş kraliçesi olduğunu ve şimdi bana başını salladığını görüyorum. Hayretle mi yoksa dehşetle mi, kim bilebilir? Çünkü ben kesinlikle söyleyemem. Şu anda ne doğru düzgün görebiliyorum ne de düşünebiliyorum.

Zaten bana doğru gelmekte olan Savage, vücudumun etrafında kıvrılıyor ve kadınlık organlarımın görünmesini engelliyor. Savage, benim için kendini yaklaşan bir merminin önüne attı. Kurdum yumuşak bir şekilde sızlanıyor ve ben de ellerimi onun gece yarısı kürküne gömüyorum. Hâlâ hayatta olduğuna dair kendimi rahatlatmak için. Hepimiz hâlâ hayattayız. Ve yine de.

ettim.

Gerçekten

çok kötü.

Kalbim bir tür aritmi içinde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve eğer başka biri şu anda denemek istemezse beni gerçekten öldürebilir. Şimdi beni hapse mi atacaklar? Beni götürecekler mi?

konsey laboratuvarlarına götürmemi mi istiyorsun? Bundan öylece kurtulmama izin vermelerinin imkanı yok.

Şimdi çıktı.

Bunu geri almak yok. etmek yok. Yalan söylemek yok. Kendimi iliklerime kadar çıplak hissediyorum. Boynuma dolanmaya hazır bir ilmik üzerimde geziniyor gibi hissediyorum.

Scythe yanıma geliyor ve beni paniğimden uzaklaştırıyor. Anka kuşunun ateş duvarına hayretle bakıyor ve sanırım onu köpekbalığı modundan çıkaran da bu oldu. Gözleri artık donuk değil, dişleri artık kesinlikle insan gibi.

Leydi Celeste saray naiplerini sakinleştirmeye çalışırken, Scythe tuhaf bir şey yapıyor. Yanağımı tutup yüzümü ona bakmam için yukarı kaldırıyor. Anka ateşi gök mavisini gözlerine yansıyor ve onları buzul ateşine dönüştürüyor. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. Sonra aynı başparmağı ağzına götürüyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Leydi Celeste'in sesi efsanevi bir alevin yalımıyla kafama giriyor. *"Lyle'ı geri getirmelisin Aurelia,"* diyor sertçe. *"Adamı geri getirmelisin yoksa Tanrıça hepimizin yardımcısı olsun çünkü onu alacaklar."*

O ateş geceyi yarıyor ve Lyle, Savage, Scythe ve ben aniden kendi sıcak, parıldayan, *yükselen* güç balonumuzun içindeyken insanların konuşma sesleri aniden kesiliyor. Alevler bir sütun gece gökyüzüne doğru yükselirken dehşet vericiydi, yıldızlar henüz göz kırpmaya başlamıştı.

Ama sonra çıplak bir insan olan Xander, anka kuşu ateşinden duvarda bir yarıktan içeri giriyor, gözleri bana ejderhasının kontrolde olduğunu söyleyen o derin altın renginde.

Arkadaşlarımla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum.

"Vardiya Savage," diye emrediyorum. "Lyle'in bize ihtiyacı var."

Savage insan derisine bürünüp doğruldu ve ayakta durmaya başladı, patlamış ela irisleri gibi gözleri biraz buğulu, kaynayan bir gerilim ve beni şaşırtan bir tahrikle bana bakıyor. *"Sana ihtiyacı var, Regina."* derken sesi boğuk çıkıyor.

Başımı sallayarak arkamı dönüyorum ve Lyle'in hâlâ bize arkasını dönmüş, düşmanımızı takip etmek için bir çıkış yolu aradığını görüyorum. İçimde bir his var.

Anka kuşu ateşinden duvar onu durdurmuyordu, yılan kralı bulana kadar tüm hızıyla koşmaya devam edecekti.

"Lyle," dedim.

Aslanım arkasını dönmüyor, kuyruğu sinirli bir şekilde sallanıyor, burnunu çekip hırlıyor ve yangın duvarında volta atıyor.

Ona ulaşmak için gereken beş adımı yavaş ve kontrollü adımlarla geçiyorum. "Lyle," diye tekrarlıyorum.

Duruyor ama saldırgan gözlerini ateşten ayırmıyor. Çekingen bir tavırla arkasına geçiyorum ve parmaklarımı uzatıp arkasına dokunuyorum. İnsan teni o altın bronz postla temas ettiğinde kollarımda bir ürperti oluşuyor ve Lyle'in kuyruğu hareketsiz kalıyor. Derin bir nefes alarak, derin bir dikkatle ve duyularım onun her hareketine karşı tetikte, parmaklarımı sırtında ve omurgasında gezdiriyorum, ilerledikçe korkunç et yanıklarını iyileştiriyorum. Benim adıma yapılmış yanıklar.

Kulakları seğiriyor. Ama bir tıslama sesi çıkarıyor ve protesto için köpek dişlerini ateşe doğru uzatıyor. Parmaklarımın altındaki güçlü kaslar kısıtlanmış bir güçle titriyor.

"Lyle," diye nefes alıyorum, şimdi kafasına daha yakın. "Bana geri dön."

Omuzlarına ulaşıyorum ve o kadar büyük ki yanık yelesinin altını okşamak için biraz yukarı uzanıyorum. Onu da iyileştiriyorum. "Ne güzel bir aslan," diye mırıldanıyorum.

O kulaklar yine seğiriyor.

"Regina," diye uyarıyor Savage.

"Bana zarar vermeyecek," diyorum usulca. " mi, benim büyük aslanım?"

Nefesimi içime çekerek yüzündeki hasarı inceliyorum. Eti kırmızı ve parlak, bazı yerlerde neredeyse kemiğe kadar yanmış. Her nasılsa gözlerine bir şey olmamış ama kürkü tamamen erimiş.

Bir hıçkırığa karşı dudağımı ısırarak yanağımı yelesine bastırıyorum, hem büyük hem de küçük kedilerin yaptığı . Yanağımı nazikçe dostuma sürüyorum ve gücümü yüzündeki, göğsündeki, ön ayaklarındaki yanıkların en kötüsünü iyileştirmek için gönderiyorum. Kas, deri ve kürk korkunç hasar boyunca yeniden büyüyor, kanamayı durduruyor ve şüpheci acı ve yanmayı da durduruyor.

Alçak bir mırıltı başlar ve kendini .

Yelesini okşayarak, "Onu başka bir gün yakalayacağız," diye onu rahatlatıyorum. "Düşmanımız. Şimdilik, benim güçlü, güçlü, animus'um, adamımı geri ver."

Ona doğru bir güç dalgası saldım, ona hükmettim ve regina'sı olarak bana boyun eğmesini talep ettim.

Ancak o zaman o muhteşem, kocaman kafasını çevirip bana bakıyor.

Evcilleşmemiş, vahşi kehribar gözler nefesimi kesiyor. Adamdan çok farklı ama yine de değil. Onlarda Lyle'in meydan okumasını görüyorum. Gücü, disiplini. Ama onun animusu sonsuz derecede vahşi ve özgür. Sadece iradesine dayanarak bir başkası tarafından asla başarılı bir şekilde dizginlenemeyecek bir canavar.

Bu uysal bir aslan değil, asla da olmayacak. Hayır, Lyle'in düşmanlığı bir çalı yangını gibi. Kontrol edilemez. Yıkıcı.

"Regina?" diye derin, hayvani bir ses geliyor kafamın içinde, gürleyen dağlar ve eğimli, kayalık vadiler gibi.

"Benim tek aslanım," diyorum usulca. "Benim eşim."

Diğer arkadaşlarımla arkamda, üzerimde yükseldiğini hissediyorum. Lyle'in animus'u onların varlığını işaret ediyor, teker teker.

"Hepiniz benim misiniz?" diye soruyor, meydan okurcasına dişlerini göstererek.

Soru karşısında boğazım düğümleniyor.

"Regina'mızla pek çok hayat yaşadık," diyor Ejderha-Xander. "Bu yaşamda da onunla birlikte olacağız."

Lyle'in gözleri tekrar bana kayıyor, onay arıyor.

Yutkunuyorum ve avucumu yeni iyileşmiş yüzünün kenarında gezdiriyorum, taze, uzun bıyıklarına hayranlıkla bakıyorum. "Mağaramda benim için güneştin," diye fısıldıyorum ona. "Seni duydum. Dinledim. Sen benimsin."

Kimse bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemiyor.

"Yaptıklarım için beni öldürmek istiyorsan, bu senin hakkın. Senin nazik dokunuşunu tanıdığım için seve seve ölürüm. Son kalp atışlarımı sana tapınarak geçirirdim."

Bu, kabul etmemi beklemediği bir özür. Anima'm sızlanıyor ve boğazımdan bir sızlanmanın çıkmasına izin veriyorum.

Bunu hissediyor ve hemen öne çıkıp yüzünü hafifçe yanağıma sürüyor.

"Mümkün olan her şekilde seninim," diye fısıldıyorum kulağına. "Seninle tanıştığım andan beri öyleyim. Sadece bunu bilmiyordum."

Mırıldanıyor ve ben de parmağımı onun parlayan çiftleşme izinin çizgileri boyunca gezdirmeye devam ediyorum. "Seni öpmek istiyorum. Bana sarılmanı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istiyorum. Bana daha fazla kıyafet giymemi ve saçımı yıkamamı söylemeni istiyorum."

Lyle yüzüyle boynuma sokuluyor, uzun bıyıkları bana sürünüyor.

"*Senin için öldürdüm,*" diyorum kafasının içine. "*Yalnızca senin için.*"

Gözlerini kapatıyor ve içinde bir şeylerin hareket ettiğini hissediyorum. Yer değiştiriyorum. "*Ve bunu tekrar yapardım,*" diyorum kafasının içine, sadece

duy. "*Sen, dostum, bir daha asla yalnız savaşmayacaksın. Asla yalnız olmayacaksın.*

yine yalnız."

Ve sonra Savage, Xander ve Scythe orada, bizi sıkıştırıyor, Lyle'in devasa yelesine sokuluyor ve kendi özel sohbetlerinde sessizce onunla konuşuyorlar.

Benim de içimde bir şeyler değişiyor. Gözlerimin arkası yanıyor. Dört koku bir duygu, arzu ve potansiyel seliyle etrafımı sarıyor. Bu kokuların benim için ifade edebileceği o kadar çok şey var ki.

Lyle'in animusu memnuniyet içinde homurdanıyor. Ve yer değiştirir.

Bölüm 78

Lyle

Y *Asla yalnız savaşmayacaksınız.*
Bizi kabul etti.

Bizim için öldürdü. Acımasız bir şekilde ölmeyi hak eden ölümcül bir düşman.

Bunu sadece *benim* için yaptı. *Benim* için hayatını riske attı.

Ve kemiklerimdeki o ebedi ağrı, köpek dişleri kadar keskin ve göğüs kafesine inen bir sığır sopası kadar ağır, nihayet, nihayet hafifliyor.

Tam güce ulaştığından beri ilk kez animusum yavaş ve ölçülü bir nefes alıp iç çekiyor.

Regina'mızın, sürümüzün aldığı her nefes aynı. Onun güzelliğine bakmak hâlâ bir işkence, ama şimdi tırnaklarının sırtımda bıraktığı his gibi tatlı ve keskin.

Animus'umun istediği Regina'mızla nazik bir birliktelik değil. Ama onun üzerinde sonsuza dek hak iddia edecek acımasız, sahiplenici bir güç. Tüm sonsuzluk için.

Onu becerme, içine boşalma, gücünün benimkine dolanmasını hissetme arzusu dayanılmaz hale geliyor.

Animus'um, uzun zaman önce Leydi Anka'nın yardımıyla yaptığım kapının arkasına kayıyor. Kapıyı kapatmama izin vermiyor, artık vermiyor ama buna ihtiyacım olmadığını hissediyorum. Aurelia buradayken zincirlere ihtiyacım yok. Regina'mız buradayken özgür olabiliriz. İnsan tarafım bedenimizi geri alıyor ve kürk deriye, yele saça dönüşüyor.

İkimiz de zaten . Mükemmel.

"Lyle?" diye soruyor usulca. Sesindeki ve safir gözlerindeki umut sikimin seğirmesine ve kalbimin altın rengine dönmesine neden oluyor.

Daha fazla zaman kaybedemem. Ona doğru hamle yaptım, belinden yakaladım ve onu sert zemine götürdüm, yumuşak tenini kollarımla korudum.

Benimle mücadele ediyor ve onun nefis teninin benimkine sürtünmesi beni daha da ateşliyor.

"Sırt üstü yatmanı istiyorum," diye homurdanıyorum, animus'um benim aracılığımla, benimle konuşuyor. "Bana teslim olmanı. Sikime."

"Lyle," diye inliyor, ondan ne istediğimizi anlıyor. Tatlı onay sesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Güçlü bir vuruşla içine girdim.

Birlikte haykırıyoruz. Bundan sonra da her zaman yapacağımız gibi. Bunu biliyorum çünkü bundan emin olacağım.

Sahiplenmem güçlü ve eksiksiz, eşine kıızısan bir canavardan, aslan kraliçesine sahip çıkan bir aslan kraldan başka bir şey değil, güçlü ve sert, ıslaklığı ikimizi de sular altında bırakıyor, tüm merkezini kayganlaştırıyor.

Nefes nefese kalmış ağzına sahip çıkıyorum ve o da dilimin, dudaklarımın, dişlerimin etrafında inliyor. Dilim onunkinin etrafında dolaşıyor, vücudunun her parçasına o kadar hâkim oluyorum ki titriyor, ağlıyor ve adımı inliyor.

Ama yeterli değil. Tam değil.

Boynunun derisi, güzel ve mükemmel, beni çağırıyor. Dişlerimi teninde gezdiriyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan .

Aurelia boşalırken çığlık atıyor, sikimin etrafında titriyor, sıcak, inanılmaz amcığı beni içine çekiyor, beni tutuyor, benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyaç duyuyor.

İçine boşalıyorum, ağır, ağrıyan taşaklarımı derin, kısa hamlelerle rahmine doğru boşaltıyorum, onu kollarımın arasında tutuyorum, sürümüz bizi huşu içinde izliyor. Olmaları gerektiği gibi.

Karşılığında boynumu ısırıyor, minik, güzel, hala kanlı dişleriyle beni işaretliyor. Bu his karşısında inliyorum.

"Meleğim," dua ederek fısıldıyorum tohumlarımı içine akıtırken. "Seni bekledim. Benimkini. *Benim.*"

Gücümüz birbirine dolanıyor, onun altın sarısı saçları benim karanlık zincirlerime karşı geliyor ve birlikte içimde yeni bir şey oluşturuyorlar.

Onun içindeyken yeniden doğdum.

Belki de bu yüzden erkekler bir kadının içini böylesine çaresizce istila etmeye çalışıyorlar - kırılan parçalarımızı yeniden bir araya getirecek o sihirli şeyi arıyorlar, tıpkı tüm insanların en başta bir kadının içinde bir araya getirildiği gibi.

Freud bunu duysa mezarında kıkırdar.

Animus'um varlığımın temelinde zevkle mırıldanıyor, bir daha asla gerçekten kilitlenmeyecek ama benim ayrılmaz bir parçam olarak yaşayacak.

Dünya aniden farklı bir yer oldu. Birdenbire eskisinden daha güçlüyüz. En güçlü yırtıcı tek bir odakla kurak ovada sinsice ilerliyor. Onun sayesinde Regina'mızla birlikte olmanın tek çözüm olduğunu görüyorum. Şimdiye kadar yaşadığımız her sorunun çözümü. Şu anda sahip olduğum tek gerçek korku onu kaybetmek.

Aurelia tekrar ağlayarak gelmeden önce, "Senin," diye omzuma hıçkırıyor.

Ve bu evrendeki en tatlı ses.

Aurelia

Lyle, regina'sına sahip çıkan bir canavarın tüm coşkusuyla bana sahip çıkıyor. Sanki artık sonuçları umursamıyormuş gibi. Sanki artık benden başka hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi. Animusunun gücü midemde, damarlarımda ve bedenimde sanki benim bir parçammış gibi dolaşıyor.

Sanki benim tarafımdan rahatlatılmış gibi. Lyle elini kaldırıyor. Gözlerimin içine bakacak kadar görkemli bir kafa.

Kendi gözleri, karanlığa yol gösteren bir yaz günbatımı gibi, orada duran güçlü animus ile parıldayan altın renginde parlıyor. Boynum ısırtısından, amım kalınlığından ağrıyor ama ben dünyanın en mutlu kadınıyım.

"Öp beni," diye fısıldıyorum. Sesim dizginlenmiş bir hıçkırıyla ağırlaşıyor.

Yüzü buruşuyor ve o işkenceci dudaklarıyla ağzımı yakalayarak içeri dalıyor. Onun içine doğru inliyorum, sanki tüm vücudumu içine çekebilecekmişim gibi bunu geri çekiyorum.

"Angel," diye inliyor ve beni derinden öpüyor. Ağzıma ne yapıyorsa, sanki cennetin kendisi ikimizin de içinde yaşıyormuş gibi hissediyorum.

Arkamdan biri sabırsızca ofluyor.

"Bu benim Regina'm," diye hırlıyor Lyle onlara doğru, gırtlaktan ve vahşice. "Gitmesine izin vermeyeceğim."

"Ve benimkini de." Benim kurdum hırlayarak karşılık veriyor.

Hem Lyle'in hem de Savage'in sahiplenici sözleri içimde harika bir şeyin dans etmesine neden oluyor. Lyle'in çenesini kavriyorum. "Bununla ilgilensek iyi olur..."

Gözleri kararıyor ama yine de beni kendisiyle birlikte yukarı çekiyor, çıplak bedenimi sahiplenerek yanında tutuyor. Etrafımızda yanan anka kuşu ateşi, Leydi Celeste onu aşağı indirirken yüksekliğini kaybediyor.

Hafif bir telaşla Lyle'in hâlâ sert olduğunu fark ediyorum, kocaman ereksiyonu herkesin görebileceği şekilde tam direkte

Yalayıcı kırmızı alevler sönüp olurken, hızla onun önüne geçiyorum ve Lyle beni kendine doğru sarıyor, avuç içleri karnımdaki yaraların çapraz siyah kesiklerinin üzerinde düz ve hafif. Dokunuşu yaralarımı acıtmıyor ve aslında bunun için kendimi daha iyi hissediyorum.

Leydi Celeste, Lyle'in neyi örtmeye çalıştığını görünce gözleri açılıyor ve uzun beyaz paltosunu silkerek bana uzatıyor. Lyle telekinezi yeteneğini kullanarak onu havada bize doğru uçuruyor ve ben de onu yakalayıp göğsüme bastırıyorum. Savage diğer tarafımda durup elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor.

Georgia Celeste'in yanında durur, yüzü solgun ve çizgilidir, burun delikleri öfke ve şokla alevlenmiştir.

"Bu son derece uygunsuz, Lyle," diyor yırtıcı kuş kraliçesi, sesi tiksintiyle damlıyor, onu aşağı yukarı süzmemeye çalışsa da başaramıyor. O zaman benim hakkımdaki iddialarını duyduklarını biliyorum. "Eğer bunu bizden saklamaya çalıştıysan-"

"Eminim Leydi Celeste'nin de açıkladığı gibi," diyor Lyle, derin sesi hâlâ düşmanca bir hisle dolu, "Regina'm emrini açıklamamayı tercih etti."

"Ve onunla olan ilişkini saklaman meselesi," diyor kurt kraliçe eşit bir şekilde. "Kötü bir karar. Bu olayın peşini bırakamayız, anlıyorsunuzdur."

"Bir de insan cinayeti meselesi var." Ejderha kralının gözleri bana bakarken parlıyor ve birden aklıma bir şey geliyor. Xander'a bir göz atma riskini göze alıyorum ama ejderha ortalıkta görünmüyor. Sadece Scythe, Savage'in yanında duruyor ve beni uyaran bir bakış atıyor.

Bu Xander'ın babası. Gözleri aynı badem şeklinde. Aynı uzun, ipeksi siyah saçlar. Aynı üstünlük havası.

"Eşimi öldürmeye çalıştı," diyorum, bu ejderhanın beni çıplak gördüğü gerçeğini düşünmemeye çalışarak. Tüm konseyin ve babamın adamlarının çıplak bedenimi gördüğünü. "Bu tamamen nefsi müdafaaydı."

Leydi Celeste başını sallayarak, "Bir açıklama hazırlamamız gerekecek," dedi. "Her şey uygun yasalara göre yapılacaktır."

"Boneweaver'ları içermeyen yasalar," diyor kedi kral hayıflanarak, bakışlarını saygıyla aslanıma çevirmeden önce ilgiyle beni süzüyor. "Bu her şeyi değiştirir, Lyle."

"Mace'in sorumlu tutulması gerekiyor," diyor Lyle, sesi öfkeyle kaynıyor. "Aurelia'ya psikik saldırılarda bulunduğu için. Beni kötü niyetlerle dışarı çektiği için."

Ejderha kralı sanki tüm bunlar sevimli bir şakaymış gibi kıkırdıyor. "Yılan Sarayı naibini bilerek senin... ruhsal durumunu kışkırtmakla mı suçluyorsun? Gerçekten Lyle, senden daha iyisini beklerdim." Mücevherli elini saygısızca sallıyor. "Ama artık bu kurumun müdür yardımcısı olamazsın."

Bu adamın burnunu kırmak için ani ve öfkeli bir istekle yumruklarımı sıkıyorum. Sürüm ve konsey arasında ağır bir sessizlik hakim. Gittikçe koyulaşan karanlıkta okulun projektörleri yanıyor, beyaz ışınlar havayı yarıyor. Okulun muhafızları etrafta toplanmış, dikkatle izliyorlar. Her şeyi dinliyorlar.

Ruben, fark ettim ki, uygun bir şekilde kayıp.

Celeste otoriter bir tavırla, "Yapılması gerekenler için bir öneri listesi hazırlayacağım," diyor. "Şimdilik Aurelia'nın kapsamlı bir iyileşmeye ihtiyacı var ve Lyle'in de değerlendirilmesi gerekiyor. Yasal konular sabah uzun uzun tartışılacak."

Kurt kraliçe konsey grubundan ayrılıyor ve gülümseyerek bana yaklaşıyor. Gözleri nazik ve sezgilerim bana ondan hoşlandığımı söylüyor. "Görünüşe göre, tek kişilik bir sarayın kraliçesisin Aurelia... Eh! Sanırım artık sana Aurelia Boneweaver diyeceğiz, değil mi?" Bana gülümsüyor.

Bakışları altında kızardım. "Bundan pek emin değilim, Majesteleri."

Başını sallıyor, gözlerime bakıyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir ara seninle buluşmak isterim. Konuşmalıyız."

Eğiliyorum. "Elbette, Majesteleri."

Kurduma dönüyor. "Vahşi," diyor, sesi eğlenen bir anneye benziyor. "Tabii ki bu işe bulaşacaksın."

Savage beni şaşırtarak sırtıyor ve cesur bir selam veriyor. "Her zaman, Majesteleri."

"Şey," diyor Lyle'a en son hitap ederek, "her zaman bir animusun bazen tek ihtiyacı olan şeyin onu yola getirecek güçlü bir regina olduğunu söylemişimdir. Sizce de öyle değil mi, Bay Pardalia?"

Lyle'in dudakları seğiriyor ve bunun sonunu duymasına asla izin vermeyeceğim. "Kesinlikle, Majesteleri."

Kurt kraliçe hüzünle gülümsüyor ve arkamızdaki birine başını sallayarak geri çekiliyor. "Sizi ayırmak zorunda olmamız ne yazık."

Savage'ın eli benim elimden çekilince panik alevleniyor. Savage'ı obsidyenle metal bir sedyeye zincirleyen Ruben ve devasa kedi kralının kendisini görmek için dönüyorum. Bağırıyorum ama Lyle beni tutuyor ve kafasına siyah bir torba geçirilmeden önce yakışıklı, vahşi kurduma son bir kez bakabiliyorum.

"Hayır!" Lyle'in elinden kurtulmaya çalışarak ağlıyorum. Savage askeri sınıf bir minibüse götürülürken kalbimden bir şeyler kopuyor. "Bir şeyler yap!" Tüm sakince izleyen Scythe'a söylüyorum. Bana bakmadan önce çenesindeki bir kas tüylendi.

Kapıyı büyük bir çarparak kapatırlar.

Scythe, "Onun için yasal bir tutuklama emri var, Aurelia," diye homurdandı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Hayır," diyorum tekrar, sanki olanları durdurabilecekmişim gibi zayıf bir şekilde elimi kaldırıyorum.

Seni seviyorum. Savage bunu kendini atarken söylemişti. Karşılık verecek zamanım olmamıştı. Zihnimi havada onunkine doğru tünelden geçirdim. O dengesiz, zıplayan gücü hissetmeye çalıştım. Ama tabii ki obsidyen her türlü telepatik iletişimi engelliyor.

Ruben sürücü koltuğuna oturuyor ve ben birden o canavarı parçalamak istiyorum. Kamyonun motoru kükrerken ve Savage götürülürken bir hıçkırığı bastırıyorum.

"Hayır!" Ağlıyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Lyle kulağıma. "Sakin ol meleğim. Savage başının çaresine bakabilir."

Yüzümü Lyle'in göğsüne gömdüm. Vahşi, karanlıktaki tek tesellim. Benim ilkim.

Kedi kral bize doğru geliyor ve ben açık, tehditkâr bir hırlamayı zar zor dizginliyorum. Gece yarısı teni projektör ışıkları altında parlıyor ve ifadesi ciddi olsa da gözleri ilgiyle parlıyor. "Sabah temasa geçeceğim, Lyle. Konuşacak çok şeyimiz var. Kurallar koyacağız, vesaire."

Lyle'in sert cevabı "Elbette Majesteleri," oldu.

Geri kalan konsey üyeleri bize temkinli bakışlar atarak ayrılıyor ve ejderha kral bize hiç bakmıyor bile.

Sonra sadece Georgia, ben ve Lyle arasında bakışıp duruyor.

Ama sanki dişi aslan orada değilmiş gibi davranıyor. Sanki ona karşı kanıt veren o değilmiş gibi. Aslanım burnundan iç çekerek beni tıbbi kliniğe ve bizi değerlendiren Celeste'e doğru çekiyor.

Ama gitmek istemiyorum. O minibüsün peşinden koşmak istiyorum. "Onu nereye götürüyorlar?" Lyle beni arabaya doğru çekerken soruyorum.

"Blackwater," diyor Scythe.

"Scythe." Sesim bir hıçkırıktan öteye geçmiyor.

Köpekbalığı gece boyunca beni düşünürken başını eğiyor. "Endişelenmen gereken başka şeyler var Aurelia."

"Ama-"

"Angel." Lyle beni akademinin kapısına doğru çekiştirirken başını sallıyor. "Savage odaklanmanı isterdi."

Gece havasından derin bir nefes alıyorum ve yüzümü akademiye dönüyorum. Doğru, çünkü yol boyunca sıralanmış muhafızlar bana . Yüz ifadeleri saf şok ve dehşetten, ihtiyat ve korkuya kadar değişiyor. Haberin yayılmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Boneweaver Dişi. Doğurulmamış. 20M teklif edildi.

O uğursuz ses kafamın içinde yankılanıyor ama anima onu uzaklaştırıyor.

Vahşi. Anima'm kurdumuz için ağlıyor, benden gittikçe uzaklaşıyor.

"Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm," diyor Celeste.

"Ama şu anda ofisimde bağlı iki yılan var."

"Onları öldürmeliydin," diye homurdanıyor Lyle.

Ona eğlenen bir bakış atıyor. "Bunu yapmadığımı biliyorsun. Ama sanırım hepimiz yeni entegre olmuş sana alışmak zorundayız, Lyle."

Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Ve şimdi her şeyin nasıl farklı olacağını.

Georgia bir şeyler söylemeye başlıyor ama Lyle hiç düşünmeden onu reddediyor ve beni tıbbi kanadın parlayan ışıklarına doğru çekiyor.

Celeste'in sesi ancak bir uyarı tıslaması gibi. "Yeni çiftleşmiş bir erkeğe yaklaşma Georgia. Bundan daha iyisini biliyorsun."

"Evet leydim," diye sessiz bir cevap geliyor. Georgia aceleyle ayrılıyor, ince topuklu ayakkabılarıyla hızlı adımlarla bizden uzaklaşıyor.

Celeste, "Seninle sabah konuşacağım," dedi. "Şimdilik olanları sindirmen gerektiğini düşünüyorum Aurelia. Ve bunun senin için ne anlama geleceğini."

Yavaşça başımı sallıyorum. Midem boş hissediyor, kalbim acıyla çarpıyor. Aynı hem bir şeyler kazandım hem de kaybettim.

Leydi Celeste cebinden küçük bir cam şişe çıkarır. "Hiçbir kuş şifası bu yaraları iyileştiremez Aurelia," diyor usulca. "Ama Anka kuşu gözyaşları işe yarayacaktır."

Ona ve bana sunduğu hediyeye bakıyorum. "Bunlar *senin* gözyaşların mı?" Nefes alıyorum. Elbette, şifacı olmak istediğim için, anka gözyaşlarının etkilerini olabildiğince kapsamlı bir şekilde inceledim. Ama çoğunlukla gizemle örtülü ve edilmesi zor, anka kuşları oldukları kadar nadir.

"Öyleler." Nazikçe gülümsüyor. "Ve bence bunu hak eden biri varsa o da sensin. Bu yaralar eski ve kötü görünüyor Aurelia. Bize gelmeliydin."

"Tüm bunlara onlar sebep oldu," diye itiraf ediyorum. Celeste'in hakkını yemeyelim, bu konuda asla 'ben sana söylemişim' demiyor ya da sırrımı paylaşmamayı tercih etmiyor.

Lyle'in kolu sıkışıyor.

"Bence bu küçük gösteri kaçınılmazdı," diyor Celeste. "Mace eninde sonunda Lyle'in itibarını sarsma amacına ulaşmanın bir yolunu bulacaktı."

Ve olanları babam duyacak. Yedi yıllık bir emre itaatsizlik ettiğim.

"Peki ya Frank Ulman?" Arkamı dönüp beynini ziftten kazımalarını görmek istemediğim için soruyorum. Sonuncusu

İstediğim tek şey beni Blackwater'a götürecek kendi minibüsüm... Gerçi beni Savage'a götürecek olsaydı, bunu düşünebilirdim.

Leydi Celeste bana gülümsüyor. "Sadece teşekkür etmelisin Aurelia. Lyle'in ailesine ve bizim türümüze karşı işlediği suçlar için sonunda hak ettiği cezayı aldı. Eminim son anlarında saklandığı yerden çıktığına pişman olmuştur."

Kibar ve nazik bir kadından bu kadar kötü sözler duymayı beklemediğim için ona bakakalıyorum. Ama sonra Lyle beni başımdan öpüyor ve Celeste'in gözleri bu manzara karşısında yumuşuyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Değerli bir regina," diye mırıldanıyor. "Gerçekten de değerli."

* * *

Beş dakika sonra tıbbi merkezdeki bir masada yatıyorum, yaralarım en sevdiğim baş hemşire Hope tarafından spot ışığı altında dikkatle inceleniyor, Lyle ise yaralarımı görünce gözleri kararmış ve tehlikeli bir şekilde beni . Her ne kadar aslanım tıbbi kliniğe sikini sallayarak girse de, neyse ki ona eşofman verildi. Scythe da bizimle kalıyor, ancak gözlerini kırpmadan baktığı için ne dediğini anlayamıyorum.

"Muhafızların söyledikleri doğru mu?" Hope teste göndermek için yaramı temizlerken mırıldanıyor.

Lyle yanımda oturduğu yerden bir uyarı hırıltısı çıkarıyor, sanki her zaman benimle temas kurmak istiyormuş gibi elimi tutuyor ama ona başımı sallıyorum. Sır artık ortaya çıktı. Artık bunu kimseye inkar etmenin bir anlamı yok. "Evet. Ben bir Boneweaver'ım."

"Ama Mace Naga kesinlikle bir yılan, yani bu annenden geldiği anlamına mı geliyor?"

"Öyle."

İlgiyle mırıldanıyor. "Bay Pardalia kaçırılmanızdan sonraki gün buraya geldiğinde birbirinize karşı bir şeyler hissetmiştim," diyor hafifçe gülümseyerek.

"Saklamak her zaman zor olacaktı," diyorum karanlık bir sesle. "Ama yine de denedik."

Anka kuşu gözyaşlarını yaralarımam damlatmak için cam bir pipet kullanırken sessiz. Büyülü sıvı, kararmış tenime çarptığında şaşırtıcı derecede sıcak ve hemen karıncalanmaya başlıyor.

"Celeste'in gözyaşları genellikle daha hızlı etki etse de, yaraması bütün bir gece sürer. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Gerçekten biraz gargara istiyorum," diye itiraf ediyorum. Dişlerimin arasında düşünmek istemediğim şeyler olduğundan oldukça eminim. "Ama onun dışında iyiyim."

Savage burada olsaydı, bu konuda bir şaka yapar ve beni daha iyi hissettirirdi. Gözlerimin arkası yanıyor ve kapatıyorum.

"Minnie onu kontrol ettiğimde seni soruyordu," diyor Hope, bir dolaba uzanıp masaya bir şişe koyarken. "Ne yaptığını duydum. O gerçek bir kahraman."

O zaman gözyaşları serbestçe dökölür. Minnie'nin tüfeklerden çıkan birden fazla merminin hızını durdurabilecek kadar güçlü olması hayret vericiydi. Böyle bir kontrolü ya da gücü olduğunu hiç bilmiyordum. "Gerçekten öyle," diye fısıldadım.

Savage burada olsaydı, gözlerini devirdiğini ve homurdandığını hayal ediyorum, "Sanırım şimdi ona borçluyum. Bunun sonunu asla duyamayacağım."

Hope yaralarımı korumak için karnımı sarıyor ve odadan çıkıyor. O çıkar çıkmaz, Xander çekilmiş perdeleri kenara itiyor ve ateşli bir kasırga gibi odaya dalıyor. Oda bir anda ılıktan bunaltıcı bir havaya bürünüyor.

"Seni çıkarıcı küçük-"

"Xander," diye uyarıyor Lyle.

"Hayır, bırak konuşsun" diyorum, Xander'ın gözlerinin içine bakmak için doğrulup omuzlarımı dik ve geride tutarak. "Ne söylemek istiyorsun?"

Eğildi, elini boynuma doladı ve sadece bir ejderhanın yapabileceği saf, korkunç bir tehditle yüzüme doğru tısladı, "Bana bir daha asla emir vermeyeceksin. Benimle konuşmayacaksın bile. Sen yokmuşsun gibi davranacağım. *Beni anlıyor musun?*"

Şu anda tehlikeli bir erimiş kırmızıyla parlayan beyaz gözlerine bakıyorum. Bu öfke onda daha önce gördüğüm her şeyden daha fazla ve bir şey bana bunun benden daha fazlasıyla ilgili olduğunu söylüyor.

Bu yüzden Xander'ın ejderhasının *benden ona* komuta etmemi istediği gerçeğinden bahsetmiyorum. Bunun yerine, "Anlıyorum Xander," derken sesim düzgün ve netti.

Beni sessizce bırakıyor ve dışarı çıkıyor.

"Bu onun babasıydı, değil mi?" Ben sordum. "Ejderha sarayının kralı."

Lyle sessizce başını sallıyor. Scythe sadece bana bakıyor. İçimi çektim ve kendimi yataktan dışarı sürükledim. Aslanım bir anda yanımdaydı.

"Seni taşımama ihtiyacın var mı?" diye soruyor, neredeyse umutlu bir sesle.

Bir an için ona gülümsedim, sonra uzanıp dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Yürüyeblirim."

Elimi tutuyor ve birlikte tıbbi klinikten çıkıyoruz. Personel bize bakıyor, gardiyanlar da öyle.

"Buna alışacaklar," diye Scythe. "Lyle'in bir pislik olmadığını görmek onlara garip geliyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, Lyle eğlenerek homurdandı.

"Onları sıkı tutmalısın, Lia," diye seslendi tanıdık bir ses, "yoksa bundan sonuna kadar faydalanırlar."

Etrafımda çılgınca sallanıyorum. Yeti ile beklediği yerden yükselen Minnie, pembe saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan leylak rengi bir maksi elbise giymiş.

Ödünç aldığım bluzun altında beni sargılı görünce yüzü buruşuyor. "Aman Tanrım," dedi.

Kendimi ona doğru fırlattım ve ortada buluştuk.

"Hayatımı kurtardın Min," diye hıçkırıyorum buklelerine doğru. "Çok özür dilerim-"

"Yok öyle bir şey," diye azarlıyor boynuma doğru. "Artık olmaz. Her şeyden sonra olmaz." Benden uzaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına almak için uzanıyor. Geniş, doe benzeri kahverengi gözleri yaşlarla dolup taşıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Her zaman her şeyin bir nedeni olduğuna inanmışımdır. Ve bence olanlar"-yutkunuyor

- "Nasıl olacaktı. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ve umarım hep öyle kalacaksın."

Minnie'nin arkasından bana dikkatle bakan Yeti'ye bakıyorum. Ben daha bir şey söyleyemedi yüzü sırtıtmaya başladı. "Bir Boneweaver'ımız var

Şimdi takımda mı? Haftanın *herhangi bir* günü onu Titus'la değiştirirdim."

"Beni suçlamıyor musun?" Lyle omzumu sahiplenici bir şekilde sıkarken ona bakıp burnumu bileğime siliyorum.

Yeti geniş omuzlarını silerken Minnie onun bedenine geri adım atıyor, kaslı kolu sanki her zaman onunmuş gibi Minnie'nin etrafına dolanıyor. "Titus kimsenin yardımı olmadan psikopatın teki. Her zaman öyleydi."

Bölüm 80

Scythe

S Lyle ve Aurelia'nın arkasından akademiye geri dönerken, kanım farkındalık ve öfkeyle kükrüyor. Bugün gördüklerim ve duyduklarımdan sonra. Kardeşimin götürüldüğünü görmek bile Kana susamış Regina'mın Frederick Ulman'ı katledişini görmekten duyduğum doyumsuz sevincin yerini almıştı. Üzerimdeki intikam büyüsünü bozmuştu. Çünkü zihnimi doyuran intikam şarkısını bozabilecek tek şey onun görüntüsüydü. İlkel. Ham. Güzel.

Aurelia bir adam öldürdü. Hiç tereddüt etmeden. Nezaket göstermeden. İzlemesi acımasız bir şeydi. Ve bunu Lyle için yapmıştı, onun naibi olarak.

Şu anda farkında olmayabilir, ancak bunun etkisi daha sonra onu ağır bir dalga gibi vuracaktır.

Ve Lyle. Animus'u tam olarak bütünleştğinde, artık açıkça şiddet içeren gücüyle titriyor. Aurası artık siyah, kırmızı ve altın rengi güçle çalkalanırken, gözleri ve hatta yürüyüşü bile değişti. Bu vahşi güç şimdi Aurelia'nın peşinde dolaşıyor, çiftleşmiş bir erkek, sahiplenici ve tehlikeli.

Artık her şey farklı olacaktı ve Aurelia'nın hiçbir fikri yoktu. Savage regina'sıyla yeterince kötü olsa da, enerjisi eğlenceliydi. Lyle'in enerjisi öyle değil. Benimki de değil.

Bir fırtına yaklaşıyor, hem de çok kötü bir fırtına. Yapılması gereken hazırlıklar var. Yapılacak çağrılar.

Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj atıyorum.

Akademide eşleşebileceğim kadar güçlü bir dişi kaplan buldum.

Cevap bir pençe darbesi kadar hızlı gelir.

Şimdi gidiyorum.

Akşam yemeği tüm hızıyla devam ediyor, bu yüzden yemekhaneyi atlamak için dışarı çıkıyoruz. Biz dışarı çıkarken Stacey anima yönünden koşarak geliyor, siyah saçlarını çekiştiriyor, yüzünde panik dolu bir ifade beliriyor.

Lia ve Minnie koşarak arkadaşlarının yanına giderler. "Her şey yolunda, Stace!" Aurelia diyor ki. "Bekle-"

"Hayır!" Stacey Aurelia'nın kollarına yapışır. "Bu Sabrina!" diye bağıyor dişi aslan. "Sabrina kayıp!"

"Animus yatakhanesinde değil mi?" Minnie soruyor.

"Hayır, kontrol ettim. Oradaki arkadaşlarından hiçbiri de onu bir süredir görmemiş. Oh, lanet olsun!"

Anima yatakhanesine doğru yöneliyorum, Lyle Stacey'ye art arda sorular yöneltiyor, sonra da binanın kapısındaki Christine'e. Ama gargoyl'un kafası karışmış görünüyor.

"Hatırlamıyorum," diyor başını kaşıyarak ve garip bir ses çıkararak. "Girdiğini ya da çıktığını görmedim."

Yatakhaneye girmemize izin veriyor ve adımları ikişer ikişer önden gidiyorum. Sabrina'nın geçmişini biliyorum. Sabıka kaydını biliyorum. Yanlış insanlar için ne kadar faydalı olabileceğini biliyorum. Aurelia için değerini ve Regina'mın sadece dostları için değil, arkadaşları için de ne kadar çılgınca şeyler yapabileceğini de biliyorum.

Şüphe, üçüncü kat koridoruna ulaştığımda, havayı kokladığımda ve aşağı doğru adım attığımda yükselen bir dalga. Adımlarım eski halının üzerinde ağır gümbürtüler çıkarıyor. Diğerleri arkamda yarışıyor, Lyle'in etrafında öfkeli, karanlık bir enerji titreşiyor.

Sabrina ve Raquel'in yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum ve içimdeki o dalga kesin bir şekilde çarpıyor.

"Kayıp değil." Ben duvarı işaret ederken herkes arkamda toplanıyor. "Alındı."

Aurelia bir çığlık attı.

Çünkü Sabrina'nın yatağının üzerinde, siyah bir bıçakla çivilenmiş, bir leoparın kuyruğunun kanlı, benekli, kesik ucu durmaktadır.

* * *

Her Psycho Beasts (Scythe'ın kitabı) için hazır olun. [Buradan sipariş edin.](#)

Lia'nın beşinci eşinin kimliğini ve sırasını tahmin etmek için bir yarışma olduğunu biliyor muydunuz? Her ikisini de doğru tahmin eden ilk kişi olursanız, özel baskı, spreylere kenarlı kitapların tamamını kazanacaksınız.

Girişinizi buraya gönderin:

<https://forms.gle/xKEdhycm7kwPnQm78>

About the Author

Ektaa P. Bali Fiji'de doğdu ve hayatının büyük bir bölümünü Avustralya'nın Melbourne kentinde geçirdi.

Gerçek tutkusunun peşinden gitmeden önce, orta sınıf bir fantezi serisinin başlangıcı olan ilk romanını 2020'de yayınladı: Genç ve Yeni Yetişkin Fantezisi.

Her Vicious Beasts, yazarın Chrysalis-evreninde geçen dördüncü serisi ve *Her Rabid Beasts* de serinin ikinci kitabı.

Şu anda Brisbane, Avustralya'da yaşamaktadır.

Also by E.P. Bali

Yeni Yetişkin Fantastik Romantik

Lotus ve Şimşek Destanının Şarkısı:

#1. *Savaşçı Ebe* 2.
Savaşçı Rahibe 3.
Savaşçı Kraliçe

#1. *Okçu Prenses* 2.
Okçu Cadı 3. *Okçu*
Kraliçe

Her Vicious Beasts

#0.5 *Başlangıç* #1 *Her*
Feral Beasts #2 *Her*
Rabid Beasts #3 *Her*
Psycho Beasts

#4 *İşkence Gören*
Canavarları #5 *Korkunç*
Canavarları

Üst YA Karanlık Fantezi

Gezginler:

#1. *Krizalit Anahtarı* 2.
Gücün Cazibesi
#3 *Karanlığın Kanatları*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

